

๒๕๐๑.๒.๒๖.๒๒.๒๒

๒๕๐๑.๒.๒๖.๒๒.๒๒

๒๕๐๑

การดัดแปลงแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS สำหรับเด็กก่อนวัยเรียน
ในเขตกรุงเทพมหานคร

ปริศนา นพรัตน์

ของ

ภาวิณี อ่อนนาค

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาพัฒนาการ

พฤษภาคม ๒๕๔๑

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๒๒๐

๒๐๒๕

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิชาเอกจิตวิทยาพัฒนาการ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

.....ประธาน

(ดร.นิษดา จิตต์จรัส)

.....กรรมการ

(อาจารย์ชนิษฐา สันติกุล)

คณะกรรมการสอบ

.....ประธาน

(ดร.นิษดา จิตต์จรัส)

.....กรรมการ

(อาจารย์ชนิษฐา สันติกุล)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ถัดดาวุธ เกษมเนตร)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาพัฒนาการ ของมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ศาสตราจารย์ ดร.เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์)

วันที่..15.....เดือน..พฤษภาคม.....พ.ศ. 2541

ประกาศคุณูปการ

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณดร.นิษดา จิตต์จรัส ประธานกรรมการ อาจารย์ชินฐา สันติกุล กรรมการ ที่กรุณาให้คำปรึกษาแนะนำข้อคิดและแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ในการวิจัยมาโดยตลอด ทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงด้วยดีและขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม ในการสอบและกรุณาแนะนำแก้ไขข้อบกพร่องของงานวิจัย รวมทั้งความช่วยเหลือในการวิเคราะห์ข้อมูล

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์สมทรง สุวรรณเลิศ ที่กรุณาตรวจแก้ไขแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ให้มีภาษาที่ถูกต้องและเหมาะสมกับสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทย และขอขอบพระคุณอาจารย์ชนิสา เวสวิรุณี ที่กรุณาให้นำชุดข้อสัมภาษณ์แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวที่ทํานได้แปลเป็นภาษาไทยมาใช้เป็นฉบับร่างสำหรับการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ดร.ดวงเดือน ศาสตร์ภักตร์และอาจารย์วันชัย ชัยสิทธิ์ ที่ได้กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณท่านเจ้าอาวาสหรือครูใหญ่ศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ในวัด และอาจารย์ใหญ่โรงเรียนเอกชน ประถมสามัญศึกษา ระดับก่อนประถมศึกษา ที่กรุณาอนุญาตให้ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลจากสถานศึกษาแต่ละแห่ง รวมทั้งขอขอบพระคุณผู้ปกครองของเด็กทุกท่านที่ได้กรุณาสละเวลาและให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ด้วยดี

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนงานวิจัยจากมูลนิธิพระพรหมคุณาภรณ์ ผู้วิจัยกราบขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้

ท้ายนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ ที่คอยให้กำลังใจ ห่วงใย ช่วยเหลือและสนับสนุนการศึกษาของผู้วิจัยมาโดยตลอด พร้อมกันนี้ขอขอบคุณพี่และน้องทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือในการจัดพิมพ์งานวิจัย และขอขอบคุณพี่และเพื่อนที่ทำงานทุกคนรวมทั้งผู้ที่เกี่ยวข้องแต่ผู้วิจัยไม่ได้เอ่ยชื่อไว้ ณ ที่นี้ทุกท่านที่กรุณาให้ความช่วยเหลือและกำลังใจมาตลอด จนกระทั่งวิทยานิพนธ์นี้สำเร็จลงด้วยดี

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ความสำคัญ.....	1
วัตถุประสงค์ของการศึกษา.....	3
ประโยชน์ของการศึกษา.....	4
ขอบเขตของการศึกษา.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
พฤติกรรมการปรับตัว.....	11
เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินพฤติกรรมการปรับตัว.....	40
เหตุผลในการเลือกแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS.....	52
แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS.....	56
การดัดแปลงแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS.....	74
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	80
สมมติฐานในการศึกษา.....	93
3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	97
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	97
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา.....	101
การดำเนินการดัดแปลงแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS.....	104
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	108
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์.....	109
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	112
สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	112

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	113
ตอนที่ 1 การสอบวัดครั้งที่ 1	
การวิเคราะห์รายชื่อเพื่อหาค่าอำนาจจำแนกและความยากง่ายครั้งที่ 1	
การพิจารณาคัดเลือกข้อสัมฤทธิ์.....	113
ตอนที่ 2 การสอบวัดครั้งที่ 2	
การวิเคราะห์รายชื่อเพื่อหาค่าอำนาจจำแนกและความยากง่ายครั้งที่ 2	
การพิจารณาคัดเลือกข้อสัมฤทธิ์.....	130
การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัด.....	152
การตรวจสอบความเที่ยงตรงของแบบวัด.....	153
การหาความสัมพันธ์ระหว่างแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS	
กับแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวสำหรับเด็กปฐมวัย.....	154
การวิเคราะห์องค์ประกอบ.....	154
การหาคะแนนเกณฑ์ปกติ (Norms) ของแบบวัด	
พฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง.....	158
การศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการปรับตัวตาม	
ตัวแปรต่างๆ.....	177
การเปรียบเทียบพฤติกรรมการปรับตัวตามตัวแปรอายุ.....	177
การเปรียบเทียบพฤติกรรมการปรับตัวตามตัวแปรเพศ.....	179
การเปรียบเทียบพฤติกรรมการปรับตัวตามตัวแปรสถานศึกษา.....	181
การเปรียบเทียบพฤติกรรมการปรับตัวตามตัวแปรระดับ	
การศึกษาของบิดาและการศึกษาของมารดา.....	183
การเปรียบเทียบพฤติกรรมการปรับตัวตามตัวแปรระดับ	
สถานภาพทางเศรษฐกิจของบิดามารดา.....	197
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	204
วัตถุประสงค์ของการศึกษา.....	204

กลุ่มตัวอย่าง.....	205
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา.....	205
วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล.....	206
สรุปผลการวิจัย.....	207
อภิปราย.....	215
ข้อเสนอแนะ.....	231
บรรณานุกรม.....	234
ภาคผนวก.....	244
รายนามผู้เชี่ยวชาญ.....	245
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	246

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	การวิเคราะห์เปรียบเทียบคุณสมบัติของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวชนิดต่างๆ....	53
2	จำนวนข้อและการอธิบายเนื้อหาของ The Vineland Adaptive Behavior Scales : Survey Form	62
3	แสดงกลุ่มตัวอย่างและจำนวนกลุ่มตัวอย่างของศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ในวัดและ โรงเรียนเอกชนที่ได้จากการสุ่มอย่างง่ายสำหรับการสอบวัดครั้งที่ 1.....	99
4	แสดงกลุ่มตัวอย่างและจำนวนกลุ่มตัวอย่างของศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ในวัดของ โรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญศึกษา สำหรับการสอบวัดครั้งที่ 2.....	103
5	แสดงกลุ่มตัวอย่างและจำนวนกลุ่มตัวอย่างของโรงเรียนเอกชน ประเภท สามัญศึกษา ระดับก่อนประถมศึกษาที่ได้จากการสุ่มอย่างง่ายสำหรับการสอบวัด ครั้งที่ 2.....	104
6	ตัวอย่างแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวสำหรับเด็กปฐมวัยของพิศสมัย อรรถย.....	109
7	แสดงค่าอำนาจจำแนกและความยากง่ายของข้อสัมพัทธ์ด้านการสื่อความหมาย ของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงจากการวิเคราะห์รายข้อ ครั้งที่ 1.....	116
8	แสดงค่าอำนาจจำแนกและความยากง่ายของข้อสัมพัทธ์ด้านการใช้ชีวิตประจำวัน ของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงจากการวิเคราะห์รายข้อ ครั้งที่ 1.....	119
9	แสดงค่าอำนาจจำแนกและความยากง่ายของข้อสัมพัทธ์ด้านสังคมของแบบวัด พฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง จากการวิเคราะห์รายข้อครั้งที่1..	123
10	แสดงค่าอำนาจจำแนกและความยากง่ายของข้อสัมพัทธ์ด้านการเคลื่อนไหวของ แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง จากการวิเคราะห์รายข้อ ครั้งที่ 1.....	125

11	จำนวนข้อ ลำดับข้อและข้อที่แก้ไขในแต่ละด้านหลักและแต่ละช่วงอายุจาก การวิเคราะห์รายข้อครั้งที่ 1.....	129
12	แสดงค่าอำนาจจำแนกและความยากง่ายของข้อสัมภาษณ์ด้านการสื่อความหมาย ของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง จากการวิเคราะห์ รายข้อครั้งที่ 2.....	131
13	แสดงค่าอำนาจจำแนกและความยากง่ายของข้อสัมภาษณ์ด้านการใช้ชีวิตประจำวัน ของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง จากการวิเคราะห์ รายข้อครั้งที่ 2.....	134
14	แสดงค่าอำนาจจำแนกและความยากง่ายของข้อสัมภาษณ์ด้านสังคมของแบบวัด พฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง จากการวิเคราะห์รายข้อ ครั้งที่ 2.....	137
15	แสดงค่าอำนาจจำแนกและความยากง่ายของข้อสัมภาษณ์ด้านการเคลื่อนไหวของ แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง จากการวิเคราะห์ รายข้อครั้งที่ 2.....	140
16	จำนวนข้อ ลำดับข้อและข้อที่แก้ไขในแต่ละด้านหลักและแต่ละช่วงอายุจากการ วิเคราะห์รายข้อครั้งที่ 2.....	145
17	สรุปจำนวนข้อและลำดับข้อของข้อสัมภาษณ์ด้านการสื่อความหมายที่ดัดแปลงแล้ว โดยเทียบกับชุด Survey Form (ต้นฉบับ) ชุดการสอบวัดครั้งที่ 1 ชุดการสอบวัดครั้งที่ 2.....	146
18	สรุปจำนวนข้อและลำดับข้อของข้อสัมภาษณ์ด้านการใช้ชีวิตประจำวันที่ดัดแปลงแล้ว โดยเทียบกับชุด Survey Form (ต้นฉบับ) ชุดการสอบวัดครั้งที่ 1 ชุดการสอบวัดครั้งที่ 2.....	147
19	สรุปจำนวนข้อและลำดับข้อของข้อสัมภาษณ์ด้านสังคมที่ดัดแปลงแล้วโดยเทียบกับ ชุด Survey Form (ต้นฉบับ) ชุดการสอบวัดครั้งที่ 1 ชุดการสอบวัดครั้งที่ 2.....	150
20	สรุปจำนวนข้อและลำดับข้อของข้อสัมภาษณ์ด้านการเคลื่อนไหวที่ดัดแปลงแล้วโดย	

	เทียบกับชุด Survey Form (ต้นฉบับ) ชุดการสอบวัดครั้งที่ 1	
	ชุดการสอบวัดครั้งที่ 2.....	151
21	แสดงค่าความเชื่อมั่นแบบสอบซ้ำของพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลัก ด้านย่อย และรวมของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง.....	152
22	เมตริกสหสัมพันธ์ระหว่างด้านหลัก 4 ด้าน ของคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวของ กลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน.....	154
23	เมตริกสหสัมพันธ์ระหว่างด้านหลัก 3 ด้าน ของคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวของ กลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน.....	155
24	จำนวนองค์ประกอบ ค่าไอเกนและค่าร้อยละของความแปรปรวนของแบบวัด พฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน และ 5 ปี ถึง 5 ปี 11 เดือน.....	156
25	น้ำหนักองค์ประกอบ (Factor loading) เมื่อจำนวนองค์ประกอบเท่ากับ 1 ของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงระดับอายุ 3 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน และ 5 ปี ถึง 5 ปี 11 เดือน.....	157
26	เกณฑ์ปกติชนิดคะแนนที่ (T-scores) ของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวฉบับดัดแปลง สำหรับระดับอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน.....	159
27	เกณฑ์ปกติชนิดคะแนนที่ (T-scores) ของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวฉบับดัดแปลง สำหรับระดับอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน.....	162
28	เกณฑ์ปกติชนิดคะแนนที่ (T-scores) ของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวฉบับดัดแปลง สำหรับระดับอายุ 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน.....	165
29	เกณฑ์ปกติชนิดคะแนนที่ (T-scores) ของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวฉบับดัดแปลง สำหรับระดับอายุ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน.....	168
30	เกณฑ์ปกติชนิดคะแนนที่ (T-scores) ของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวฉบับดัดแปลง สำหรับระดับอายุ 5 ปี ถึง 5 ปี 5 เดือน.....	171
31	เกณฑ์ปกติชนิดคะแนนที่ (T-scores) ของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวฉบับดัดแปลง สำหรับระดับอายุ 5 ปี 6 เดือน ถึง 5 ปี 11 เดือน.....	174

32	ค่า F ของการทดสอบความแตกต่างและการทดสอบรายคู่ของค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรม การปรับตัวด้านหลัก ด้านย่อยและรวมระหว่างกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน, 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนและ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน...	186
33	เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรม การปรับตัวด้านหลัก ด้านย่อยและรวมระหว่างเพศชายกับเพศหญิงของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ระดับอายุ...	180
34	เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรม การปรับตัวด้านหลัก ด้านย่อยและรวมระหว่างโรงเรียนเอกชนกับศูนย์ฯ ในวัดของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ระดับอายุ.....	182
35	แสดงค่าสถิติพื้นฐานของค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรม การปรับตัวด้านหลัก ด้านย่อย และรวมจำแนกตามระดับการศึกษาของบิดา (4 ระดับ) ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 11 เดือน.....	184
36	แสดงค่าสถิติพื้นฐานของค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรม การปรับตัวด้านหลัก ด้านย่อย ย่อยและรวมจำแนกตามระดับการศึกษาของบิดา (4 ระดับ) ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 4 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน.....	186
37	แสดงค่าสถิติพื้นฐานของค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรม การปรับตัวด้านหลัก ด้านย่อย และรวมจำแนกตามระดับการศึกษาของบิดา (4 ระดับ) ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปี ถึง 5 ปี 11 เดือน.....	187
38	ค่า F ของการทดสอบความแตกต่างและการทดสอบรายคู่ของค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรม การปรับตัวด้านหลัก ด้านย่อย และคะแนนพฤติกรรมรวมจำแนกตามระดับการศึกษาของบิดา (4 ระดับ) ในกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ระดับอายุ.....	188
39	แสดงค่าสถิติพื้นฐานของค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรม การปรับตัวด้านหลัก ด้านย่อย และรวมจำแนกตามระดับการศึกษาของมารดา (4 ระดับ) ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 11 เดือน.....	190
40	แสดงค่าสถิติพื้นฐานของค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรม การปรับตัวด้านหลัก ด้านย่อย และรวมจำแนกตามระดับการศึกษาของมารดา (4 ระดับ) ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 4 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน.....	192

41	แสดงค่าสถิติพื้นฐานของค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลัก ด้านย่อย และรวมจำแนกตามระดับการศึกษาของมารดา (4 ระดับ) ในกลุ่มตัวอย่าง ระดับอายุ 5 ปี ถึง 5 ปี 11 เดือน.....	194
42	ค่า F ของการทดสอบความแตกต่างและการทดสอบรายคู่ของค่าเฉลี่ยของคะแนน พฤติกรรมการปรับตัวด้านหลัก ด้านย่อย และคะแนนพฤติกรรมรวมจำแนกตาม ระดับการศึกษาของมารดา (4 ระดับ) ในกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ระดับอายุ.....	195
43	แสดงค่าสถิติพื้นฐานของค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลัก ด้านย่อย และรวมจำแนกตามสถานภาพทางเศรษฐกิจของบิดามารดา (4 ระดับ) ใน กลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 11 เดือน.....	198
44	แสดงค่าสถิติพื้นฐานของค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลัก ด้านย่อย และรวมจำแนกตามสถานภาพทางเศรษฐกิจของบิดามารดา (4 ระดับ) ใน กลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 4 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน.....	200
45	แสดงค่าสถิติพื้นฐานของค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลัก ด้านย่อย และรวมจำแนกตามสถานภาพทางเศรษฐกิจของบิดามารดา (4 ระดับ) ใน กลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปี ถึง 5 ปี 11 เดือน.....	201
46	ค่า F ของการทดสอบความแตกต่างและการทดสอบรายคู่ของค่าเฉลี่ยของคะแนน พฤติกรรมการปรับตัวด้านหลัก ด้านย่อย และคะแนนพฤติกรรมรวมจำแนก ตามระดับสถานภาพทางเศรษฐกิจของบิดามารดา (4 ระดับ) ในกลุ่มตัวอย่าง ทั้ง 3 ระดับอายุ.....	202

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 โหมดความสามารถส่วนบุคคลของกรีนสแปน.....	18
2 โหมดความสามารถทางสังคมของเฮลซึล.....	19
3 แผนภาพความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมปรับตัวกับพฤติกรรมทางสังคม.....	20
4 แผนผังความสามารถทางสังคมของเกรซแฮมและเอลเลียต.....	21

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญ

ทรัพยากรของประเทศที่จัดว่าเป็นทรัพยากรสำคัญที่สุดคือทรัพยากรมนุษย์เพราะประเทศจะพัฒนาให้เจริญก้าวหน้าได้มากหรือดีเพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับคุณภาพของมนุษย์ และมนุษย์จะมีคุณภาพได้จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาส่งเสริมให้ครบทั้งทางด้านร่างกาย เซวณปัญญา อารมณ์ และสังคม และวิธีที่ดีที่สุดในการพัฒนามนุษย์คือการส่งเสริมและการพัฒนาในด้านต่างๆ ตั้งแต่วัยเด็กโดยเฉพาะเด็กก่อนวัยเรียนที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าในช่วง 6 ปีแรกของชีวิตมีความสำคัญที่สุดเพราะเด็กวัยนี้มีพัฒนาการในด้านต่างๆ เป็นไปอย่างรวดเร็วและเป็นพื้นฐานสำคัญที่มีอิทธิพลต่อชีวิตมนุษย์ในวัยต่อมาเป็นอย่างมาก(รัตนวดี รอดภิรมย์. 2533:1 ; อ้างอิงมาจาก Bloom. 1964:215) โดยที่เด็กในวัยนี้ต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมรอบตัวต่างๆ กล่าวคือเด็กต้องมีการปรับตัวจากสภาพสังคมในบ้านไปสู่สังคมนอกบ้านทำให้ต้องพบกับการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญรวมทั้งต้องประสบกับบุคคลแปลกหน้าภายนอกครอบครัว เด็กวัยนี้จึงต้องมีการเรียนรู้และการปรับตัวอย่างมากเพื่อให้การกระทำของตนสอดคล้องกับสังคม และสามารถดำรงอยู่ในสังคมนั้นได้อย่างเหมาะสมและมีความสุข หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ต้องเรียนรู้การปรับตัวเกี่ยวกับการรู้จักช่วยเหลือตัวเองได้ตามความเหมาะสมแห่งวัย รู้จักดูแลรักษาตัวเองได้พอเหมาะกับวัย สามารถเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ กับผู้อื่นที่อยู่ในวัยเดียวกัน หรือร่วมกิจกรรมกับบุคคลต่างวัยได้อย่างเหมาะสมกับวัยของตน รวมทั้งการตอบสนองต่อความต้องการของตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม ดังนั้นถ้าเด็กสามารถมีการปรับตัวที่ดีได้ก็สามารถเจริญเติบโตไปเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพสามารถปรับตัวได้ดีให้เป็นที่ยอมรับของสังคมและมีความสุขในชีวิต ดังคำกล่าวของจำเริญรช่วงโชติ ที่กล่าวไว้ว่า บุคคลที่สามารถปรับตัวได้ดีส่วนมากมักมีความสุข มีบุคลิกภาพที่ประทับใจในทางที่ดีกับคนอื่น โดยนัยตรงข้ามบุคคลที่ปรับตัวไม่ดีส่วนใหญ่ไม่มีความสุข เนื่องจากมีความสัมพันธ์กับคนอื่นเป็นไปด้วยความยากลำบาก (เจริญศรี หลอมทอง. 2526:1 ; อ้างอิงมาจาก จำเริญร ช่วงโชติ. 2517)

จากความสำคัญของพฤติกรรมกาปรับตัวดังกล่าวข้างต้นจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่ควรให้ความ

สนใจและให้ความสำคัญต่อการส่งเสริมและพัฒนาพฤติกรรมกาปรับตัวของมนุษย์ตั้งแต่วัยเด็กเพื่อให้เด็กสามารถมีพัฒนาการในทุกด้านเป็นไปอย่างมีคุณภาพ

ในการส่งเสริมและพัฒนาพฤติกรรมกาปรับตัวของเด็ก ควรมีความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมกาปรับตัวของเด็กในวัยนี้ ซึ่งจะนำไปสู่การวิเคราะห์และการค้นหาข้อเด่นและข้อด้อยเพื่อการส่งเสริมให้มีศักยภาพที่เหมาะสมกับวัยมากขึ้น ดังแฮริสัน (Harrison. 1991:171)กล่าวว่า พฤติกรรมกาปรับตัวเป็นส่วนหนึ่งของพัฒนาการของเด็ก หากเกิดข้อบกพร่องเกี่ยวกับพฤติกรรมกาปรับตัวควรมีการช่วยเหลือตั้งแต่เบื้องต้น และการศึกษาพฤติกรรมกาปรับตัวของเด็กกระทำได้โดยนำแบบวัดพฤติกรรมกาปรับตัวที่เป็นมาตรฐานมาประเมิน

ในต่างประเทศเช่น สหรัฐอเมริกามีการสร้างและใช้แบบวัดพฤติกรรมกาปรับตัวอย่างแพร่หลาย โดยสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ทั้งในวงการทางด้านคลินิก และวงการทางการศึกษา แต่ในประเทศไทยยังขาดแบบวัดพฤติกรรมกาปรับตัวที่เป็นภาษาไทยอันมีประสิทธิภาพและเป็นมาตรฐาน ดังคำกล่าวของสำเนา ขจรศิลป์ ที่ว่า ประเทศไทยยังมีแบบทดสอบและแบบสำรวจที่เป็นภาษาไทย และมีความเหมาะสมกับคนไทยน้อยจึงมีความจำเป็นที่จะต้องช่วยกันสร้างหรือดัดแปลงแบบทดสอบจากต่างประเทศ เพื่อให้สามารถใช้กับคนไทยได้ผลดี (เบญจศิริ สามหวัช. 2533:4; อ้างอิงจากสำเนา ขจรศิลป์. 2529:21) และจากประสบการณ์การทำงานทางด้านคลินิกของผู้วิจัย ทำให้พบว่าปัญหาสำคัญประการหนึ่งของการใช้แบบทดสอบทางจิตวิทยาคือการนำแบบทดสอบทางจิตวิทยาของต่างประเทศมาใช้ โดยปราศจากการดัดแปลงและการวิเคราะห์คุณภาพของแบบทดสอบ รวมทั้งเกณฑ์ปกติ (Norms) ที่เหมาะสมกับสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทย ทำให้การใช้แบบทดสอบในแต่ละครั้งขาดเกณฑ์ที่เหมาะสมและไม่มั่นใจต่อการนำมาใช้ทดสอบกับคนไทย ดังนั้นหากมีการสร้างหรือดัดแปลงแบบทดสอบทางจิตวิทยาให้มีคุณภาพและมีการหาเกณฑ์ปกติที่เหมาะสมกับสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทย จะช่วยให้การนำแบบทดสอบมาใช้กับคนไทยนั้นมีความมั่นใจมากขึ้น

ด้วยเหตุที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำแบบวัดพฤติกรรมกาปรับตัวมาดัดแปลงเป็นภาษาไทยเพื่อให้เกิดความถูกต้องเหมาะสมกับสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทย โดยการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีความสนใจศึกษาเกี่ยวกับแบบวัดพฤติกรรมกาปรับตัว The Vineland Adaptive Behavior Scales : VABS ฉบับ Survey Form ของสปาร์โรว์ แบลลา และคิคเชตตี (Sparrow , Balla and Cicchetti. 1984) ซึ่งเป็นแบบวัดพฤติกรรมกาปรับตัวที่มีมาตรฐานและคุณภาพ โดยอาจารย์ธนินฐา สันติกุล นักจิตวิทยาแห่งหน่วยพัฒนาการ

เด็ก ภาควิชากุมารเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี เป็นบุคคลแรกที่นำแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับ Survey form มาใช้ในประเทศไทย โดยการแปลจากต้นฉบับซึ่งเป็นภาษาอังกฤษมาเป็นภาษาไทย และอาจารย์ชนิษฐา ได้ดัดแปลงข้อสัมภาษณ์บางข้อให้มีเนื้อหาเหมาะสมกับสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทย แต่มิได้ทำการตีพิมพ์ในสิ่งตีพิมพ์และไม่ได้นำมาศึกษาหาค่าทางสถิติ และท่านมีประสบการณ์ในการใช้และแปลผลแบบวัดนี้มาจากประเทศสหรัฐอเมริกา เมืองฟิลาเดลเฟีย (ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เมื่อวันที่ 11 ตุลาคม 2539) และแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS นี้ยังไม่ปรากฏว่ามีผู้ใดนำมาศึกษาหาคุณภาพของแบบวัดและเกณฑ์ปกติของคนไทยมาก่อนดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจนำแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS มาศึกษาโดยการวิเคราะห์หาคุณภาพของแบบวัดและเกณฑ์ปกติกับกลุ่มตัวอย่างช่วงอายุระหว่าง 3-5 ปี 11 เดือน ที่อยู่ในสภาพสังคมไทย

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะดัดแปลงแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS เพื่อให้ประโยชน์ในทางคลินิกและในทางการศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะดังนี้

1. เพื่อดัดแปลงแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ให้เหมาะสมต่อการนำมาใช้ในสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทย
2. เพื่อหาคุณภาพในด้านความเชื่อมั่น (Reliability) และความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง
3. เพื่อสร้างเกณฑ์ปกติ (Norms) ของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงสำหรับเด็กก่อนวัยเรียน (ช่วงอายุ 3-5 ปี 11 เดือน) ซึ่งเป็นเกณฑ์ปกติของเด็กก่อนวัยเรียน โดยรวมจากศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ในวัด สังกัดกรมการศาสนา และโรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญศึกษา ระดับก่อนประถมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยทำการแยกเกณฑ์ปกติในแต่ละกลุ่มช่วงอายุออกเป็น 6 กลุ่ม ได้แก่
 - 3 ปีถึง 3 ปี 5 เดือน
 - 3 ปี 6 เดือนถึง 3 ปี 11 เดือน
 - 4 ปีถึง 4 ปี 5 เดือน
 - 4 ปี 6 เดือนถึง 4 ปี 11 เดือน

- 5 ปีถึง 5 ปี 5 เดือน
- 5 ปี 6 เดือนถึง 5 ปี 11 เดือน

4. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรม การปรับตัวของเด็กก่อนวัยเรียนที่จำแนกตามตัวแปรอายุ เพศ ระดับการศึกษาของบิดา ระดับการศึกษาของมารดา และสถานภาพทางเศรษฐกิจของ บิดามารดา

ประโยชน์ของการศึกษา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้ได้แบบวัดพฤติกรรม การปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงที่ผ่านกระบวนการทาง การศึกษาวิจัยที่สำคัญดังนี้คือ การดัดแปลงแบบวัดทางจิตวิทยา การวิเคราะห์คุณภาพของแบบ วัดทางจิตวิทยา (ได้แก่ การหาค่าความเชื่อมั่นและความเที่ยงตรงของแบบวัด) และการหาเกณฑ์ ปกติ (Norms) ของคะแนนพฤติกรรม การปรับตัวสำหรับเด็กก่อนวัยเรียน (ช่วงอายุ 3-5 ปี 11 เดือน) ซึ่งทำให้แบบวัดนี้มีความเหมาะสมกับสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทย และสามารถนำไป ใช้วัดพฤติกรรม การปรับตัวของเด็กก่อนวัยเรียนช่วงอายุ 3-5 ปี 11 เดือน อันจะก่อให้เกิด ประโยชน์ในด้านการนำไปใช้ทางคลินิกในหน่วยงานของผู้วิจัย รวมทั้งหน่วยงานที่ให้บริการทาง คลินิกและหน่วยงานทางการศึกษาที่ทำงานเกี่ยวข้องกับเด็กก่อนวัยเรียน และประโยชน์ใน ด้านการนำไปใช้เป็นพื้นฐานและแนวทางการทำวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม การปรับตัวต่อไปในอนาคต

2. ทำให้ได้ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับพฤติกรรม การปรับตัวของเด็กก่อนวัยเรียน ที่มีความ แตกต่างกันในด้านอายุ เพศ ระดับการศึกษาของบิดา ระดับการศึกษาของมารดา รวมทั้ง สถานภาพทางเศรษฐกิจของบิดามารดา อันจะก่อให้เกิดประโยชน์ในด้านการอบรมเลี้ยงดูบุตร

ขอบเขตของการศึกษา

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นเด็กนักเรียนที่มีอายุระหว่าง 3-5 ปี 11 เดือนซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาล 1 อนุบาล 2 และอนุบาล 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 จากศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ในวัด ในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดกรมการศาสนา

จำนวนทั้งหมด 5,133 คน และจากโรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญศึกษา ระดับก่อนประถมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งหมด 124,702 คน รวมเป็นประชากรจำนวนทั้งสิ้น 129,835 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้เป็นเด็กนักเรียนที่มีอายุระหว่าง 3-5 ปี 11 เดือนซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาล 1 อนุบาล 2 และอนุบาล 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 จากศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ในวัด สังกัดกรมการศาสนา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 228 คน และจากโรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญศึกษา ระดับก่อนประถมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 228 คน รวมเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 456 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวัดคั้งที่ 1 จำนวน 108 คน เพื่อทำการวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกข้อสัณยาณแต่ละข้อของแบบวัดและการสอบวัดคั้งที่ 2 จำนวน 348 คน เพื่อนำผลที่ได้มาทำการวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นแบบสอบซ้ำ (โดยทำการสอบวัดซ้ำจากกลุ่มตัวอย่าง 30 คน) ความเที่ยงตรงชนิด Convergent validity (โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ด้วยวิธีการของเพียร์สันกับแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวสำหรับเด็กปฐมวัยของ พิศสมัย อรรถย์ จากจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 30 คน และสร้างเกณฑ์ปกติของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง โดยแบ่งออกเป็นช่วงอายุละ 116 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

3.1.1 อายุ แบ่งเป็น 3 ระดับ ดังนี้

- อายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 11 เดือน
- อายุ 4 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน
- อายุ 5 ปี ถึง 5 ปี 11 เดือน

3.1.2 เพศ แบ่งออกเป็น 2 ระดับ ได้แก่

- เพศหญิง
- เพศชาย

3.1.3 ระดับการศึกษา ในที่นี้ประกอบด้วยระดับการศึกษาของบิดา และระดับการศึกษาของมารดา โดยแบ่งออกเป็น 5 ระดับเหมือนกัน ได้แก่

- ระดับประถมศึกษา

- ระดับมัธยมศึกษา
- ระดับอนุปริญญา
- ระดับปริญญาตรี
- สูงกว่าระดับปริญญาตรี

3.1.4 สถานภาพทางเศรษฐกิจ (ในการศึกษาครั้งนี้พิจารณาเฉพาะสถานภาพทางเศรษฐกิจของบิดาและมารดาเท่านั้น) โดยแบ่งเป็น 3 ระดับ ได้แก่

- ระดับต่ำ
- ระดับกลาง
- ระดับสูง

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมการปรับตัวที่ประกอบด้วยด้านต่างๆ 5 ด้าน ดังนี้ ด้านการสื่อความหมาย ด้านการใช้ชีวิตประจำวัน ด้านสังคม ด้านการเคลื่อนไหว และด้านพฤติกรรมการปรับตัวรวม

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. เด็กก่อนวัยเรียน หมายถึงเด็กปกติที่มีช่วงอายุ 3 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน ซึ่งเป็นเด็กนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาล 1 อนุบาล 2 และอนุบาล 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 จากศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ในวัด ในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดกรมการศาสนาและจากโรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญศึกษา ระดับก่อนประถมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร

2. พฤติกรรมการปรับตัว หมายถึงความสามารถของบุคคลในสององค์ประกอบ คือ ความสามารถของบุคคลในการดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยตนเอง และความสามารถทางสังคมที่แสดงออกถึงความรับผิดชอบของบุคคลในการใช้ชีวิตร่วมกับบุคคลอื่น ในสังคมที่สอดคล้องกับบรรทัดฐานทางสังคมและวัฒนธรรมของตน โดยที่ความสามารถทั้งสององค์ประกอบนี้จะต้องเป็นไปอย่างเหมาะสมกับวัยและเพศของบุคคล และพฤติกรรมการปรับตัวนี้สามารถวัดได้ด้วยแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวที่ผู้วิจัยดัดแปลงจาก The Vineland Adaptive Behavior Scale ฉบับ Survey Form ของสปาร์โรว์ แบลลาและคิลเซตติ (1984) แบบวัดนี้ประกอบด้วยพฤติกรรมการปรับตัวด้านต่างๆ 5 ด้าน ดังนี้

2.1 ด้านการสื่อสารความหมาย (Communication domain) หมายถึงทักษะที่จำเป็นสำหรับการแสดงออกถึงความคิด ความรู้สึกและความเข้าใจของบุคคลที่มีต่อตนเองและบุคคลอื่น โดยแบ่งเป็นทักษะย่อย 3 ด้าน คือ

- ทักษะการรับรู้ทางภาษา (Receptive skills) ทักษะด้านนี้ประกอบด้วยด้านความเข้าใจ การฟังและความตั้งใจ และการทำตามคำสั่ง
- ทักษะการแสดงออกทางภาษา (Expressive skills) ทักษะด้านนี้ประกอบด้วย การแสดงออกขึ้นก่อนคำพูด การเริ่มรู้จักพูดคุย การพูดโต้ตอบ ทักษะการพูด และการแสดงความคิดที่ซับซ้อน
- ทักษะการเขียน (Writing skills) ทักษะด้านนี้ประกอบด้วย การเริ่มรู้จักการอ่าน และการเขียน

2.2 ด้านการใช้ชีวิตประจำวัน (Daily living skills domain) ทักษะด้านนี้รวมทักษะต่างๆ ที่จำเป็นสำหรับการดำเนินชีวิตในชีวิตประจำวันของบุคคล ประกอบด้วยทักษะย่อย 3 ด้าน คือ

- ทักษะการช่วยเหลือตัวเอง (Self-help skills) ทักษะนี้เกี่ยวข้องกับ การรับประทานและการดื่ม การขับถ่ายหรือการใช้ห้องน้ำ การแต่งตัว การอาบน้ำ สุขอนามัยและการดูแลสุขภาพ
- ทักษะเกี่ยวกับงานบ้าน (Domestic skills) ทักษะด้านนี้ประกอบด้วย การทำงานดูแลบ้าน งานครัว และการดูแลเสื้อผ้า
- ทักษะการใช้ชีวิตในชุมชน (Community skills) ทักษะด้านนี้ประกอบด้วย ทักษะความปลอดภัย การใช้โทรศัพท์ การใช้เงิน การรู้จักวัน-เวลา การรับรู้เกี่ยวกับด้านซ้ายขวา และทักษะการใช้บริการร้านอาหาร

2.3 ด้านสังคม (Socialization domain) ทักษะด้านนี้เกี่ยวข้องกับการใช้ชีวิตในสังคมของบุคคล ประกอบด้วยทักษะย่อย 3 ด้าน คือ

- ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal relationship) ได้แก่ การตอบสนองต่อบุคคลอื่น การแสดงออกทางอารมณ์ การเลียนแบบ การสื่อสารทางสังคมมิตรภาพ การคิดคำนึงถึงผู้อื่น และความเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม
- การเล่นและการใช้เวลาว่าง (Play and leisure time skills) ได้แก่ การเล่น การแข่งและการมีส่วนร่วม การดูโทรทัศน์และการฟังวิทยุ งาน

อดิเรกและการไปสถานที่ต่างๆ กับเพื่อน

- ทักษะการจัดการ (Coping skills) ได้แก่ การปฏิบัติตามกฎ การรู้จักขอโทษ การเก็บรักษาความลับ การควบคุมบังคับตัวเอง และความรับผิดชอบ

2.4 ด้านการเคลื่อนไหว (Motor skills domain) ทักษะด้านนี้ประกอบด้วยส่วนที่จำเป็นสำหรับการแสดงออกทางการเคลื่อนไหวต่างๆ ของบุคคล โดยแบ่งเป็นทักษะย่อย 2 ด้าน คือ

- ทักษะการใช้กล้ามเนื้อขนาดใหญ่ (Gross motor domain) ได้แก่ การนั่ง การเดินและการวิ่ง และกิจกรรมการเล่นต่างๆ

- ทักษะการใช้กล้ามเนื้อเล็ก (Fine motor domain) ได้แก่ การจัดการกับวัตถุสิ่งของ การตัดและการใช้กรรไกร

2.5 พฤติกรรมการปรับตัวรวม (Adaptive behavior composite) เป็นการรวมคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวที่ได้จากการสอบวัดทั้ง 4 ด้านหรือ 3 ด้านของเด็กที่ได้รับการสอบวัด (ซึ่งขึ้นอยู่กับอายุของเด็ก) เพื่ออธิบายความหมายโดยรวมของพฤติกรรมการปรับตัวของเด็กคนนั้น

3. ความเที่ยงตรง หมายถึงคุณสมบัติของคะแนนที่ได้จากการใช้แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงที่แสดงให้เห็นว่าแบบวัดสามารถวัดได้ในสิ่งที่ต้องการวัดหรือศึกษาได้ถูกต้องและครบถ้วนเพียงใด การตรวจสอบความเที่ยงตรงของแบบวัดนี้ ใช้วิธีการหาความเที่ยงตรงแบบความก้าวหน้าทางพัฒนาการ (Development progressions validity) และการวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor analysis) และ Convergent validity

4. ความเชื่อมั่น หมายถึงคุณสมบัติของคะแนนที่ได้มาจากการใช้แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงที่แสดงให้เห็นว่าแบบวัดนี้มี ความคงที่ สม่ำเสมอแน่นอนในการวัด และมีระดับความเชื่อถือได้มากน้อยเพียงไรซึ่งในงานวิจัยนี้การตรวจสอบความเชื่อมั่นของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงจะใช้วิธีการทดสอบซ้ำ (Test-retest method)

5. เกณฑ์ปกติ หมายถึงข้อมูลทางสถิติที่บรรยายการแจกแจงของคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งได้จากแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง และเป็นคะแนนตัวแทนที่บอกระดับการวัดของผู้รับการวัดว่า อยู่ในระดับใดของกลุ่มประชากร โดยแสดงลงในตารางซึ่งบอกความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐาน (T - scores) ที่แปลงมาจากคะแนนดิบซึ่งเป็นการสร้างเกณฑ์ปกติแบบเกณฑ์ปกติคะแนนมาตรฐาน (Standard

score norms) ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยทำการสร้างเกณฑ์ปกติของเด็กก่อนวัยเรียน โดยรวมจากศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ในวัดสังกัดกรมการศาสนา ในเขตกรุงเทพมหานคร และโรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญศึกษา ระดับก่อนประถมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร (และทำการแยกเกณฑ์ปกติในแต่ละกลุ่มช่วงอายุออกเป็น 6 กลุ่ม ได้แก่

- 3 ปีถึง 3 ปี 5 เดือน
- 3 ปี 6 เดือนถึง 3 ปี 11 เดือน
- 4 ปีถึง 4 ปี 5 เดือน
- 4 ปี 6 เดือนถึง 4 ปี 11 เดือน
- 5 ปีถึง 5 ปี 5 เดือน 5 ปี
- 5 ปี 6 เดือนถึง 5 ปี 11 เดือน

6. **ผู้ให้ข้อมูล** หมายถึง บิดาหรือมารดา หรือผู้ที่เลี้ยงดูใกล้ชิดเด็ก (ซึ่งเลี้ยงดูเด็กมาเป็นเวลาอย่างน้อย 1 ปี)

7. **ระดับการศึกษา** หมายถึงวุฒิการศึกษาขั้นสูงสุดของบิดา และของมารดาของกลุ่มตัวอย่างซึ่งทราบได้จากการสอบถามผู้ให้ข้อมูล โดยในการศึกษาวิจัยนี้แบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ ประถมศึกษา มัธยมศึกษา อนุปริญญา ปริญญาตรี และสูงกว่าระดับปริญญาตรี

8. **สถานภาพทางเศรษฐกิจ** หมายถึงการรับรู้เกี่ยวกับรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของบิดามารดา(รวมกัน) ของเด็กที่อยู่ในกลุ่มตัวอย่างซึ่งทราบได้จากการรายงานของผู้ให้ข้อมูล โดยแบ่งเป็น 3 ระดับคือ

- ระดับต่ำ หมายถึงการรับรู้เกี่ยวกับรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของบิดามารดาซึ่งผู้ให้ข้อมูลเป็นผู้ให้รายงานว่าไม่พอใช้ในแต่ละเดือน
- ระดับปานกลาง หมายถึงการรับรู้เกี่ยวกับรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของบิดามารดาซึ่งผู้ให้ข้อมูลเป็นผู้ให้รายงานว่าพอใช้ในแต่ละเดือน
- ระดับสูง หมายถึงการรับรู้เกี่ยวกับรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของบิดามารดาซึ่งผู้ให้ข้อมูลเป็นผู้ให้รายงานว่ามีเหลือเก็บในแต่ละเดือน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษานี้เป็นการศึกษากระบวนการคัดแปลง และการวิเคราะห์คุณภาพของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับ Survey Form การหาเกณฑ์ปกติ (Norms) และศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการปรับตัวของเด็กก่อนวัยเรียน (อายุ 3-5 ปี 11 เดือน) ที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานครตามตัวแปรต่างๆ ผู้วิจัยได้แบ่งเนื้อหาข้อมูลต่างๆ ที่ใช้อธิบายออกเป็นหัวข้อสำคัญๆ ดังต่อไปนี้

1. พฤติกรรมการปรับตัว

- ความหมายของพฤติกรรมการปรับตัว
- ความเป็นมาของการศึกษาพฤติกรรมการปรับตัว
- โครงสร้างและองค์ประกอบของพฤติกรรมการปรับตัว
- ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการปรับตัวกับความสามารถทางเชาว์ปัญญา
- ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการปรับตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินพฤติกรรมการปรับตัว

- แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว

3. เหตุผลในการเลือกแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS

4. แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS

- ความเป็นมา
- เนื้อหาที่ใช้วัด
- คุณภาพของแบบวัด
- การดำเนินการวัด
- การให้คะแนน
- การหาค่าต่างๆ จากคะแนนที่ได้
- การแปลผล
- ประโยชน์ของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS

5. การดัดแปลงแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS

- เหตุผลในการดัดแปลง
- กระบวนการในการดัดแปลง

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

7. สมมติฐาน

1. พฤติกรรมการปรับตัว

ความหมายของพฤติกรรมการปรับตัว

มีนักทฤษฎีและผู้เชี่ยวชาญหลายคนให้ความหมายพฤติกรรมการปรับตัวดังนี้

เมอร์เซอร์ (Mercer. 1997) ได้อธิบายความหมายของพฤติกรรมการปรับตัวของเด็กไว้ว่าเป็นความสามารถของเด็กในการกระทำพฤติกรรมตามบทบาททางสังคมได้อย่างเหมาะสมกับระดับอายุและเพศ และเป็นการกระทำที่สอดคล้องหรือเป็นไปตามความคาดหวังของในสังคมที่เด็กอยู่

นิฮิรา (Nihira. 1969:869 ; 1976:215) ได้อธิบายไว้ว่าพฤติกรรมการปรับตัวหมายถึงประสิทธิภาพของบุคคลในการปรับตัวให้สอดคล้องกับธรรมชาติและสังคมที่แวดล้อมบุคคลนั้น โดยมีองค์ประกอบของพฤติกรรมการปรับตัวอยู่ 2 ประการ คือ ความสามารถในการพึ่งตนเอง (Personal independency) และความรับผิดชอบส่วนบุคคล (Personal responsibility)

บาลทาร์ซาร์ (Baltharzar. 1973:5) อธิบายไว้ว่า พฤติกรรมการปรับตัวประกอบด้วย พฤติกรรมที่เกิดขึ้นในลักษณะของการตอบสนองต่อโปรแกรมเฉพาะอย่าง

ลีแลนด์และคณะ (Leland et. al. 1967) อธิบายความหมายของพฤติกรรมการปรับ

ตัวในเชิงจุดมุ่งหมาย เพื่อการวัดพัฒนาการเกี่ยวกับความสามารถในการปรับตัวของบุคคลที่มีต่อความต้องการของสิ่งแวดล้อม โดยพิจารณาว่าจะแสดงออกมาในรูปแบบของพฤติกรรมที่เป็นสากล ดังนี้

1. ความสามารถในการพึ่งตนเอง (Independent functioning) หมายถึง การกระทำด้วยตนเองตามความต้องการของสังคมสำเร็จด้วยดี ซึ่งรวมถึงกิจกรรมต่างๆ เพื่อการดำเนินชีวิตในสังคมและกิจกรรมต่างๆ ที่เหมาะสมกับระดับอายุและเพศ

2. ความรับผิดชอบส่วนบุคคล (Personal responsibility) หมายถึง ความสามารถของบุคคลที่รับผิดชอบต่องานชีวิตของตน (Critical task) ทั้งในส่วนที่เป็นการกระทำที่ต้องขึ้นอยู่กับความควบคุมดูแลของบุคคลอื่น และการกระทำที่เป็นความรับผิดชอบด้วยตนเอง

3. ความรับผิดชอบต่อสังคม (Social responsibility) หมายถึง บุคคลมีความรับผิดชอบในฐานะเป็นสมาชิกคนหนึ่งคนในสังคม และแสดงออกซึ่งพฤติกรรมที่เหมาะสมกับความคาดหวังของสังคม การปรับตัวทางสังคมและวุฒิภาวะทางอารมณ์ นอกจากนี้ยังวิเคราะห์ออกมาในการพึ่งพาตนเองด้านเศรษฐกิจทั้งแบบบางส่วน และแบบสมบูรณ์

American Association of Mental Deficiency (AAMD) ได้ให้คำจำกัดความซึ่งเป็นคำที่นิยามโดยกรอสแมน (Grossman, 1973:11) โดยอธิบายไว้ว่า พฤติกรรมการปรับตัวหมายถึง ประสิทธิภาพหรือระดับความสามารถของบุคคลที่เป็นไปอย่างมีมาตรฐานทั้งในด้านการพึ่งตนเอง และความรับผิดชอบต่อสังคมที่เป็นไปตามวัยและวัฒนธรรมของสังคมนั้น โดยที่คำจำกัดความนี้ได้มีการนำไปใช้อธิบายในการศึกษาของหน่วยงานหรือองค์กรต่างๆ อีกหลายแห่ง เช่น Department of Health and Welfare (1976) และ Texas Education Agency (1976)

President's Committee on Mental Retardation (1975) ได้ให้คำจำกัดความง่ายๆ ไว้ว่า พฤติกรรมการปรับตัวหมายถึงวิถีทางที่บุคคลได้กระทำพฤติกรรมต่างๆ ที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมได้อย่างเหมาะสมกับระดับอายุและวัฒนธรรมที่ดำรงชีวิตอยู่ (Coulter and Morrow, 1978:6)

จากคำนิยามหรือคำจำกัดความของพฤติกรรมการปรับตัวดังกล่าวข้างต้น (ยกเว้นของบาลทาซาร์) เกลส์เตอร์และมอร์โรว์ (Coulter and Morrow, 1978:7) ได้สรุปว่า

ทุกคำนิยามหรือคำจำกัดความเหล่านั้นตั้งอยู่บนแนวคิดพื้นฐานที่สำคัญ 2 ประการ คือ

1. ตั้งอยู่บนแนวคิดทางพัฒนาการ คือ มีการพัฒนาเป็นไปตามวัยที่เพิ่มขึ้น
2. การเน้นที่ระดับต่างๆ ของพฤติกรรมการปรับตัว อันขึ้นอยู่กับพัฒนาการของทักษะต่อไป

- ความสามารถในการพึ่งตนเอง (Functional Independently)

ในด้านการตอบสนองต่อความต้องการทางด้านกายภาพ เช่น การกิน สุขอนามัยส่วนบุคคล การขับถ่าย การแต่งกาย เป็นต้น

- การเข้าไปมีส่วนร่วมในฐานะสมาชิกของสังคม เช่น ความสามารถที่จะเดินทาง การใช้จ่ายเงิน การแสดงออกทางภาษา เป็นต้น

- การคงไว้ซึ่งสัมพันธ์ภาพทางสังคม (Maintaining responsible social relationships) เช่น ความสามารถในการเข้าไปมีส่วนร่วมและปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น การริเริ่มและเพียรพยายามในกิจกรรมที่มีจุดมุ่งหมาย เป็นต้น

สปาร์โรว์ แบลลาและคิคเชตตี (Sparrow, Balla and Cicchetti. 1984:6) ได้ให้คำนิยามของพฤติกรรมการปรับตัวไว้ว่าเป็นการกระทำในกิจกรรมประจำวันที่จำเป็นในส่วนบุคคลและสังคมได้อย่างเหมาะสม และในการนิยามนี้ได้ยึดหลัก 4 ประการ คือ

1. พฤติกรรมการปรับตัวสัมพันธ์กับอายุ กล่าวคือ บุคคลแต่ละคนมีพฤติกรรมการปรับตัวที่มากขึ้นและซับซ้อนมากขึ้นเมื่ออายุเพิ่มขึ้นและมีการวัดความแตกต่างของพฤติกรรมการปรับตัวของอายุที่แตกต่างกัน เช่น ในเด็กเล็ก กิจกรรมที่สำคัญ ได้แก่ การแต่งตัว การใช้ห้องน้ำ การเล่นร่วมกับเพื่อน เป็นต้น ในวัยรุ่น พฤติกรรมการปรับตัวได้แก่ ทักษะก่อนวัยทำงานและการจัดสรรเกี่ยวกับการใช้เงิน เป็นต้น ในวัยผู้ใหญ่ เช่น การทำงานและการใช้เงิน เป็นต้น

2. พฤติกรรมการปรับตัวขึ้นอยู่กับการคาดหวังหรือมาตรฐานของคนอื่นๆในสังคม เช่น การตัดสินความเหมาะสมของพฤติกรรมการปรับตัวของบุคคลจากผู้ที่อาศัยด้วยกัน ร่วมงานด้วยกัน และมีปฏิสัมพันธ์ด้วยกัน กล่าวคือ พฤติกรรมการปรับตัวหลายอย่างที่มีความเป็นสากล แต่บางวัฒนธรรมอาจจะตัดสินพฤติกรรมการปรับตัวที่แตกต่างกันออกไป

3. พฤติกรรมการปรับตัว ขึ้นอยู่กับแบบอย่างของการกระทำ ไม่ใช่ความสามารถ เพราะความสามารถเป็นสิ่งสำคัญต่อการกระทำในชีวิตประจำวัน โดยที่พฤติกรรมการปรับตัวบางอย่างซึ่งบุคคลมีความสามารถที่จะกระทำได้แต่ถ้าขาดแรงกระตุ้นหรือแรงจูงใจ หรือตัวแบบ

อาจทำให้บุคคลไม่ปฏิบัติหรือกระทำพฤติกรรมนั้นได้ เช่น พฤติกรรมที่เกี่ยวกับกฎระเบียบทางสังคม

4. พฤติกรรมการปรับตัวเป็นสิ่งที่สามารถปรับปรุงเปลี่ยนแปลงได้

ซัลเวีย และฮักส์ (Salvia and Hughes. 1990:212-213) อธิบายพฤติกรรมการปรับตัว หมายถึง ความสามารถที่เกี่ยวข้องกับการดำรงอยู่ทางด้านกายภาพและความสามารถทางสังคม โดยมีรูปแบบการกระทำใน 2 ลักษณะ คือ การปรับพฤติกรรมของบุคคลเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการทางสิ่งแวดล้อม โดยปรับให้เข้ากับความสามารถและความต้องการของบุคคล นอกจากนี้ยังได้อธิบายเพิ่มเติมการกำหนดพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งเป็นพฤติกรรมการปรับตัวต้องคำนึงถึงข้อจำกัด 2 ประการ คือ ประการแรก พฤติกรรมนั้นจะต้องเป็นความสามารถที่เป็นพฤติกรรมที่มีการกระทำแบบคงที่ ประการสอง พฤติกรรมนั้นต้องเป็นพฤติกรรมที่กระทำด้วยตนเองไม่ใช่เป็นเพราะบุคคลอื่น ดังนั้นพฤติกรรมการปรับตัวจึงเป็นการกระทำที่อิสระไม่ต้องอาศัยพึ่งผู้ใด

จากความหมายของพฤติกรรมการปรับตัวที่กล่าวมาทั้งหมดพอที่จะ สรุปได้ว่าพฤติกรรมการปรับตัวหมายถึงความสามารถของบุคคลใน 2 องค์ประกอบ คือ ความสามารถของบุคคลในการดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยตนเองและความสามารถทางสังคมที่แสดงออกถึงความรับผิดชอบของบุคคลในการดำรงชีวิตร่วมกับบุคคลอื่นในสังคมที่สอดคล้องกับบรรทัดฐานทางสังคมและวัฒนธรรมของตน โดยที่ความสามารถทั้ง 2 องค์ประกอบนี้ ต้องเป็นไปอย่างเหมาะสมกับวัยและเพศของบุคคลนั้น

ความเป็นมาของการศึกษาพฤติกรรมการปรับตัว

การศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการปรับตัวได้รับความสนใจมาเป็นเวลานาน กล่าวคือ มีการนำมาศึกษาตั้งแต่ก่อนคศ. 1820 โดยมีจุดเริ่มมาจากการศึกษาพิเศษโดยเฉพาะการนำมาศึกษาในกลุ่มบุคคลที่มีภาวะปัญญาอ่อนหรือบกพร่องทางเชาวน์ปัญญา แต่ในสมัยนั้นการศึกษา ยังไม่เป็นที่แพร่หลายมากนัก เนื่องจากขาดความเข้าใจที่กระจ่างชัดและวิธีการที่นำมาใช้ศึกษา ไม่มีความเป็นระเบียบแบบแผน จึงทำให้ไม่ได้รับความสนใจหรือเห็นความสำคัญเท่าที่ควร แต่ยังคงมีการนำมาศึกษาในด้านการประเมินความสามารถ หรือทักษะต่างๆของบุคคลในช่วงสมัย 2 ต่อๆ มา จวบจนกระทั่งปีคศ. 1940 การศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการปรับตัวเริ่มได้รับความ

สนใจหรือเห็นความสำคัญมากขึ้น โดยเริ่มมีการสร้างเครื่องมือสำหรับประเมินซึ่งก็คือ แบบทดสอบที่ใช้ประเมินพฤติกรรม การปรับตัวนั้นเอง และได้รับความสนใจนำมาใช้ในการศึกษาอย่างกว้างขวางหรือเป็นที่แพร่หลายตั้งแต่ปีค.ศ. 1980 โดยพฤติกรรม การปรับตัวนั้นได้รับการพิจารณาว่า มีความสำคัญในด้านการกำหนดองค์ประกอบของแนวทางการประเมินพฤติกรรม การปรับตัวของ เด็กที่มีความบกพร่องต่างๆ และการมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือเด็ก โดยการนำมาใช้ ในด้านการวินิจฉัยจำแนกเด็กที่มีภาวะเสี่ยงต่อการมีภาวะบกพร่อง หรือเด็กที่มีความบกพร่องใน ด้านต่างๆ นอกจากเด็กปกติ (Reschly, 1991:29) และเพื่อความเข้าใจที่มากขึ้นเกี่ยวกับ ความเป็นมาของการศึกษาพฤติกรรม การปรับตัว จึงขอกล่าวถึงการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรม การปรับตัวที่แบ่งออกเป็นยุคต่างๆ ดังนี้ (Horn and Fuchs, 1987:12-18) คือ

ยุคเริ่มต้น ประมาณก่อนค.ศ. 1820

ในช่วงยุคสมัยนี้เริ่มมีการรับรู้ว่ามีบุคคลที่มีภาวะปัญญาอ่อนในระดับรุนแรงอยู่ในสังคม แต่ไม่มีการพยายามที่จะศึกษาทำความเข้าใจค้นหาเกี่ยวกับสาเหตุของภาวะดังกล่าวทั้งๆ ที่ภาวะ ปัญญาอ่อนนั้นมักจะมีความสัมพันธ์กับความผิดปกติและความพิการทางร่างกาย แต่ดูเหมือนว่าการ ตระหนักถึงเกี่ยวกับภาวะปัญญาอ่อนของสังคมในยุคนี้อยู่อย่างจำกัด และถึงแม้ว่าสังคมในช่วงยุค สมัยนี้มีความพยายามที่จะจัดการดูแลบุคคลที่มีภาวะปัญญาอ่อน แต่วิธีการในการดูแลที่ใช้ยังไม่ เป็นระบบ และการให้ความสนใจเพื่อหาแนวทางในการปฏิบัติน้อยมากเกี่ยวกับการปกป้องบุคคล เหล่านี้ออกจากภาวะอันตรายต่างๆ ทั้งนี้เนื่องจากบุคคลเหล่านี้ขาดความสามารถที่ดำเนินชีวิต ภาสได้สังคมที่เต็มไปด้วยการแก่งแย่งแข่งขัน ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าบุคคลที่มีภาวะปัญญาอ่อน นั้นมักถูกละเลยจากสังคม ส่วนบทบาทของพฤติกรรม การปรับตัวในช่วงสมัยนี้คือได้เริ่มมีการนำ เอาความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรม การปรับตัวมาใช้ในการประเมินความสามารถในการทำหน้าที่ต่างๆ ทางสังคมของบุคคล แต่เป็นในลักษณะที่ไม่เป็นทางการเนื่องจากวิธีการที่ใช้ในการประเมินพฤติกรรม การปรับตัวนั้นไม่มีความเป็นระเบียบแบบแผน ทั้งนี้เพราะความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรม การปรับตัวยังคงมีข้อจำกัดอยู่มาก ดังนั้นในยุคนี้นักการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรม การปรับตัวจึงไม่ ได้รับความสนใจหรือเป็นที่ทราบกันอย่างแพร่หลาย

ยุคศตวรรษที่ 19 ตอนกลาง ประมาณค.ศ. 1820 ถึง 1890

ในช่วงยุคนี้ ดูเหมือนเป็นช่วงระยะเริ่มต้น เกี่ยวกับบทบาทของพฤติกรรม การปรับตัว เพราะเริ่มมีการนำความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรม การปรับตัวมาใช้ในการประเมินเกี่ยวกับทักษะต่างๆ ที่จำเป็นสำหรับการดำเนินชีวิตในสังคมที่บุคคลนั้นอาศัยอยู่ แต่อย่างไรก็ตามทักษะต่างๆ ที่ได้รับ

การประเมินนั้นยังไม่ได้เป็นทักษะที่จำเพาะเจาะจงลงไปว่าพฤติกรรมการปรับตัวนั้นประกอบด้วยทักษะอะไรบ้าง ดังนั้นการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการปรับตัวของสุคนธ์จึงเป็นเพียงการนำเอาความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมการปรับตัวมาใช้ในการประเมินความสามารถในการทำหน้าที่ต่างๆ ทางสังคมของบุคคลเช่นเดียวกับในสุคนธ์ แต่มีความแตกต่างในการประเมิน คือ ในสุคนธ์มุ่งให้ความสนใจอย่างมากในแง่ประเด็นที่ว่า "ทำอย่างไรจึงจะช่วยพัฒนาให้บุคคลที่มีภาวะปัญญาอ่อนสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีคุณภาพมากขึ้น" ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าบุคคลที่มีภาวะปัญญาอ่อนได้รับความสนใจและเอาใจใส่จากสังคมมากขึ้น โดยมีความรู้ในด้านพฤติกรรม การปรับตัวเป็นสิ่งที่ช่วยให้เกิดความเข้าใจถึงความสามารถของบุคคลเหล่านั้นมากขึ้น

สุคนธ์วรรษาที่ 20 ตอนต้น ประมาณค.ศ. 1890 ถึง 1940

ในสุคนธ์เริ่มมีการสนใจและให้ความสำคัญกับการใช้ระดับคะแนนของเชาว์ปัญญา (IQ) ที่ได้จากการทดสอบด้วยแบบทดสอบเชาว์ปัญญาของ Binet ในการวินิจฉัยบุคคลว่ามีภาวะปัญญาอ่อนหรือไม่ เพราะมีการยอมรับกันว่าระดับคะแนนของ IQ (IQ Score) ที่ได้นั้นมีความเป็นวิทยาศาสตร์ (Scientific) และเป็น Objective ที่จะชี้แนะให้เห็นถึงการจัดจำแนกประเภทของบุคคล

ดังนั้นบทบาทของพฤติกรรมการปรับตัวในสุคนธ์ จึงไม่ได้รับความสำคัญเท่ากับคะแนนของ IQ ทั้งในด้านการวินิจฉัยและการให้ความช่วยเหลือบุคคลที่มีภาวะปัญญาอ่อนหรืออาจกล่าวได้ว่าในสุคนธ์มีการนำความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมการปรับตัวมาใช้ในวงแคบเท่านั้น

สุคนธ์วรรษาที่ 20 ตอนกลางจนถึงปัจจุบัน ประมาณค.ศ. 1940 จนถึงปัจจุบัน

ในสุคนธ์บทบาทของพฤติกรรมการปรับตัวได้รับความสนใจ และให้ความสำคัญมากขึ้น และเป็นไปอย่างรวดเร็วเกี่ยวกับในด้านการนำมาศึกษาภาวะปัญญาอ่อนของบุคคล โดยมีการนำความรู้ทางด้านพฤติกรรมการปรับตัว และข้อมูลที่ได้เพิ่มเติมจากแบบทดสอบอย่างเป็นระบบและมีระเบียบแบบแผนจนเป็นที่ยอมรับ เพื่อนำมาใช้ในการวัดหรือประเมินความสามารถ หรือทักษะต่างๆ ของบุคคล ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าพฤติกรรมการปรับตัวของบุคคลมีความสัมพันธ์กับระดับเชาว์ปัญญา (IQ) โดยในช่วงต้นค.ศ. 1970 ลีแลนด์ (Leland) 1972 ได้ทำการศึกษาพบว่า บุคคลที่มีระดับเชาว์ปัญญาต่ำกว่า 70 เป็นบุคคลที่มีความบกพร่องทางด้านพฤติกรรม การปรับตัวด้วย แต่อย่างไรก็ตามแม้จะพบว่าระดับเชาว์ปัญญากับพฤติกรรมการปรับตัวมีความสัมพันธ์อย่างมาก แต่ลักษณะธรรมชาติและคุณภาพของพฤติกรรมการปรับตัวของบุคคลยังคงถูกกำหนดปัจจัยอื่นๆ ที่ไม่ใช่ความรู้ในเรื่องระดับเชาว์ปัญญาเพียงอย่างเดียว อย่างไรก็ตามก็เพื่อ

ก่อให้เกิดประโยชน์ในด้านความสมบูรณ์และความเที่ยงตรงในการวินิจฉัยภาวะปัญหาอ่อนของบุคคล ให้มีมากขึ้นจึงมีการนำเอาเครื่องมือหรือแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวมาใช้ร่วมกับแบบทดสอบระดับ เช้าวันปัญหา นอกจากนี้ยังมีการนำเอาความรู้ด้านพฤติกรรมปรับตัวมาเป็นโครงสร้างด้านเนื้อหา ในการจัดโปรแกรมการศึกษาและการฝึกฝนในบุคคลที่มีความบกพร่องทางเช้าวินปัญหาอย่างรุนแรง

ดังนั้นอาจสรุปได้ว่า การศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการปรับตัวในปัจจุบันมีบทบาทสำคัญใน ด้านการนำความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมการปรับตัวมาใช้ในการศึกษา เพื่อความเข้าใจเกี่ยวกับ ความสามารถ และทักษะต่างๆที่จำเป็นในการดำรงชีวิตของบุคคลในสังคมเป็นไปตามวัย และ สอดคล้องกับวัฒนธรรมของสังคม นอกจากนี้ยังมีบทบาทในการวินิจฉัยประเมินบุคคลเพื่อการ จัดจำแนกบุคคลไปตามความสามารถหรือทักษะที่มีอยู่ (โดยเฉพาะในบุคคลที่มีภาวะความบกพร่อง ทั่วทั้งทางด้านเช้าวินปัญหาและร่างกาย) ซึ่งการประเมินนั้นจำเป็นต้องใช้เครื่องมือที่สร้างขึ้นจาก ความรู้ทางด้านพฤติกรรมการปรับตัว และผลที่ได้จากการประเมินก่อให้เกิดประโยชน์ในด้านการ ช่วยเหลือแก้ไข โดยการจัดการวางแผนทางด้านการศึกษาหรือฝึกฝนทักษะด้านต่างๆ ที่จำเป็น และเหมาะสมกับบุคคลนั้นหรืออาจกล่าวโดยสรุปสั้นๆ ได้ว่า การศึกษาเกี่ยวกับแนวความคิดด้าน พฤติกรรมการปรับตัวมีอิทธิพลอย่างมากต่อชนิดของเครื่องมือที่นำมาใช้และแนวทางในการตัดสินใจ เกี่ยวกับการวินิจฉัยเพื่อการจัดจำแนกและการจัดเตรียมโปรแกรมสำหรับการช่วยเหลือแก้ไข

(Gresham and Elliott. 1987:169)

โครงสร้างและองค์ประกอบของพฤติกรรมการปรับตัว

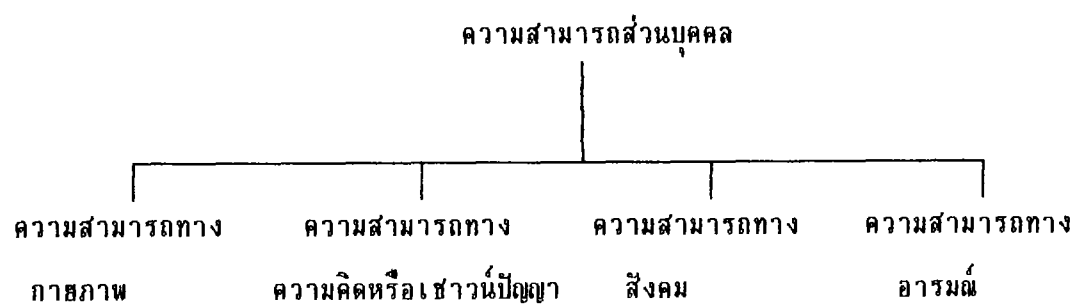
โครงสร้างพฤติกรรมการปรับตัว

พฤติกรรมการปรับตัวเป็นสิ่งที่จับ (Concept) ที่มีหลายมิติ (Taylar. 1993:182) ดังนั้นโครงสร้างของพฤติกรรมการปรับตัวจึงประกอบด้วยองค์ประกอบหลักหลายองค์ประกอบและ ก่อนจะทราบถึงองค์ประกอบหลักเหล่านั้น ควรทำความเข้าใจเกี่ยวกับความสามารถส่วนบุคคล (Personal competence) ของมนุษย์ว่าประกอบด้วยอะไรบ้างและมีส่วนเกี่ยวข้องกับอย่างไรกับ พฤติกรรมการปรับตัวของมนุษย์ ดังนั้นเพื่อเป็นการทำความเข้าใจในเรื่องนี้จึงขอกล่าวถึง โมเดลความสามารถส่วนบุคคลของกรีนสแปน (Reschly. 1991:29; citing Greenspan. 1979) ที่อธิบายโครงสร้างของความสามารถส่วนบุคคลไว้อย่างกว้างๆ ว่าประกอบด้วยความ

สามารถ 4 ด้าน คือ

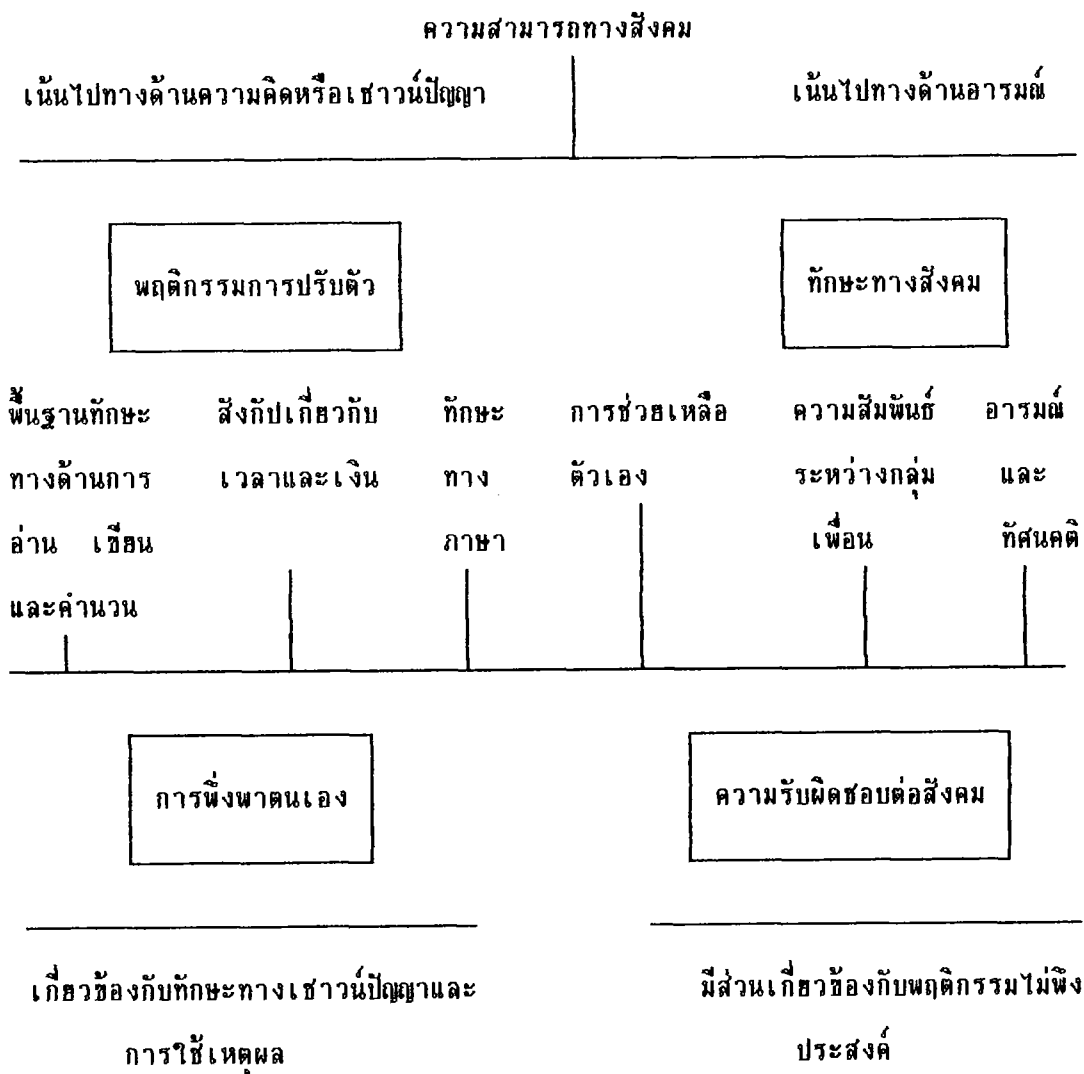
1. ความสามารถทางด้านกายภาพ (Physical competence)
2. ความสามารถทางด้านความคิดหรือเชาวน์ปัญญา (Cognitive competence)
3. ความสามารถทางด้านสังคม (Social competence)
4. ความสามารถทางด้านอารมณ์ (Emotional competence)

จากแนวคิดของกรีนสแปนสามารถเสนอเป็นโมเดลได้ดังนี้

ภาพประกอบ 1 โมเดลความสามารถส่วนบุคคลของกรีนสแปน

ส่วนแนวคิดของเรสชิลได้ขยายต่อแนวคิดของกรีนสแปน โดยได้อธิบายโครงสร้างของ
ความสามารถทางสังคมออกเป็นโมเดลดังนี้ (Reschly. 1991:31)

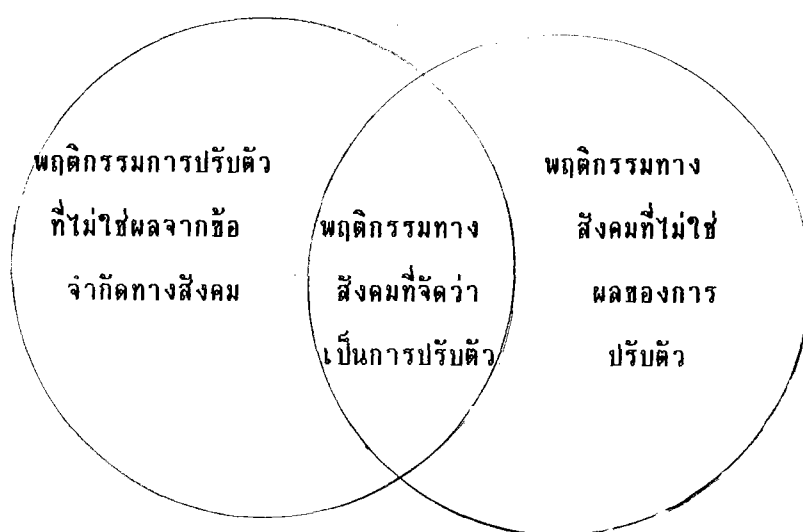

ภาพประกอบ 2 โมเดลความสามารถทางสังคมของเรสชิล

จากโมเดลของความสามารถทางสังคมของเรสชิลพบว่า (ความสามารถทางสังคม) มีการคาบเกี่ยวกัน (Overlap) ระหว่างความสามารถทางด้านอารมณ์ (Emotional competence) กับความสามารถทางด้านความคิด (Cognitive competence) ซึ่งมีผลทำให้พฤติกรรมปรับตัวกับทักษะทางสังคมไม่สามารถแบ่งแยกกันได้อย่างเด่นชัด โดยที่เรสชิล

(Reschly) มีความเห็นว่าทักษะทางสังคมมีแนวโน้มไปทางด้านอารมณ์มากกว่า ส่วนพฤติกรรม การปรับตัวมีแนวโน้มไปทางด้านความคิดหรือเชาวน์ปัญญา แต่มีบางส่วนที่เกี่ยวข้องกันอันเป็นผล มาจากการคาบเกี่ยวกัน (Overlap) ดังกล่าวมาข้างต้น

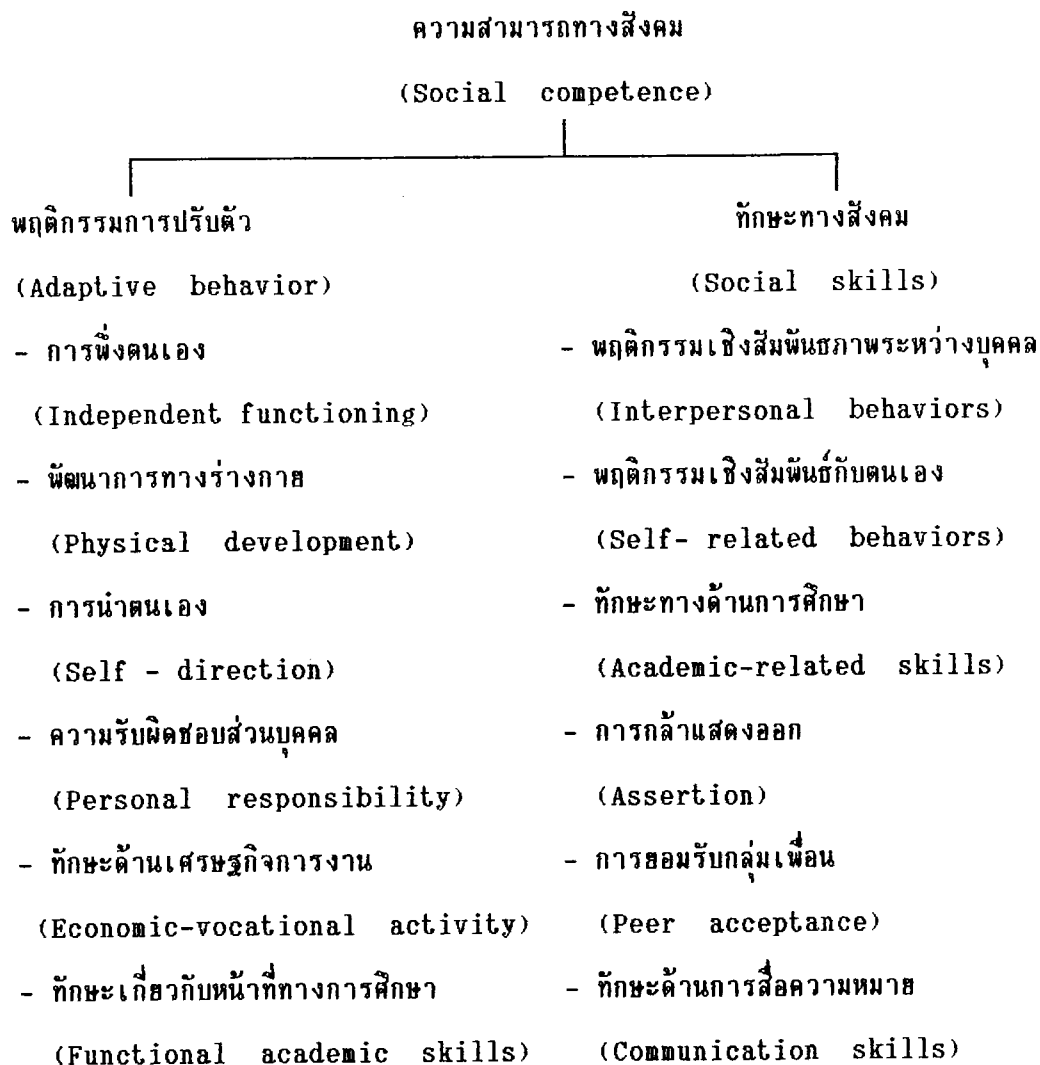
จากการคาบเกี่ยวกัน (Overlap) ระหว่างพฤติกรรมปรับตัวกับทักษะทางสังคมนั้น สามารถอธิบายได้ด้วยแนวคิดของซัลลิเวียและฮักส์ (Salivia and Hughes. 1990:212-213) โดยได้แสดงแผนภาพอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมปรับตัวกับพฤติกรรมทางสังคม (ทักษะ ทางสังคม) ไว้ดังนี้คือ

ภาพประกอบ 3 แผนภาพความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมปรับตัวกับพฤติกรรมทางสังคม

จากแผนภาพดังกล่าวอธิบายให้เห็นได้ว่าทั้งพฤติกรรมปรับตัวและพฤติกรรมทางสังคม มีบางส่วนของพฤติกรรมทั้งสองด้าน ที่สามารถจัดให้เป็นได้ทั้งพฤติกรรมปรับตัวและพฤติกรรม ทางสังคมหรือทักษะทางสังคม ดังนั้นในการกำหนดองค์ประกอบของพฤติกรรมปรับตัวอาจ พบได้ว่ามีองค์ประกอบบางด้านที่เป็นพฤติกรรมทางสังคมหรือทักษะทางสังคมได้ (ดังจะพบได้จาก องค์ประกอบของข้อความในแบบวัดพฤติกรรมปรับตัว) และเพื่อความเข้าใจเกี่ยวกับโครง สร้างของพฤติกรรมปรับตัวที่ชัดเจนขึ้น ผู้วิจัยขอเสนอแนวคิดของเกรสแฮมและเอลเลียตที่ มีความเห็นเช่นเดียวกับแนวคิดที่กล่าวมาข้างต้นว่าความสามารถทางสังคมประกอบด้วยพฤติกรรม

การปรับตัวและทักษะทางสังคม โดยได้มีการอธิบายรายละเอียดของพฤติกรรมปรับตัวและทักษะทางสังคมดังแผนผังข้างล่างนี้ (Gresham and Elliott. 1987:169)

ภาพประกอบ 4 แผนผังแนวความคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสังคมของเกรสแฮมและเอลเลียต

ส่วนความแตกต่างระหว่างพฤติกรรมปรับตัวและทักษะทางสังคม เกรสแฮมและเอลเลียต (Bracken. 1991:170; citing Gresham and Elliot. 1987) ได้อธิบายไว้ว่า

แนวความคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมกำกับการปรับตัว มุ่งเน้นไปในการสังเกตพฤติกรรมของบุคคลว่า "บุคคลมักจะทำอะไร" ซึ่งเป็นการพิจารณาในด้านของปริมาณของพฤติกรรมที่บุคคลกระทำบุคคล มักจะได้รับการพิจารณาว่ามีภาวะบกพร่องทางพฤติกรรมกำกับการปรับตัว ถ้าบุคคลมีความสามารถ หรือทักษะในการกระทำพฤติกรรมแต่ไม่กระทำพฤติกรรมนั้นอยู่เป็นประจำ ยกตัวอย่างเช่น เด็กหนึ่งมีความสามารถในการผูกเชือกรองเท้าแต่ไม่คล้องเท้าของตนเองทั้งนี้เพราะไม่ชอบทำหรือชอบให้บิดามารดาทำให้ จากตัวอย่างนี้การบอกว่าเด็กมีพฤติกรรมกำกับการปรับตัวบกพร่องด้านการช่วยเหลือตนเองจึงเป็นการให้ความสำคัญกับปริมาณหรือความถี่ของพฤติกรรมมากกว่าการพิจารณาด้านความสามารถของเด็ก ส่วนแนวความคิดเกี่ยวกับทักษะทางสังคม (Social skills) นั้นตั้งอยู่บนพื้นฐานของพัฒนาการด้านการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ หรือเป็นการแสดงปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้าเฉพาะอย่าง ซึ่งมุ่งเน้นไปในด้านคุณภาพ หรือความสามารถในการกระทำพฤติกรรมใด พฤติกรรมหนึ่งของบุคคล บุคคลที่มักจะได้รับการพิจารณาว่ามีภาวะบกพร่องด้านทักษะทางสังคม ถ้าบุคคลนั้นไม่มีความรู้เกี่ยวกับทักษะต่างๆหรือไม่มีความรู้เกี่ยวกับลำดับขั้นตอนที่สำคัญในการแสดงออกพฤติกรรมที่เหมาะสม ยกตัวอย่างเช่น เด็กคนหนึ่งไม่ทราบว่าจะเข้าไปมีส่วนร่วมในกลุ่มเพื่อนของเขาได้อย่างไร แสดงว่าเด็กไม่มีความรู้เกี่ยวกับการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมในการคบเพื่อนและไม่เคยคบเพื่อนคนใดเลย ดังนั้นเด็กคนนี้จะมีความบกพร่องด้านทักษะทางสังคม

จากแนวความคิดของผู้เชี่ยวชาญต่างๆ ที่อธิบายเกี่ยวกับความสามารถทางสังคมดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น แสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมกำกับการปรับตัวนั้นเป็นองค์ประกอบหนึ่งของความสามารถทางสังคมที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับทักษะทางสังคมเพราะมีบางส่วนที่คาบเกี่ยวกัน (Overlap) และพฤติกรรมกำกับการปรับตัวนั้นประกอบด้วยองค์ประกอบหลายองค์ประกอบ มีบางองค์ประกอบที่เป็นส่วนหนึ่งของทักษะทางสังคม (ดังนั้นในแบบวัดพฤติกรรมกำกับการปรับตัวจึงอาจพบได้ว่า มีบางองค์ประกอบที่เป็นทักษะทางสังคมได้ด้วยเช่นกัน) ส่วนองค์ประกอบต่างๆ ของพฤติกรรมกำกับการปรับตัวจะได้กล่าวถึงต่อไป

องค์ประกอบของพฤติกรรมกำกับการปรับตัว

เพื่อความเข้าใจเกี่ยวกับองค์ประกอบของพฤติกรรมกำกับการปรับตัว จึงขอกล่าวถึงการแบ่งองค์ประกอบของพฤติกรรมกำกับการปรับตัวจากผู้เชี่ยวชาญที่ได้ทำการศึกษาและอธิบายไว้ดังต่อไปนี้

ดอลล์ และนิฮิรา (Salivia and Hughes. 1990:213-215 ; citing Doll. 1935; Nihira. 1969) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของพฤติกรรมการปรับตัวไว้อย่างละเอียด ซึ่งประกอบด้วย 8 องค์ประกอบใหญ่ ดังต่อไปนี้

1. ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน (Daily living skills)

ทักษะนี้รวมทักษะต่างๆที่จำเป็นสำหรับการจัดการในชีวิตประจำวันของบุคคลประกอบด้วยองค์ประกอบย่อย 4 ด้านดังนี้

1.1 ทักษะการช่วยเหลือตัวเอง (Self-help skills) ทักษะนี้ เกี่ยวข้องกับการรับประทานอาหาร การจัดเตรียมอาหาร การแต่งตัว การดูแลสุขภาพและอนามัยส่วนบุคคล ทักษะย่อยเหล่านี้สามารถแบ่งออกเป็นด้านย่อยได้อีก เช่น การรับประทานอาหารสามารถแบ่งย่อยออกเป็นการสั่งอาหารนอกบ้านและเกี่ยวกับการใช้ภาชนะในการรับประทานอาหาร เป็นต้น

1.2 ทักษะเกี่ยวกับการงานบ้าน (Domestic skills) ทักษะด้านนี้เกี่ยวกับการบำรุงรักษาสิ่งแวดล้อมรอบตัวบุคคลให้อยู่ในลักษณะที่สะอาดและเรียบร้อย โดยที่ทักษะย่อยนี้สามารถแบ่งเป็นด้านย่อยๆได้อีก เช่น ทักษะการซักผ้า การล้างจาน การทำงานบ้านที่เป็นงานประจำ (เช่น การจัดโต๊ะสำหรับรับประทานอาหาร) และการดูแลรักษาทรัพย์สินสมบัติของตน เป็นต้น

1.3 ทักษะเกี่ยวกับการเล่นหรือการใช้เวลาว่าง (Play or leisure time skills) เป็นทักษะที่จำเป็นสำหรับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆที่ให้ความบันเทิงใจ (เช่น รู้เกี่ยวกับกฎกติกาในการเล่นและกีฬาและรู้จักตำแหน่งที่ตั้งของสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ เป็นต้น)

1.4 ทักษะเกี่ยวกับการดูแลจัดการทรัพย์สินและเวลา (Resource management skills) เป็นทักษะที่จำเป็นสำหรับการจัดการเกี่ยวกับเวลาและการเงิน

2. ทักษะการสื่อสารความหมาย (Communication skills)

ด้านนี้รวมทักษะต่างๆที่จำเป็นสำหรับการแสดงออกของบุคคลในด้านความคิด ความรู้สึกและความเข้าใจที่มีต่อตนเองและบุคคลอื่น ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อย 3 ด้านดังนี้

2.1 ทักษะการแสดงออกในการสื่อสารความหมาย (Expressive skills in communication) หมายถึงลักษณะการสื่อสารความหมายได้แก่ การพูด การเขียน การแสดงกิริยาท่าทางและการใช้สื่อที่ทำขึ้นเอง (เช่น กระดานภาษา เป็นต้น)

2.2 ทักษะการรับรู้ในการสื่อสารความหมาย (Receptive skills in communication) หมายถึงความเข้าใจภาษาพูด ภาษาเขียน (ทั้งตัวอักษรและรูปภาพและกิริยาท่าทาง

2.3 เกณฑ์ในทางปฏิบัติในการสื่อความหมาย (Pragmatic aspects of communication) หมายถึงปัจจัยต่างๆเกี่ยวกับภาษา เช่น ระยะเวลาพูด การสบต่าน้ำเสียง การออกเสียงต่ำสูง ความเป็นทางการ (เช่น การเขียนจดหมายถึงเพื่อนจะต่างจากจดหมายธุรกิจ) และการแสดงท่าทางประกอบ

3. ทักษะในการเดินทางและการให้บริการขนส่งสาธารณะ (Locomotion and transportation skills)

เป็นทักษะที่จำเป็นสำหรับการเดินทางที่พบได้ของบุคคล ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อย 3 ด้านดังนี้

3.1 การใช้ยานพาหนะที่ใช้พลังกำลังของตนเองขับเคลื่อนได้อย่างปลอดภัย รวมทั้งการเลือกใช้ยานพาหนะและเครื่องเล่นได้อย่างเหมาะสมเช่น จักรยาน เรือพาย เป็นต้น

3.2 การใช้ยานพาหนะที่ใช้เครื่องยนต์ได้อย่างปลอดภัย รวมทั้งการใช้ยานพาหนะสำหรับเดินทางหรือพักผ่อนได้อย่างเหมาะสมปลอดภัย

3.3 การเดินทางโดยการขนส่งสาธารณะประกอบด้วย การรู้จักที่ตั้ง การขึ้นรถ การลงรถ การจ่ายค่าโดยสาร การวางแผนเดินทางขาไปและขากลับได้ตามตารางของสถานี และสามารถใช้ภาษาได้เหมาะสมเมื่อใช้บริการของระบบการขนส่งสาธารณะ

4. ทักษะเกี่ยวกับการเตรียมตัวเข้าสู่งานอาชีพและการประกอบอาชีพ (Prevocational and vocational skills)

เป็นทักษะที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เรียนรู้ เพื่องานอาชีพและทักษะในการทำงานซึ่งแสดงถึงการพึ่งตนเองในทางเศรษฐกิจเมื่อสู่ผู้ผู้ใหญ่ ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อย 4 ด้าน คือ

4.1 การเตรียมตัวเข้าสู่งานอาชีพ ประกอบด้วยทักษะทั่วไปที่จำเป็นสำหรับการทำงาน เช่น ทักษะในด้านการอ่านออกเขียนได้และทักษะในด้านการคำนวณและความรู้ทางด้านคอมพิวเตอร์ รวมทั้งทักษะทางสังคมเช่น ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมในการทำงาน ความตรงต่อเวลา ความน่าเชื่อถือ การปฏิบัติตามคำสั่ง

4.2 การเตรียมตัวทำงานประกอบด้วยการเรียนรู้ทักษะต่างๆ ที่จำเป็นสำหรับการประกอบอาชีพและการได้รับใบแสดงสิทธิการเข้าทำงานเช่น หมายเลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากร สวัสดิการทางสังคม

4.3 การกรอกใบสมัครหมายถึง ทักษะต่างๆ ที่จำเป็นในการสมัครเข้าทำงานเช่น การแยกประเภทประกาศสมัครงาน แบบฟอร์มการสมัครที่สมบูรณ์ การแต่งกายและการพูดที่

เหมาะสมเมื่อสมัครงาน

4.4 ทักษะการปฏิบัติงานเป็นทักษะเฉพาะที่บุคคลควรได้รับค่าตอบแทนในการกระทำ
งานนั้น เช่น ช่างไม้ควรได้รับค่าตอบแทนสำหรับการเลื่อย

5. ทักษะการควบคุมตนเอง (Self - control skills)

เป็นทักษะที่เกี่ยวข้องกับการยับยั้งพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์และการแสดงพฤติกรรม
ที่ไม่เหมาะสมกับกาลเทศะ ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อย 2 ด้าน ดังนี้

5.1 การเลือกแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมในที่สาธารณะ และเป็นไปตามความ
คาดหวังของสังคม มีพฤติกรรมอยู่หลายประเภทที่ถือว่าเหมาะสมเมื่อแสดงในที่ส่วนบุคคล แต่
อาจถูกมองว่าไม่เหมาะสมเมื่อแสดงออกในที่สาธารณะ ซึ่งขึ้นอยู่กับระดับของความคาดหวังใน
สังคมนั้น ดังนั้นการละเมิดหรือฝ่าฝืนรวมทั้งการมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมกับสังคมอาจถูกตราว่า
เป็นคนที่ไม่เจริญ ไม่มีการศึกษา (เช่น การแคะหรือจิ้มฟันหรือการตัดเล็บในที่สาธารณะ เป็นต้น)
หรือหลายคนอาจถูกมองว่าไม่มีวุฒิภาวะ (เช่น การรับประทานอาหารที่กีดตาการ โดยมีผู้ร่วม
โต๊ะคอยช่วยทำให้ เป็นต้น) หรือพฤติกรรมบางอย่างที่จัดว่าเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบน (เช่นการ
สำเร็จความใคร่ในที่สาธารณะ เป็นต้น)

5.2 การรู้จักยับยั้งพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ หมายถึงการตระหนักรู้ว่าควรกระทำ
หรือไม่ควรกระทำพฤติกรรมใดทั้งในที่ส่วนบุคคลและที่สาธารณะรวมทั้งรู้ถึงพฤติกรรมที่เป็นข้อห้าม
ของสังคม เพราะเป็นพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ อีกทั้งยังเป็นพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดอันตรายต่อ
ผู้กระทำ เช่น การทุบหรือโขกหัวตัวเอง เป็นต้น หรือเกิดอันตรายต่อผู้อื่น เช่นการทารุณกรรม
คู่สมรส เป็นต้น

6. มารยาททางสังคม (Social graces)

หมายถึง การกระทำและคำพูดที่ใช้อย่างสุภาพ มีมารยาท สุขุม หรืออ่อนโยน
ประกอบด้วยองค์ประกอบ 2 ด้าน ดังนี้

6.1 ด้านภาษาหมายถึง การใช้ถ้อยคำที่แสดงถึงความมีมารยาททางสังคมสังคม
ได้แก่ การใช้คำศัพท์และวลีที่สุภาพเช่น ขอคุณ กรุณา ขอโทษ เป็นต้น การใช้ประโยคที่
เหมาะสม และหลีกเลี่ยงการเสนอความคิดเห็นเชิงวิพากษ์วิจารณ์

6.2 ด้านการกระทำ หมายถึง การแสดงออกที่แสดงถึงความมีมารยาททางสังคม
ได้แก่ การคำนึงถึงบุคคลอื่น เช่น ควรเปิดประตูให้ผู้ที่มือไม่ว่าง เป็นต้น การปฏิบัติตามด้วย
ความเคารพ เช่น ลูกขึ้นเมื่อบุคคลที่มีเกียรติเดินเข้ามาในห้อง เป็นต้น และการมีส่วนร่วม

เช่น การสนทนาร่วมกัน เป็นต้น

7. ความรับผิดชอบที่พึงปฏิบัติ (Civic responsibility)

หมายถึง การปฏิบัติตามข้อตกลงของบุคคล ชุมชน รัฐ(ประเทศ)และการปกครองของนานาชาติ ในเด็กเล็ก เป็นการตกลงของครอบครัว ในเด็กวัยรุ่น เป็นในส่วนที่มีต่อโรงเรียนและชุมชน เช่น ปฏิบัติตามกฎหมายของโรงเรียน การมีส่วนร่วมในกิจกรรมองค์กรในโรงเรียน เช่น ลูกเสือ ในส่วนของบุคคล เป็นส่วนที่เกี่ยวกับกฎหมาย เป็นส่วนใหญ่เช่น การเชื่อฟังปฏิบัติตามกฎหมาย การออกเสียงลงคะแนน การมีความรู้เกี่ยวกับการปกครอง

8. พฤติกรรมการปรับตัวที่ไม่พึงประสงค์ (Maladaptive behavior)

พฤติกรรมการปรับตัวต้องกล่าวถึงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ด้วยซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ไม่สอดคล้องกับพฤติกรรมการปรับตัวหรือถ้ามีมากขึ้นในบุคคลก็จะถูกตัดขาดจากสังคมได้ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อย 2 ด้านดังนี้

8.1 พฤติกรรมที่ไม่สอดคล้องกับพฤติกรรมการปรับตัว ซึ่งอาจจะมีอาการกระทำซ้ำๆ (เช่น สะบัดแขน เขย่าหรือโยกตัว ปฏิเสธที่จะสัมผัสวัตถุ เป็นต้น) ซัดขึ้น ไม่ยินยอมรวมทั้งมีอาการอาการกระทำมากเกินไป (Hyperactive) และการกระทำซ้ำกว่าปกติ (Hyperactive) หรือทำร้ายตัวเอง (เช่น โขกหรือทุบหัวตัวเอง ข่วนตัวตาส)

8.2 พฤติกรรมที่นำไปสู่การถูกตัดขาดจากสังคมหรือสังคมรังเกียจ(เช่น การแสดงความรู้สึกทางเพศในที่สาธารณะ เป็นต้น) เกิดความรำคาญ (เช่น การทำเสียงซึ่มซึ่มตลอดเวลา เป็นต้น) ก่อให้เกิดความแปลกประหลาด (เช่น แต่งตัวไม่เหมาะสม เป็นต้น) วิวาจาหยาบคาย (เช่น คำด่า คำสบถ หรือใช้คำศัพท์ที่ก้าวร้าว เป็นต้น) หรือการกระทำน่ารังเกียจอื่นๆ (เช่น ปลอมให้ร่างกายมีกลิ่นเหม็น เป็นต้น)

เรสชิล 1987-1988 (Reschly. 1991:33) ได้ทำการกำหนดองค์ประกอบหลักของพฤติกรรมการปรับตัว โดยใช้หลักวิธีการกำหนดขึ้นเอง จากการศึกษาทบทวนวรรณกรรมต่างๆ และจากการตรวจสอบเครื่องมือวัดพฤติกรรมการปรับตัวชนิดต่างๆ โดยได้องค์ประกอบหลักของพฤติกรรมการปรับตัว ซึ่งเป็นที่ทราบกันทั่วไป 4 องค์ประกอบหลัก คือ

1. การกระทำหน้าที่ต่างๆด้วยตนเอง (Independent functioning) เป็นองค์ประกอบที่เกี่ยวกับการพึ่งตนเองในการกระทำสิ่งต่างๆ ดังนี้

- ทักษะด้านต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันได้แก่ การขับถ่าย การรับประทานอาหาร

อาหาร การแต่งตัว เป็นต้น

- ความสามารถต่างๆ ที่มีความซับซ้อนมากขึ้นได้แก่ การเดินทางโดยลำพัง ทักษะการบริโภค การใช้เครื่องมืออุปกรณ์สื่อสารที่ทันสมัย การใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และระดับของความต้องการผู้คอยให้คำแนะนำช่วยเหลือ

2. การกระทำหน้าที่ตามสังคม (Social functioning) เป็นองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับการทำหน้าที่และการมีความรับผิดชอบทางสังคมในสิ่งที่เกี่ยวกับหัวข้อดังนี้

- สัมพันธภาพระหว่างบุคคล (Interpersonal relationship)
- ทักษะทางสังคม (Social skills) โดยความสามารถต่างๆในองค์ประกอบหลักนี้ ได้แก่

- การให้ความเอาใจใส่บุคคลอื่นอย่างเหมาะสม
- การยอมรับแนวทางในการปฏิบัติตนในสังคม
- การพยายามในด้านการสื่อความหมายกับบุคคลอื่น
- การแบ่งสรรปันส่วนอย่างเหมาะสม
- การแสดงความรู้สึกต่างๆ ออกมาในลักษณะ เป็นที่ยอมรับของสังคม
- การสร้างสัมพันธภาพ
- การตระหนักเกี่ยวกับความต้องการและความรู้สึกของผู้อื่น
- การหลีกเลี่ยงพฤติกรรมที่ไม่เป็นที่ยอมรับของสังคมหรือการปฏิบัติพฤติกรรมทางสังคมต่างๆ ได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์

3. ความสามารถทางด้านวิชาการ (Functional academic competencies) องค์ประกอบหลักนี้มักใช้ประเมินในบุคคลที่อยู่ในช่วงวัยเรียนและวัยรุ่นซึ่งประกอบด้วยหัวข้อดังนี้

- ทักษะเกี่ยวกับความรู้ทางด้านวรรณกรรมเบื้องต้น
- ความรู้ด้านความคิดรวบยอดเกี่ยวกับเวลาและจำนวน
- ความสามารถทางเชาวน์ปัญญาที่จำเป็นต่อการพึ่งตนเองและการมีความรับผิดชอบต่อสังคม

แต่องค์ประกอบหลักนี้แตกต่างจากการวัดความสามารถด้านเชาวน์ปัญญาของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เป็นมาตรฐาน โดยองค์ประกอบหลักนี้วัดความสามารถทางเชาวน์ปัญญาที่จำเป็นต่อการพึ่งตนเองและการมีความรับผิดชอบต่อสังคมเท่านั้น

4. ความสามารถทางด้านการงานหรืออาชีพต่างๆ (Vocational or occupational

competencies) เป็นองค์ประกอบหลักที่มีความสำคัญมากขึ้นในบุคคลที่มีอายุมากขึ้นคือช่วงก่อนวัยรุ่น วัยรุ่นและวัยผู้ใหญ่ โดยมีเป้าหมายในการประเมินเพื่อประโยชน์ในด้านการศึกษาพัฒนาโปรแกรม การศึกษาเฉพาะบุคคล (Individual educational program) และการวางแผนด้านการสอนและองค์ประกอบหลักนี้สามารถแบ่งย่อยออกเป็น 3 องค์ประกอบย่อยคือ

1. ความรู้เกี่ยวกับอาชีพและการงาน
2. การมีทัศนคติและค่านิยมที่ดีต่ออาชีพและการงาน
3. การมีทักษะพิเศษที่จำเป็นสำหรับการประสบผลสำเร็จในการทำงาน

ฮอลแมนและบรูอินอิงส์ (Holman and Bruininks) 1985, แคมพอส (Kamphaus) 1987, เรสชิล (Reschly) 1982 (Harrison. 1991:169) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบหลักของ พฤติกรรมการปรับตัวที่ได้รับการประเมินอยู่เป็นประจำในช่วงวัยต่างๆ ดังนี้

1. ช่วงเด็กก่อนวัยเรียน

โดยพฤติกรรมการปรับตัวที่ถูกประเมินในวัยนี้ประกอบด้วย

- 1.1 ทักษะด้านการช่วยเหลือตัวเอง ได้แก่ การรับประทานอาหาร การขับถ่ายและการใช้ห้องส้วม การแต่งตัว สุขอนามัยส่วนบุคคล เป็นต้น
- 1.2 ทักษะด้านสัมพันธภาพระหว่างบุคคล ได้แก่ การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น การให้ความร่วมมือ การเล่นหรือการร่วมกิจกรรม เป็นต้น
- 1.3 ทักษะด้านเชาวน์ปัญญาและความสามารถในการติดต่อสื่อสารความหมาย ได้แก่ ทักษะทางด้านการรับรู้และการแสดงออกทางภาษา รวมทั้งพื้นฐานทางด้านการอ่านและการเขียน เป็นต้น
- 1.4 ทักษะด้านการใช้กล้ามเนื้อ ได้แก่ การใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่และกล้ามเนื้อมัดเล็ก เป็นต้น

2. ช่วงวัยเด็ก วัยรุ่น และวัยผู้ใหญ่

ในช่วงวัยเหล่านี้ได้ทำการอธิบายเกี่ยวกับพฤติกรรมการปรับตัวที่ถูกประเมินเพิ่มเติม อีก 3 ด้านใหญ่ คือ

- 2.1 ความรับผิดชอบในด้านการงานอาชีพ ได้แก่ ทักษะต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับงาน เป็นต้น
- 2.2 ทักษะด้านการงานบ้าน ได้แก่ การเตรียมอาหาร การรักษาความสะอาดบ้าน เป็นต้น

2.3 ทักษะการดำเนินชีวิตในชุมชน ได้แก่ การใช้โทรศัพท์ การใช้จ่ายเงิน และทักษะด้านความปลอดภัย เป็นต้น

สปราร์โรว์ แบลลาและคิคเชตติ (Sparrow , Balla and Cicchetti. 1984: 113-115) ได้กำหนดองค์ประกอบของพฤติกรรมการปรับตัวไว้ในแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ไว้ด้วยกัน 5 องค์ประกอบใหญ่ คือ

1. ด้านการสื่อสารความหมาย (Communication Domain) หมายถึง ทักษะที่จำเป็นสำหรับการแสดงออกถึงความคิด ความรู้สึกและความเข้าใจของบุคคลที่มีต่อตนเองและบุคคลอื่น โดยแบ่งออกเป็น 3 องค์ประกอบย่อย คือ

1.1 ทักษะการรับรู้ทางภาษา (Receptive skills)

1.2 ทักษะการแสดงออกทางภาษา (Expressive skills)

1.3 ทักษะการเขียน (Writing skills)

2. ด้านการใช้ชีวิตประจำวัน (Daily living skills domain) องค์ประกอบด้านนี้รวมทักษะต่างๆ ที่จำเป็นสำหรับการดำเนินชีวิตในชีวิตประจำวันของบุคคล ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยอีก 3 ด้าน ดังนี้

2.1 ทักษะการช่วยเหลือตัวเอง (Self-help skills)

2.2 ทักษะเกี่ยวกับงานบ้าน (Domestic skills)

2.3 ทักษะการใช้ชีวิตในชุมชน (Community skills)

3. ด้านสังคม (Socialization domain) องค์ประกอบด้านนี้เกี่ยวข้องกับการใช้ชีวิตในสังคมของบุคคล ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อย 3 ด้านคือ

3.1 ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal relationship)

3.2 การเล่นและการใช้เวลาว่าง (Play and leisure time skills)

3.3 ทักษะการจัดการ (Coping skills)

4. ด้านการเคลื่อนไหว (Motor skills domain) องค์ประกอบนี้ประกอบด้วยส่วนที่จำเป็นสำหรับการแสดงออกทางการเคลื่อนไหวต่างๆ ของบุคคล โดยแบ่งเป็นองค์ประกอบย่อย 2 ด้าน คือ

4.1 ทักษะการใช้กล้ามเนื้อขนาดใหญ่ (Gross motor domain)

4.2 ทักษะการใช้กล้ามเนื้อเล็ก (Fine motor domain)

5. พฤติกรรมการปรับตัวรวม (Adaptive behavior composite) เป็นภาพรวมขององค์ประกอบใหญ่ทั้ง 4 ด้าน

นอกจากนี้ยังมีการศึกษา พฤติกรรมการปรับตัวที่ไม่พึงประสงค์ (Maladaptive behavior domain) ซึ่งองค์ประกอบนี้ใช้ประเมินเด็กอายุ 6 ขวบ ขึ้นไป

จากการอธิบายเกี่ยวกับองค์ประกอบของพฤติกรรมการปรับตัวของผู้เชี่ยวชาญต่างๆ ดังกล่าวมาข้างต้นพอที่จะเป็นแนวในการสรุปอย่างกว้างๆได้ว่า องค์ประกอบหลักของพฤติกรรมการปรับตัวของบุคคลนั้นประกอบด้วย ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน ทักษะการสื่อสารความหมาย ทักษะทางสังคม ทักษะการงานอาชีพ ทักษะการเคลื่อนไหว และพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทางสังคม ซึ่งองค์ประกอบหลักแต่ละด้านนี้สามารถแบ่งย่อยออกเป็นองค์ประกอบย่อยได้อีก (ดังจะพบได้จากการอธิบายมาข้างต้น) แต่ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยทำการศึกษาพฤติกรรมการปรับตัวของเด็กก่อนวัยเรียน ที่มีองค์ประกอบของพฤติกรรมการปรับตัวเป็นไปตามที่กำหนดไว้ในแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS

พัฒนาการทางด้านการพฤติกรรมการปรับตัว

จากคำจำกัดความและคำนิยามรวมทั้งองค์ประกอบของพฤติกรรมการปรับตัวดังกล่าวมาข้างต้น แสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมการปรับตัวจัดเป็นพัฒนาการด้านหนึ่งที่จำเป็นของมนุษย์ที่พัฒนาเป็นไปตามขั้นตอนของอายุแต่ละวัยของบุคคล ดังนั้นเพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมและพัฒนาให้พฤติกรรมนี้มีการดำเนินไปอย่างเหมาะสมและสมบูรณ์จึงควรมีความรู้ความเข้าใจและรู้ถึงลำดับขั้นของพัฒนาการด้านนี้ โดยผู้เชี่ยวชาญที่ทำการศึกษาด้านนี้ได้ทำการสรุปไว้ดังนี้

เมอร์เซอร์ (Mercer, 1973:134-136) ได้ทำการอธิบายเกี่ยวกับพฤติกรรมการปรับตัวขยายออกมาเป็นลำดับขั้นของพัฒนาการในช่วงวัยต่างๆของบุคคล เพื่อให้เกิดความเข้าใจและความกระจ่างเกี่ยวกับลักษณะของพฤติกรรมการปรับตัวมากขึ้น โดยอธิบายออกเป็นเป็นช่วงวัยและอายุต่างๆ ดังนี้

วัยทารก แรกเกิดจนถึง 2 ปี ในการวัดพฤติกรรมการปรับตัวในช่วงอายุดังกล่าวนี้ไม่สามารถประเมินพฤติกรรมในเด็กวัยนี้ได้อย่างแท้จริง แต่อย่างไรก็ตามยังคงมีความเป็น

ไปได้ในการที่จะประเมินพฤติกรรมการปรับตัวเพื่อระบุพัฒนาการและวุฒิภาวะของเด็ก ตลอดจนทักษะทางสังคมต่างๆซึ่งเด็กในวัยนี้ควรจะสามารถทำได้ และยังเป็นการวางรากฐานทางด้านบทบาทของพฤติกรรมทางสังคมของเด็กในวัยต่อมา มาได้อีกด้วย

เด็กก่อนวัยเรียน 3 ถึง 5 ปี เด็กในวัยนี้เริ่มมีความรับผิดชอบมากขึ้น ดังนั้นพฤติกรรมการปรับตัวจึงเกี่ยวข้องกับหัวข้อต่างๆ ดังนี้

- การรักษาความสะอาดร่างกายของตนเองและการขับถ่าย
- การแต่งตัวได้เอง
- ความสามารถในการแยกอาหารหรือของรับประทานที่เป็นอันตรายหรือสกปรกได้
- การใช้เครื่องมือหรืออุปกรณ์บางอย่างได้โดยไม่เกิดอันตราย เช่น กรรไกร สามารถตัดสิ่งของได้โดยไม่เกิดอันตรายต่อตนเอง
- การช่วยเหลือทำงานบ้านง่ายๆ และกิจวัตรง่ายๆ ได้
- สามารถเดินจากบ้านตนเองไปยังบ้านเพื่อนบ้านได้โดยอาศัยการชี้แนะเพียงเล็กน้อยจากผู้ใหญ่

ส่วนความสามารถในด้านหนึ่งตนเองที่เด็กวัยนี้ถูกคาดหวังไว้ว่าควรจะสามารถได้ในขั้นนี้ได้แก่

- ความสามารถในการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นได้ โดยอาศัยการชี้แนะเพียงเล็กน้อยจากผู้ใหญ่
- สามารถเชื่อมโยงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเองได้
- สามารถสื่อความต้องการของตนกับบุคคลอื่นได้

เด็กวัยเรียน 6 ถึง 15 ปี

พฤติกรรมการปรับตัวของเด็กช่วงวัยนี้ที่ควรกระทำได้ ได้แก่ หัวข้อต่างๆ ดังต่อไปนี้

- ต้องมีความเข้าใจเกี่ยวกับโครงสร้างทางสังคมที่ประกอบด้วยบทบาทของบุคคลที่แตกต่างกัน เช่น ครู ผู้นำ เลขานุการ ลูกค้า เป็นต้น
- ต้องมีการเรียนรู้บทบาทและคุณค่าเกี่ยวกับกลุ่มเพื่อนของตน พร้อมกันนั้นต้องเป็นไปตามความต้องการของครูด้วย
- สามารถกระทำตามบทบาทในครอบครัวที่ซับซ้อนมากขึ้นได้ และเรียนรู้เกี่ยวกับบทบาทใหม่ที่หลากหลายในสังคมได้เช่นกัน เช่น การเป็นลูกค้าในห้างร้านทั่วไป การจัดการเกี่ยวกับการใช้จ่ายเงินของตนและการตัดสินใจด้วยตนเอง เป็นต้น
- สามารถขับเคลื่อนยานพาหนะที่มีล้อได้ เช่น จักรยาน หรือ จักรยานยนต์เล็ก

สำหรับเด็ก

วัยรุ่นใหญ่ 16 ปีขึ้นไป

ในช่วงวัยนี้เริ่มก้าวเข้าสู่บทบาทใหม่มากขึ้น ดังนั้นพฤติกรรมการปรับตัวในช่วงวัยนี้จะเน้นหนักไปที่บทบาทใหม่นั้นโดยบุคคลจะถูกคาดหวังว่าควรมีพฤติกรรมการปรับตัวในหัวข้อต่อไปนี้

- การสร้างบทบาทใหม่ด้านการงานและอาชีพ
- การจัดการดูแลเกี่ยวกับระบบการเงินของตนและบุคคล

ในวัยรุ่นใหญ่นี้ถูกประเมินพฤติกรรมการปรับตัว โดยพิจารณาจากบทบาทต่างๆ ที่กำลังดำเนินอยู่และจากระดับความสามารถในการกระทำพฤติกรรมตามบทบาท ต่างๆ เหล่านั้น

ส่วน American Association on Mental Deficiency (AAMD) (Witt et al. 1988:341) ได้ทำการแบ่งระดับพัฒนาการของพฤติกรรมการปรับตัวตามระดับอายุออกเป็น 3 ช่วงอายุคือ

1. ช่วงอายุเด็กก่อนวัยรุ่น

พฤติกรรมการปรับตัวที่สำคัญของช่วงวัยนี้ ประกอบด้วย 3 ด้านใหญ่ ดังนี้

- 1.1 ทักษะทางด้านกล่อมเนื้อประสาทสัมผัส
- 1.2 ทักษะด้านการติดต่อสื่อสารความหมาย

แบ่งออกเป็นองค์ประกอบย่อย 2 ด้าน คือ การพูดและภาษา

- 1.3 ทักษะการช่วยเหลือตัวเอง

แบ่งเป็นองค์ประกอบย่อย 3 ด้าน คือ การแต่งตัว การรับประทานอาหาร การขับถ่ายและเข้าห้องน้ำ

- 1.4 ทักษะทางด้านสังคม

ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ ความสามารถในการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นได้อย่างเหมาะสม

2. ช่วงอายุวัยรุ่น

ช่วงวัยนี้แบ่งย่อยออกเป็น 2 ช่วง คือ วัยเด็กกับวัยรุ่นตอนต้น โดยพฤติกรรมการปรับตัวที่สำคัญของช่วงวัยดังกล่าวนี้ ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบย่อย คือ

- 2.1 ความสามารถในการนำทักษะทางด้านวิชาการมาปรับใช้ในกิจกรรมของชีวิตประจำวัน

2.2 ความสามารถในการใช้เหตุผลและการตัดสินใจจัดการกับเรื่องราวใน

สภาพแวดล้อมได้อย่างเหมาะสม

2.3 ทักษะการเข้าสังคม ได้แก่ การมีส่วนร่วมในกิจกรรมกลุ่ม การสร้าง และการรักษาสัมพันธภาพระหว่างบุคคล เป็นต้น

3. ช่วงอายุวัยรุ่นใหญ่

ช่วงวัยนี้ประกอบด้วย - วัยรุ่นตอนปลาย
- วัยผู้ใหญ่

พฤติกรรมการปรับตัวที่สำคัญของช่วงวัยนี้ ได้แก่

- ความสามารถในการดำเนินชีวิตในชุมชนหรือสังคม
- ความรับผิดชอบด้านการทำงาน อาชีพ และเศรษฐกิจ

โดยที่เชื่อว่าพฤติกรรมการปรับตัวในวัยเด็กเป็นพื้นฐานในวัยผู้ใหญ่

ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการปรับตัว

จากการทบทวนวรรณกรรมต่างๆที่เกี่ยวข้องพฤติกรรมการปรับตัว พบว่าสิ่งที่มีอิทธิพล
ต่อพฤติกรรมการปรับตัวของบุคคล ได้แก่

1. อิทธิพลของวัฒนธรรม (Cultural Influence)

แบริสัน (Bracken. 1991:169 ; Citing Harrison. 1987) ได้แสดง
ความคิดเห็นว่า โครงสร้างของพฤติกรรมการปรับตัวขึ้นอยู่กับความคาดหวังของวัฒนธรรมที่มีต่อ
พฤติกรรมต่างๆ ของบุคคล ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของเรสชิล (Bracken. 1987 : 99 ;
Citing Reschly. 1982) ที่ว่าพฤติกรรมการปรับตัวมีองค์ประกอบต่างๆ ทางวัฒนธรรมเข้า
มาเกี่ยวข้องด้วยและยังสอดคล้องกับความคิดของลีแลนด์ (Bracken. 1991:169 ; Citing
Leland. 1983) ที่ว่าในสภาพวัฒนธรรมที่แตกต่างกันความคาดหวังที่มีต่อพฤติกรรมต่างๆ ของ
บุคคลก็มีความแตกต่างไปด้วย โดยลีแลนด์ ได้ยกตัวอย่างว่าในบางประเทศการปัสสาวะในที่
สาธารณะถือว่าเป็นพฤติกรรมที่ยอมรับได้แต่ในบางประเทศพฤติกรรมเดียวกันนี้กลับไม่เป็นที่ยอมรับ
นอกจากนี้ลีแลนด์ยังได้อธิบายเพิ่มเติมไว้ว่า ความคาดหวังเกี่ยวกับพฤติกรรมต่างๆ ของบุคคลยัง
มีความแตกต่างกันภายใต้วัฒนธรรมย่อยที่ต่างกัน แม้ว่าจะอยู่ในประเทศเดียวกันยกตัวอย่างเช่น

การแต่งตัว การดูแลด้านอนามัยส่วนบุคคล เป็นต้น

2. อิทธิพลของสถานการณ์เฉพาะอย่าง (Situational Specific)

ฮอร์นและฟุชส์ (Bracken. 1991:169;Citing Horn and Fuchs.1987)

กล่าวว่าพฤติกรรมกรรมการปรับตัวของบุคคลได้รับอิทธิพลอย่างมากจากสถานการณ์เฉพาะอย่างที่เกิดขึ้น ซึ่งขึ้นอยู่กับแสดงออกซึ่งพฤติกรรมที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมภายใต้สภาพการณ์นั้นๆ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของเรสชิล (Reynolds. 1987 : 99 ; Citing Reschly. 1982) ที่ว่า พฤติกรรมการปรับตัวเป็นพฤติกรรมที่ขึ้นอยู่กับสถานการณ์เฉพาะอย่าง ยกตัวอย่างเช่น เด็กที่เป็นบุตรคนโตของครอบครัวอาจไม่จำเป็นต้องมีพฤติกรรมกรรมการเข้าคิว แต่เมื่อเด็กคนโตวัยนี้เข้าเรียนในโรงเรียนอนุบาลเด็กจำเป็นต้องมีพฤติกรรมกรรมการเข้าคิว จึงสามารถปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนๆ ในโรงเรียนได้

ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกรรมการปรับตัวกับเชาวน์ปัญญา

พฤติกรรมกรรมการปรับตัวกับเชาวน์ปัญญามีความสัมพันธ์กันอย่างเด่นชัดเพราะบุคคลที่มีระดับเชาวน์ปัญญาสูง เป็นผู้มีความสามารถในการเรียนรู้ทักษะในการกระทำพฤติกรรมต่างๆ ได้อย่างรวดเร็ว และได้รับการสันนิษฐานว่าเป็นบุคคลที่มีความรับผิดชอบ และมีความสามารถในการปรับตัวทางสังคมได้ในระดับสูง (Leland. 1978:25) หรืออาจกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่า บุคคลที่มีระดับเชาวน์ปัญญาสูงสามารถเรียนรู้เกี่ยวกับทักษะการปรับตัวได้อย่างรวดเร็วตลอดจนได้รับการคาดหวังว่า มีความสามารถส่วนบุคคลและความสามารถในการตัดสินใจทางสังคมอยู่ในระดับที่สูงด้วย (Gresham and Elliot. 1987:168) ดังนั้นเด็กที่มีระดับเชาวน์ปัญญาสูงเป็นผู้มีการเรียนรู้เกี่ยวกับทักษะการพึ่งตนเอง ความรับผิดชอบและความสามารถในการปรับตัวทางสังคมที่มากกว่าเด็กที่มีเชาวน์ปัญญาต่ำ (Lambert. 1981:64) ในทางตรงกันข้ามบุคคลที่มีระดับเชาวน์ปัญญาต่ำหรือมีความบกพร่องทางด้านเชาวน์ปัญญาบุคคลนั้นย่อมมีพฤติกรรมกรรมการปรับตัวที่ไม่ดี หรือมีความบกพร่องทางด้านพฤติกรรมกรรมการปรับตัวได้ด้วยเช่นกันดังเช่นการศึกษาของลีแลนด์ (Leland) ในปีค.ศ. 1972 (Horn and Fuchs. 1987:18) ที่ศึกษาพบว่า บุคคลที่มีระดับเชาวน์ปัญญาต่ำกว่า 70 เป็นบุคคลที่มีความบกพร่องทางด้านพฤติกรรมกรรมการปรับตัวหรืออาจตีความจากคำกล่าวของแฮร์ริสัน (Harrison. 1987:17) ที่ว่าบุคคลที่มีภาวะปัญญาอ่อนเป็นบุคคลที่มีความบกพร่องทั้งทางด้านเชาวน์ปัญญาและพฤติกรรมกรรมการปรับตัว จากคำกล่าวนี้แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของเชาวน์ปัญญากับพฤติกรรมกรรมการปรับตัว เพราะถ้าบุคคลมีความบกพร่องทางด้านเชาวน์ปัญญา

พฤติกรรมกรรมการปรับตัวของบุคคลนั้นย่อมจะต้องมีความบกพร่องคล้อยตามกันไป

เมื่อพิจารณาความเป็นมาของการศึกษาพฤติกรรมกรรมการปรับตัวพบว่า ได้มีผู้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกรรมการปรับตัวกับเชาวน์ปัญญา ตั้งแต่ปีค.ศ. 1940 (ยุคศตวรรษที่ 20 ตอนกลาง) โดยในสมัยนั้นได้มีการนำเอาเครื่องเป็นแบบทดสอบเชาวน์ปัญญาและแบบวัดพฤติกรรมกรรมการปรับตัวมาใช้ควบคู่กันในการศึกษาบุคคล โดยเฉพาะบุคคลที่มีภาวะปัญญาอ่อนเพื่อก่อให้เกิดความสมบูรณ์และความเที่ยงตรงในการวินิจฉัยบุคคล (Horn and Fuchs. 1987:18) โดยมีการสันนิษฐานว่าโครงสร้างของแบบทดสอบทั้งสองนี้มีความสัมพันธ์กัน แต่ทว่าโครงสร้างทั้งสองนั้นได้แยกออกจากกันเป็นส่วนของใครของมัน ซึ่งสมมติฐานนี้ได้รับการยืนยันจากการศึกษาของแฮร์ริสัน(Harrison), ไคท์ (Keith), ฟอร์แมนและพอตเตเบียม (Fohrman and Pottebaum) เมื่อปีค.ศ. 1986 (Harrison. 1987:43-44)การนำแบบทดสอบทางเชาวน์ปัญญาและแบบวัดพฤติกรรมกรรมการปรับตัวมาใช้ในการ ประเมินเพื่อการวินิจฉัยบุคคล แม้ว่ามีวัตถุประสงค์และวิธีการใช้ที่คล้ายคลึงกันอยู่หลายประการ แต่เครื่องมือทั้งสองนี้มีความแตกต่างกันอยู่ คือ

1. เครื่องมือวัดเชาวน์ปัญญา เน้นที่กระบวนการทางความคิด ในขณะที่เครื่องมือวัดพฤติกรรมกรรมการปรับตัว เน้นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน
2. เครื่องมือวัดเชาวน์ปัญญาวัดศักยภาพขั้นสูงสุด หรือพฤติกรรมทางความคิดของบุคคล ในขณะที่เครื่องมือวัดพฤติกรรมกรรมการปรับตัววัดการแสดงออก ซึ่งเป็นพฤติกรรมตามแบบฉบับอย่างที่สุดคล้อยกับความต้องการทางสังคมที่บุคคลดำเนินชีวิตอยู่
3. เครื่องมือวัดเชาวน์ปัญญาได้ถูกสันนิษฐานไว้ว่าคะแนน(หรือพฤติกรรม)ที่ได้จากการวัดมีความคงที่ ในขณะที่เครื่องมือวัดพฤติกรรมกรรมการปรับตัวถูกสันนิษฐานไว้ว่า การแสดงออกซึ่งพฤติกรรมต่างๆ มีการเปลี่ยนแปลงและแก้ไขได้ (Harrison. 1987:39) แม้ว่าเครื่องมือทั้งสองนี้มีความแตกต่างกัน ซึ่งเป็นการยืนยันได้ว่าเครื่องมือทั้งสองนี้ไม่ใช้การวัดในสิ่งเดียวกัน แต่ผลที่ได้จากการวัดของเครื่องมือทั้งสองนี้มีส่วนสัมพันธ์เกี่ยวข้องซึ่งกันและกัน โดยที่สามารถนำมาใช้ เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการจัดโปรแกรมการช่วยเหลือแก้ไขเบื้องต้นแก่เด็กที่มีความบกพร่องหรือความพิการดังที่ซิกเลอร์ (Harrison. 1991:172 ; Citing Zigler and Seitz. 1980 ; Zigler and Trickett. 1978) ได้แนะนำไว้ว่า คะแนนหรือผลที่ได้จากการวัดด้วยแบบทดสอบทางเชาวน์ปัญญา เป็นตัวทำนายที่ดีเกี่ยวกับการกำหนดผลที่ได้รับจากโปรแกรมนั้นคือความสามารถในการทำกิจกรรมต่างๆ ของบุคคล แต่ให้ข้อมูลที่น้อยมากเกี่ยวกับการกระทำกิจกรรมต่างๆในชีวิตประจำของบุคคล ดังนั้นควรมีการนำเอาคะแนนหรือผลที่ได้จากการ

วัดด้วยแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวมาใช้ในการวัดผลที่ได้จากโปรแกรมนั้น ทั้งนี้เนื่องจาก ชิกเลอร์มีความคิดพื้นฐานที่ว่า ความสามารถทางสังคมของบุคคลไม่ใช่เรื่องของพฤติกรรม การปรับตัวทั้งหมด แต่เป็นการรวมองค์ประกอบต่างๆ ของพฤติกรรมการปรับตัวและเชาวน์ปัญญาเข้าไว้ด้วยกัน (คือ ต่างเป็นตัวแปรที่สำคัญของความสามารถทางสังคม) หรืออาจกล่าวได้ว่า "พฤติกรรมการปรับตัวเป็นตัวแปรที่แยกออกมาต่างหากจากเชาวน์ปัญญา" (Leland. 1978:26)

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าพฤติกรรมการปรับตัวของบุคคลมีส่วนสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับระดับเชาวน์ปัญญาของบุคคลนั้น กล่าวคือถ้าบุคคลนั้นมีระดับเชาวน์ปัญญาสูงหรือต่ำ พฤติกรรมการปรับตัวของบุคคลนั้นก็จะสูงหรือต่ำตามไปด้วย แต่ทั้งพฤติกรรมการปรับตัวและระดับเชาวน์ปัญญาไม่ใช่ตัวแปรตัวเดียวกันเพราะเชาวน์ปัญญานั้นมีลักษณะที่คงที่ ส่วนพฤติกรรมการปรับตัวนั้นมีลักษณะที่เปลี่ยนแปลงและแก้ไขได้ ดังนั้นหากบุคคลใดเกิดความบกพร่องทางด้านพฤติกรรมการปรับตัว จึงสามารถแก้ไขพัฒนาให้มีพฤติกรรมการปรับตัวที่เหมาะสมกับระดับเชาวน์ปัญญาและอายุของเขาได้ "เพราะความบกพร่องทางพฤติกรรมการปรับตัวนั้น มีส่วนเกี่ยวข้องกับปัจจัยทางด้านบ้าน ครอบครัว โรงเรียน และสังคมที่จะช่วยส่งเสริมพัฒนาให้มีสภาพที่ดีขึ้นได้ (Harrison. 1991 :172)"

ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการปรับตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

มีผู้กล่าวไว้ว่าพฤติกรรมการปรับตัวมีส่วนเกี่ยวข้องกับปัญหาด้านการเรียนรูทางวิชาการ หรืออาจกล่าวได้ว่าเด็กที่มีปัญหาด้านพฤติกรรมการปรับตัวมักเป็นเด็กที่มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนรูทางวิชาการหรือมีปัญหาลักษณะการเรียน (Harrison. 1987:43)

แต่ประเด็นดังกล่าวข้างต้นนี้ได้มีการยืนยันและขัดแย้งจากนักการศึกษา และผู้เชี่ยวชาญ ดังผลการศึกษาวิจัยต่อไปนี้

คริสเตียนและมาโลน (Christian and Malone. 1973) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง The AAMD Adaptive Behavior Scales (เป็นแบบวัดพฤติกรรม การปรับตัวกับ The Wide Range Achievement Test (แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน) โดยศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กและวัยรุ่นที่อยู่ในสถาบันของรัฐ และได้รับการฝึกฝนด้วย

โปรแกรมการศึกษาพิเศษ ผลการศึกษาพบว่าค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแบบวัดทั้งสองอยู่ในระดับต่ำ (มีค่าระหว่าง -.18 ถึง.11)

โอกแลนด์ (Oakland. 1980) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแบบวัดพฤติกรรม การปรับตัว) กับแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคือ The Adaptive Behavior Inventory for Children กับ The California Achievement Tests โดยศึกษากลุ่ม ตัวอย่างที่เป็นเด็กปกติ ผลการศึกษาพบว่า ค่าสหสัมพันธ์ที่ได้มีค่าอยู่ในระดับต่ำ

แลมเบิร์ต (Lambert. 1981) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง The Adaptive Behavior Scale - School Edition กับ The Wide Range Achievement Test และ The Stanford Binet กับ SRA reading and math achievement tests โดยทำการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กปกติ และเด็กที่มีภาวะปัญญาอ่อนในระดับที่สามารถเรียนรู้และรับการฝึกฝนได้ ผลการศึกษาพบว่า ค่าสหสัมพันธ์มีค่าอยู่ระหว่าง .20 ถึง 0.60 ซึ่งจัดอยู่ในเกณฑ์ต่ำถึงสูง

แฮร์ริสัน (Harrison. 1981) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง The Adaptive Behavior Inventory for Children กับ The Metropolitan Achievement Test โดยศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กนักเรียนเกรดหนึ่ง ผลการศึกษาพบว่าค่าสหสัมพันธ์ของแบบวัดทั้งสองมีค่าเท่ากับ .32 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับปานกลาง แต่ผลการศึกษาที่ได้นี้เมื่อ ทำการศึกษาด้วยวิธี Multiple Regression Analysis พบว่า การประเมินพฤติกรรม การปรับตัวไม่ได้เป็นตัวช่วยเพิ่มการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่คะแนนที่ได้จากเครื่องมือวัดเชาว์ปัญญาสามารถนำมาใช้ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ ซึ่ง สอดคล้องกับผลการศึกษาของโอกแลนด์ (Oakland) 1983 ที่ศึกษาพบว่า พฤติกรรมการปรับตัว ไม่ได้มีส่วนช่วยในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเหมือนกับเครื่องมือ วัดเชาว์ปัญญา (Harrison. 1987:43-44)

แฮร์ริสันและแคมพอส (Harrison and Kamphaus. 1984) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง The Vineland Adaptive Behavior Scales ; Survey Form

กับ The Kaufman Assessment Battery for Children (Achievement Scale) โดยศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กปกติ ผลการศึกษาพบว่าค่าสหสัมพันธ์มีค่าเท่ากับ 0.37 ซึ่งจัดว่าอยู่ในระดับปานกลาง

แฮร์ริสัน (Harrison. 1985) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง The Vineland Adaptive Behavior Scales ; Classroom Edition กับ The Kaufman Assessment Battery for Children โดยศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กปกติ ผลการศึกษาพบว่าค่าสหสัมพันธ์ของแบบวัดทั้งสองมีค่าเท่ากับ .57 ซึ่งจัดว่าอยู่ในระดับสูง

ไคท์ แฮร์ริสันและชิล (Keith , Harrison and Shly. 1986) ได้ทำการศึกษาโดยใช้วิธี Path Analysis แทนวิธี Multiple regression analysis เพื่อทำการศึกษารวบรวมข้อมูลและนำมาใช้เป็นหลักฐานยืนยันว่า พฤติกรรมการปรับตัวมีความสำคัญ และสามารถนำมาทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกเหนือจากการใช้ผลที่ได้จากการวัด โดยใช้เครื่องมือวัดเชาว์ปัญญา โดยการศึกษาครั้งนี้ใช้แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS และผลการศึกษาที่ได้พบว่าเป็นไปตามจุดมุ่งหมายของการศึกษา คือ พฤติกรรมการปรับตัวมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เช่นเดียวกับแลมเบิร์ตและนิคอลล์ (Lambert and Nicoll. 1978) ได้ทำการศึกษาพบว่า คะแนนที่ได้จากเครื่องมือวัดพฤติกรรมการปรับตัว (The Pupil Behavior Rating Scales) มีความสัมพันธ์กับ เครื่องมือวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (First and Second Grade Reading Scores) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากผลการศึกษาวิจัยต่างๆดังกล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมการปรับตัวมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยพิจารณาจากค่าสหสัมพันธ์ต่างๆ ที่ได้ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลางถึงระดับสูง ซึ่งหมายความว่า ถ้ากลุ่มตัวอย่างในการศึกษามีคะแนนที่ได้จากแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวสูง ก็จะมีคะแนนที่ได้จากแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงด้วย ในทำนองเดียวกันถ้ากลุ่มตัวอย่างในการศึกษามีคะแนนที่ได้จากแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวต่ำ จะมีคะแนนที่ได้จากแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำด้วยเช่นกัน ซึ่งเป็นการสะท้อนให้เห็นได้ว่า ถ้าเด็กคน

ใดมีความบกพร่องหรือปัญหาทางด้านพฤติกรรม การปรับตัวย่อมจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และทำให้มีปัญหการเรียนรู้ทางด้านวิชาการ

ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าพฤติกรรม การปรับตัวจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญสำหรับเด็กในระบบโรงเรียน โดยเฉพาะเด็กที่มีภาวะบกพร่องต่างๆ ที่ได้รับการวินิจฉัยว่ามีภาวะบกพร่องในระดับเล็กน้อย (Mildly Handicapped) ซึ่งเด็กพวกนี้มักจะมีความเสี่ยงเบนของความผิดปกติในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Gresham and Elliott. 1987 : 167) ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นต้องมีการประเมินพฤติกรรม การปรับตัวของเด็ก เพื่อประโยชน์ในการหาแนวทางและวางแผนช่วยเหลือแก้ไข โดยการจัดโปรแกรมการศึกษาเฉพาะบุคคลขึ้น ในรายที่มีความบกพร่องหรือปัญหาทางพฤติกรรม การปรับตัวหรือ เพื่อแก้ไขส่งเสริมพัฒนาในจุดด้อยของพฤติกรรม การปรับตัวของเด็กแต่ละรายให้มีศักยภาพมากขึ้น

2. เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินพฤติกรรมการปรับตัว

ในการทำความเข้าใจหรือทราบถึงพฤติกรรมการปรับตัวของบุคคล สามารถกระทำได้ด้วยวิธีการที่เรียกว่า "การประเมิน" (Assessing) โดยที่การประเมินพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งของบุคคลนั้นต้องกระทำอย่างมีจุดมุ่งหมาย ดังนั้นในการประเมินพฤติกรรมการปรับตัวของบุคคลควรกระทำอย่างมีจุดมุ่งหมายดังเช่นที่ เบิร์นอล รวมทั้งโอล์แลนด์และนาทส์เชก (Coulter and Morrow, 1976:10; Citing Bernal, 1976; Oakland and Matuszek, 1976) ได้อธิบายถึงจุดมุ่งหมายในการประเมินพฤติกรรมการปรับตัวว่ามีอยู่ 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. เพื่อการจำแนกทางการวินิจฉัย (Classification) และการวางแผนทางการศึกษา (Education planning)
2. เพื่อประเมินพฤติกรรมการปรับตัวของบุคคล และการวางแผนให้การช่วยเหลือแก้ไข (Evaluation and Intervention planning)

ไทเลอร์ (Taylor, 1993:181) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายสำหรับการประเมินพฤติกรรมการปรับตัวไว้ 3 ประการคือ

1. ใช้เพื่อประโยชน์ในการช่วยตัดสินใจแยกประเภทบุคคลที่มีความบกพร่องทางเชาวน์ปัญญา
2. มีประโยชน์อย่างมากสำหรับการพัฒนา และการประเมินโปรแกรมการสอนพิเศษที่เฉพาะเจาะจง
3. เพื่อการคัดกรอง (Screening) ซึ่งในที่นี้หมายถึงการแยกแยะบุคคลที่จำเป็นต้องได้รับการประเมินต่อไป หรือเพื่อการจำแนกเป้าหมายโปรแกรมทั่ว ๆ ไป

ฮอลแมนและบรูอินิกส์ (Bruininks, Thurlow and Giman, 1987:72: Citing Holman and Bruininks, 1985) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการประเมินพฤติกรรมการปรับตัวไว้ดังนี้

1. เพื่อประโยชน์ในการแยกแยะและการวินิจฉัยความบกพร่องและความพิการ
2. เพื่อประโยชน์ในการจัดสภาพและความเหมาะสมของการแก้ไขปรับปรุงให้ดีขึ้น

3. เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาโปรแกรมการศึกษาและการฝึกฝนรายบุคคล
4. เพื่อประโยชน์ในการวางแผนและการประเมินโปรแกรมสำหรับไว้บริการ
5. เพื่อประโยชน์ในการอธิบายถึงประชากรและการประมาณต่อความต้องการทาง

ด้านบริการ

สรุปได้ว่าการประเมินพฤติกรรมการปรับตัวจึงควรกระทำโดยมีจุดมุ่งหมายดังต่อไปนี้
 นี้คือ (Reschly. 1991:33-34)

1. เพื่อการจัดประเภท หรือสภาพความบกพร่อง (Classification or Placement) ประกอบด้วย
 - การกำหนดประเภทของความบกพร่องในเด็ก
 - การกำหนดความแตกต่างของเด็ก โดยพิจารณาจากระดับเกณฑ์เฉลี่ยของการกระทำ
 - การกำหนดจุดเด่นหรือจุดด้อยของพฤติกรรมการปรับตัวของเด็ก เพื่อนำมาใช้ในการกำหนดวัตถุประสงค์ของการจัดโปรแกรมการศึกษาของเด็ก
 - การเลือกสรรสภาพความบกพร่องของเด็ก
2. เพื่อการวางแผนจัดเตรียมโปรแกรมหรือการให้ความช่วยเหลือแก้ไข (Program Planning or Interventions) ประกอบด้วย
 - การกำหนดวัตถุประสงค์ในการวางแผนให้ความช่วยเหลือแก้ไข
 - การติดตามความก้าวหน้าของพฤติกรรมการปรับตัว หลังจากที่ได้รับการช่วยเหลือแก้ไข
 - นำผลที่ได้จากการประเมินมาปรับใช้ให้เกิดประโยชน์ ต่อการวางแผนจัดโปรแกรมหรือการช่วยเหลือแก้ไข

ดังนั้นเครื่องมือที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ในการประเมินพฤติกรรมการปรับตัวจึงควรครอบคลุมจุดมุ่งหมายดังกล่าวข้างต้นซึ่งในที่นี้จะกล่าวถึงเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินพฤติกรรมการปรับตัวในรูปแบบที่เรียกว่า " แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว " โดยที่ส่วนใหญ่ของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวที่สร้างขึ้นมานั้นต่างมีจุดมุ่งหมายในการประเมินคือ เพื่อการคัดกรองและแยกแยะบุคคล (Screening and Identification) เพื่อใช้ประกอบการตัดสินใจเกี่ยวกับการจัดประเภทและการจัดสภาพของโปรแกรมการฝึกสอน รวมทั้งการพัฒนาและการประเมินเกี่ยวกับโปรแกรมการศึกษาแบบรายบุคคล (Individual Educational Programs : IEPS)

(Taylor. 1993:182-183)

นอกจากนี้เรสชิล (Reschly) 1987-1988 ได้กล่าวถึงเกณฑ์ในการพิจารณาแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวที่ครอบคลุมจุดมุ่งหมายของการประเมินในข้อที่ 1. นั้นจะต้องมีลักษณะดังนี้

1. เนื้อหาข้อคำถามที่เหมาะสม
2. ข้อคำถามเป็นตัวแทนที่ดี สำหรับกลุ่มตัวอย่างของพฤติกรรมการปรับตัวที่ได้จากองค์ประกอบหลักที่สำคัญทั้งหมดของพฤติกรรมการปรับตัว
3. มีเกณฑ์มาตรฐานที่เชื่อถือได้
4. มีตารางคะแนนไว้เทียบอย่างถูกต้องชัดเจน
5. มีความเชื่อมั่น
6. มีความเที่ยงตรง
7. สามารถนำไปใช้ได้จริง

ส่วนเกณฑ์การพิจารณาเลือกแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวเพื่อให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์ข้อที่ว่า " เพื่อการวางแผนจัดเตรียมโปรแกรมหรือการให้ความช่วยเหลือแก้ไข "

(Program Planning and Interventions) โดยพิจารณาตามลักษณะดังต่อไปนี้

1. เนื้อหาข้อคำถามเหมาะสม
2. ครอบคลุมทักษะต่างๆที่สำคัญขององค์ประกอบหลักของพฤติกรรมการปรับตัว
3. มีการจัดลำดับของทักษะต่างๆ ตามความสำคัญก่อนหลัง
4. ทักษะต่าง ๆ มีส่วนเกี่ยวข้องเป็นพิเศษกับจุดมุ่งหมายในการประเมิน
5. จุดมุ่งหมายต่าง ๆ ในการประเมินมีความสัมพันธ์กับแนวทางในการให้ความช่วยเหลือแก้ไข
6. สามารถนำไปใช้ได้จริง

นอกจากต้องคำนึงถึงจุดมุ่งหมายในการประเมินแล้ว ต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้ด้วย

1. กลุ่มประชากรเป้าหมาย
เครื่องมือที่นำมาใช้ในการประเมิน ต้องเหมาะสมกับประชากรเป้าหมายที่ต้องการจะประเมิน เช่น เด็กก่อนวัยเรียน เป็นต้น
2. แหล่งหรือสถานที่ที่ทำการประเมิน
ต้องคำนึงถึงสถานที่ที่นำเครื่องมือไปใช้ โรงเรียน บ้าน หรือชุมชนหนึ่งชุมชนใด เป็นต้น

3. วิธีการที่ใช้ในการประเมิน ได้แก่ การทดสอบ (Testing) การสัมภาษณ์ (Interview) การทบทวนบันทึกต่าง ๆ การสังเกต (Observation)

4. แหล่งข้อมูลหรือผู้ตอบ

สำหรับผู้ที่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรม การปรับตัวของเด็กได้ คือบิดา มารดา ครู ตัวเด็กเอง ผู้ใหญ่ที่เลี้ยงเด็ก และกลุ่มเพื่อนของเด็ก

(Reschly. 1991:33-35)

แบบวัดพฤติกรรม การปรับตัว

จากการพิจารณาเกี่ยวกับแบบวัดพฤติกรรม การปรับตัวในต่างประเทศที่สร้างขึ้น เพื่อประเมินพฤติกรรม การปรับตัว พบว่ามีอยู่หลากหลาย ดังเช่นเมเยอร์ นิธิรา เซตลิน (1979) ได้รายงานจากการศึกษาวิจัยในปี ค.ศ. 1976 ไว้ว่า แบบวัดพฤติกรรม การปรับตัวที่สร้างขึ้นสำหรับใช้ในการประเมินพฤติกรรม การปรับตัวของบุคคล มีจำนวนมากกว่า 100 ชนิด แต่ชนิดที่เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปนั้นมีอยู่จำนวนไม่มากนักซึ่งการเลือกนำไปใช้นั้นขึ้นอยู่กับเหตุผลในการพิจารณาของผู้นำไปใช้ (Horn and Fuchs. 1987:20) โดยในที่นี้ขอกล่าวถึงเฉพาะแบบวัดที่เป็นที่รู้จักและนิยมใช้กัน

1. Adaptive Behavior Inventory (ABI)

ผู้สร้าง : Brown and Leight ปี ค.ศ. 1986

วัตถุประสงค์ : เพื่อการแยกแยะประเภทและสภาพของความบกพร่อง

(Classification and placement)

ประโยชน์ : 1. ช่วยในการแยกแยะประเภทความบกพร่องของภาวะปัญญาอ่อน
2. ช่วยพิจารณาจุดเด่นจุดด้อยของพฤติกรรม การปรับตัวของบุคคล
3. ช่วยพิจารณาความสามารถในปัจจุบัน และความต้องการทางการศึกษา

4. ใช้ในการกำหนดประเภทและลักษณะของโปรแกรมการช่วยเหลือ

5. ช่วยกำหนดเป้าหมายของโปรแกรมการศึกษารายบุคคล

(IEP goals)

กลุ่มประชากรเป้าหมาย : เด็กที่มีภาวะบกพร่องทางเชาวน์ปัญญา (ปัญญาอ่อน)

: เด็กที่มีเชาวน์ปัญญาปกติ(ช่วงอายุระหว่าง 6-18 ปี
หรือเด็กวัยประถมศึกษาจนถึงเด็กมัธยมศึกษา

ลักษณะเนื้อหา : ประกอบด้วยข้อคำถามที่เกี่ยวกับพฤติกรรมการปรับตัว โดย
การครอบคลุมเนื้อหาใน 5 ด้าน คือ

- ทักษะการดูแลตัวเอง (Self-care skills)
- ทักษะการสื่อความหมาย (Communication skills)
- ทักษะทางสังคม (Social skills)
- ทักษะทางวิชาการ (Academic skills)
- ทักษะทางด้านงานอาชีพ (Occupational skills)

ซึ่งแต่ละด้านประกอบด้วยคำถาม 50 ข้อ รวมเป็นข้อคำถามทั้งหมด 250 ข้อ และมี
50 ข้อที่เป็น ABI-Short Form เพื่อประโยชน์ในการคัดกรอง(Screening)อย่างรวดเร็ว

การดำเนินการวัด : ใช้แบบรายบุคคลและผู้ที่สามารถใช้แบบทดสอบได้ คือ
ครูประจำชั้นหรือผู้เชี่ยวชาญที่ทำงานใกล้ชิดกับเด็กนักเรียน เพราะมีการดำเนินการวัดและการ
ให้คะแนนที่ง่ายและสามารถใช้คัดกรองได้อย่างรวดเร็ว

คุณภาพ : มีความเป็นมาตรฐานเพราะศึกษาโดยดำเนินการวัดในเด็ก 2 กลุ่ม
คือ เด็กที่มีภาวะปัญญาอ่อนจำนวน 1,000 คน กับเด็กที่มีเชาวน์ปัญญาปกติจำนวน 1,100 คน

- มีความเชื่อมั่นแบบ Coefficient alpha reliability
โดยมีค่า r เท่ากับ .90
- มีความเที่ยงตรงแบบ Construct validity และ
Concurrent validity โดยใช้ศึกษาเปรียบเทียบ
ความสัมพันธ์กับ AAMD Adaptive Behavior Scales
และแบบวัดพฤติกรรมปรับตัว VABS เป็นเกณฑ์

2. The Adaptive Behavior Inventory for Children (ABIC)

ผู้สร้าง : Mercer and Lewis ปีคศ. 1977

วัตถุประสงค์ : เพื่อการแยกแยะประเภทเด็กที่มีภาวะปัญญาอ่อน

- ประโยชน์** :
1. เพื่อใช้ในการกำหนดประเภทของเด็กที่มีความบกพร่องทาง
เชาวน์ปัญญา
 2. เพื่อใช้ในการกำหนดลักษณะของโปรแกรมการช่วยเหลือ

(แต่ไม่มีการเตรียมข้อมูล สำหรับใช้ในการประกอบการ
พิจารณาการจัดโปรแกรมทางพัฒนาการ)

กลุ่มเป้าหมาย : เด็กที่มีภาวะบกพร่องทางเชาวน์ปัญญาซึ่งมีอายุอยู่ในช่วงอายุ
5-11 ปี หรือเด็กวัยประถมศึกษา

ลักษณะเนื้อหา : แบบวัดนี้เป็นส่วนหนึ่งของ The System of Multicultural
Pluralistic Assessment (SOMPA) ซึ่งเป็นแบบวัดที่ใช้วัดความสามารถของบุคคล 3 รูปแบบ
(Model) คือ The Medical Model, Social System Model และ Pluralistic
Model (ความสามารถทางเชาวน์ปัญญาและการเรียนรู้) ประกอบด้วยคำถามจำนวน 242 ข้อ
โดยที่เนื้อหาครอบคลุมใน 7 ด้าน คือ

- ด้านครอบครัว (Family) 51 ข้อ
- ด้านชุมชน (Community) 41 ข้อ
- ด้านความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน (Peer relationship) 36 ข้อ
- ด้านบทบาทในโรงเรียนที่ไม่ใช่เชิงวิชาการ (Nonacademic school
roles) 37 ข้อ
- ด้านการเป็นผู้หารายได้ / ผู้บริโภค (Earner/Consumer) 26 ข้อ
- ด้านดูแลช่วยเหลือตนเอง (Self-maintenance) 49 ข้อ
- ด้านรักษาสัจจะ (Veracity) 24 ข้อ

การดำเนินการวัด : ใช้แบบรายบุคคล โดยการสัมภาษณ์แม่ของเด็กแต่ละราย
มีการให้คะแนนใน 5 รูปแบบคือ 0, 1, 2, N หรือ D.K. โดยมีการแปลผลไปตามคะแนนที่ได้

คุณภาพ : มีความเป็นมาตรฐาน โดยดำเนินการวัดในกลุ่มตัวอย่างที่ประกอบ
ด้วยเด็กชาวผิวดำจำนวน 696 คน Hispanic 690 คน และชาวผิวขาว 699 คน

- มีความเชื่อมั่นแบบ Split-half reliability โดยมีค่า r
อยู่ในช่วงพิสัย .94 - .98
- ไม่มีการหาความเที่ยงตรง

3. AAMR Adaptive Behavior-Second Edition : Residential and Community Edition and School Edition (AAMR ABS-RCE & SE)

ผู้สร้าง : เป็นฉบับปรับปรุงใหม่โดย Nihira, Leland and Lambert ในปี

ค.ศ.1993

วัตถุประสงค์ : ใช้ในงานบริการทางคลินิก เพื่อการแยกแยะและจัดสภาพบุคคลที่มีภาวะปัญญาอ่อน

- ประโยชน์ :**
1. เพื่อการแยกแยะและจัดประเภทบุคคล ที่มีความบกพร่องทางเชาวน์ปัญญา
 2. เพื่อพิจารณาถึงความสามารถในปัจจุบัน และจุดเด่นจุดด้อยของพฤติกรรมการปรับตัวของบุคคลในสถานการณ์ที่ต่างกัน เพื่อวางแผนในการเตรียมโปรแกรมการช่วยเหลือต่อไป
 3. เพื่อช่วยในการเตรียมโปรแกรมทางการศึกษา โดยกำหนดเป้าหมายของโปรแกรมการศึกษารายบุคคล
 4. ช่วยเหลือแก้ไขความบกพร่องทางด้านพฤติกรรมการปรับตัว และ Cognitive functioning ได้ทันทั่วทั้งที่ ก่อนที่บุคคลนั้นจะถูกตราว่าเป็นปัญญาอ่อน

กลุ่มประชากรเป้าหมาย : ใช้ได้ทั้งเด็กที่มีภาวะปัญญาอ่อนและเด็กที่มีเชาวน์ปัญญาปกติ นอกจากนี้ยังใช้ได้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางอารมณ์ และเด็กที่ไม่มีความสามารถอื่นๆ โดยมีอายุอยู่ในช่วงระหว่าง 6 ขวบ ถึง 79 ปี (สำหรับบุคคลทั่วไป ใช้ชุด RCE) แต่ช่วงอายุระหว่าง 6 - 21 ปี (สำหรับบุคคลที่กำลังศึกษาในโรงเรียน ใช้ชุด SE)

ลักษณะของเนื้อหา : แบบวัดนี้แบ่งออก 2 ส่วน คือส่วนที่หนึ่ง : เป็นแบบวัดที่ใช้ทั้งชุดของ RCE และ SE โดยชุด RCE ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 73 ข้อ โดยครอบคลุม 10 ด้าน และมี 3 องค์ประกอบ และชุด SE ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 61 ข้อ ครอบคลุม 9 ด้าน และ 3 องค์ประกอบ

ส่วนที่หนึ่งประเมินใน 10 ด้านที่เกี่ยวกับทักษะการช่วยเหลือตัวเองในกิจวัตรประจำวัน ประกอบด้วยด้านต่าง ๆ ดังนี้

- การกระทำในการพึ่งตนเอง (Independent functioning) 24 ข้อ
- พัฒนาการด้านร่างกาย (Physical development) 6 ข้อ
- ความสามารถทางเศรษฐกิจ (Economic activity) 6 ข้อ
- พัฒนาการทางภาษา (Language development) 10 ข้อ
- ความเข้าใจจำนวนและเวลา (Number and time) 6 ข้อ
- ความสามารถทางงานบ้าน (Domestic activity) 6 ข้อ

- ความสามารถทางงานอาชีพ (Prevocational / Vocational Activity) 3 ข้อ
- การนำตนเอง(Self-direction) มี 5 ข้อ
- ความรับผิดชอบ (Responsibility) 3 ข้อ
- ด้านการเข้าสังคม (Socialization) 7 ข้อ

ส่วนที่สอง : เป็นส่วนที่ใช้ทั้งสองชุดเช่นกัน (ทั้ง RCE และ SE) เป็นส่วนที่มี การวัดอย่างเจาะจงเกี่ยวกับพฤติกรรมปรับตัวไม่พึงประสงค์ (Maladaptive behavior) ของบุคคล โดยประกอบด้วยเนื้อหาใน 8 ด้าน ดังนี้

- พฤติกรรมก่ออาชญากรรม และต่อต้านสังคม (Violent and antisocial Behavior) 7 ข้อ
- พฤติกรรมที่ไม่เชื่อฟังหรือขัดคำสั่ง (Rebellious behavior) 6 ข้อ
- พฤติกรรมที่ไม่น่าไว้วางใจ (Untrustworthy behavior) 6 ข้อ
- พฤติกรรมการทำซ้ำๆ และอยู่ไม่นิ่ง (Stereotyped and hyperactive behavior) 5 ข้อ
- ลักษณะท่าทางของร่างกายที่ไม่เหมาะสม(Inappropriate body exposure) 3 ข้อ (ไม่มีในชุด SE)
- การทำร้ายตัวเอง(Eccentric and self-abusive behavior) 3 ข้อ
- การหลีกเลี่ยง (Withdrawal) 4 ข้อ
- พฤติกรรมเบี่ยงเบน (Disturbed behavior) 6 ข้อ

การดำเนินการวัด : เป็นแบบรายบุคคล

คุณภาพ : มีความเป็นมาตรฐานทั้งสองชุด โดยที่ชุด RCE มีการดำเนินการ โดยวัดกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคคลที่มีภาวะปัญญาอ่อนจำนวน 4,000 คนและชุด SE ดำเนินการสอบ วัดในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กนักเรียนปกติจำนวน 1,000 คน และนักเรียนที่มีภาวะปัญญาอ่อน จำนวน 1,000 คน

- มีความเชื่อมั่นแบบ Interater reliability โดยมีค่า $r = .80$ และ Internal Consistency Reliability Coefficients ของทั้ง 2 ชุดคือมีค่า $r = .80$
- มีความเที่ยงตรงแบบ Criterion-related Validity โดยเปรียบ เทียบกับแบบวัดพฤติกรรมปรับตัวแบบอื่น ๆ

4. Scales of Independent Behavior (SIB)

ผู้สร้าง : Bruininks , Woodcock , Weatherman and Mill ปีคศ.1984

วัตถุประสงค์ : เพื่อใช้ในทางคลินิกช่วยในการประเมินและแยกแยะบุคคลที่มีความบกพร่องทางพฤติกรรม การปรับตัว

- ประโยชน์ :
1. นำไปใช้วัดเพื่อประเมินพฤติกรรม การปรับตัวของบุคคล
 2. ช่วยในการจัดประเภทของผู้ที่มีความบกพร่องทางเข้าปัญหา
 3. เพื่อพิจารณาความสามารถด้านการปรับตัวของบุคคลในปัจจุบัน และความต้องการทางการศึกษา
 4. เพื่อกำหนดประเภทและลักษณะของโปรแกรมการช่วยเหลือ
 5. กำหนดเป้าหมายของโปรแกรมการศึกษารายบุคคล

กลุ่มประชากรเป้าหมาย : ใช้ได้กับเด็กที่มีภาวะปัญญาอ่อน และเด็กปกติที่มีช่วงอายุระหว่าง 3 เดือน ถึงวัยรุ่นผู้ใหญ่ (ผู้ที่อยู่ในช่วงวัยเด็กถึงวัยรุ่นผู้ใหญ่)

ลักษณะเนื้อหา : ประกอบด้วย 14 Subscales โดยแบ่งเป็น 4 กลุ่มใหญ่ คือ

1. กลุ่มทักษะการใช้กล้ามเนื้อ (Motor skills cluster) ประกอบด้วย Subscales ดังนี้คือ
 - กล้ามเนื้อมัดใหญ่ (Gross motor) 17 ข้อ
 - กล้ามเนื้อมัดเล็ก (Fine motor) 17 ข้อ
2. กลุ่มทักษะการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและการสื่อความหมาย (Social interaction and communication Cluster) ประกอบด้วย Subscale ดังนี้คือ
 - การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social interaction) 16 ข้อ
 - ความเข้าใจภาษา (Language comprehension) 16 ข้อ
 - การแสดงออกทางภาษา (Language expression) 17 ข้อ
3. กลุ่มทักษะการใช้ชีวิตส่วนบุคคล (Personal living skill cluster) ประกอบด้วย Subscale ดังนี้

- การรับประทานอาหาร (Eating) 16 ข้อ
 - การเข้าห้องน้ำ (Toileting) 14 ข้อ
 - การดูแลตัวเอง (Personal self-care) 15 ข้อ
 - ทักษะงานบ้าน (Domestic skill) 16 ข้อ
4. กลุ่มทักษะการใช้ชีวิตในชุมชน (Community living skills cluster) ประกอบด้วย ดังนี้
- การใช้เวลาว่างและการตรงต่อเวลา (Time and punctuality) 15 ข้อ
 - การใช้เงินและการเห็นคุณค่าของเงิน (Money and value) 17 ข้อ
 - ทักษะการทำงาน (Work skills) 16 ข้อ
 - การรับรู้ต่องานหรือชุมชน (Home / Community orientation) 16 ข้อ

การดำเนินการวัด : เป็นรายบุคคล โดยใช้เทคนิค Third-part techniques เป็นการรวบรวมข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลหลายๆ คน โดยสามารถนำเสนอแบบวัดในรูปแบบการสัมภาษณ์ต่อ บิดา มารดา หรือครู นอกจากนี้ยังสามารถทำการทดสอบโดยตรงในเด็กได้หากเด็กยินยอมให้ความร่วมมือในการทดสอบด้วยดี

คุณภาพ : มีความเป็นมาตรฐานโดยดำเนินการวัดในกลุ่มตัวอย่างจำนวน 1,700 คน ที่มีสัดส่วนเดียวกันทั้งทางด้านเพศ ขนาดชุมชน เชื้อชาติ สภาพทางเศรษฐกิจและสภาพภูมิประเทศ

- มีความเชื่อมั่นแบบ Split-half reliability โดยมีค่า r อยู่ในช่วง .80-.90 และมีความเชื่อมั่นแบบ Test-retest โดยมีค่า r อยู่ในช่วง .70-.90
- มีความเที่ยงตรงแบบความเที่ยงตรงตามเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง โดยเทียบเกณฑ์กับ AAMD Adaptive Behavior Scales และแบบวัดพฤติกรรมกรรมการปรับตัว VABS ซึ่งได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ประมาณ .60 - .90

5. The Vineland Adaptive Behavior Scales (VABS)

แบบวัดนี้ผู้วิจัยครั้งนี้จะกล่าวถึงโดยละเอียดไว้ในหัวข้อ "แบบวัดพฤติกรรมกรรมการปรับตัว

6. Adaptive Behavior Instruments : For Screening Only

ประกอบด้วย 4 แบบวัด โดยอธิบายไว้คร่าว ๆ ดังนี้

6.1 Cain - Levine Social Competency Scales (C - LCS)

ผู้สร้าง : Cain - Levine and Elzey ปีคศ. 1977

วัตถุประสงค์ : เพื่อการคัดกรองเบื้องต้น (Screening)

ประโยชน์ : 1. เพื่อการคัดกรองและแยกแยะเบื้องต้น

2. เพื่อพิจารณาวัตถุประสงค์ของการจัดโปรแกรม สำหรับเด็ก

ปัญหาล่วงระดับปานกลาง

กลุ่มประชากรเป้าหมาย : เด็กที่มีภาวะปัญหาล่วงในระดับปานกลาง (พอฝึกหัดได้) ที่มีช่วงอายุระหว่าง 5-13 ปี หรืออยู่ในวัยเด็กประถมศึกษา

ลักษณะเนื้อหา : ครอบคลุม 4 ด้าน ดังนี้ คือ

- ช่วยเหลือตัวเอง (Self- help)
- การริเริ่ม (Initiative)
- ทักษะทางสังคม (Social skill)
- การสื่อความหมาย (Communication)

การดำเนินการวัด : เป็นแบบรายบุคคลแบบวัดนี้ไม่เหมาะกับการนำไปดำเนินการวัดในเด็กที่มีภาวะปัญหาล่วงระดับมากหรือรุนแรง

คุณภาพ : มีข้อจำกัดในด้านความเป็นมาตรฐาน

- มีความเชื่อมั่นอยู่ในระดับที่เหมาะสม
- แต่ขาดการหาความเที่ยงตรง

6.2 Camelet Behavioral Checklist (CBC)

ผู้สร้าง : Foster ปีคศ. 1974

วัตถุประสงค์ : เพื่อการคัดกรองเบื้องต้น (Screening)

ประโยชน์ : 1. เพื่อใช้ในการคัดกรองและแยกแยะ

2. เพื่อใช้ในการแยกแยะการกระทำของบุคคลที่มีภาวะปัญหาล่วง

3. เพื่อกำหนดวัตถุประสงค์โปรแกรมการศึกษารายบุคคล

กลุ่มประชากรเป้าหมาย : เด็กที่มีภาวะปัญหาล่วงระดับน้อยถึงปานกลางที่อยู่ในช่วง

วัยเด็กถึงวัยรุ่นใหญ่ (ไม่มีการกำหนดช่วงอายุ)

ลักษณะเนื้อหา : (ไม่ได้กล่าวถึงรายละเอียด) มีเนื้อหาทั้งหมด 10 ด้านใหญ่ และ 40 ด้านย่อย

การดำเนินการวัด : เป็นแบบรายบุคคล

คุณภาพ : มีข้อจำกัดในด้านความเป็นมาตรฐาน

- ความเชื่อมั่นและความเที่ยงตรงยังเป็นที่น่าสงสัย

6.3 Normative - Adaptive Behavior Checklist (N - ABC)

ผู้สร้าง : Adams ปีคศ. 1986

วัตถุประสงค์ : เพื่อการคัดกรองเบื้องต้น (Screening)

- ประโยชน์ : 1. เพื่อช่วยในการศึกษาและแยกแยะเบื้องต้น
2. สามารถช่วยให้รวบรวมข้อมูลพฤติกรรมการปรับตัวของเด็กได้
 3. กำหนดวัตถุประสงค์สำหรับจัดโปรแกรมการศึกษารายบุคคล

กลุ่มประชากรเป้าหมาย : เด็กที่มีภาวะปัญญาอ่อนระดับน้อยถึงปานกลางที่มีช่วงอายุตั้งแต่วัยทารกถึงอายุ 21 ปี

ลักษณะเนื้อหา : ประกอบด้วยคำถาม 100 ข้อ โดยครอบคลุมเนื้อหาดังนี้

- การช่วยเหลือตัวเอง (Self-help)
- การใช้ชีวิตในบ้าน (Home-living)
- การใช้ชีวิตอิสระ (Independent living)
- ด้านสังคม (Social)
- Sensorimotor
- ด้านภาษา (Language)
- ทักษะด้านวิชาการ (Academic skills)

การดำเนินการวัด : เป็นแบบรายบุคคล

คุณภาพ : มีความเป็นมาตรฐานโดยดำเนินการวัดในกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีความพิการ

ใดๆ จำนวน 6,000 คน

- มีค่าความเชื่อมั่นอยู่ในเกณฑ์ดี
- มีความเที่ยงตรงอยู่ในเกณฑ์เหมาะสม

6.4 TABC Assessment System (TARC)

ผู้สร้าง : Sailor and Mix ปีคศ. 1975

วัตถุประสงค์ : เพื่อการคัดกรองเบื้องต้น (Screening)

ประโยชน์ : 1. เพื่อการคัดกรองและแยกแยะบุคคลที่มีภาวะปัญญาอ่อน
2. เพื่อการหาจุดเด่นจุดด้อยในด้านต่าง ๆ ตามเนื้อหาที่ประเมิน
3. เพื่อกำหนดวัตถุประสงค์สำหรับการจัดโปรแกรมการศึกษารายบุคคล

กลุ่มประชากรเป้าหมาย : ใช้กับเด็กที่มีภาวะปัญญาอ่อนระดับมากถึงรุนแรงที่มีช่วงอายุระหว่าง 3 - 16 ปี

ลักษณะเนื้อหา : ประกอบด้วยเนื้อหาในด้านต่าง ๆ ดังนี้

- ทักษะการช่วยเหลือตัวเอง (Self - help skills)
- ทักษะการใช้กล้ามเนื้อ (Motor Skills)
- ทักษะการสื่อสารความหมาย (Communication skills)
- ทักษะทางสังคม (Social skills)

การดำเนินการวัด : เป็นแบบรายบุคคล

คุณภาพ : มีข้อจำกัดในด้านความเป็นมาตรฐานเนื่องจากดำเนินการวัดในกลุ่มตัวอย่างที่มีความพิการในระดับรุนแรง

- ไม่มีการกล่าวถึงค่าความเชื่อมั่นและความเที่ยงตรง

3. เหตุผลในการเลือกแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS มาศึกษาด้วยเหตุผลหลัก 3 ประการต่อไปนี้ คือ

ประการแรก : แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ได้รับการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญว่าเป็นแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวที่ดีที่สุดในการนำมาใช้ประโยชน์ทางด้านคลินิกเพราะสามารถวัดหรือประเมินได้ครอบคลุม และเป็นไปตามจุดมุ่งหมายของการประเมินพฤติกรรมการปรับตัวทุกประการ กล่าวคือ ไทเลอร์ (Taylor, 1993:205-206) ได้ทำการศึกษาและนำเสนอผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบคุณสมบัติของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวไว้ดังตาราง 1

ตาราง 1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบคุณสมบัติของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวชนิดต่างๆ

เครื่องมือที่ใช้	ประโยชน์ในการนำมาใช้							กลุ่มประชากร				การพิจารณาเฉพาะ	ระดับของประโยชน์
	เพื่อคัดกรองและแยกแยะเบื้องต้น	เพื่อพิจารณาความสามารถปัจจุบันและความต้องการทางการศึกษา	เพื่อใช้ในการกำหนดการแยกแยะประเภทและลักษณะของโปรแกรมการช่วยเหลือ	เป็นทางเลือกของโปรแกรมการศึกษาแบบบุคคล	กำหนดวัตถุประสงค์ของงานวิจัยหรือโครงการ	ใช้ในการประเมินผลของการศึกษาแบบบุคคล	เด็กที่มีภาวะบกพร่องทางพัฒนาปัญญา	เด็กก่อนวัยเรียน	เด็กวัยประถม	เด็กมัธยม	ผู้ใหญ่		
ABI	✓	✓	✓			✓	✓	✓	✓			การสอบวัดและการให้คะแนน คำได้งาน เหมาะในการคิดแปลง	มีประโยชน์
ABIC			✓				✓		✓			เป็นส่วนหนึ่งของ SOMPA และใช้สำหรับ declassify เล็กกลุ่มเล็ก	เหมาะสม
ABS - RCE	✓	✓	✓			✓	✓	✓	✓	✓		เกณฑ์ในด้านที่สองซึ่งเป็นที่ยอมรับ มีข้อจำกัดในบุคคลที่บกพร่องทาง	มีประโยชน์
ABS - SE	✓	✓	✓			✓	✓	✓	✓	✓		มีประโยชน์ในการช่วยแยกแยะ และการตัดสินใจ	มีประโยชน์
SIB	✓	✓	✓			✓	✓	✓	✓	✓	✓	ใช้ในการคัดกรอง มีเกณฑ์อ้างอิง	มีประโยชน์
VABS	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	เป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์ในการวัดพฤติกรรมปรับตัวทั้งหมด	มีประโยชน์มาก
C - LSCS	✓		✓			✓	✓		✓			ไม่มีข้อมูลเฉพาะสำหรับการจัดโปรแกรมและข้อมูลอาชญากรรม	มีข้อจำกัด
CBC	✓		✓			✓	✓	✓	✓	✓	✓	ไม่มีข้อมูลเฉพาะสำหรับการจัดโปรแกรมและเกณฑ์ทางเทคนิค	มีข้อจำกัด
NABC	✓		✓			✓	✓	✓	✓			ใช้ร่วมกับ Comprehensive Test ของพฤติกรรมปรับตัว	มีประโยชน์
TARC	✓		✓			✓	✓	✓	✓			ใช้พิจารณาจุดเด่นและจุดด้อย	มีข้อจำกัด

จากตาราง 1 เห็นได้ว่าไทม์เลอร์มีความเห็นว่าแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS เป็นแบบวัดที่มีประสิทธิภาพที่สุดในจำนวนแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวทั้งหมดที่กล่าวมา คือ มีคุณสมบัติดังนี้

1. เป็นเครื่องมือที่สามารถวัดพฤติกรรมการปรับตัวได้ครอบคลุมจุดมุ่งหมายของการประเมินพฤติกรรมการปรับตัวทุกประการ

2. ช่วยในการประเมินระดับความสามารถในปัจจุบัน
3. ช่วยตัดสินใจเกี่ยวกับการจัดประเภทโปรแกรมและชั้นเรียน
4. ใช้ประโยชน์ในโปรแกรมการศึกษาแบบรายบุคคล (IEP)
5. ใช้ได้ทั้งบุคคลปกติและบุคคลที่มีความบกพร่องทางเชาวน์ปัญญา
6. ใช้ได้กับเด็กตั้งแต่วัยก่อนเข้าเรียนจนถึงมัธยม

ความบกพร่องด้านพฤติกรรมการปรับตัวไม่ได้จำกัดในบุคคลที่มีความบกพร่องทางเชาวน์ปัญญาเท่านั้น ดังนั้นแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS สามารถนำมาประเมินบุคคลที่มีความบกพร่องในด้านอื่น เช่น กลุ่มที่มีปัญหาทางอารมณ์ ปัญหาการเรียนและปัญหาความพิการ หรือความบกพร่องต่าง ๆ ได้ (Harrison. 1991:168)

ประการที่สอง : แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS เป็นแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวที่ได้รับการยอมรับและถูกนำไปใช้ในการศึกษาวิจัยอย่างแพร่หลายมากที่สุด ดังพบได้จากการนำไปศึกษาในงานวิจัยต่างๆ เช่น การศึกษาของดันแลปและแซนด์ส์ (Dunlap & Sands) 1990 ไดเคนส์ (Dykens) โยดาปส์และแลคแมน (Hodaps & Leckman) 1989 ไดเคนส์และคณะ (Dykens et al.) 1990 พอล ลูเนย์และดอห์น (Paul, Looney & Dahn) 1991 แวกเกอร์และคณะ (Vacker et al.) 1990 ที่ได้นำแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวไปใช้ในการศึกษาวิจัยของแต่ละท่านและต่างสรุปความเห็นที่ตรงกันว่าแบบวัดนี้เป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์ สามารถนำไปใช้ในการประเมินบุคคลที่มีความบกพร่องและหรือความพิการต่างๆ ทั้งทางร่างกายและสมองได้ ส่วน ฟิชชและคณะ (Fisch et al.) 1988 แซนด์แมน (Sandman) บาร์รอนและโคลแมน (Barron & Colman) 1990 ต่างให้ความเห็นตรงกันว่าแบบวัดนี้สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในทางคลินิกได้ และการศึกษาของเฟตเชอร์ อีริงและคอปส์ มินเนอร์ เลวินและไลส์เซนเบอต์ (Fletcher, Ewing-Cobbs, Minner, Levin & Eisenberg) 1990 ไซเกล สแซตมารี โรสเบอัม แคมเบลและคิง (Saigal Szatmari, Rosnbaum Campbell & King) 1990 ต่างลงความเห็นว่าแบบวัดนี้มีประ

ประโยชน์ในการนำมาใช้ในการศึกษาวิจัย ในแง่การศึกษาติดตามผลในบุคคลที่มีภาวะการเสี่ยงต่อความบกพร่องหรือพิการทั้งทางด้านสมองและร่างกาย (Fombonne and Achard, 1993:1051)

นอกจากนี้แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS จัดเป็นแบบทดสอบทางจิตวิทยาที่มีความแพร่หลายและได้รับความนิยมอย่างมาก เพราะเป็นแบบวัดที่ให้ความกระจ่างเกี่ยวกับกรอบแนวคิดของพฤติกรรมการปรับตัว ทั้งนี้เป็นเพราะแบบวัดนี้มีการรวบรวมเนื้อหาข้อคำถามต่าง ๆ ตลอดจนองค์ประกอบหลักของพฤติกรรมการปรับตัวได้อย่างครบถ้วน (Kamphaus . 1987 : 97-100) จึงมีความเหมาะสมอย่างยิ่งที่จะนำมาใช้ในการศึกษาวิจัย เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์ทั้งทางด้านคลินิกและวงการศึกษา

ประการที่สาม : แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS จัดได้ว่าเป็นแบบวัดที่มีความทันสมัย เพราะได้มีการพัฒนาขึ้นใหม่โดยการดัดแปลงจากแบบวัดเดิมคือ The Vineland Social Maturity Scale (VSMS) ของเอ็ดการ์ เอ. ดอลล์ (Edgar A. Doll) ซึ่งสร้างขึ้นเป็นครั้งแรกตั้งแต่ปี ค.ศ.1930 และพัฒนาอีกครั้งในปี ค.ศ. 1965 แบบวัดฉบับดั้งเดิม Vineland Social Maturity Scales (VSMS) ฉบับพัฒนานี้ได้มีการนำมาใช้ในประเทศไทย และมีผู้นำไปศึกษาพัฒนาใหม่ เพื่อให้มีความเหมาะสมกับสภาพสังคม และวัฒนธรรมไทย ซึ่งมีด้วยกันหลายท่านดังนี้คือ เจริญศรี หลอมทอง (2526) , สุภาพ ดันสุกเกษม (2526), วิไลวรรณ เจริญชัย (2526), วัลลภ สาขวงศ์ (2527) ดังนั้นจะเห็นได้ว่าแบบวัด VSMS ในประเทศไทยนั้นมีความล้าช้าและไม่ทันสมัย เพราะได้มีการนำมาศึกษาในไทยไว้เมื่อ 13 ปีที่แล้ว ประกอบกับมีการสร้างแบบวัดขึ้นมาใหม่คือแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS เมื่อเทียบกันแล้วเห็นว่ามี ความทันสมัยกว่าแบบวัด VSMS อีกทั้งยังไม่เคยมีผู้ใดนำแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS มาดัดแปลง เพื่อให้มีความเหมาะสมกับสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทย จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้นทำให้ผู้ศึกษาวิจัยครั้งนี้ตัดสินใจเลือกแบบวัดนี้มาทำการดัดแปลงให้มีความเหมาะสมกับสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทย เพื่อให้สามารถนำมาใช้ได้อย่างมีคุณภาพและมีประสิทธิภาพ

4. แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS

(THE VINELAND ADAPTIVE BEHAVIOR SCALES : VABS)

ความเป็นมา

The Vineland Adaptive Behavior Scales เป็นแบบวัดที่พัฒนาขึ้นใหม่โดยดัดแปลงจากแบบวัดเดิมคือ The Vineland Social Maturity Scales (VSMS) ของเอ็ดการ์ เอ. ดอลล (Edgar A. Doll.) ซึ่งสร้างขึ้นในปี ค.ศ.1930 และพัฒนาอีกครั้งในปี 1965) โดยที่แบบวัด VSMS นั้นมีพื้นฐานการสร้างมาจากมาจากการศึกษาของดอลล (Doll) ที่สนใจศึกษา และค้นคว้าเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางเชาวน์ปัญญาที่ต่ำ (Low intellectual ability) กับความสามารถทางสังคม (Social Competence) โดยให้คำนิยามความสามารถทางสังคมไว้ว่า "เป็นความสามารถที่เกี่ยวกับการทำหน้าที่ของบุคคลที่มีความรับผิดชอบต่อสังคม" (Sparrow and Cicchetti. 1989 : 200) ดอลลได้ตั้งเกณฑ์ในการพิจารณาถึงความบกพร่องทางเชาวน์ปัญญาไว้ด้วยกัน 6 เกณฑ์ แต่เกณฑ์ที่มีความสำคัญที่สุดและเป็นอันดับแรกคือความสามารถทางสังคมเพราะถือว่า Social competence เป็นสาเหตุโดยตรงกรณีที่สงสัยว่า มีความบกพร่องทางเชาวน์ปัญญาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมทางสังคม โดยดอลลกล่าวว่า "ไม่มีการวินิจฉัยทางเชาวน์ปัญญาใดจะสมบูรณ์ได้ ถ้าไม่ได้มีการเริ่มต้นการประเมินความสามารถทางสังคม (Social Competence) และสิ้นสุดด้วยการทำนายโรค และการรักษาที่ต้องอาศัยการทำนายจากความสามารถทางสังคม " ดังนั้นงานศึกษาของดอลลจึงมีประโยชน์ต่อการแยกแยะและรักษาเด็กที่มีความบกพร่องทางเชาวน์ปัญญา (Sparrow , Balla and Cicchetti. 1984:7) หรืออีกนัยหนึ่งอาจกล่าวได้ว่า ดอลล เป็นผู้ริเริ่มการศึกษาเกี่ยวกับการประเมินพฤติกรรมทางการปรับตัว โดยปรากฏอยู่ในพัฒนาการของ The Vineland Social Maturity Scale (VSMS) ฉบับปี ค.ศ.1935 และ 1965 (Sparrow and Cicchetti. 1989:200) เพราะในการสร้างแบบวัด VSMS นั้น ดอลลมองว่าพฤติกรรมการปรับตัวกับความสามารถทางสังคมควรจะถูกรวมไว้ด้วยกันแล้วแยกออกเป็นด้านๆ (Sparrow, Balla and Cicchetti. 1984 :7) ซึ่งดอลลได้สร้างข้อคำถามครอบคลุมใน 8 ด้านต่อไปนี้

1. การช่วยเหลือตัวเองโดยทั่วไป (Self - help general : SHG)
2. การช่วยเหลือตัวเองในการรับประทานอาหาร (Self - help eating : SHE)

3. การช่วยเหลือตัวเองในการแต่งตัว (Self - help dressing : SHD)
4. การเคลื่อนไหว (Locomotion : L)
5. การงานอาชีพ (Occupation : O)
6. การสื่อความหมาย (Communication : C)
7. การนำตนเอง (Self - direction : SD)
8. การเข้าสังคม (Socialization : S)

ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าแบบวัด VSMS ช่วยให้การประเมินพฤติกรรม การปรับตัวของคนปกติและเข้าใจภาวะปัญญาอ่อนซึ่งใช้ได้ทั้งบุคคลที่มีความบกพร่องทางเชาวน์ปัญญา และในทางคลินิกได้ (Sparrow and Cicchetti. 1989:199)

ต่อมาเมื่อเวลาผ่านไปไม่ต่ำกว่า 50 ปี (ตั้งแต่ 1935-1980) ซึ่งมีผลให้สภาพแวดล้อมต่างๆ เช่น วัฒนธรรม การศึกษา เศรษฐกิจ ความเจริญทั้งด้านวัตถุและเทคโนโลยีต่างๆ เป็นต้น เปลี่ยนไปตามกาลเวลาประกอบกับมาตรฐานที่ได้จากแบบวัด VSMS นี้ ถือว่าเป็นมาตรฐานเพียงชั่วคราว เพราะต้องมีการปรับปรุงข้อคำถามให้ทันสมัยอยู่ตลอดเวลา และกลุ่มตัวอย่างที่คอลล์ใช้นี้ถือว่าเป็นกลุ่มมาตรฐานที่ประกอบด้วยจำนวนที่น้อยเกินไปในแต่ละระดับอายุ (ใช้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 620 คน โดยในแต่ละระดับอายุคือ ตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 25 ปีขึ้นไป มีช่วงอายุละ 20 คน เป็นชาย 10 คนและ หญิง 10 คน) ด้วยเหตุผลเหล่านี้จึงจำเป็นต้องมีการพัฒนาแบบวัดพฤติกรรมปรับตัวให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับเวลา สภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนไป ดังนั้นสปาร์โรว์ บาลลา และคิคเชตตี (Sparrow, Balla and Cicchetti) จึงได้ร่วมกันศึกษาและสร้าง The Vineland Adaptive Behavior Scales ขึ้นมาโดยดัดแปลงและพัฒนาขึ้นมาจาก The Vineland Social Maturity Scales ของคอลล์ โดยสร้างขึ้นในปีค.ศ. 1980 และพิมพ์เผยแพร่ออกใช้ทั่วประเทศสหรัฐอเมริกาในปี ค.ศ. 1984 และแบบวัดพัฒนาการทางด้านพฤติกรรมปรับตัวทั้ง 2 นี้ต่างมีจุดมุ่งหมายในการสร้างและพัฒนา เพื่อประเมินความสามารถของบุคคลตั้งแต่แรกเกิดจนถึงวัยผู้ใหญ่ โดยมุ่งวัดในด้านพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตให้อยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างเหมาะสม (Adequate social behavior) (ชินสุรา สันติกุล. 2536:15) และต่างก็ตั้งอยู่บนพื้นฐานของทฤษฎีพัฒนาการและมองพัฒนาการของมนุษย์ทั้งในด้านส่วนบุคคลและสังคมที่มีความเหมาะสมกับเกณฑ์พัฒนาการในทางบวก (Sparrow and Cicchetti. 1989:201)

The Vineland Adaptive Behavior Scales ประกอบด้วยมาตรวัดต่างๆ

ที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับผู้ที่มีความพิการและคนปกติได้ โดยกระทำเป็นรายบุคคล และแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับพัฒนาใหม่นี้แบ่งออกเป็น 3 ฉบับ(3 versions) ซึ่งมีความแตกต่างกันในด้านจำนวนข้อและวัตถุประสงค์ของการใช้ดังรายละเอียดต่อไปนี้(Sparrow and Cicchetti.1989:202-203)

1. The Interview Edition : Survey Form ประกอบด้วยข้อสัมภาษณ์จำนวน 297 ข้อ ใช้ประเมินพฤติกรรมการปรับตัวทั่วไปของบุคคล เพื่อศึกษาถึงลักษณะเด่นและลักษณะด้อยของพฤติกรรมนั้นๆ และดำเนินการทดสอบโดยสัมภาษณ์พ่อแม่หรือพี่เลี้ยงของเด็ก ใช้กับเด็กที่มีช่วงอายุระหว่างแรกเกิดไปจนถึงอายุ 18 ปี 11 เดือน หรือผู้ใหญ่ที่อายุมากกว่านี้ แต่เป็นผู้ที่มีความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่ได้ต่ำ (Low functioning) การสัมภาษณ์ใช้เวลาประมาณ 20-45 นาที ขึ้นอยู่กับอายุและระดับการทำงานของแต่ละบุคคล มีเกณฑ์อ้างอิง (Norm reference) ไว้เทียบ ซึ่งเป็นเกณฑ์ที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นชาวอเมริกันทั้งที่มีความพิการและไม่มีความพิการ จำนวน 4,800 คน โดยทำการสอบวัดเป็นรายบุคคล (ฉบับนี้เป็นฉบับที่ใช้ศึกษาในการศึกษาครั้งนี้)

2. The Interview Edition : Expanded Form ประกอบด้วยข้อสัมภาษณ์จำนวน 577 ข้อ โดยมี 297 ข้อที่มาจากฉบับ Survey Form ดังนั้น The Expanded Form จึงมีข้อมูลที่ทำให้เข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่ทางการปรับตัวได้มากกว่า และใช้เป็นข้อมูลเบื้องต้นสำหรับการจัดโปรแกรมเช่น ระบบพื้นฐานสำหรับการเตรียมการศึกษาก่อนแก้ไข (Habilitative) หรือโปรแกรมการรักษา The Expanded Form นำเสนอในรูปแบบของการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semistructured interview) โดยสัมภาษณ์กับพ่อแม่หรือผู้ที่เลี้ยงดูเด็ก และเช่นเดียวกับ The Survey Form ที่ใช้ประเมินบุคคลที่มีช่วงอายุตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 18 ปี 11 เดือน หรือผู้ใหญ่ที่มีความสามารถต่ำกว่าวัย แต่ใช้เวลาในการสัมภาษณ์ประมาณ 60-90 นาที แม้จะมีวิธีการประเมินเช่นเดียวกับ The Survey Form แต่จะมีบางส่วนที่มีคำแนะนำเพิ่มเติม ซึ่งใน The Survey Form ไม่มี เช่น มีการเตรียมอุปกรณ์เสริมสำหรับด้านการกระทำ และการเขียนโปรแกรมทางการศึกษารายบุคคล (Individual education program : IEP) หรือโปรแกรมการแก้ไขรายบุคคล (Individual habilitative program : IHP)

3. The Classroom Edition ออกแบบมาเพื่อใช้ในห้องเรียนผู้ทำหน้าที่ประเมินคือครูประจำชั้นเรียน ซึ่งต้องเฝ้าดูพฤติกรรมการปรับตัว (Adaptive behavior)

ในชั้นเรียน ประกอบด้วยข้อคำถามทั้งจาก The Survey Form และ The Expanded Form จำนวน 244 ข้อ และเพิ่มเติมข้อคำถามอีกหลายข้อเกี่ยวกับทักษะการเรียนรู้การปรับตัวในชั้นเรียน The Classroom Edition ไม่ใช้การสัมภาษณ์ (เหมือน The Survey Form กับ The Expanded Form) แต่เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) ที่ใช้กับเด็กอายุ 3 ขวบถึง 12 ขวบ 11 เดือน (มีรูปแบบเป็นแบบ Checklist) ใช้เวลาในการประเมินประมาณ 20 นาที โดยประเมินใน 4 ด้านเช่นเดียวกับ The Survey Form และ The Expanded Form แต่ต่างกันตรงที่ไม่มีด้าน Maladaptive Behavior ส่วนเกณฑ์อ้างอิงได้จากคะแนนของกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนจำนวน 2,984 คน

เนื้อหาที่ใช้วัด

The Vineland Adaptive Behavior Scales ทั้ง 3 ฉบับ (3 versions) วัดพฤติกรรม การปรับตัวใน 6 ด้านต่อไปนี้ (Sparrow, Balla and Cicchetti. 1984:113-115; Sparrow and Cicchetti. 1989:203-205) คือ

1. ด้านการสื่อสารความหมาย (Communication domain) หมายถึง ทักษะที่จำเป็นสำหรับการแสดงออกถึงความคิด ความรู้สึกและความเข้าใจของบุคคลที่มีต่อตนเองและบุคคลอื่น โดยแบ่งเป็นทักษะย่อย (Subdomain) 3 ด้าน คือ

- ทักษะการรับรู้ทางภาษา (Receptive skills) ทักษะด้านนี้ประกอบด้วย ด้านความเข้าใจ การฟังและความตั้งใจและการทำตามคำสั่ง
- ทักษะการแสดงออกทางภาษา (Expressive skills) ทักษะด้านนี้ประกอบด้วย การแสดงออกซึ่งก่อนคำพูด การเริ่มรู้จักพูดคุย การพูดโต้ตอบ การใช้ความคิดเชิงนามธรรม การพูดและการแสดงความคิดที่ซับซ้อน
- ทักษะการเขียน (Writing skills) ทักษะด้านนี้ประกอบด้วย การเริ่มรู้จักการอ่าน ทักษะการอ่านและทักษะการเขียน

ข้อสัมภาษณ์ในด้านนี้มีจำนวนทั้งหมด 67 ข้อ

2. ด้านการใช้ชีวิตประจำวัน (Daily living skills domain) ทักษะด้านนี้รวมทักษะต่างๆที่จำเป็นสำหรับการดำเนินชีวิตประจำวันของบุคคล ประกอบด้วยทักษะย่อย 3 ด้าน คือ

- ทักษะการช่วยเหลือตัวเอง (Self-help skills) ทักษะนี้เกี่ยวข้องกับ

การรับประทานอาหาร การดื่ม การขับถ่ายหรือการใช้ห้องน้ำ การแต่งตัว การอาบน้ำ สุขอนามัยและการดูแลสุขภาพ

- ทักษะงานบ้าน (Domestic skills) ทักษะด้านนี้ประกอบด้วยการทำงาน ดูแลบ้าน การงานครัวและการดูแลเสื้อผ้า
- ทักษะการใช้ชีวิตในชุมชน (Community skills) ทักษะด้านนี้ประกอบด้วย ทักษะความปลอดภัย ทักษะการใช้โทรศัพท์ ทักษะเกี่ยวกับการใช้เงิน การรู้จักวันและเวลา การรับรู้เกี่ยวกับด้านซ้ายขวา การใช้บริการร้านอาหาร

ข้อสังเกตในด้านนี้มีจำนวนทั้งหมด 92 ข้อ

3. ด้านสังคม (Socialization domain) ทักษะด้านนี้เกี่ยวข้องกับการใช้ชีวิตในสังคมของบุคคล ประกอบด้วยทักษะย่อย 3 ด้าน คือ

- ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal relationship) ได้แก่ การตอบสนองต่อบุคคลอื่น การแสดงออกทางอารมณ์ และการรู้ถึงอารมณ์ การเลียนแบบ การสื่อสารทางสังคม มิตรภาพ การคิดคำนึงถึงผู้อื่น การเป็นเจ้าของกลุ่มและการนัดหมาย
- การเล่นและการใช้เวลาว่าง (Play and leisure time skills) ได้แก่ การเล่น การแข่งขันและการมีส่วนร่วม การดูโทรทัศน์และการฟังวิทยุ งานอดิเรก และการไปสถานที่ต่างๆ กับเพื่อน
- ทักษะด้านการจัดการ (Coping skills) ได้แก่ ลักษณะท่าทางการปฏิบัติ ตามกฎ การรู้จักขอยกย การเก็บรักษาความลับ การควบคุมบังคับตนเอง และความรับผิดชอบ

ข้อสังเกตในด้านนี้มีจำนวนทั้งหมด 66 ข้อ

4. ด้านการเคลื่อนไหว (Motor skills domain) ทักษะด้านนี้ประกอบด้วยด้านที่จำเป็นสำหรับการแสดงออกทางการเคลื่อนไหวต่างๆ ของบุคคลโดยแบ่งย่อยเป็น 2 ด้านคือ

- ทักษะการใช้กล้ามเนื้อขนาดใหญ่ (Gross motor domain) ได้แก่ การนั่ง การเดินและการวิ่งและกิจกรรมการเล่นต่างๆ
- ทักษะการใช้กล้ามเนื้อเล็ก (Fine motor domain) ได้แก่ การจัดการกับวัตถุสิ่งของ การตัดและการใช้กรรไกร

ข้อสังเกตด้านนี้มีจำนวนทั้งหมด 36 ข้อ (ทักษะนี้ใช้ทดสอบเฉพาะเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 5 ปี 11

เดือนและผู้ที่เกี่ยวข้องว่าจะมีความบกพร่องทางการเคลื่อนไหว)

5. ด้านพฤติกรรมการปรับตัวรวม (Adaptive behavior composite) ทักษะด้านนี้เป็นการรวมคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวที่ได้จากการสอบวัดทั้ง 4 ด้านหรือ 3 ด้านของเด็กที่ได้รับการสอบวัด (ซึ่งขึ้นอยู่กับอายุของเด็ก) เพื่ออธิบายความเหมาะสมโดยรวมของพฤติกรรมการปรับตัวของเด็กแต่ละคนที่ได้รับการสอบวัด

6. ด้านพฤติกรรมการปรับตัวไม่พึงประสงค์ (Maladaptive behavior domain) ทักษะด้านนี้เป็นพฤติกรรมการปรับตัวที่ไม่ดีที่พบได้ในเด็กช่วงอายุตั้งแต่ 5 ปี 11 เดือนขึ้นไป โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ในส่วนที่ 1 พฤติกรรมไม่พึงประสงค์ระดับที่ไม่ร้ายแรง และพบบ่อย ส่วนที่ 2 เป็นพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่เข้าข่ายการเจ็บป่วยทางจิตเวช ข้อสังเกตในด้านนี้มีจำนวนทั้งหมด 36 ข้อ

ในกรณีที่เด็กมีอายุต่ำกว่า 5 ขวบ 11 เดือน 30 วัน (เขียนย่อ 5-11-30) จะหาคะแนนสำหรับพฤติกรรมการปรับตัวรวม (Adaptive behavior composite) ได้จากคะแนน 4 ด้านหลัก แต่ถ้าเด็กที่มีอายุมากกว่า 5-11-30 ใช้เพียง 3 ด้านเท่านั้น คือ ด้านการสื่อสารความหมาย ด้านทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน และด้านสังคม นอกจากนี้ถ้าเด็กที่มีอายุเกินหรือมากกว่า 5 ขวบ 11 เดือนขึ้นไปมีเพิ่มอีก 1 ด้านคือ ด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ (Maladaptive behavior)

เนื้อหาทั้งหมดของ The Vineland Adaptive Behavior Scales แสดงไว้ดังตาราง 2

ตาราง 2 แสดงจำนวนข้อและเนื้อหาของ The Vineland Adaptive Behavior Scales ฉบับ Survey Form

ด้านต่าง ๆ (Domain)	ด้านย่อย (Subdomain)	จำนวนข้อของ Survey Form	เนื้อหา (Content)
- ด้านการสื่อความหมาย : (Communication)	- การรับรู้ (Receptive)	67 (13)	:
	- การแสดงออก (Expressive)	(31)	- สิ่งที่บุคคลเข้าใจ - สิ่งที่บุคคลพูด
	- การเขียน (Writing)	(23)	- สิ่งที่บุคคลอ่านและเขียน
- ด้านการใช้ชีวิตประจำ : (Daily living Skills)	- การช่วยเหลือตนเอง (Self-help skill)	92 (39)	:
	- การงานบ้าน (Domestic)	(21)	- การรับประทานอาหาร การแต่งกายและสุข อนามัยส่วนบุคคล
	- การใช้ชีวิตในชุมชน (Community)	(32)	- การปฏิบัติงานบ้านหรือ ครอบครัวของบุคคล - การใช้เวลา เงิน โทรศัพท์ และทักษะ ด้านการงาน
- ด้านสังคม : (Socialization)	- ความสัมพันธ์ระหว่าง บุคคล (Interpersonal relationships)	66 (28)	:
	- การเล่นและการใช้ เวลาว่าง (Play and leisure time)	(20)	- การมีปฏิสัมพันธ์ กับบุคคลอื่น - การเล่นและการใช้ เวลาว่างของบุคคล

ตาราง 2 (ต่อ)

ด้านต่างๆ (Domain)	ด้านย่อย (Subdomain)	จำนวนข้อของ Survey Form	เนื้อหา (Content)
-พฤติกรรมปรับตัวรวม (Adaptive behavior composite)	-ทักษะการจัดการ (Coping skills)	(18) 261	-การแสดงความรับผิดชอบและความไวต่อ เป็นส่วนประกอบที่ได้ จากด้านการสื่อความหมาย ด้านการใช้ชีวิตประจำวัน ด้านสังคม และด้านการ เคลื่อนไหว
-พฤติกรรมปรับตัวที่ไม่พึงประสงค์ (Maladaptive behavior)	ไม่มี	36	-พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ที่อาจจะมีผลไปรบกวน ความสามารถในการ ปรับตัวของบุคคลนั้นและ ความรู้สึกของบุคคลอื่น
-ด้านการเคลื่อนไหว (Motor skills)	: -กล้ามเนื้อมัดใหญ่ (Gross) -กล้ามเนื้อมัดเล็ก (Fine)	36 (20) (16)	: -การใช้แขนและขาใน การเคลื่อนไหวและการ ทำงานประสานร่วมกัน -การใช้มือและนิ้วมือ ในการจัดการกับวัตถุ

คุณภาพของแบบวัด

ความเป็นมาตรฐาน (STANDARDIZATION)

คะแนนที่ได้จาก The Vineland Adaptive Behavior Scales จัดได้ว่าเป็นคะแนนที่มาจากแบบสอบที่มีเกณฑ์อ้างอิง เพราะมีการหาความเป็นมาตรฐานจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 3,000 คน ซึ่งมาจากกลุ่มคนปกติ และคนพิการที่คัดเลือกมาจากส่วนต่างๆ ของประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีช่วงอายุระหว่าง 3 ขวบจนถึงวัยผู้ใหญ่ (มีวุฒิภาวะ) และจากการหาค่าความเป็นมาตรฐานของแบบสอบนี้พบว่าทั้ง 4 ด้าน (Domain) และรวมทั้งพฤติกรรมการปรับตัวรวม (Adaptive behavior composite) จะมีคะแนนมาตรฐานที่หาได้โดยมีค่าของตัวกลางมีขีดมีเลขคณิต = 100 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 15 (Mean = 100, S.D. = 15) นอกจากนี้สามารถหาค่าตำแหน่งของเปอร์เซ็นต์ไคล์ (Percentile rank) ค่าสแตนไนล์ (Stanines) ค่าระดับของการปรับตัว (Adaptive level) และเทียบเท่าอายุความสามารถไว้เป็นเกณฑ์ (Norms) สำหรับอ้างอิง

ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างมาตรฐานของ The Vineland Adaptive Behavior Scales ฉบับ Survey Form ใช้ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนจำนวน 3,000 คน โดยแบ่งออกเป็น 30 กลุ่มช่วงอายุ (ช่วงอายุระหว่างแรกเกิดถึง 18 ปี 11 เดือน) กลุ่มละ 100 คน โดยพิจารณาการเป็นตัวแทนที่เหมาะสมของประชากรของประเทศสหรัฐในปีค.ศ. 1980 โดยมีเกณฑ์ในการเลือกพิจารณาจากตัวแปรดังนี้ เพศ เชื้อชาติ ขนาดของชุมชน ขอบเขตของที่อยู่ และระดับการศึกษาของพ่อแม่หรือผู้ปกครองซึ่งผลที่ได้ของกลุ่มตัวอย่างมาตรฐานนี้มีความใกล้เคียงกับประชากรของประเทศสหรัฐจากสำมะโนประชากรในปีค.ศ. 1980

ความเชื่อมั่น (RELIABILITY)

ความเชื่อมั่นของ The Vineland Adaptive Behavior Scales มีค่าดังนี้ คือ (Sparrow, Balla and Cichetti. 1989:207-211)

1. ความเชื่อมั่นแบบแบ่งครึ่งข้อสอบ (Split - half reliability)

เป็นการหาความสัมพันธ์ระหว่างข้อสัมภาษณ์ที่เป็นข้อคู่กับข้อคี่ ในแต่ละด้านของแบบวัด โดยคำนวณจากข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 3,000 คน ที่มีอายุตั้งแต่แรกเกิด

จนถึง 18 ปี 11 เดือน โดยแบ่งออกเป็น 15 กลุ่มช่วงอายุ

ค่าพิสัยของ Split-half reliability coefficients ในแต่ละด้านมีดังนี้

- ด้านการสื่อสารความหมาย (Communication domain) มีค่าตั้งแต่.73 ถึง.93 ค่า Median $r = .89$
- ด้านการใช้ชีวิตประจำวัน (Daily living skills domain) มีค่าตั้งแต่ .83 ถึง .92 ค่า Median $r = .90$
- ด้านสังคม (Socialization domain) มีค่าตั้งแต่.78 ถึง .94 ค่า Median $r = .86$
- ด้านทักษะการเคลื่อนไหว (Motor skills domain) มีค่าตั้งแต่.70 ถึง.95 ค่า Median $r = .83$
- พฤติกรรมการปรับตัวรวม (Adaptive behavior composite) มีค่าตั้งแต่.84 ถึง.98 ค่า Median $r = .94$
- ด้านพฤติกรรมการปรับตัวที่ไม่พึงประสงค์ (Maladaptive behavior domain) มีค่าตั้งแต่.77 ถึง.87 ค่า Median $r = .86$

ในการหาค่าความสัมพันธ์ในแต่ละด้าน ใช้สูตรของสเปียร์แมน บราวน์ ยกเว้น พฤติกรรมการปรับตัวรวม (Adaptive behavior composite) ที่ใช้สูตรของกิลฟอร์ด

2. ความเชื่อมั่นแบบการสอบซ้ำ (Test - retest reliability)

ประเมินจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 484 คน ซึ่งเป็นบุคคลที่ไม่มีความพิการใดๆ ที่มีช่วงอายุระหว่าง 6 เดือนถึง 18 ปี 11 เดือน (เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างมาตรฐาน) โดยแบ่งเป็น 6 กลุ่มช่วงอายุให้การสอบวัดสองครั้งในกลุ่มเดิม และใช้ระยะเวลาในการสอบวัด 2 ถึง 4 สัปดาห์ (โดยเฉลี่ย 17 วัน)

ค่า Test-retest reliability coefficients ที่ได้ในแต่ละด้านมีค่าดังนี้

- ด้านการสื่อสารความหมาย ได้ค่า $r = .86$
- ด้านการใช้ชีวิตประจำวัน " $r = .85$
- ด้านทางสังคม " $r = .81$
- ด้านการเคลื่อนไหว " $r = .81$
- พฤติกรรมการปรับตัวรวม " $r = .88$
- พฤติกรรมการปรับตัวไม่พึงประสงค์ " $r = .88$

นอกจากนี้ โคปปี้ ไรซ์ และสชุนาเชอร์ (Kopp, Rice and Schumacher. 1983) ได้ทำการศึกษาค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบสลับซ้ำของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ในกลุ่มตัวอย่างผู้ใหญ่ที่มีภาวะปัญญาอ่อน ซึ่งอยู่ในองค์กรของรัฐ พบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่นแบบสลับซ้ำ = .90 ถึง .95

3. ความเชื่อมั่นแบบ Interater

เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 160 คน ที่ไม่มีความพิการใดๆ ที่มีช่วงอายุระหว่าง 6 เดือน ถึง 18 ปี 11 เดือน ซึ่งถูกสัมภาษณ์ 2 ครั้งจากผู้สัมภาษณ์ที่ต่างกันและเป็นอิสระจากกัน โดยใช้ระยะเวลาตั้งแต่ 1 - 14 วัน (โดยเฉลี่ย 8 วัน)

ค่า Interater reliability coefficients ที่ได้ในแต่ละด้านมีค่าดังนี้

- ด้านการสื่อความหมาย	ได้ค่า $r = .75$
- ด้านการใช้ชีวิตประจำวัน	" $r = .72$
- ด้านทางสังคม	" $r = .62$
- ด้านการเคลื่อนไหว	" $r = .78$
- พฤติกรรมการปรับตัวรวม	" $r = .74$
- พฤติกรรมการปรับตัวที่ไม่พึงประสงค์	" $r = .74$

คิคเซตติและสปาร์โรว์ ได้กำหนดระดับนัยสำคัญทางคลินิกจากค่าสัมประสิทธิ์สหพันธ์ของความเชื่อมั่นที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ซึ่งแสดงได้ดังนี้ คือ

ระดับสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น	ระดับนัยสำคัญทางคลินิก
น้อยกว่า .40	ไม่ดี (Poor)
.40 - .59	พอใช้ (Fair)
.60 - .74	ดี (Good)
.75 - 1.00	ดีมาก (Excellent)

ดังนั้นเมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของความเชื่อมั่นเทียบกับระดับนัยสำคัญทางคลินิกได้ผลดังนี้ คือ

- ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่นจากวิธี Split - half (มีค่าระหว่าง.83 ถึง 0.94) จัดว่าอยู่ในเกณฑ์ดีมาก
- ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่นจากวิธี Test - retest (มีค่าระหว่าง.81ถึง 0.88) จัดว่าอยู่ในเกณฑ์ดีมาก

- ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่นจากวิธี Interater (มีค่าระหว่าง.62ถึง.78)
จัดว่าอยู่ในเกณฑ์ดี

ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการวัด (STANDARD ERROR OF MEASUREMENT)

ส่วนค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานโดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบแบ่งครึ่งข้อสอบ และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 15 ได้ค่าในแต่ละด้านดังนี้

- ด้านการสื่อความหมาย มีค่าพิสัยจาก 3.6-7.8 Mean = 5.4
- ด้านการใช้ชีวิตประจำวัน มีค่าพิสัยจาก 4.1-6.1 Mean = 5.0
- ด้านทักษะทางสังคม มีค่าพิสัยจาก 3.7-7.0 Mean = 6.1 และคะแนน
พฤติกรรมกรรมการปรับตัวรวม มีค่าพิสัยจาก 2.2-4.9 Mean = 3.6

ความเที่ยงตรง (VALIDITY)

ได้มีการหาความเที่ยงตรงของแบบวัดพฤติกรรมกรรมการปรับตัว VABS ไว้ดังนี้ คือ
(Sparrow, Balla and Cicchetti. 1984:41-48 ; Sparrow and Cicchetti.
1989:211-213)

1. ความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง (Construct validity) มีดังนี้ คือ

1.1 Development progressions validity จากคะแนนดิบที่ได้
จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 3,000 คนที่มีช่วงอายุตั้งแต่แรกเกิดถึง 18 ปี 11 เดือน ที่แบ่งเป็น
15 กลุ่มช่วงอายุพบว่า คะแนนดิบของพัฒนาการทางการปรับตัวที่วัดได้จากแบบวัดพฤติกรรมการ
ปรับตัว VABS จะพัฒนาสูงขึ้นเป็นไปตามอายุที่สูงขึ้น (กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมากกว่าจะมีคะแนน
สูงกว่าตามไปด้วย)

1.2 Factor analysis validity โดยใช้ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง
จำนวน 3,000 คนที่มีช่วงอายุตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 18 ปี 11 เดือน โดยแบ่งเป็น 8 กลุ่ม
ช่วงอายุเมื่อทำการศึกษาวิจัยเพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบของแบบวัดพฤติกรรมกรรมการปรับตัว VABS
โดยใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบแบบ Principal component ผลการวิเคราะห์พบว่า
พฤติกรรมกรรมการปรับตัวประกอบด้วย 5 องค์ประกอบได้แก่ การสื่อความหมาย (Communication)
การใช้ชีวิตประจำวัน (Daily living skill) ด้านสังคม (Socialization)
การเคลื่อนไหว (Motor skill) (Harrison. 1987 : 58) และนอกจากนี้ยังวิเคราะห์

ในด้านน้ำหนัก (Loading) ในแต่ละองค์ประกอบ ซึ่งผลที่พบใน 2 กลุ่มช่วงอายุที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้เป็นคือ

- กลุ่มช่วงอายุ 2 ขวบถึง 3 ขวบ 11 เดือน 30 วัน กับกลุ่มช่วงอายุ 8 ขวบ ถึง 9 ขวบ 11เดือน 30 วัน องค์ประกอบที่เด่นชัด (คือมีค่านัยสำคัญมากกว่า 0.50)ในช่วงอายุนี้นี้ คือ ด้านการใช้ชีวิตประจำวัน กับด้านการเคลื่อนไหว ซึ่งเด่นชัดในทุกด้านย่อยที่ประกอบอยู่ในด้านนั้น แต่ในด้านการสื่อความหมาย จะเด่นชัดเพียง 2 ด้านย่อย คือ ทักษะการรับรู้และทักษะการแสดงออกทางภาษาแต่ด้านการเขียนไม่เด่นชัด (ค่านัยสำคัญน้อยกว่า 0.05 และในกลุ่มช่วงอายุ 8 ขวบถึง 9 ขวบ 11 เดือน 30 วัน ผลปรากฏว่ามีความเด่นชัดทั้งในด้านใหญ่และด้านย่อยในด้านการใช้ชีวิตประจำวันกับด้านสังคม แต่ด้านการสื่อความหมาย มีด้านย่อยได้แก่ทักษะการรับรู้ทางภาษาที่มีค่านัยสำคัญไม่ผ่านเกณฑ์ (เด่นชัดเฉพาะด้านการแสดงออกกับการเขียน)

2. ความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content validity)

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับข้อสัมภาษณ์ทั้งหมดของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับ Survey Form กับทฤษฎีต่างๆ หรือวรรณกรรมต่างๆที่เกี่ยวกับพฤติกรรมการปรับตัวที่ผู้สร้างได้รวบรวมศึกษาไว้ พบว่าเนื้อหาของข้อสัมภาษณ์ทั้งหมดในแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS มีลักษณะที่สอดคล้องตามกันไป

3. ความเที่ยงตรงตามเกณฑ์สัมพันธ์ (Criterion - related validity)

ความเที่ยงตรงของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS สามารถหาได้ หรือสนับสนุนได้ โดยการหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS กับคะแนนจากแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวอื่นๆและแบบวัดทางเข้าวินปัญญา(ตามเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง)

3.1 โดยการหาค่าความสัมพันธ์กับแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวอื่นๆ เช่น

3.1.1 Vineland Social Maturity Scales (VSMS) โดยใช้ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 389 คน อายุตั้งแต่ 6 เดือนถึง 18 ปี 11 เดือน 30 วัน (จากกลุ่มมาตรฐาน) ทำการเปรียบเทียบระหว่างคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวรวม (ของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS) กับคะแนน Social Quotient (ของแบบวัด VSMS) ได้ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแบบวัดทั้งสองนี้เท่ากับ 0.55 ซึ่งจัดว่าอยู่ในระดับปานกลาง (ส่วนเหตุผลที่ค่าความสัมพันธ์ไม่สูงเป็นไปตามที่คาดหวังไว้ผู้สร้างแบบวัดให้เหตุผลว่าแบบวัดทั้งสองมีความแตกต่าง

ทางเนื้อหาและความเป็นมาตรฐาน)

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยอื่น ๆ ที่ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างแบบวัด VSMS กับแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ได้แก่

- อัลทีเปเตอร์และมอสเคโต (Altepeter and Moscato. 1982) พบว่ามีค่าสหสัมพันธ์ถึง.88 จากการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
- โบเลน ชิลเดอร์สและเดอร์แฮม (Bolen, Chlidors and Durham. 1984) พบว่ามีค่าสหสัมพันธ์ถึง.97 โดยพิจารณาจากคะแนนรวมทั้งหมดใน 4 ด้าน โดยจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคคลปัญญาอ่อน

3.1.2 Adaptive Behavior Inventory for Children (ABIC) โดย แบรคเคน และคณะ (Bracken et al. 1984) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแบบวัดทั้งสองนี้ในกลุ่มตัวอย่างจำนวน 39 คนที่ไม่มีความพิการ มีช่วงอายุตั้งแต่ 5 ขวบ 10 เดือนถึง 11 ขวบ 5 เดือน โดยเปรียบเทียบระหว่างคะแนน Adaptive Behavior Composite ของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS กับคะแนนเฉลี่ยของ ABIC ได้ค่าสหสัมพันธ์ของแบบวัดทั้งสองนี้เท่ากับ 0.58

3.1.3 AAMD Adaptive Behavior Scale โดยศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ใหญ่ที่มีภาวะปัญญาอ่อนอยู่ในสถาบันของรัฐพบว่า ได้ค่าสหสัมพันธ์ของแบบวัดทั้ง 2 นี้ $r = .40$ ถึง.70 ซึ่งจัดอยู่ในระดับปานกลางถึงสูง (Bolen, Childers and Durham. 1984)

3.1.4 AAMD Adaptive Behavior Scale , School Edition โดยศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กซึ่งมีภาวะปัญญาอ่อนในระดับพอฝึกฝนได้พบว่า ได้ค่าสหสัมพันธ์ของแบบวัดทั้งสอง $r = .80$ ซึ่งจัดอยู่ในระดับสูง (Bensberg and Lrons.1984)

3.1.5 Adaptive Behavior Inventory for Children โดยศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กปกติ พบว่ามีค่าสหสัมพันธ์ของแบบวัดทั้ง 2 นี้ $r = .50$ ซึ่งจัดอยู่ในระดับปานกลาง (Bracken et al. 1984)

3.2 โดยการศึกษาความสัมพันธ์กับแบบทดสอบเชาวน์ปัญญา

- The Kaufman Assessment Battery for children (K-ABC) ศึกษาในกลุ่มตัวอย่างจำนวน 719 คนที่มีช่วงอายุระหว่าง 2 ขวบ 6 เดือนถึง 12 ปี 11 เดือน 30 วัน (จากกลุ่มมาตรฐาน) โดยทำการศึกษาพิจารณาจากเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกัน คือ ความสามารถในด้าน Cognitive โดยเปรียบเทียบคะแนนที่ได้ระหว่างด้านการสื่อความหมายของแบบวัด

พฤติกรรมการปรับตัว VABS (ซึ่งเป็นด้านที่มีข้อคำถามเกี่ยวข้องกับทั้งด้านคำศัพท์การอ่าน และการเขียน) กับ K - ABC achivement scale (ซึ่งมีข้อทดสอบเกี่ยวข้องกับคำศัพท์ การอ่าน การเข้าใจ) จากการศึกษาพบว่าได้ค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .52

การดำเนินการวัด

สปาร์โรว์และคิคเชตตี (Sparrow and Cicchetti. 1989:213-214) ได้อธิบาย เกี่ยวกับการดำเนินการวัดของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ไว้ดังนี้คือ The Vineland Adaptive behavior scales ฉบับ Survey Form นี้ มีการดำเนินการวัดในลักษณะที่ เรียกว่า Semistructured Interview ฉะนั้นผู้ที่ทำหน้าที่ในการสัมภาษณ์ต้องมีประสบการณ์ การสัมภาษณ์และต้องศึกษาทำความเข้าใจกับแบบวัดก่อน

วิธีการสัมภาษณ์ : มีลักษณะเป็นการสัมภาษณ์วิธีเชิงสนทนาทั่วๆไปกับพ่อแม่ หรือ ผู้เลี้ยงดูเด็ก ไม่ใช้วิธีการนั่งอ่านหรือถามคำถามที่จะข้อสัมภาษณ์ไล่ลำดับไปเพื่อให้ตอบเป็นข้อๆ แต่ใช้วิธีการสัมภาษณ์โดยจะเริ่มด้วยคำถามทั่วๆไปก่อนแล้วจึงแทรกคำถามที่ต้องการ เพื่อให้ได้ ข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรมของเด็ก ข้อสัมภาษณ์ในแบบ Survey Form มีการเรียงไปตามลำดับ ความยากง่ายของแต่ละด้านเรียงตามลำดับอายุ ผู้ทำหน้าที่สัมภาษณ์ต้องจำ และสามารถระลึก ข้อสัมภาษณ์ทั้งหมดได้ ถ้าเด็กที่ถูกประเมินไม่มีหรือไม่สงสัยว่ามีความบกพร่องทางเชาวน์ปัญญา ให้เริ่มจากข้อที่ใกล้เคียงอายุปฏิทิน (อายุจริง) ของเด็กที่ถูกประเมิน แต่ถ้าในรายที่สงสัยว่ามีความบกพร่องทางเชาวน์ปัญญาให้เริ่มจากข้อที่เป็นอายุสมองหรือต่ำกว่าอายุจริง 1 ปี และก่อน เริ่มการสัมภาษณ์ผู้ทำหน้าที่สัมภาษณ์ควรอธิบายให้ผู้ปกครองหรือผู้ถูกสัมภาษณ์ ทราบถึงจุดมุ่งหมาย ของการสัมภาษณ์ว่า เป็นการช่วยให้เข้าใจว่าตัวของเด็กสามารถดูแลตัวเองและเข้าได้กับผู้อื่น เป็นอย่างไร ผู้สัมภาษณ์ควรบอกแก่ผู้รับการสัมภาษณ์ก่อนว่า

1. ไม่มีคำตอบใดที่ถูกหรือผิด
2. แต่ละคนมีความสามารถทำในสิ่งที่แตกต่างกันไปตามอายุ
3. จุดมุ่งหมายของการสัมภาษณ์ไม่ได้อยู่ที่ว่าเด็กสามารถทำได้ แต่อยู่ที่ว่าเขาทำ ได้อย่างไร ซึ่งหมายถึงการกระทำที่เป็นปกติหรือเป็นนิสัย

การให้คะแนน (SCORING)

สปาร์โรว์และคิคเชตตี (Sparrow and Cicchetti. 1989 : 214-215) ได้

ได้อธิบายเกี่ยวกับการให้คะแนนของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS พอสรุปได้ดังนี้ คือการให้คะแนนในแต่ละข้อสัมภาษณ์ของ Survey Form ต้องทำให้เสร็จในขณะสัมภาษณ์ ดังนั้นจึงต้องมีการกำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนนของแต่ละข้อสัมภาษณ์ ซึ่งมีอยู่ 5 ลักษณะดังนี้

- ให้ 2 คะแนน กรณีที่เด็กทำสิ่งนั้นหรือกิจกรรมนั้นเป็นประจำหรือจนเป็นนิสัยอยู่เสมอ
- ให้ 1 คะแนน กรณีที่เด็กทำสิ่งนั้นหรือกิจกรรมนั้นเป็นบางครั้ง
- ให้ 0 คะแนน กรณีที่เด็กไม่สามารถทำสิ่งนั้นหรือกิจกรรมนั้นๆ ได้สำเร็จ
- ใส่ N (No opportunity) กรณีที่ไม่มีโอกาสทำสิ่งนั้นหรือกิจกรรมนั้น
- ใส่ DK (Don't know) กรณีที่ผู้ตอบไม่สามารถตอบคำถามได้เพราะไม่คุ้นเคยกับสิ่งหรือกิจกรรมที่เป็นพฤติกรรมของเด็กที่ถูกประเมิน

โดยในแต่ละข้อสัมภาษณ์มีเกณฑ์ในการพิจารณาให้คะแนนอธิบายไว้ท้ายข้อสัมภาษณ์ แต่ละข้อพร้อมทั้งมีการยกตัวอย่างคำตอบไว้ประกอบการพิจารณาในเกณฑ์การการสัมภาษณ์ให้คะแนน

ประโยชน์ของแบบวัด THE VINELAND ADAPTIVE BEHAVIOR SCALES

แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS สามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการประเมินการทำหน้าที่เกี่ยวกับทักษะต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันของบุคคลซึ่งประโยชน์ที่ได้จากการวัดนี้สามารถนำมาใช้ได้หลากหลายการทั้งทางด้านคลินิก การศึกษา และการค้นคว้าวิจัย (Sparrow and Cicchetti. 1989:220-225) ดังนี้

1. วงการทางด้านคลินิก

ประโยชน์ของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ที่สามารถนำมาใช้ในทางคลินิกคือแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS เป็นเสมือนเครื่องมือเบื้องต้นที่ใช้ในการประเมินเพื่อการวินิจฉัย (Diagnostic evaluations)

สปาร์โรว์ แบลลา และคิคเชตตี (Sparrow, Balla and Cicchetti. 1984:10) ได้อธิบายไว้ว่า แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS มีความเหมาะสมอย่างมากสำหรับใช้ในการประเมินความบกพร่องทางเชาวน์ปัญญา เพราะมีเนื้อหาที่เข้าใจได้ มีการพัฒนาเป็นไปอย่างระมัดระวังและมีความเป็นมาตรฐานมีทั้งค่า Validity และ Reliability ส่วนเกณฑ์ที่ใช้อ้างอิง (Norms - reference) ได้มาจากการประเมินพฤติกรรมการปรับตัวของบุคคล ซึ่งเป็นกลุ่มตัวแทนของประชากรทั่วประเทศ

จากการที่แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS มีการพัฒนามาจาก The Vineland

Social Maturity Scales (VSMS) โดยมีเอดการ์ เอ. คอลล์ (Edgar A. Doll เป็นผู้สร้างและพัฒนาขึ้น (1935, 1965) ซึ่งคอลล์มีจุดมุ่งหมายในการสร้าง เพื่อนำมาใช้ในการประเมินบุคคลที่มีความบกพร่องทางเชาวน์ปัญญา เพราะคอลล์มีแนวคิดว่าความสามารถทางสังคม (Social competence) เป็นสาเหตุโดยตรงเกี่ยวกับความบกพร่องทางเชาวน์ปัญญา และมองพฤติกรรม การปรับตัวและความสามารถทางสังคมควรถูกรวมไว้ด้วยกัน มุ่งองค์ประกอบที่ใกล้เคียงกัน) ดังนั้นแบบวัด VSMS ของคอลล์ช่วยให้ทราบเกี่ยวกับการประเมินพฤติกรรม การปรับตัวของคนปกติ และเข้าใจภาวะปัญญาอ่อนซึ่งใช้ได้กับบุคคลทั้งที่มีความบกพร่องทางเชาวน์ปัญญาและในทางคลินิคได้ ดังนั้นเมื่อมีการพัฒนาแบบวัดพฤติกรรม การปรับตัว VABS ขึ้นมาใหม่ โดยสปาร์โรว์ แบลลาและคิคเซตติ (Sparrow, Balla and Cichetti) (ระหว่าง 1980-1984) โดยใช้แบบวัด VSMS เป็นต้นแบบ จึงสรุปได้ว่าแบบวัดพฤติกรรม การปรับตัว VABS สามารถนำมาใช้ในทางคลินิค เพื่อประเมินเกี่ยวกับพฤติกรรม การปรับตัว ของคนปกติรวมทั้งเพื่อการวินิจฉัยและแยกแยะบุคคลที่มีความบกพร่องทางเชาวน์ปัญญา นอกจากนี้สามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการประเมินพฤติกรรม การปรับตัวในบุคคลที่มีความพิการอื่นๆ ได้ด้วยเช่น บุคคลที่มีปัญหาทางการได้ยิน (หูหนวก หูตึง) ตาบอด พิการร่างกาส รวมทั้งเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมและหรืออารมณ์ เป็นต้น ผลที่ได้จากการวัดด้วยแบบวัดพฤติกรรม การปรับตัว VABS บอกให้ทราบว่าบุคคลนั้นมีพฤติกรรม การปรับตัวอยู่ในระดับเหมาะสมกับวัยหรือไม่ มีจุดเด่น จุดด้อยด้านใดเพื่อนำผลที่ได้มาทำการวางแผนการรักษาและแก้ไขให้เหมาะสมกับบุคคลนั้นต่อไป นอกจากนี้ยังสามารถนำข้อมูลที่ได้มาศึกษาเพื่อป้องกัน (Prevention) ได้

2. วงการทางการศึกษา

ประโยชน์ของแบบวัดพฤติกรรม การปรับตัว VABS ที่มีต่อวงการทางการศึกษา คือสามารถนำผลที่ได้จากการวัดมาใช้ในการวางแผนจัดโปรแกรม (Program planning) ทางการศึกษา เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพความสามารถของบุคคลนั้น

แบบวัดพฤติกรรม การปรับตัว VABS วัดพฤติกรรม การปรับตัวของบุคคลออกมาได้ว่ามีจุดเด่นหรือด้อยในด้านใด เพื่อประโยชน์ในการวางแผนจัดโปรแกรมการเรียนการสอนให้ มีลักษณะที่สอดคล้องเหมาะสมกับความสามารถ สภาพของเด็ก รวมทั้งการจัดโปรแกรมเพื่อการแก้ไขในด้านที่เด็กด้อยหรือบกพร่อง เพื่อพัฒนาความสามารถในด้านด้อยให้ดีขึ้น

ดังนั้นสรุปได้ว่าประโยชน์ของแบบวัดพฤติกรรม การปรับตัว VABS ในด้านการศึกษานั้นสามารถนำผลที่ได้มาใช้ในการวางแผน เพื่อจัดโปรแกรมการเรียนการสอน (Individual

educational program : IEPs)หรือการวางแผนเพื่อจัดโปรแกรมการแก้ไขเป็นรายบุคคล (Individual habilitative program : IHPs)

3. วงการทางด้านการศึกษาวิจัย

แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในโครงการงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวกับการศึกษาพฤติกรรมในสังคมทางด้านพัฒนาการแต่สามารถนำไปใช้ประโยชน์สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกของเด็กเล็ก เด็กในวัยเรียน รวมทั้งเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่-ลูก

ในที่นี้จะขอกล่าวถึงตัวอย่างของลักษณะงานวิจัยที่นำแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ไปประยุกต์ใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่องานวิจัยนั้น ๆ

1. งานวิจัยที่เกี่ยวกับการประเมินผลของการรักษาหรือการป้องกันทางคลินิกที่ขึ้นอยู่กับระดับของหน้าที่ทางการปรับตัว
2. งานวิจัยที่เกี่ยวกับการหาความสัมพันธ์ระหว่างระดับของพฤติกรรมการปรับตัวกับระดับทางคลินิก งานด้านการศึกษา
3. เป็นข้อมูลหนึ่งในการศึกษาระยะยาวซึ่งมีพฤติกรรมการปรับตัวเป็นตัวแปรที่สนใจ เพราะแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS สามารถใช้ได้กับบุคคลตั้งแต่แรกเกิดจนถึงวัยผู้ใหญ่ ซึ่งข้อมูลที่ได้จากแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS สามารถใช้ได้ตลอดการการศึกษาระยะยาว

5. การดัดแปลงแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS

เหตุผลในการดัดแปลง

ก่อนนำแบบทดสอบใดๆที่เป็นมาตรฐานในวัฒนธรรมหนึ่ง มาใช้กับคนในอีกวัฒนธรรมหนึ่ง จำเป็นต้องมีการแก้ไขดัดแปลงแบบทดสอบนั้นให้เหมาะสมกับคนในวัฒนธรรมใหม่เสียก่อน เนื่องจากความแตกต่างของวัฒนธรรมมีผลสำคัญต่อความแตกต่างของสิ่งแวดล้อม (ประดิษฐ์ อูปรนิย. 2520:21) เพราะการนำแบบทดสอบจากต่างวัฒนธรรมมาใช้โดยปราศจากการดัดแปลงปรับปรุงใหม่ให้เหมาะสมกับวัฒนธรรมที่นำมาใช้นั้นก่อให้เกิดความแตกต่างของผลการทดสอบที่ได้ ดังเช่น ผลการศึกษาวิจัยของบุชชาน (ประดิษฐ์ อูปรนิย. 2520:20; อ้างอิงมาจาก Bhushan. 1967, 1974) ที่ศึกษาพบว่า การนำแบบทดสอบที่เพียงแต่แปลจากภาษาหนึ่งมาเป็นอีกภาษาหนึ่งกับการนำแบบทดสอบนั้นมาดัดแปลงให้เหมาะสมกับสภาพวัฒนธรรมที่นำไปใช้ เมื่อนำไปวิเคราะห์คุณภาพจะพบว่า ค่าความเที่ยงตรงและค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบแบบแรกกับแบบหลังมีค่าแตกต่างกันทั้งที่มาจากต้นฉบับเดียวกัน ดังนั้นเราจึงสรุปไว้ว่าการใช้แบบทดสอบที่ใช้ได้ดีในวัฒนธรรมหนึ่งไม่ได้หมายความว่าสามารถนำไปใช้ได้กับในอีกวัฒนธรรมหนึ่ง โดยเพียงแต่แปลจากภาษาเดิมมาเป็นภาษาใหม่เท่านั้นแต่ต้องมีการปรับปรุงและดัดแปลงให้เหมาะสมกับคนในวัฒนธรรมที่จะนำแบบทดสอบไปใช้วัดด้วยซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของอนาสตาซี (ตรุณี เชียรวิดิธิชัย. 2524:5; อ้างอิงมาจาก Anastasi. 1968) ที่เสนอไว้ว่าการนำแบบทดสอบไปใช้ในวัฒนธรรมที่ต่างกันอย่างย่อมนำให้เกิดปัญหาในการเปรียบเทียบเกณฑ์มาตรฐานและเกณฑ์การให้คะแนน ดังนั้นจึงควรคำนึงว่า การแปลมาใช้เพียงอย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอ จำเป็นต้องดัดแปลงและปรับปรุงเนื้อหาของแบบทดสอบนั้นด้วย นอกจากนี้เวอร์นอน (ศรีสมบัติ ศิริโรจน์. 2524:37; อ้างอิงมาจาก Vernon. 1973) ได้กล่าวถึงข้อจำกัดของการนำแบบทดสอบของประเทศตะวันตกไปใช้กับประเทศซึ่งไม่ใช่ตะวันตก (ซึ่งก็คือต่างวัฒนธรรมกันนั้น) ไว้ดังนี้

1. แบบทดสอบนั้นอาจไม่ครอบคลุมการวัดค่านิยมบางอย่างในวัฒนธรรมของคนที่มีได้ออยู่ในวัฒนธรรมตะวันตก

2. ความคิดรวบยอด (Concept) และความคิดบางอย่างที่แบบทดสอบนั้นต้องการวัด บางทีก็เป็นสิ่งที่ขึ้นอยู่กับลักษณะของวัฒนธรรมมาก ฉะนั้นคนที่ไม่คุ้นเคยกับวัฒนธรรมตามที่แบบทดสอบนั้นวัดย่อมไม่สามารถสื่อหรือตอบคำถามนั้น ๆ ได้ดี

บี.เอส.บลูม (ประดิษฐ์ อูปรนิย. 2520:21; อ้างอิงมาจาก B.S.Bloom. 1964

: 76-77) ได้ให้ข้อคิดในกรณีนี้ไว้ว่า ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับโลกรอบตัวเป็นส่วนหนึ่งในแบบทดสอบ และมักมีการหาความคล้าย การแยกความแตกต่าง การเปรียบเทียบวัตถุและการเปรียบเทียบความคิด รวมอยู่ในแบบทดสอบด้วยสิ่งแวดล้อมที่ต่างกันทำให้บุคคลมีประสบการณ์ต่างกัน ฉะนั้น ถ้าเอาประสบการณ์ในวัฒนธรรมหนึ่งมาวัดบุคคลที่ไม่เคยมีประสบการณ์เช่นนั้นในวัฒนธรรมนั้น การวัดนั้นก็หาความหมายอันใดมิได้

จากแนวคิดต่าง ๆ ที่กล่าวมาข้างต้นแสดงให้เห็นว่าการนำแบบทดสอบจากต่างประเทศ (ต่างวัฒนธรรม) มาใช้โดยแปลเป็นภาษาไทยเพียงอย่างเดียวนั้นย่อมส่งผลให้แบบทดสอบนั้นไม่มีความเป็นมาตรฐาน ซึ่งเป็นผลมาจากความแตกต่างกันระหว่างสิ่งแวดล้อม ได้แก่ สภาพทางภูมิศาสตร์ วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี ตลอดจนประสบการณ์ และวิถีการดำเนินชีวิตของบุคคลในแต่ละเชื้อชาติที่มีความแตกต่างกัน ดังนั้นแบบทดสอบต่าง ๆ ที่สร้างขึ้นและมีความเป็นมาตรฐานที่สามารถใช้ได้กับประชากรในประเทศ โดยที่ข้อคำถามต่างๆของแบบทดสอบนั้น ย่อมเป็นที่คุ้นเคยตามประสบการณ์และสภาพสังคมรวมทั้งวัฒนธรรมของคนในประเทศนั้น แต่การแปลแบบทดสอบเพียงอย่างเดียวแล้วนำไปใช้ในประเทศอื่น โดยไม่ได้มีการตัดแปลงแก้ไขหรือปรับปรุงเนื้อหาของแบบทดสอบก่อน ย่อมส่งผลให้แบบทดสอบนั้นขาดความเป็นมาตรฐาน เพราะประชากรในประเทศอื่นอาจไม่มีประสบการณ์ หรือไม่คุ้นเคยกับข้อคำถามบางข้อในแบบทดสอบนั้น ดังนั้นในการนำเอาแบบสอบวัดพฤติกรรมการปรับตัวของต่างประเทศมาใช้กับคนไทย ซึ่งต่างวัฒนธรรมกันนั้น นอกจากต้องทำการแปลเป็นภาษาไทยแล้ว จำเป็นต้องทำการตัดแปลงแก้ไขและปรับปรุงเนื้อหาในบางข้อคำถามของแบบทดสอบนั้นด้วย เพื่อให้เกิดความเหมาะสมกับสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทย รวมทั้งประสบการณ์ของคนไทยด้วย

จากแนวคิดดังกล่าวข้างต้นจึงเป็นเหตุผลสำคัญที่ผู้วิจัยครั้งนี้ จำเป็นจะต้องนำแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ซึ่งเป็นแบบทดสอบทางจิตวิทยาของต่างประเทศมาทำการตัดแปลงเพื่อแก้ไขและปรับปรุงเนื้อหาให้มีความเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมและวัฒนธรรมไทย ก่อนนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างของการศึกษาครั้งนี้ เพื่อให้เครื่องมือในการศึกษาครั้งนี้สามารถนำไปใช้ได้ อย่างมีประสิทธิภาพ โดยกระบวนการในการตัดแปลงแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS นี้ ปฏิบัติตามกระบวนการในการตัดแปลงแบบทดสอบทางจิตวิทยาซึ่งได้จะอธิบายไว้ในหัวข้อต่อไป

กระบวนการในการตัดแปลง

ในการตัดแปลงแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ผู้วิจัยต้องทำการศึกษาให้เข้าใจ

ถึงกระบวนการต่างๆ อย่างถูกต้อง ทั้งนี้เพื่อช่วยให้แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวฉบับดัดแปลงสามารถนำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับสภาพสังคมและวัฒนธรรมที่นำไปใช้รวมทั้งได้ผลตรงตามจุดมุ่งหมายที่ต้องการ

กระบวนการในการดัดแปลงแบบทดสอบได้มีผู้ศึกษาและอธิบายไว้คือ ประดิษฐ์ อูปรัมย์ (220:22-23) โดยกล่าวถึงกระบวนการในการดัดแปลงแบบทดสอบไว้เป็นลำดับขั้นดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาโครงสร้างของแบบทดสอบที่ต้องการดัดแปลง เพื่อพิจารณาว่าประกอบด้วยองค์ประกอบอะไรบ้าง และแต่ละองค์ประกอบนั้นหมายถึงอะไร รวมทั้งมีการแบ่งข้อออกเป็นอะไรบ้าง

ขั้นที่ 2 แปลและดัดแปลงแบบทดสอบตลอดจนวิธีการดำเนินการทดสอบ และการให้คะแนน โดยการเปลี่ยนแปลงแก้ไขเนื้อหาของคำถามตลอดจนวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ ของแบบสอบนั้นเพื่อให้เกิดความเหมาะสมกับคนไทยตามสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทย

ขั้นที่ 3 นำแบบทดสอบที่แปลและดัดแปลงแล้ว ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะตรงกับผู้ถูกทดสอบด้วยแบบทดสอบนั้น โดยให้มีจำนวนกลุ่มตัวอย่างจำนวนมากพอสมควร

ขั้นที่ 4 นำผลที่ได้จากการทดลองใช้ในขั้นที่ 3 มาวิเคราะห์หาค่า แล้วปรับระดับความยากง่ายของแบบทดสอบแต่ละข้อ ให้เหมาะสมกับบุคคลตามสภาพสังคมและวัฒนธรรมใหม่ที่จะนำเอาแบบทดสอบนั้นไปทดลองใช้ โดยถือเอาเปอร์เซ็นต์ของการทำข้อทดสอบได้ถูกต้องในแต่ละแบบทดสอบย่อย (Subtest) หรือแต่ละข้อเป็นเกณฑ์และพิจารณาความเหมาะสมของแบบทดสอบได้จากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบแต่ละตอนหรือข้อทดสอบย่อยกับคะแนนรวมทั้งหมดว่าสูงพอหรือไม่ ถ้ามีค่าต่ำต้องตัดทิ้งหรือไม่ก็นำไปดัดแปลงใหม่พร้อมทั้งปรับปรุงความบกพร่อง และผิดพลาดต่างๆ ที่พบจากการทดสอบ

ขั้นที่ 5 สุ่มตัวอย่างประชากรให้สามารถแทนประชากรได้ ให้มีจำนวนมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ แล้วนำแบบทดสอบที่ดัดแปลงแล้วมาทดลองใช้กับตัวอย่างประชากร เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) และความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบทดสอบต่อไป

รำไพ แสงเรือง (2523:55-59) ทำการศึกษาวิจัย โดยนำแบบสำรวจค่านิยมเกี่ยวกับงานของต่างประเทศมาใช้ จึงต้องมีการปรับให้มีความเหมาะสมกับสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทย โดยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาคู่มือแบบสำรวจค่านิยมเกี่ยวกับงานฉบับที่นำมาใช้ในการวิจัย เพื่อ

ศึกษาถึงรายละเอียดและองค์ประกอบต่างๆ ของแบบสำรวจ

ขั้นที่ 2 ทำการแปลข้อคำถามจากฉบับต่างประเทศให้เป็นภาษาไทย

ขั้นที่ 3 นำข้อคำถามที่แปลแล้วมาพิจารณาปรับปรุงแก้ไขร่วมกับคณาจารย์ที่ปรึกษา โดยการแปลคงความหมายเดิมไว้และปรับปรุงภาษาให้เหมาะสมกับภาษา

ในสังคมและวัฒนธรรมไทย

ขั้นที่ 4 นำข้อคำถามที่ผ่านการพิจารณาของคณาจารย์ที่ปรึกษาไปให้ผู้เชี่ยวชาญทำการพิจารณาลักษณะของข้อคำถามว่ามีความเหมาะสมในการวัดสิ่งที่ต้องการวัดหรือไม่ พร้อมทั้งข้อเสนอแนะถ้าข้อคำถามใดไม่เหมาะสม

ขั้นที่ 5 นำข้อมูลที่ได้กลับคืนมาจากผู้เชี่ยวชาญมาพิจารณา โดยถือเกณฑ์ข้อคำถามแต่ละข้อที่ได้รับความคิดเห็นตรงกันจากผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 75 ขึ้นไป ถือเป็นมาตรฐานที่ใช้วัดในสิ่งที่ต้องการวัด

ขั้นที่ 6 นำข้อคำถามที่ได้ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างครั้งที่ 1 เพื่อพิจารณาความเข้าใจของนักเรียนที่มีต่อข้อคำถาม (โดยถือเกณฑ์ร้อยละ 75 ขึ้นไปเช่นกัน)

ขั้นที่ 7 นำผลที่ได้ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างครั้งที่ 2 เพื่อ

- หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสำรวจ
- นำแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความเข้าใจในภาษาของข้อคำถามแต่ละข้อในกลุ่มตัวอย่างครั้งที่ 2 ได้ให้ความคิดเห็นมาหาค่าความเห็นตรงกัน โดยถือเกณฑ์ร้อยละ 75 ขึ้นไปในแต่ละข้อซึ่งถือเป็นข้อคำถามที่ไม่ต้องปรับปรุง

ลำดวน แสงศิริโรจน์ (2524:50-54) ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการดัดแปลงแบบทดสอบเชาวน์ปัญญาซึ่งเป็นแบบทดสอบของต่างประเทศ โดยมีขั้นตอนดำเนินการดัดแปลงดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาโครงสร้างแบบทดสอบเชาวน์ปัญญาระดับต่างประเทศ จากหนังสือคู่มือแบบทดสอบ โดยยึดโครงสร้างของแบบทดสอบฉบับเดิมในแต่ละแบบทดสอบย่อยมิได้เปลี่ยนแปลงแก้ไขวิธีการต่างๆ ในการทดสอบ

ขั้นที่ 2 แปลและดัดแปลงแบบทดสอบ

1. แปลแบบทดสอบเชาวน์ปัญญาจากภาษาอังกฤษให้เป็นภาษาไทยทั้งฉบับ ศึกษาวิธีใช้และวิธีการให้คะแนน

2. นำข้อคำถามที่แปลแล้วมาพิจารณาความเหมาะสมที่จะใช้ถามความคิดเห็นตาม

ความรู้สึกนึกคิดของคนไทย บางข้อความที่ถามลักษณะสากล คนไทยและคนอเมริกันเข้าใจตรงกัน ก็ยังคงไว้ตามเดิม

3. การดัดแปลงเนื้อหาของข้อความบางข้อเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทย โดยมีหลักเกณฑ์การดัดแปลงดังนี้

3.1 พิจารณาถึงความคิดรวบยอด (Concept) ของข้อความในแต่ละแบบทดสอบย่อย โดยพยายามดัดแปลงให้คงความคิดรวบยอดของข้อความเดิมมากที่สุด

3.2 พิจารณาถึงความยากง่ายของข้อความบางข้อ โดยพยายามดัดแปลงข้อความใหม่ให้คงความยากง่ายตามข้อความเดิมให้มากที่สุด

3.3 พิจารณาเนื้อหาบางข้อความในแบบทดสอบเดิม ที่เป็นวัฒนธรรมแบบอเมริกันนำมาเทียบกับวัฒนธรรมแบบไทยและเปลี่ยนแปลงข้อความบางข้อที่ไม่เหมาะสมกับสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทย

ขั้นที่ 3 ให้คณาจารย์ตรวจและแก้ไขแบบทดสอบที่ดัดแปลงแล้วหลังจากดัดแปลงข้อความในบางข้อของแต่ละแบบทดสอบย่อยแล้วนำแบบทดสอบที่ดัดแปลงให้อาจารย์ตรวจและแก้ไข

ขั้นที่ 4 นำแบบทดสอบที่อาจารย์ตรวจแก้ไขแล้วไปปรับปรุงใหม่ตามข้อเสนอแนะพิจารณาทั้งเตรียมค่าเฉลี่ยและวิธีการให้คะแนนของแบบทดสอบย่อยทุกตอนที่ถูกต้องพร้อมที่จะนำมาใช้ได้ทันที

ขั้นที่ 5 นำแบบทดสอบที่ดัดแปลงใหม่ไปฝึกการใช้ตามวิธีการในคู่มือของแบบทดสอบและฝึกการใช้แบบทดสอบฉบับดัดแปลงกับอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อความแน่ใจว่าใช้เครื่องมือได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วัลลภ สาขวงศ์ (2527:49-51) ทำการศึกษาวิจัยโดยนำแบบสอบวัดคุณลักษณะทางสังคมซึ่งเป็นแบบทดสอบของต่างประเทศมาใช้ โดยมีขั้นตอนในการดัดแปลง ดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาโครงสร้างแบบทดสอบฉบับต่างประเทศจากคู่มือของแบบทดสอบโดยยึดโครงสร้างของแบบทดสอบฉบับเดิมในแต่ละตอนมิได้เปลี่ยนแปลงแก้ไขวิธีต่างๆ ในการทดสอบ

ขั้นที่ 2 แปลและปรับปรุงแบบทดสอบ

1. แปลแบบทดสอบฉบับเดิมจากภาษาอังกฤษให้เป็นภาษาไทยทั้งฉบับศึกษาวิธีการให้คะแนนของแบบทดสอบ

2. นำข้อความที่แปลแล้วมาพิจารณาพร้อมกับคณะอาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อ

ให้ข้อคำถามนั้นมีความเหมาะสมที่ใช้ถามความคิดเห็นตามความรู้สึกนึกคิดของคนไทย บางข้อคำถามที่ถามลักษณะสากล คนไทยและคนอเมริกันเข้าใจตรงกันก็ยังคงไว้ตามเดิม

3. ดัดแปลงเนื้อหาของข้อคำถามบางข้อ เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพสังคม และวัฒนธรรมไทย

4. พิจารณาปรับปรุงข้อคำถามร่วมกับคณะอาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อให้ได้แบบทดสอบที่เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการสอบวัด

ขั้นที่ 3 ตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content validity)

นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแก้ไขร่วมกับคณะอาจารย์ที่ปรึกษา ไปตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content validity) ด้วยวิธี Face validity โดยนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 8 คน ตรวจสอบพิจารณาแก้ไขข้อบกพร่องในด้านภาษาวัฒนธรรมและสภาพสังคมไทย ผู้วิจัยได้ทำการพิจารณาการปรับปรุงแก้ไขจากความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิที่เสนอแนะให้แก้ไขตรงกันตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป

ขั้นที่ 4 สร้างแนวการสัมภาษณ์และฝึกการสัมภาษณ์

นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแล้วไปประกอบเป็นแนวทางสร้างแบบสัมภาษณ์ให้สอดคล้องกับคำถามแต่ละข้อ โดยแยกเป็นแต่ละด้านและฝึกการสัมภาษณ์ ฝึกการให้คะแนนกับอาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อความแน่ใจว่าใช้เครื่องมือได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ขั้นที่ 5 ผู้วิจัยนำแบบทดสอบและแบบสัมภาษณ์ไปทดสอบกับนักเรียนที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่ดัดแปลงแล้วทดสอบซ้ำในระยะห่างกัน 2 สัปดาห์

ดังนั้นสรุปได้ว่าในการนำแบบทดสอบของวัฒนธรรมหนึ่งมาใช้กับอีกสังคม หรืออีกวัฒนธรรมหนึ่งจำเป็นต้องทำการดัดแปลง เพื่อปรับปรุงแก้ไขแบบทดสอบนั้นให้มีความเหมาะสมสอดคล้องกับสภาพสังคมและวัฒนธรรมนั้นก่อนนำไปใช้จริง และเพื่อความเป็นมาตรฐานของแบบทดสอบฉบับดัดแปลง ผู้วิจัยต้องนำแบบทดสอบฉบับดัดแปลงนั้นไปทำการวิเคราะห์คุณภาพของแบบทดสอบด้วยวิธีการทางสถิติเพราะเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลนั้น เมื่อสร้างหรือดัดแปลงเสร็จแล้วต้องนำไปตรวจสอบคุณภาพก่อนว่าดีหรือเหมาะสมเพียงใด และสามารถนำไปเก็บข้อมูลเพื่อนำมาวิจัยได้แล้วหรือยัง ถ้าเครื่องมือมีคุณภาพไม่ดีข้อมูลที่เก็บมาได้ก็จะไม่น่าเชื่อถือ ผลการวิจัยที่ได้ก็จะคลาดเคลื่อน ดังนั้นเมื่อสร้างหรือดัดแปลงเครื่องมือใช้ในการวิจัยเสร็จแล้วต้อง

นำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างก่อนแล้วนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์หาคุณภาพ เมื่อได้เครื่องมือดีแล้ว จึงนำไปเก็บข้อมูลจริงกับกลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษาต่อไป (ลิวน-อังคณา สารยศ . 2536 : 163) นอกจากนี้ในการนำแบบทดสอบฉบับดัดแปลงไปใช้ควรคำนึงถึงภาษาที่ใช้และความชัดเจนของคำสิ่ง เพื่อให้ผู้ถูกทดสอบสามารถเข้าใจคำสั่งได้อย่างชัดเจน ทั้งนี้เพื่อให้แบบทดสอบนั้นสามารถใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนในการดำเนินการดัดแปลงแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ไว้ดังนี้ (ในที่นี้ขอกล่าวขั้นตอนหลัก ส่วนรายละเอียด กล่าวไว้ในบทที่ 3 ข้อที่ 4 การดัดแปลงแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS)

ขั้นที่ 1 การศึกษาโครงสร้างของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS

ขั้นที่ 2 การแปลและการดัดแปลงแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS

ขั้นที่ 3 ให้อาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญตรวจและแก้ไขแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ที่ดัดแปลงแล้ว

ขั้นที่ 4 การวิเคราะห์คุณภาพของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกของข้อคำถามแต่ละข้อ ค่าความเชื่อมั่นและความเที่ยงตรงของแบบวัด รวมทั้งการสร้างเกณฑ์ปกติ (Norms) ของเด็กก่อนวัยเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ผู้วิจัยพบว่าในส่วนของงานวิจัยในประเทศไม่ปรากฏว่ามีผู้ใดทำการศึกษาเกี่ยวกับแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS มาก่อน (คงพบแต่การศึกษาแบบวัด VAMS ซึ่งทำการศึกษาไว้เมื่อปี พ.ศ. 2526 ดังได้นำเสนอรายละเอียดต่อไปในหัวข้อ "งานวิจัยในประเทศ") ส่วนงานวิจัยในต่างประเทศพบว่า ได้มีการนำแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS มาใช้ในงานวิจัยกันอย่างแพร่หลายที่แตกต่างกันไป ซึ่งขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์และประโยชน์ในการนำไปใช้ของงานวิจัยเหล่านั้น ดังนั้นในที่นี้ผู้วิจัยขอนำเสนองานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ซึ่งพอจำแนกเป็นหัวข้อสำคัญได้ดังนี้

- งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการดัดแปลงและพัฒนาแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS

ประกอบด้วย : งานวิจัยในประเทศ

: งานวิจัยต่างประเทศ

- งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ไปใช้ในทาง
คลินิก ซึ่งได้แก่

งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับเด็กที่มีความบกพร่องทางเชาวน์ปัญญา และพัฒนาการ
ซึ่งได้แก่ เด็กที่จัดอยู่ในกลุ่มที่มีภาวะปัญญาอ่อน (Mental retardation) และเด็กออทิสติก
(Autistic) รวมทั้งเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียน (Learning disability)

งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับเด็กที่มีความบกพร่องทางกาย (Handicapped child)
และเด็กที่มีความเจ็บป่วยทางกาย

- งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ไปใช้ในงาน
วิจัยในแง่มุมต่างๆ ซึ่งได้แก่

งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการใช้แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว
ของบิดามารดาและครูของเด็ก โดยใช้แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS

งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการปรับตัวกับเชื้อชาติและ
สีผิวที่แตกต่างกัน โดยใช้แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการดัดแปลงและพัฒนาแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS

ในทศวรรษแบ่งพิจารณาใน 2 ทางคือ

- งานวิจัยในประเทศ
- งานวิจัยต่างประเทศ

งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ในประเทศไทย
ไม่ปรากฏว่ามีผู้ใดศึกษามาก่อนแต่มีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับแบบวัด VSMS (The Vineland
Social Maturity Scale) โดยการนำแบบวัด VSMS ของ ดอลล์ (1965) มาทำการปรับ
และพัฒนาใหม่ ดังงานการวิจัยต่อไปนี้

เจริญศรี หลอมทอง (2526) ทำการศึกษาโดยนำแบบวัด VSMS มาทำการ
ปรับและดัดแปลงใหม่ เพื่อใช้ศึกษากับนักเรียนประถมศึกษาอายุ 6-7 ปี ในโรงเรียนสังกัด
สำนักงานประถมศึกษากรุงเทพมหานคร จำนวน 45 คน และผู้ใกล้ชิดอีกจำนวน 45 คน

ผลการศึกษาพบว่า 1) จากการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบด้วยวิธีการทดสอบซ้ำ (Test - retest) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบจากการสัมภาษณ์นักเรียนและผู้ใกล้ชิดของนักเรียนมีค่าเท่ากับ 0.96 และ 0.91 ตามลำดับ 2) ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์นักเรียนและผู้ใกล้ชิดของนักเรียน มีค่าตั้งแต่ 0.87 - 0.92 3) ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างอายุเฉลี่ย (ที่ได้จากการแปลงคะแนนดิบเป็นคะแนนมาตรฐาน) ของนักเรียนที่ได้จากการสัมภาษณ์นักเรียนและผู้ใกล้ชิดของนักเรียนมีค่าเท่ากับ 0.75 4) ค่าอายุเฉลี่ย (ที่ได้จากการแปลงคะแนนดิบเป็นคะแนนมาตรฐาน) ของนักเรียนที่ผ่านแบบทดสอบวัดคุณลักษณะทางสังคมเป็นรายชื่อจากการสัมภาษณ์นักเรียนและผู้ใกล้ชิดของนักเรียนมีค่าตั้งแต่ 6.18 - 6.79 ปี และ 6.18 - 6.79 ปี ตามลำดับ และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าตั้งแต่ 0.32 - 5.47 และ 0.32 - 5.51 ตามลำดับ

สุภาพ ดันสุขเกษม (2526) ทำการศึกษาโดยนำแบบวัด VSMS ที่ปรับและพัฒนาขึ้นใหม่ เพื่อใช้ศึกษากับเด็กนักเรียนประถมศึกษาอายุ 6-7 ปี ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานประถมศึกษา จังหวัดสงขลา จำนวน 45 คน ผลการศึกษาพบว่า 1) จากการหาค่าความเชื่อมั่นด้วยวิธีการทดสอบซ้ำ (Test - retest) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัด VSMS ฉบับดัดแปลงจากการสัมภาษณ์นักเรียนและผู้ใกล้ชิดของนักเรียนมีค่าเท่ากับ .97 และ .96 ตามลำดับ 2) ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์นักเรียน และผู้ใกล้ชิดของนักเรียนมีค่าตั้งแต่ ผู้ใกล้ชิดของนักเรียน มีค่าเท่ากับ 0.97 4) ค่าอายุเฉลี่ยของนักเรียนที่ผ่านข้อทดสอบวัดคุณลักษณะทางสังคมข้อนั้นๆ จากการสัมภาษณ์นักเรียนและผู้ใกล้ชิดของนักเรียนมีค่าตั้งแต่ 6.11 - 6.56 ปีและ 6.11-6.63 ปีตามลำดับและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าตั้งแต่ .34-3.95 และ 0.34-3.95 ตามลำดับ

วิไลวรรณ เจริญพิชัย (2526) ทำการศึกษาโดยการนำแบบวัด VSMS ที่ปรับและพัฒนาขึ้นใหม่ เพื่อใช้ศึกษากับเด็กนักเรียนประถมศึกษาอายุ 6-7 ปี ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานประถมศึกษา จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 45 คนและผู้ใกล้ชิดนักเรียนจำนวน 45 คน ผลการศึกษาพบว่า 1) จากการหาค่าความเชื่อมั่นด้วยวิธีการทดสอบซ้ำ (Test - retest) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบจากการสัมภาษณ์นักเรียนและผู้ใกล้ชิดของนักเรียนมีค่าเท่ากับ 0.96 และ 0.87 ตามลำดับ 2) ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์

ภาษาถิ่นนักเรียนและผู้ใกล้ชิดของนักเรียนมีค่าตั้งแต่ 0.77 - 0.93 3) ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างอายุเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้จากการสัมภาษณ์นักเรียนและผู้ใกล้ชิดของนักเรียนมีค่าเท่ากับ 0.88 4) ค่าอายุเฉลี่ยของนักเรียนที่ผ่านข้อทดสอบวัดพฤติกรรมของแบบทดสอบวัดวุฒิภาวะทางสังคม การสัมภาษณ์นักเรียนและผู้ใกล้ชิดของนักเรียนมีค่าตั้งแต่ 6.10 - 6.57 ปี และ 6.10 - 6.55 ปี ตามลำดับ และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของนักเรียนมีค่าตั้งแต่ 0.32-4.99 และ 0.32 - 4.99 ตามลำดับ

วัลลภ สาขวงศ์ (2527) ทำการศึกษาโดยการนำแบบวัด VSMS ที่ปรับและพัฒนาขึ้นใหม่ ใช้ศึกษากับเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาอายุ 6-7 ปี ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานประถมศึกษา จังหวัดน่าน ผลการศึกษพบว่า 1) จากการหาค่าความเชื่อมั่นด้วยวิธีการทดสอบซ้ำ (Test - retest) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเมื่อทดสอบกับนักเรียนและผู้ใกล้ชิดมีค่าเท่ากับ .953 และ .982 ตามลำดับ 2) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลที่ได้จากการทดสอบนักเรียนและผู้ใกล้ชิดมีค่าตั้งแต่ .969 - .984 3) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของอายุเฉลี่ยแต่ละข้อของนักเรียน ระหว่างการทดสอบนักเรียนและผู้ใกล้ชิดมีค่าเท่ากับ .87 4) นักเรียนที่ผ่านการทดสอบวัดวุฒิภาวะทางสังคมเป็นรายข้อ โดยวิธีการสัมภาษณ์นักเรียนและผู้ใกล้ชิด ได้ค่าอายุเฉลี่ยตั้งแต่ 6.10 - 6.69 ปี และ 6.10 - 6.79 ปี ตามลำดับ และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีค่าตั้งแต่ 0.32 - 4.97 และ 0.32 - 5.93 ตามลำดับ

งานวิจัยในต่างประเทศ

ฟอมบอนน์และเอชาร์ด (Fombonne and Achard. 1993) ได้ทำการศึกษาวิจัยโดยนำแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับ Survey Form ศึกษากลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นเด็กปกติชาวฝรั่งเศส โดยมีข้อตกลงเบื้องต้นว่าเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีความเทียบเท่าในด้านวัฒนธรรม (Cultural equivalence) ดังนั้นในการศึกษาวิจัยนี้น่าจะอนุมานมาตรฐานที่วัดได้จากกลุ่มตัวอย่างไปเทียบกับเกณฑ์ปกติของเด็กอเมริกา (American norms) โดยทำการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กชาวฝรั่งเศสซึ่งอยู่ในตัวเมืองและปริมณฑลที่มีช่วงอายุระหว่าง 0 -18 ปี จำนวน 151 คน (รวมทั้งพ่อแม่หรือผู้ใกล้ชิดของเด็กเหล่านี้ด้วย) ประกอบด้วยเพศชาย 75 คน หญิง 76 คน โดยแบ่งช่วงอายุดังนี้คือ ต่ำกว่า 6 ปี จำนวน 45 ราย

(30%) ช่วงอายุ 6 ปีถึง 11 ปี จำนวน 50 ราย (33%) และช่วงอายุ 12-18 ปี จำนวน 56 ราย (37%) นอกจากนี้ยังพิจารณาในด้านเศรษฐกิจสังคมของพ่อแม่เด็กด้วย โดยแบ่งออกเป็น 3 ระดับคือระดับสูงมีจำนวน 57 ราย (38%) ระดับกลางจำนวน 47 ราย (31%) และระดับต่ำ 47 ราย (31%) วิธีการศึกษาวิจัยครั้งนี้คือ นำแบบวัดที่เป็นเครื่องมือของการศึกษานี้ไปทำการแปลและดัดแปลงข้อคำถามบางข้อ เพื่อจัดความแตกต่างของข้อคำถามให้หมดไปแล้วนำไปวัดกับกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้ โดยมีการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือด้วยการหาค่าความเชื่อมั่นแบบวิธีการทดสอบซ้ำ (Test-retest) ในกลุ่มตัวอย่างที่คล้ายกลุ่มตัวอย่างจริงจำนวน 30 ราย (ชาย 13 คน หญิง 17 คน) จากนั้นจึงนำแบบวัดนี้ไปวัดกลุ่มตัวอย่างตามที่กำหนดไว้ ผลการศึกษาพบว่าเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษานี้มีความเชื่อมั่น โดยมีค่า $r=.99$ โดยแบ่งออกเป็นด้านต่างๆ ของแบบวัดได้ดังนี้ ด้านการสื่อความหมายมีค่า $r=.986$ ด้านการใช้ชีวิตประจำวันมีค่า $r=.986$ ด้านทางสังคมมีค่า $r=.974$ (ส่วนด้านการเคลื่อนไหวไม่ได้รายงานไว้) โดยให้เหตุผลว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงอายุอยู่ในเกณฑ์ใช้ทดสอบความสามารถด้านนี้มีจำนวนน้อย) และจากการเปรียบเทียบคะแนนที่ได้จากการทดสอบของกลุ่มตัวอย่างกับเกณฑ์ปกติของอเมริกาพบว่าคะแนนในด้านต่างๆ ที่ได้จากการทดสอบ (ซึ่งได้จากกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมากกว่า 6 ปีขึ้นไป) มีความแตกต่างเพียงด้านเดียว คือ คะแนนที่ได้จากด้านการใช้ชีวิตประจำวัน ซึ่งมีระดับคะแนนที่ได้จากการทดสอบต่ำกว่าเกณฑ์ปกติที่ใช้เทียบ ดังนั้นผลการทดสอบที่ได้ จึงเป็นการสนับสนุนในด้านที่ว่า แบบวัดนี้มีความเที่ยงตรงแบบข้ามวัฒนธรรม (Cross-cultural validity) จึงเป็นไปได้ว่าแบบวัดนี้สามารถนำไปใช้ในประเทศอื่นๆ ได้

ทอมโบคานและนิตโก (Tombokan and Nitko, 1992) ได้ทำการศึกษาวิจัยโดยนำแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับ Survey Form ศึกษาในกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นเด็กชาวอินโดนีเซีย โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษาวิจัยดังนี้

1. เพื่อการดัดแปลงและพัฒนาแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับ Survey Form ให้มีความเหมาะสมต่อการนำมาใช้ในสภาพสังคมและวัฒนธรรม รวมทั้งความเหมาะสมทางด้านภาษาของประเทศอินโดนีเซีย
 2. เพื่อตรวจสอบคุณสมบัติของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับ Survey Form ที่ได้ทำการดัดแปลงแล้ว โดยพิจารณาในด้านความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นของแบบวัด
- กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ เด็กปกติชาว

อินโดนีเซียที่มีช่วงอายุระหว่าง 6 - 18 ปี จำนวน 43 คน และเด็กที่จัดอยู่ในกลุ่มปัญญาอ่อนที่มีช่วงอายุเดียวกัน จำนวน 43 คน รวมเป็นจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 86 คน ส่วนวิธีการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ นำแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับ Survey Form ที่ใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาวิจัยไปทำการแปลและดัดแปลงข้อความต่างๆของแบบวัดนี้ เพื่อให้มีความเหมาะสมกับสภาพสังคมและวัฒนธรรม รวมทั้งทางด้านภาษาของประเทศไทยอินโดนีเซีย โดยเรียกชื่อแบบวัดฉบับดัดแปลงใหม่นี้ว่า The Indonesia Adapted Version of The Vineland Adaptive Behavior Scales (IVABS) จากนั้นนำแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว IVABS นี้ไปทำการวัดในกลุ่มตัวอย่างตามที่กำหนดไว้ พร้อมทั้งนำผลที่ได้มาทำการศึกษาเพื่อวิเคราะห์คุณภาพของแบบวัดฉบับดัดแปลงนี้ ด้วยการนำไปหาความสัมพันธ์กับแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับ Survey Form เพื่อเป็นการหาความเที่ยงตรงตามโครงสร้างและการหาความเชื่อมั่นโดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แห่งความสอดคล้องภายใน (Internal consistency) ผลการศึกษาพบว่าแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว IVABS นี้มีความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง (Construct validity) และมีค่าความเชื่อมั่นอยู่ในระดับสูง จากผลการศึกษาวิจัยที่ได้ผู้วิจัยการศึกษานี้จึงได้สรุปผลการวิจัยว่าแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว IVABS เป็นแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวที่มีความเหมาะสมต่อสภาพสังคมและวัฒนธรรมของประเทศไทยอินโดนีเซีย ซึ่งสามารถนำมาใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นชาวอินโดนีเซียได้

ฮามาด้า (Hamadah. 1993) ได้ทำการศึกษาวิจัยโดยการนำแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับ Classroom Edition ศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กชาวคูเวต โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษาวิจัยดังนี้ 1. เพื่อการดัดแปลงและพัฒนาปรับปรุงแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับ Classroom Edition ให้มีความเหมาะสมต่อการนำมาใช้ในสภาพสังคมและวัฒนธรรม รวมทั้งความเหมาะสมทางด้านภาษาของประเทศคูเวต

2. เพื่อตรวจสอบคุณสมบัติของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับ Classroom Edition ที่ได้ทำการดัดแปลงแล้ว โดยพิจารณาในด้านความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นของแบบวัด

3. เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบพฤติกรรมการปรับตัวของเด็กนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งจำแนกตามตัวแปรต่างๆ คือ อายุ เพศ เชื้อชาติ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษานี้ คือ เด็กปกติชาวคูเวตที่มีช่วงอายุระหว่าง 4 ปีถึง 12 ปี 11 เดือน ซึ่งเป็นเด็กนักเรียนที่เรียนอยู่ในโรงเรียนปกติ

โดยสุ่มมาจำนวน 325 คน และเด็กพิเศษที่มีช่วงอายุเดียวกันกับเด็กปกติซึ่งเป็นเด็กนักเรียนที่เรียนอยู่ในโรงเรียนการศึกษาพิเศษ โดยสุ่มมาจำนวน 48 คน รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 373 คน และกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดนี้แบ่งออกเป็นช่วงอายุต่างๆ กัน 9 ช่วงๆ ละ 1 ปี วิธีการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้วิจัยนำแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับ Classroom Edition ที่ใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ไปทำการแปลและดัดแปลงข้อคำถามต่างๆ ของแบบวัดนี้ เพื่อให้มีความเหมาะสมกับสภาพสังคมและวัฒนธรรม รวมทั้งทางด้านภาษาของประเทศคูเวต โดยเรียกชื่อแบบวัดฉบับดัดแปลงใหม่นี้ว่า A Kuwaiti Version of The Vineland Adaptive Behavior Scales (KVCE) จากนั้นนำแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว KVCE นี้ไปทำการวัดในกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้ พร้อมทั้งนำผลที่ได้มาทำการศึกษาเพื่อวิเคราะห์คุณภาพของแบบวัดฉบับดัดแปลงนี้ โดยนำไปหาความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง ด้วยการหาความสัมพันธ์กับแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับ Classroom Edition และหาค่าความเชื่อมั่นโดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แห่งความสอดคล้องภายใน (Internal consistency) และการหาค่าสัมประสิทธิ์ของความคงที่หรือการทดสอบซ้ำ (Test - retest stability) รวมทั้งการหาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการปรับตัวกับตัวแปรต่างๆ ตามที่กำหนดไว้ ผลการศึกษาพบว่า แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว KVCE มีความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง (Construct validity) และมีความเชื่อมั่นอยู่ในระดับสูง รวมทั้งมีค่าอำนาจจำแนกอยู่ในระดับสูง (ระหว่างเด็กปกติกับเด็กพิเศษ) ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการปรับตัวกับตัวแปรต่างๆ ตามที่กำหนดไว้ได้ผลดังนี้ คือ พฤติกรรมการปรับตัวมีความสัมพันธ์กับระดับอายุ พฤติกรรมการปรับตัวของเพศหญิงกับเพศชายไม่แตกต่างกัน และเด็กที่มีเชื้อชาติต่างกัน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันและสภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่างกัน มีพฤติกรรมการปรับตัวที่ไม่แตกต่างกัน

จากการศึกษาวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ทำการสรุปผลการวิจัยไว้ว่า แบบวัด KVCE เป็นแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวที่มีความเหมาะสมกับสภาพสังคมและวัฒนธรรม รวมทั้งทางด้านภาษาของประเทศคูเวต ซึ่งสามารถนำมาใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นชาวคูเวตได้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ไปใช้ในทางคลินิก

โดยแบ่งออกเป็นงานวิจัยต่างๆตามลักษณะกลุ่มดังนี้

๖ งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับเด็กที่มีความบกพร่องทางเชาวน์ปัญญาและพัฒนาการ

รวมทั้งเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

ซิลเดอร์และโบลิน (Childers and Bolen. 1985) ทำการศึกษาเพื่อหาความแตกต่างระหว่างพฤติกรรมการปรับตัวของคนปกติกับบุคคลที่มีภาวะปัญญาอ่อน โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ใหญ่ปกติไม่มีความบกพร่องหรือพิการใดๆ กับกลุ่มผู้ใหญ่ที่เป็นบุคคลที่มีภาวะปัญญาอ่อนซึ่งอยู่ในความดูแลของรัฐ ผลการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ใหญ่ที่มีภาวะปัญญาอ่อน มีคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ใหญ่ปกติที่ไม่มีความบกพร่องหรือพิการใดๆ

รอนกา (Ronka. 1984) ทำการศึกษาวิจัยเปรียบเทียบพฤติกรรมการปรับตัวระหว่างเด็กที่มีความบกพร่องทางพัฒนาการกับเด็กปกติ โดยใช้แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับ Survey Form เป็นเครื่องมือในการประเมิน ผลการศึกษาพบว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางพัฒนาการมีคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวต่ำกว่าเด็กปกติ

เรนวอเตอร์และไบรแอนท์ (Rainwater and Bryant. 1985) ศึกษาวิจัยเปรียบเทียบพฤติกรรมการปรับตัวระหว่างเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (Learning disability) กับเด็กที่มีภาวะปัญญาอ่อน (Mental retardation) โดยใช้แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับ Survey Form เป็นเครื่องมือในการประเมิน ผลการศึกษาพบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนมีคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวสูงกว่าเด็กที่มีภาวะปัญญาอ่อน

เลิฟแลนด์และแคลลีย์ (Loveland and Kelly. 1991) ทำการศึกษาวิจัยเพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการด้านพฤติกรรมการปรับตัวของเด็กออทิสซึม (Autism) กับเด็กดาวน์ซินโดรม (Down syndrome) ซึ่งอยู่ในวัยเรียน โดยใช้แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับ Survey Form เป็นเครื่องมือในการประเมิน ผลการศึกษาพบว่าเด็กดาวน์ซินโดรมมีคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวในด้านทักษะทางสังคมสูงกว่าเด็กออทิสซึม และคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวที่วัดได้นั้นไม่สัมพันธ์กับอายุจริงของเด็กทั้งสองกลุ่ม และผู้วิจัยได้สรุปแนะนำไว้ว่า รูปแบบของพัฒนาการด้านพฤติกรรมการปรับตัวที่ต่างกันเป็นสิ่งบ่งชี้เบื้องต้นถึง

ลักษณะของเด็กออทิสซึมหรือเด็กดาวน์ซินโดรม

โรดริก มอร์แกนและเกฟเคน (Rodrigue, Morgan and Geffken. 1991) ทำการศึกษาวิจัย เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการปรับตัว ในเด็กและวัยรุ่นที่มีอาการออทิสซึม เด็กและวัยรุ่นที่มีภาวะปัญญาอ่อน รวมทั้งเด็กและวัยรุ่นที่ปกติ โดยใช้แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับ Survey Form เป็นเครื่องมือในการประเมิน และใช้กลุ่มตัวอย่าง ทั้งสามประเภทละ 20 คน ผลการศึกษาพบว่า เด็กและวัยรุ่นที่มีอาการออทิสซึมเป็นกลุ่มที่มีความบกพร่องอย่างรุนแรงในด้านทักษะการปรับตัวทางสังคม ซึ่งผู้วิจัยได้เสนอไว้ว่าการศึกษาเกี่ยวกับการประเมินพัฒนาการทางสังคมนั้นควรเป็นการศึกษาระยะยาว และประโยชน์ของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS สามารถนำมาใช้ศึกษาลักษณะความบกพร่องของความสามารถทางสังคมได้

ไดเคนส์ โฮดอปป์และอีวานส์ (Dykens, Hodapp and Evans. 1994) ทำการศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาการด้านพฤติกรรมการปรับตัวของเด็กดาวน์ซินโดรม โดยใช้แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับ Survey Form เป็นเครื่องมือในการประเมิน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคั้งนี้จำนวน 80 คน ซึ่งมีอายุระหว่าง 1 ปี ถึง 11 ปี 5 เดือน ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะพฤติกรรมการปรับตัวของเด็กดาวน์ซินโดรมมีความบกพร่องในด้านการสื่อความหมาย (Communication domain) การใช้ชีวิตประจำวัน (Daily living skill) และด้านสังคม (Social skill) โดยที่ด้านการสื่อความหมายนั้นเมื่อพิจารณาในส่วนขององค์ประกอบย่อย พบว่า ความสามารถด้านการแสดงออกทางภาษาบกพร่องมากกว่าด้านความสามารถทางการรับรู้ภาษา ผลที่ได้จากการศึกษาคั้งนี้คณะผู้วิจัยสรุปไว้ว่า ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับประโยชน์ที่ได้จากการศึกษาพัฒนาการด้านพฤติกรรมการปรับตัวและโปรแกรมการป้องกันสำหรับเด็กดาวน์ซินโดรมต่อไป

รอยเซนและคณะ (Roizen et al. 1994) ทำการศึกษาวิจัยโดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อใช้แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ในการประเมินความสามารถด้านการปรับตัวทางสังคมในเด็กที่มีความบกพร่องด้านสมาธิและมีอาการอยู่ไม่นิ่ง (Attention - deficit hyperactivity disorder : ADHD) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้เป็นเด็กที่มี

อาการ ADHD ซึ่งอยู่ในวัยเรียน ผลการศึกษาพบว่าคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวที่วัดได้จากกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระหว่างระดับคาบเส้น (Borderline) ถึงระดับเกณฑ์เฉลี่ยค่อนข้างต่ำ (Low - average) สรุปผลการศึกษาได้ว่าเด็ก ADHD เมื่อทำการประเมินด้วยแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS พบว่ามีความบกพร่องทางด้านการปรับตัวทางสังคม ดังนั้นในการประเมินเด็ก ADHD ควรทำการประเมินเกี่ยวกับทักษะในด้านพฤติกรรมการปรับตัวและในการวางแผนเกี่ยวกับการรักษาเด็กประเภทนี้ ต้องแยกพิจารณาเกี่ยวกับความบกพร่องทางด้านการปรับตัวกับด้านสังคม ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเป้าหมายการรักษาที่กำหนดขึ้น

วิกและเจดดรยเซก (Vig and Jedrysek. 1995) ทำการศึกษาพฤติกรรม การปรับตัวของเด็กที่มีความบกพร่องทางพัฒนาการ ซึ่งงานวิจัยนี้หมายถึงเด็กออทิสซึม เด็กที่มีความบกพร่องทางพัฒนาการอย่างรุนแรง เด็กที่มีความบกพร่องทางภาษา เด็กที่มีภาวะ ปัญหาล่าช้า เด็กที่มีความบกพร่องทางด้านสมาธิและมีอาการอยู่ไม่นิ่ง รวมทั้งบกพร่องในด้าน ความคิดความเข้าใจ (Cognitive deficit) โดยศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่ประกอบด้วย เด็กกลุ่มต่างๆดังที่กล่าวมาจำนวน 497 คน มีช่วงอายุระหว่าง 15 เดือน - 71 เดือน โดยใช้แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS เป็นเครื่องมือในการประเมิน ผลการศึกษาที่ได้ พบว่าพฤติกรรมการปรับตัวและเข้าวนปัญหาที่มีความสัมพันธ์กันทางบวก และรูปแบบของพฤติกรรม การปรับตัวแตกต่างกันไปสำหรับกลุ่มที่มีความบกพร่องในด้านการสื่อความหมายกับด้านสังคม

สแชตและแฮมแดน (Schatz and Hamdan. 1995) ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับผล กระทบของอายุและเข้าวนปัญหาที่มีต่อพฤติกรรมการปรับตัว โดยศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็น เด็กและวัยรุ่นที่มีอาการออทิสซึม จำนวน 72 คน กับกลุ่มเด็กและวัยรุ่นที่มีภาวะปัญหาล่าช้า จำนวน 37 คน ผลการศึกษาพบว่า อายุกับเข้าวนปัญหา และพฤติกรรมการปรับตัวมีความ สัมพันธ์กันในเชิงบวกและเด็กออทิสซึมมีคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวในด้านการสื่อความหมายต่ำ กว่าเด็กที่มีภาวะปัญหาล่าช้า นอกจากนี้ยังพบว่าเด็กออทิสซึมมีการเพิ่มขึ้นในด้านความสามารถ ทางสังคมน้อยกว่าเด็กที่มีภาวะปัญหาล่าช้า

งานวิจัยที่ศึกษาในกลุ่มเด็กที่มีความบกพร่องทางภาษาและเด็กที่มีความเจ็บป่วยทางกาย

สปาร์โรว์ บาลลาและคิคเซตตี (Sparrow, Balla and Cicchetti. 1984)

ทำการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการปรับตัวของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน บกพร่องทางการมองเห็น และเด็กที่มีความบกพร่องทางอารมณ์ โดยใช้แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS เป็นเครื่องมือในการประเมิน ผลการศึกษาพบว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และเด็กที่มีความบกพร่องทางอารมณ์ มีคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวสูงกว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการมองเห็น

สปาร์โรว์ แบลลและคิคเชตตี (Sparrow, Balla and Cicchetti.1986) ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมการปรับตัวของเด็ก ที่มีพัฒนาการทางบุคลิกภาพผิดปกติในระดับเล็กน้อยเปรียบเทียบกับเด็กปกติ โดยใช้แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS เป็นเครื่องมือในการประเมิน ผลการศึกษาพบว่า เด็กปกติมีคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวสูงกว่าเด็กที่มีพัฒนาการด้านบุคลิกภาพผิดปกติ

ดันแลปและแซนด์ส์ (Dunlap and Sands. 1990) ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการประเมินความสามารถในด้านทักษะการช่วยเหลือตนเองได้อย่างอิสระ ของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เข้ารับการฝึกจากโปรแกรมการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยใช้แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS เป็นเครื่องมือในการประเมิน และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ประกอบด้วยบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจำนวน 118 คน และพฤติกรรมที่ประเมินประกอบด้วยทักษะในด้านการสื่อความหมาย ทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน ทักษะทางสังคม และพฤติกรรมการปรับตัวไม่พึงประสงค์ ผลการศึกษาที่ได้พบว่าคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวที่วัดได้ สามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการแยกแยะความสามารถในด้านทักษะการช่วยเหลือตนเองได้อย่างอิสระของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

วอลด์และคณะ (Wald et al. 1985) ทำการศึกษาวิจัย เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการปรับตัวของเด็กที่ป่วยด้วยโรคเชื้อหุ้มสมองอักเสบในช่วง 6 เดือนแรกของชีวิตกับเด็กปกติโดยใช้แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS เป็นเครื่องมือในการประเมิน ผลการศึกษาที่ได้พบว่า เด็กที่ป่วยด้วยโรคเชื้อหุ้มสมองอักเสบมีคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวต่ำกว่าเด็กปกติ

จากงานวิจัยต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น เห็นได้ว่าแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS

เป็นเครื่องมือวัดพฤติกรรมการปรับตัวที่สามารถแยกแยะให้เห็นความแตกต่างของพฤติกรรมการปรับตัวในกลุ่มตัวอย่าง ที่มีภาวะปัญญาอ่อนหรือความบกพร่องทางเชาวน์ปัญญา ความบกพร่องทางพัฒนาการ ความบกพร่องทางการเรียน ความบกพร่องทางร่างกาย รวมทั้งเด็กที่มีความเจ็บป่วยทางกายได้ ทำให้มีประโยชน์ต่อการนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ในการวางแผนเพื่อการแก้ไขและส่งเสริมพัฒนาในด้านที่บกพร่องต่อไป

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABSไปใช้ในงานวิจัยในแง่มุมต่างๆ

ได้แก่

- งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างการใช้แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ของบิดามารดาและครูของเด็ก ในด้านการประเมินพฤติกรรมการปรับตัวของเด็ก บรูอินอิงส์ วูดค็อก วิทเทอร์แมนและฮิลล์ (Bruininks, Woodcock, Weatherman and Hill) 1984 รวมทั้งแลมเบิร์ตและวินด์มิลเลอร์ (Lambert and Windmiller) 1981 ได้กล่าวไว้ว่า เครื่องมือวัดพฤติกรรมการปรับตัวสามารถนำมาใช้กับบิดามารดาหรือครูก็ได้ ซึ่งการนำไปใช้นั้นอาจเพื่อเป็นการหาเกณฑ์ปกติของเครื่องมือวัด โดยเกณฑ์ปกติที่ได้ อาจมาจากการประเมินของบิดามารดาหรือครูเพียงอย่างเดียวอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือมาจากการประเมินจากผู้ให้ข้อมูลทั้งสองซึ่งมีผู้วิจัยในเรื่องนี้ไว้อย่างมากมาย (Harrison. 1987:56-57) ในที่นี้เสนอเฉพาะงานวิจัยที่ใช้แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการประเมินพฤติกรรมการปรับตัวของบิดามารดากับครู ซึ่งมีดังนี้ คือ

อาร์ฟฟา ไรเดอร์ และคัมมิงส์ (Arffa, Rider and Cumming. 1984) ได้ทำการศึกษาด้วยการนำแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับ Survey Form ใช้ศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็ก Head start โดยให้บิดามารดาและครูของเด็กเป็นผู้ประเมินพฤติกรรมการปรับตัว ผลการศึกษาพบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (ค่า r) ระหว่างการประเมินของผู้ประเมินทั้งสองนั้น มีค่า = 0.5 และคะแนนเฉลี่ยของการประเมินพฤติกรรมการปรับตัวของผู้ประเมินทั้งสอง (บิดามารดาและครู) ไม่แตกต่างกัน

รอนกา (Ronka. 1984) ได้ทำการศึกษาด้วยการนำแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว

VABS ฉบับ Survey Form ใช้ศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางพัฒนาการ โดยให้บิดามารดาและครูของเด็กเป็นผู้ประเมินพฤติกรรมการปรับตัว ผลการศึกษาพบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (ค่า r) ระหว่างการประเมินของผู้ประเมินทั้งสองมีค่า = .30 และคะแนนเฉลี่ยของการประเมินพฤติกรรมการปรับตัวของผู้ประเมินทั้งสองไม่แตกต่างกัน

แฮร์ริสัน (Harrison. 1985) ได้ทำการศึกษาด้วยการนำแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับ Survey Form ใช้ศึกษากับตัวอย่างที่เป็นเด็กปกติ โดยให้บิดามารดาและครูของเด็กเป็นผู้ประเมินพฤติกรรมการปรับตัว ผลการศึกษาพบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (ค่า r) ระหว่างการประเมินของผู้ประเมินทั้งสองมีค่า = .43 และคะแนนเฉลี่ยของการประเมินพฤติกรรมการปรับตัวของผู้ประเมินทั้งสองไม่แตกต่างกัน

เรนวอล์เตอร์ - ไบรแอนท์ (Rainwater - Bryant. 1985) ได้ทำการศึกษาด้วยการนำแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับ Survey Form ใช้ศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านการเรียน (Learning disability) และเด็กที่มีภาวะปัญญาอ่อน (Mental retardation) โดยให้บิดามารดาและครูของเด็กเป็นผู้ประเมินพฤติกรรมการปรับตัว ผลการศึกษาพบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (ค่า r) ระหว่างการประเมินของผู้ประเมินทั้งสอง มีค่า = .76 และคะแนนเฉลี่ยของการประเมินพฤติกรรมการปรับตัวของผู้ประเมินทั้งสองไม่แตกต่างกัน

ส่วนกรณีที่ พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการประเมินพฤติกรรมการปรับตัว บิดามารดาและครูของเด็ก มีค่าน้อย ซึ่งแฮร์ริสันได้เคยกล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1981 ไว้ว่า เหตุที่ได้ค่า r น้อย เป็นผลมาจากการที่ครู ผู้ทำหน้าที่ประเมินนั้น จำเป็นต้องเดาข้อคำถามต่างๆ ในแบบวัดที่เกี่ยวกับพฤติกรรมการปรับตัวในบ้านและในชุมชน (Harrison. 1987:57)

จากงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น อาจกล่าวได้ว่าการใช้แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับ Survey Form ในการวัดพฤติกรรมการปรับตัวโดยบิดามารดาและครูเป็นผู้ประเมินนั้น ไม่พบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของการวัดที่ได้จากการประเมินของผู้-

ประเมินทั้งสองประเภทนี้

- งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรม การปรับตัวกับเชื้อชาติและสีผิวที่แตกต่างกัน

คัลนอน (Calnon. 1984) ได้ทำการศึกษาวิจัยเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรม การปรับตัวกับสีผิวและเชื้อชาติ โดยนำแบบวัดพฤติกรรม การปรับตัว VABS มาใช้ศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กผิวดำ กับเด็กผิวขาว ผลการศึกษาพบว่าพฤติกรรม การปรับตัวของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองไม่แตกต่างกัน

สปาร์โรว์ แบลลาและคิคเซตติ (Sparrow, Bella and Cichetti.1984) ทำการศึกษาวิจัย เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรม การปรับตัวกับสีผิวและเชื้อชาติ โดยนำแบบวัดพฤติกรรม การปรับตัว VABS ศึกษา กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กที่มีความแตกต่างกันในด้านสีผิวและเชื้อชาติ ผลการศึกษาพบว่า เด็กที่มีสีผิวต่างกันมีคะแนนพฤติกรรม การปรับตัวไม่แตกต่างกัน แต่เด็กที่มีเชื้อชาติต่างกันมีคะแนนพฤติกรรม การปรับตัวที่แตกต่างกัน

แฮร์ริสัน (Harrison. 1985) ทำการศึกษาวิจัยโดยการนำแบบวัดพฤติกรรม การปรับตัว VABS ฉบับ Classroom Edition ใช้ศึกษา กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็ก ซึ่งมีความแตกต่างในด้านสีผิวและเชื้อชาติ ผลการศึกษาพบว่าเด็กที่มีสีผิวต่างกันมีพฤติกรรม การปรับตัวไม่แตกต่างกัน แต่เด็กที่มีเชื้อชาติต่างกันมีพฤติกรรม การปรับตัวแตกต่างกัน

จากงานวิจัยต่างๆ ดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่าไม่พบความแตกต่างของพฤติกรรม การปรับตัวในเด็กที่มีสีผิวที่แตกต่างกันแต่พบว่าเด็กที่มีเชื้อชาติต่างกันมีพฤติกรรม การปรับตัวแตกต่างกัน

สมมติฐานในการวิจัย

จากการค้นคว้าและทบทวนวรรณกรรม และงานวิจัยต่างๆที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม การปรับตัวดังที่ได้กล่าวไว้เบื้องต้น เห็นได้ว่าการ ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรม

การปรับตัวกับตัวแปรต่างๆ ได้แก่

- อาชญา ดั่งเช่นการศึกษาของฮามาดาห์ (Hamadah. 1993) สแชตต์และแฮมแดน (Schatz and Hamdan. 1995) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรม การปรับตัวกับอาชญา พบว่าพฤติกรรม การปรับตัวกับอาชญา มีความสัมพันธ์กันในเชิงบวก และจากการ ศึกษาทบทวนคู่มือแบบวัดพฤติกรรม การปรับตัว VABS ฉบับ Survey Form ของสปาร์โรว์ แบลลา และคิคเชตตี (Sparrow, Balla and Cicchetti. 1984:227) พบว่ามีการ แสดงตารางคะแนนของพฤติกรรม การปรับตัวในช่วงอายุระดับต่างๆ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพฤติกรรม การปรับตัวมีความสัมพันธ์กับอาชญา ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยครั้งนี้จึงมีความสนใจศึกษาเกี่ยวกับตัวแปร อาชญา โดยตั้งสมมติฐานการวิจัยไว้ดังนี้คือ คะแนนพฤติกรรม การปรับตัวกับอาชญาของเด็ก มีความสัมพันธ์กัน

- เพศ ดั่งเช่นการศึกษาของฮามาดาห์ (Hamadah. 1995) ซึ่งทำการศึกษา เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรม การปรับตัวกับเพศพบว่า คะแนนของพฤติกรรม การปรับตัวระหว่างเพศชายและเพศหญิงไม่แตกต่างกัน เช่นเดียวกับการศึกษาของเสาวนีย์ พัฒนอมร (2535) ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรม การช่วยเหลือตนเองกับเพศ พบว่าพฤติกรรม การช่วยเหลือตนเองของเด็กชายและเด็กหญิงไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณา องค์ประกอบย่อยของพฤติกรรม การช่วยเหลือตนเองพบว่า มีความแตกต่างของพฤติกรรม การช่วยเหลือตนเองในบางองค์ประกอบย่อยของเด็กที่มีเพศต่างกันกล่าวคือ เด็กชายและเด็กหญิง มีพฤติกรรม การช่วยเหลือตนเองในบางองค์ประกอบย่อยที่ต่างกัน ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยครั้งนี้จึงมีความสนใจในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรม การปรับตัวกับเพศ เพื่อเปรียบเทียบว่า เด็กชายและเด็กหญิงมีพฤติกรรม การปรับตัวในแต่ละองค์ประกอบย่อยเป็นอย่างไร แตกต่างกันหรือไม่ โดยกำหนดสมมติฐานในการวิจัยดังนี้ คือเด็กชายและเด็กหญิงมีพฤติกรรม การปรับตัว แตกต่างกัน

- สถานภาพทางเศรษฐกิจของพ่อแม่ ดั่งเช่น การศึกษาของฟอมบอนน์และเอชาร์ด (Fombone and Achard. 1993) และฮามาดาห์ (Hamadah. 1995) ซึ่งทำการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรม การปรับตัวกับสถานภาพทางเศรษฐกิจของพ่อแม่พบว่าเด็กที่มีพ่อแม่ซึ่งมีสถานภาพทางเศรษฐกิจแตกต่างกันมีคะแนนพฤติกรรม การปรับตัวไม่แตกต่างกัน เช่นเดียวกับการศึกษาของเสาวนีย์ พัฒนอมร (2535) ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทางเศรษฐกิจของพ่อแม่กับพฤติกรรม การช่วยเหลือตนเอง (ซึ่งถือว่า

เป็นองค์ประกอบด้านหนึ่งของพฤติกรรมกาปรับตัว) ของเด็กวัย 2-3 ปี ผลการศึกษาพบว่า เด็กที่มีพ่อแม่ซึ่งมีสถานภาพทางเศรษฐกิจแตกต่างกัน มีพฤติกรรมกาช่วยเหลือตนเองที่ไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาองค์ประกอบย่อยในแต่ละด้านของพฤติกรรมกาช่วยเหลือตนเองพบว่า มีความแตกต่างของพฤติกรรมกาช่วยเหลือตนเองในบางองค์ประกอบย่อยของเด็กที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจต่างกัน ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกาปรับตัวกับสถานภาพทางเศรษฐกิจของพ่อแม่เด็ก เพื่อทำการเปรียบเทียบรายละเอียดของพฤติกรรมกาปรับตัวในแต่ละองค์ประกอบย่อย ว่ามีผลเป็นอย่างไร โดยกำหนดสมมติฐานการวิจัยไว้ดังนี้คือ เด็กที่มีบิดาหรือมารดา หรือผู้ให้ข้อมูลซึ่งมีสถานภาพทางเศรษฐกิจต่างกัน มีพฤติกรรมกาปรับตัวแตกต่างกัน

- ระดับการศึกษาของพ่อแม่ ดังเช่นการศึกษาของเสาวนีย์ พัฒนอมร (2535) ที่ทำการการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกาช่วยเหลือตนเอง (ซึ่งถือเป็นองค์ประกอบด้านหนึ่งของพฤติกรรมกาปรับตัว) ของเด็กวัย 2-3 ปีกับระดับการศึกษาของพ่อแม่ ผลการศึกษา พบว่า เด็กที่มีพ่อแม่ซึ่งมีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีพฤติกรรมกาช่วยเหลือตนเองที่ไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาองค์ประกอบย่อยในแต่ละด้านของพฤติกรรมกาช่วยเหลือตนเองพบว่า มีความแตกต่างของพฤติกรรมกาช่วยเหลือตนเองในบางองค์ประกอบย่อยของเด็กซึ่งมีพ่อแม่ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน และจากการศึกษาของฉวีวรรณ วรศรี (2522 : 66-67) ที่ได้กล่าวไว้ว่า บิดามารดาของเด็กที่มีการศึกษาดี (ระดับสูง) ย่อมมีการอบรมเลี้ยงดูที่ทำให้เด็กมีพัฒนาการด้านต่างๆ ดีกว่าเด็กที่มาจากรอบครัวที่มีบิดามารดาที่มีการศึกษาต่ำ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกาปรับตัวกับระดับการศึกษาของบิดามารดา เพื่อทำการเปรียบเทียบรายละเอียดของพฤติกรรมกาปรับตัวในแต่ละองค์ประกอบย่อยว่ามีผลเป็นอย่างไร โดยกำหนดสมมติฐานการวิจัยไว้ดังนี้คือ เด็กที่มีบิดาหรือมารดา หรือผู้ให้ข้อมูลที่ระดับการศึกษาต่างกันมีพฤติกรรมกาปรับตัวแตกต่างกัน

จากข้อมูลที่ได้จากการค้นคว้าและทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยต่าง ๆ ที่กล่าวมาข้างต้นนี้ ทำให้ผู้วิจัยครั้งนี้มีความสนใจในการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกาปรับตัวกับตัวแปรต่างๆ เพื่อพิจารณาว่าผลการศึกษาที่ได้มีผลเป็นอย่างไร (สอดคล้องหรือตรงข้ามกับงานวิจัยที่ได้กล่าวมาข้างต้น) โดยกำหนดเป็นสมมติฐานในการวิจัยดังต่อไปนี้

1. คะแนนพฤติกรรมกาปรับตัวกับอายุของเด็กมีความสัมพันธ์กัน

2. เด็กชายกับเด็กหญิงมีคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวแตกต่างกัน
3. เด็กในโรงเรียนเอกชนกับศูนย์ฯ ในวัดมีคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวแตกต่างกัน
3. เด็กที่มีบิดาซึ่งมีระดับการศึกษาต่างกันมีคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวแตกต่างกัน
4. เด็กที่มีมารดาซึ่งมีระดับการศึกษาต่างกันมีคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวแตกต่างกัน
5. เด็กที่มีบิดามารดาซึ่งมีสถานภาพทางเศรษฐกิจต่างกันมีคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวต่างกัน

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการดัดแปลงแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS เพื่อใช้กับเด็กก่อนวัยเรียน ในเขตกรุงเทพมหานคร เป็นการศึกษาโดยใช้ระเบียบวิธีการวิจัยในลักษณะของการวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive reserach) โดยอยู่ในรูปแบบการศึกษาเชิงพัฒนาการ (Developmental studies) ในแบบการศึกษาภาคตัดขวาง (Cross sectional studies) ซึ่งมีวิธีการดำเนินการศึกษาดังต่อไปนี้

1. ประชากร

จากการสำรวจเกี่ยวกับประชากรที่เป็นเด็กก่อนวัยเรียน ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งอยู่ในระบบโรงเรียนสามารถหาแหล่งข้อมูลได้จาก 4 แหล่งดังนี้ คือ

1. ศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ในวัด สังกัดกรมการศาสนา ในเขตกรุงเทพมหานคร
2. ศูนย์เด็กเล็กก่อนระดับประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร
3. โรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญศึกษา ระดับก่อนประถมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร
4. โรงเรียนสาธิตสถาบันราชภัฏ ในเขตกรุงเทพมหานคร (สถาบันราชภัฏจันทรเกษม และสถาบันราชภัฏสวนดุสิต)

และจากการศึกษารายละเอียดของลักษณะธรรมชาติทางครอบครัวรวมทั้งสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของเด็กก่อนวัยเรียนที่อยู่ในแหล่งข้อมูลทั้ง 4 แหล่งนี้ พบว่า แหล่งที่ 1 มีลักษณะคล้ายคลึงกับแหล่งที่ 2 และแหล่งที่ 3 มีลักษณะคล้ายคลึงกับแหล่งที่ 4 ดังนั้นเพื่อความเหมาะสมและสะดวกในการศึกษาวิจัย ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาจากแหล่งที่ 1 และ 3 คือศูนย์เด็กเล็กก่อนเกณฑ์ในวัด สังกัดกรมการศาสนาและโรงเรียนเอกชนประเภทสามัญศึกษา ระดับก่อนประถมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

ดังนั้นประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นเด็กนักเรียนที่มีอายุระหว่าง 3-5 ปี 11 เดือนซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาล 1 อนุบาล 2 และอนุบาล 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 จากศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ในวัด สังกัดกรมการศาสนา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 5,133 คน และจากโรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญศึกษา ระดับก่อนประถมศึกษา

ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 124,702 คน รวมเป็นจำนวนประชากรทั้งหมด 129,835 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

จากตารางกำหนดตัวอย่างของยามาเนะ(Yamane)ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่าง 5% ถ้าประชากรมีจำนวนมากกว่า 100,000 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างไม่ต่ำกว่า 400 คน (ศิริลักษณ์ สุวรรณวงศ์. 2528:234) ดังนั้นการศึกษาวิจัยครั้งนี้มีประชากรจำนวนทั้งหมด 129,835 คน จึงกำหนดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 408 คน เป็นเด็กก่อนวัยเรียนที่มีช่วงอายุระหว่าง 3-5 ปี 11 เดือน ที่ศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาล 1 อนุบาล 2 และอนุบาล 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 จากศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ในวัด สังกัดกรมการศาสนา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 228 คนและจากโรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญศึกษา ระดับก่อนประถมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 228 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสอบวัดครั้งที่ 1 จำนวน 108 คน เพื่อนำผลที่ได้มาทำการวิเคราะห์แบบวัดเป็นรายข้อ เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกข้อสัมพันธ์แต่ละข้อ และการสอบวัดครั้งที่ 2 จำนวน 348 คน เพื่อนำผลที่ได้มาทำการวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นแบบสอบซ้ำและความเที่ยงตรงแบบ Convergent validity (Guilford and Fruchter. 1978:237) และทำการสร้างเกณฑ์ปกติของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวสำหรับเด็กก่อนวัยเรียน โดยกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดได้มาจากการสุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage random sampling) โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสอบวัดครั้งที่ 1 ทำการสุ่มตัวอย่างจากศูนย์เด็กก่อนเกณฑ์ในวัดซึ่งมีทั้งหมด 23 เขต โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) มา 3 เขต ถ้าได้เขตใดที่มีมากกว่า 1 ศูนย์ ทำการสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งเพื่อให้ได้ 1 ศูนย์ จากนั้นทำการสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง โดยสุ่มเด็กจากศูนย์ที่สุ่มได้ให้มีจำนวนช่วงอายุละ 18 คน รวมเป็น 54 คน และสุ่มจากโรงเรียนเอกชน ระดับก่อนประถมศึกษา ซึ่งมีทั้งหมด 37 เขต ทำการสุ่มอย่างง่ายมา 3 เขต และทำการสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งเพื่อให้ได้โรงเรียนเอกชนในเขตนั้น 1 โรงเรียน จากนั้นทำการสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้ได้นักเรียนในจำนวนช่วงอายุละ 18 คน รวมเป็น 54 คน ดังแสดงไว้ในตาราง 3

ตาราง 3 แสดงกลุ่มตัวอย่างและจำนวนตัวอย่างของศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ในวัดและโรงเรียน
เอกชนที่ได้จากการสุ่มอย่างง่าย สำหรับการสอบวัดครั้งที่ 1

ชื่อศูนย์อบรมเด็กก่อน เกณฑ์ในวัด/โรงเรียน เอกชน	เขต	จำนวนเด็ก ทั้งหมด	จำนวนตัวอย่าง ที่สุ่มได้จากการ เทียบสัดส่วน
<u>ศูนย์ฯ</u>			
1. วัดแก้วฟ้าจุฬามณี	ดุสิต	80	8
2. วัดบางไผ่ไกร	ธนบุรี	180	19
3. วัดลาดพร้าว	ลาดพร้าว	256	27
<u>โรงเรียน</u>			
1. อนุบาลจางจินต์	บางกอกใหญ่	85	12
2. อนุบาลพัฒนวิทย์พัฒนา	ราชเทวี	115	17
3. ชาลีสมุทร	ดอนเมือง	176	25
		รวม	108

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสอบวัดครั้งที่ 2 ทำการสุ่มตัวอย่างจากศูนย์เด็กก่อนเกณฑ์
ในวัด โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายมา 10 เขต ถ้าได้เขตใดที่มีมากกว่า 1 ศูนย์ ทำการ
สุ่มอย่างง่ายอีกครั้งเพื่อให้ได้จำนวนศูนย์ฯ 10 ศูนย์ จากนั้นทำการสุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่ม
อย่างง่ายในแต่ละศูนย์ฯตามสัดส่วนที่คำนวณได้ดังแสดงไว้ในตาราง 4 โดยให้ได้จำนวนรวมทั้ง
หมด 174 คน (ช่วงอายุละ 58 คน) และสุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนเอกชน ระดับก่อนประถมศึกษา
โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายมาทั้งหมด 10 เขต แล้วทำการสุ่มอย่างง่ายอีกครั้ง เพื่อให้ได้
โรงเรียนในแต่ละเขตฯละ 1 โรงเรียน รวมเป็น 10 โรงเรียน จากนั้นทำการสุ่มตัวอย่างด้วย
วิธีการสุ่มอย่างง่ายในแต่ละโรงเรียนเพื่อให้ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนที่คำนวณได้ดังแสดง

ไว้ในตาราง 5 โดยให้ได้จำนวนรวมทั้งหมด 174 คน(ช่วงอายุละ 58 คน)ทำให้ได้กลุ่มตัวอย่าง
ทั้งหมดสำหรับการสอบวัดครั้งที่ 2 เท่ากับ 348 คน(ช่วงอายุละ 116 คน โดยคำนึงถึงเพศให้
มีเพศชายกับเพศหญิงในแต่ละช่วงอายุเท่ากับ 58 คน)

ตาราง 4 แสดงกลุ่มตัวอย่างและจำนวนตัวอย่างของศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ในวัดที่ได้จากการ
สุ่มอย่างง่าย สำหรับการสอบวัดครั้งที่ 2

ชื่อศูนย์อบรมเด็กก่อน เกณฑ์ในวัด	เขต	จำนวนเด็ก ทั้งหมด	จำนวนตัวอย่าง ที่สุ่มได้จากการ เก็บสัดส่วน
1. วัดเวฬุวนาราม	ดอนเมือง	609	31
2. วัดศิริพงษ์ธรรมนิมิต	บางเขน	409	21
3. วัดศรีบุญเรือง	บางกะปิ	455	23
4. วัดชนะสงคราม	พระนคร	107	6
5. วัดบำเพ็ญเหนือ	มีนบุรี	344	18
6. วัดพรหมสุวรรณ์สามัคคี	ภาษีเจริญ	35	27
7. วัดบางเตย	บึงกุ่ม	47	13
8. วัดธรรมมงคล	พระโขนง	294	15
9. วัดบางไผ่ใต้	ชนบุรี	180	10
10. วัดไผ่เลียง	หนองแขม	186	10
		รวม	174

ตาราง 5 แสดงกลุ่มตัวอย่างและจำนวนตัวอย่างของโรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญศึกษา
ระดับก่อนประถมศึกษาที่ได้จากการสุ่มอย่างง่าย สำหรับการสอบวัดครั้งที่ 2

ชื่อโรงเรียน	เขต	จำนวน นักเรียน ทั้งหมด	จำนวนตัวอย่าง ที่สุ่มได้จากการ เทียบสัดส่วน
1. อนุบาลจิตภา	บางรัก	350	25
2. คริสต์ธรรมศึกษา	คลองเตย	174	12
3. ปราโมชวิทยารามอินทรา	บางเขน	250	18
4. วรสารวิทยาลย์	ยานนาวา	220	15
5. อนุบาลบ้านบาตร	ป้อมปราบ	350	25
6. อนุบาลวันเฉลิม	บางขุนเทียน	240	17
7. อนุบาลเบญจมาศ	พญาไท	110	8
8. อนุบาลแสงโสม	บางซื่อ	430	31
9. อนุบาลพัฒนวิศึกษา	ราชเทวี	115	8
10. อนุบาลสุพิชชา	ราชบุรีบูรณะ	206	15
		รวม	174

3. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษานี้ ได้มาจากการนำแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับ Survey Form ของสปาร์โรว์ แบลลาและคิกเซตติ ซึ่งเป็นแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวที่มีมาตรฐานมาใช้ในการตัดแปลง เพื่อให้มีความเหมาะสมต่อการนำมาใช้ในสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทย โดยมีการนำแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับตัดแปลง ไปทำการวิเคราะห์ เพื่อหาคุณภาพของแบบวัดและเกณฑ์ปกติ (Norms) ของเด็กปกติอายุระหว่าง

3-5 ปี 11 เดือน จากศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ในวัด ในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดกรมการศาสนา และจากโรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญศึกษา ระดับก่อนประถมศึกษา ส่วนรายละเอียดของแบบวัดพฤติกรรมกรรมการปรับตัว VABS ได้กล่าวไว้ในบทที่ 2 หัวข้อที่ 4 "แบบวัดพฤติกรรมกรรมการปรับตัว VABS"

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้นำแบบวัดพฤติกรรมกรรมการปรับตัวสำหรับเด็กปฐมวัยที่สร้างขึ้น โดยพิศสมัย อรทัย มาใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เพื่อเป็นการหาความเที่ยงตรงแบบ Convergent validity โดยรายละเอียดของแบบวัดมีดังต่อไปนี้

แบบวัดพฤติกรรมกรรมการปรับตัวสำหรับเด็กปฐมวัยที่สร้าง โดยพิศสมัย อรทัย เป็นการสร้างขึ้นตามแนวความคิดของแพตตี แอล. แฮร์ริสัน (Pratti L. Harrison) โดยผู้สร้างแบบวัดนี้สร้างขึ้นตามนิยามปฏิบัติการ

ลักษณะของแบบวัด

แบบวัดนี้ประกอบด้วยข้อคำถาม (Items) ที่วัดทักษะต่างๆ ดังนี้คือ

1. ทักษะด้านการช่วยเหลือตนเอง (Self - help skills)
2. ทักษะด้านการเคลื่อนไหว (Motor skills)
3. ทักษะด้านสัมพันธภาพระหว่างบุคคล (Interpersonal skills)
4. ทักษะด้านสติปัญญาและการสื่อความหมาย (Cognitive/Communication skills)

แบบวัดพฤติกรรมกรรมการปรับตัวนี้มีลักษณะเป็นการสอบถามบิดามารดา หรือผู้เลี้ยงดูเด็กเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการปรับตัวของเด็ก ตามองค์ประกอบของพฤติกรรมกรรมการปรับตัวตามนิยามปฏิบัติการที่กำหนด โดยให้บิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูเด็กพิจารณาว่า เด็กสามารถที่จะกระทำพฤติกรรมในแต่ละข้อวัด (Items) ได้ หรือไม่แล้วประเมินความสามารถในการกระทำพฤติกรรมของเด็กตามเกณฑ์การให้คะแนน

ตาราง 6 ตัวอย่างแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวสำหรับเด็กปฐมวัยของพิศสมัย อรทัย

ข้อที่	พฤติกรรมของเด็ก	ทำได้	ทำไม่ได้	เหตุผลที่ทำไม่ได้หรือ คำอธิบายเพิ่มเติม
o	<u>การช่วยเหลือตนเอง</u> ดื่มน้ำจากแก้วได้เองโดยน้ำไม่หก			
o	<u>การเคลื่อนไหว</u> เปิด-ปิดฝาจากเกลียวได้			
o	<u>สัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคล</u> บอกได้ว่าชอบเพื่อนคนใดมากกว่า			
o	<u>สติปัญญา/การสื่อความหมาย</u> : <u>การแสดงออก</u>			
o	พูดประโยคสั้นๆ มีประธาน กริยา และกรรมได้ เช่น ตักดาทานขนม ปอกจะตีแมว เป็นต้น : <u>การรับรู้</u>			
o	ตั้งใจฟัง/สนใจ เรื่องที่ผู้ใหญ่เล่า ได้อย่างน้อย 5 นาที : <u>การเขียนขึ้นพื้นฐาน</u>			
o	ลากเส้นตรงตามแนวตั้ง			

เกณฑ์การให้คะแนน

ถ้าเด็กกระทำพฤติกรรมนั้นๆ ได้

ให้ 1 คะแนน

ถ้าเด็กกระทำพฤติกรรมนั้นๆ ไม่ได้

ให้ 0 คะแนน

4. การดำเนินการดัดแปลงแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS

ในการดำเนินการดัดแปลงเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาระดับนี้ มีขั้นตอนในการดัดแปลงดังนี้

ขั้นที่ 1 การศึกษาโครงสร้างของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับลักษณะโครงสร้างของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS จากคู่มือแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับ Survey Form ของสปาร์โรว์ แบลลา และศึกษาเนื้อหาในหัวข้อต่างๆ เช่น เนื้อหาและรายละเอียดของข้อความวัตถุประสงค์ วิธีการใช้การดำเนินการสอบวัดและการให้คะแนน เป็นต้น ดังได้เสนอไว้ในบทที่ 2 หัวข้อ "แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS"

ขั้นที่ 2 การแปลงข้อสัมภาษณ์ของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับ Survey Form

การดำเนินการขั้นนี้เป็นการแปลงข้อสัมภาษณ์จากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย โดยผู้วิจัยได้ขออนุญาตจากอาจารย์ชนิสา เวสวิรุณี (นักจิตวิทยา โรงพยาบาลราชานุกูล) ในการนำข้อสัมภาษณ์ของแบบวัด VABS ฉบับ Survey Form (ซึ่งท่านได้ขออนุญาตนำต้นฉบับภาษาอังกฤษจากอาจารย์ชนิสา สันติกุล มาแปลและพิมพ์เป็นฉบับภาษาไทยเพื่อใช้ในหน่วยงาน) มาศึกษาเพื่อเป็นแนวทางในการแปลงเป็นภาษาไทย โดยผู้วิจัยนำข้อสัมภาษณ์เหล่านี้มาปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษา (อาจารย์ชนิสา สันติกุล) เพื่อพิจารณาเนื้อหาข้อสัมภาษณ์ที่ยังแปลไม่สมบูรณ์ โดยผู้วิจัยนำข้อสัมภาษณ์เหล่านี้มาปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษา (อาจารย์ชนิสา สันติกุล) เพื่อพิจารณาเนื้อหาในบางข้อที่ยังแปลไม่สมบูรณ์ โดยยึดหลักในการพิจารณาข้อสัมภาษณ์ดังนี้ ถ้ามีข้อสัมภาษณ์ใดที่เป็นหรือมีลักษณะเป็นการสัมภาษณ์ด้วยคำศัพท์ต่างๆ ไป ซึ่งไม่ขัดกับสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทย คงข้อสัมภาษณ์เดิมนั้นไว้ แต่พิจารณาดัดแปลงเฉพาะบางข้อที่ไม่เหมาะสมกับคนไทย โดยมีหลักในการพิจารณาดังนี้

1. พิจารณาเนื้อหาหรือข้อสัมภาษณ์ในข้อสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นมา เพื่อใช้กับคนอเมริกัน (คือ บุคคลที่เป็นชาติเดียวกันกับผู้สร้างแบบวัด) ซึ่งไม่คุ้นเคยหรือไม่เหมาะสมกับสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทย ข้อสัมภาษณ์เหล่านี้ต้องนำมาพิจารณาทำการดัดแปลงใหม่เพื่อให้เกิดความเหมาะสมกับสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทย

2. คำนึงถึงความคิดรวบยอด (Concept) ของข้อสัมภาษณ์ ดังนั้นในการ

ตัดแปลงข้อสัมภาษณ์ พยายามรักษาหรือคงความคิดรวบยอดในข้อนั้นๆ ไว้ให้มากที่สุด

ในขั้นนี้อาจารย์นิษฐา สันติกุล ซึ่งมีประสบการณ์ในการใช้แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับ Survey Form ได้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการใช้คำศัพท์บางคำในข้อสัมภาษณ์บางข้อที่แปลได้ไม่ตรงกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ให้ใช้คำศัพท์ที่มีความเหมาะสมสอดคล้องกับสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทย ดังต่อไปนี้

— ด้านการสื่อความหมาย

ช่วงอายุ 2 ขวบ ข้อที่ 26

ข้อความเดิม : 'Uses "a" and "the" in phrases or sentences'

ให้ใช้เป็น : ใช้ "สิ่งนั้น" และ "สิ่งนี้" ในวลี หรือ ประโยค'

ช่วงอายุ 5 ขวบ ข้อที่ 37

ข้อความเดิม : 'Recites all letter of the alphabet from memory'

(A to Z)

ให้ใช้เป็น : 'ท่องพยัญชนะตั้งแต่ ก. ถึง ฮ. จากความจำได้ทุกตัว'

ช่วงอายุ 5 ขวบ ข้อที่ 40

ข้อความเดิม : 'Uses irregular plurals'

Ex . Mouse — Mice ; goose — geese

ให้ใช้เป็น : 'การใช้คำพหูพจน์เฉพาะพหูพจน์ที่ไม่ทราบจำนวน เช่น หลาย พวก เกอะแอะ'

ช่วงอายุ 10 ถึง 18 ขวบ ข้อที่ 58

ข้อความเดิม : 'Uses a dictionary'

ให้ใช้เป็น : 'การใช้พจนานุกรม'

ขั้นที่ 3 ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและแก้ไขแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ที่แปลงแล้ว

1. เมื่อได้ข้อสัมภาษณ์ที่ผ่านการแปลและแปลงเป็นภาษาไทยครบทุกข้อทั้งฉบับจากขั้นที่ 2 แล้ว ผู้วิจัยจึงนำชุดข้อสัมภาษณ์ดังกล่าวไปเรียนปรึกษาอาจารย์สมทรง สุวรรณเลิศ (อดีตหัวหน้านักจิตวิทยา ศูนย์สุขภาพจิตและที่ปรึกษาด้านจิตวิทยา ศูนย์สุขภาพจิตในปัจจุบัน) เพื่อให้ท่านตรวจสอบแก้ไขข้อสัมภาษณ์ชุดดังกล่าวทั้งในด้านการใช้สำนวนภาษาไทย ความสอดคล้อง

กับสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทยและการคงไว้ซึ่งประเพณีดั้งเดิมของแบบวัดที่เป็นต้นฉบับ จากนั้น นำชุดข้อสัมภาษณ์ทั้งฉบับที่ได้มาทำการแก้ไขตามคำแนะนำ

2. นำชุดข้อสัมภาษณ์ทั้งฉบับของแบบวัดที่ได้จากข้อ 1 ในขั้นที่ 3 ไปให้ผู้เชี่ยวชาญอีก

4 ท่านคือ

- อาจารย์วันชัย ชัยสิทธิ์ ศูนย์สุขวิทยาจิต
- อาจารย์ดวงเดือน ศาสตร์ภักทร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- อาจารย์นิยะดา จิตต์จรัส มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- อาจารย์ชนิษฐา สันติกุล โรงพยาบาลรามาราม

ทำการพิจารณาลักษณะของข้อสัมภาษณ์ว่า มีความเหมาะสมในการวัดสิ่งที่ต้องการวัดและเหมาะสมกับวัฒนธรรมและสภาพสังคมไทยหรือไม่ พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะในการแก้ไขข้อสัมภาษณ์ที่ไม่เหมาะสม

การกำหนดเกณฑ์คุณสมบัติของผู้เชี่ยวชาญมีดังนี้

- เป็นผู้ที่มีความรู้ทางด้านจิตวิทยาตั้งแต่ระดับปริญญาโทขึ้นไป หรือเป็นผู้เชี่ยวชาญในการใช้แบบทดสอบทางจิตวิทยาและมีประสบการณ์ในการทำงานด้านจิตวิทยาอย่างน้อย 10 ปีขึ้นไป
- เป็นผู้ที่มีความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี

3. เมื่อได้ข้อสัมภาษณ์ทั้งหมดกลับคืนมาจากผู้เชี่ยวชาญแล้วนำข้อมูลเหล่านั้นมาพิจารณาโดยยึดเกณฑ์ในการพิจารณาตัดสินคัดเลือกข้อสัมภาษณ์ โดยที่ถ้าข้อใดผู้เชี่ยวชาญมีข้อเสนอแนะให้แก้ไขตรงกันตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป นำข้อสัมภาษณ์นั้นมาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งโดยยึดตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

4. นำข้อสัมภาษณ์ทั้งหมดของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ที่ได้รับการดัดแปลงแก้ไขตามข้อ 2 มาจัดเรียงลำดับตามจำนวนข้อของแต่ละตอนให้เป็นรูปเล่มที่พร้อมนำไปใช้ได้

ผลจากขั้นที่ 3 ผู้วิจัยได้ทำการดัดแปลงข้อสัมภาษณ์บางข้อ (รวมทั้งเกณฑ์การให้คะแนน) เพื่อให้มีความเหมาะสมสอดคล้องกับสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทยดังต่อไปนี้

- ด้านการใช้ชีวิตประจำวัน

ช่วงอายุ 4 ขวบ ข้อที่ 40

มีการดัดแปลงเกี่ยวกับเกณฑ์การให้คะแนนโดย

ข้อความเดิมคือ ‘การใส่เครื่องผูกมัดเสื้อผ้าได้ทุกชนิด’ (‘Fastened all

fastener’)

เกณฑ์การให้คะแนนเดิม : จะรวมถึงการใส่เสื้อแจ็กเก็ตที่เด็กต้องสามารถเอาชีป 2 ด้านมาต่อกันด้านล่างและรูดซิปขึ้นได้เอง แต่เนื่องจากสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทยไม่มีความจำเป็นต้องใส่เสื้อลักษณะนี้อยู่เป็นประจำ ทำให้เด็กไทยไม่คุ้นเคยกับเสื้อลักษณะนี้ ดังนั้นเกณฑ์การให้คะแนนจึงตัดส่วนนี้ออกไปคงเหลือเพียง ‘การติดกระดุม ตะขอ และรูดซิป’

ช่วงอายุ 5 ขวบ ข้อที่ 41

มีการเปลี่ยนแปลงที่เกณฑ์การให้คะแนนโดย

ข้อสัมภาษณ์เดิมคือ ‘ช่วยเตรียมอาหารที่ต้องการผสมให้เข้ากันและทำให้สุก’

เกณฑ์การให้คะแนนเดิม : ตัวอย่างที่จะได้คะแนน เช่น ‘การผสมแป้งสำเร็จที่ทำเป็นขนมได้เลย’ ซึ่งเมื่อพิจารณาสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทย จะเห็นได้ว่าไม่เหมาะสมกับครอบครัวไทย เพราะครอบครัวไทยไม่คุ้นเคยกับการทำขนม (เช่น ขนมเค้ก) จึงดัดแปลงเป็น ‘การทำไข่เจียวหรือการหุงข้าว’ (รายละเอียดอธิบายไว้ในชุดข้อสัมภาษณ์ทั้งฉบับ)

ช่วงอายุ 6 ขวบ ข้อที่ 47

ข้อความเดิม : ‘Uses spoon , fork and knife competently’

ดัดแปลงเป็น : ‘การใช้ช้อนและส้อมได้ดี’ โดยตัด‘มีด’ ออกเนื่องจากสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทยนิยมใช้ช้อนกับส้อม

- ด้านสังคมและด้านการเคลื่อนไหว

ไม่มีข้อสัมภาษณ์ใดต้องดัดแปลง

ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยได้ทำการดัดแปลงแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ทั้งฉบับแต่นำมาใช้ศึกษาเฉพาะข้อสัมภาษณ์ที่อยู่ในช่วงอายุที่เกี่ยวข้องเท่านั้น (ซึ่งได้อธิบายไว้ในบทที่ 4 หัวข้อ ‘การหาคำอ่านจำแนกของแบบวัด’)

5. การวิเคราะห์คุณภาพของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง

5.1 นำแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงที่ได้รับการแก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ ดังนั้นตอนที่กล่าวมาข้างต้นไปทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มทดลองใช้ที่มีคุณสมบัติเหมือนกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนี้ ซึ่งเป็นกลุ่มที่ผ่านการสุ่มอย่าง

ง่าย (ตามขั้นตอนการสุ่มตัวอย่างดังได้กล่าวในข้อที่ 2 "กลุ่มตัวอย่าง") ซึ่งเป็นกลุ่มที่ใช้สำหรับการสอบวัดครั้งที่ 1 จำนวน 108 คน (แบ่งเป็นช่วงอายุละ 36 คน) เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาทำการวิเคราะห์แบบวัดเป็นรายข้อ โดยวิเคราะห์แยกในแต่ละระดับอายุเพื่อหาค่าอำนาจจำแนกของข้อสัมภาษณ์แต่ละข้อ โดยใช้สูตร $P_H - P_L$ แบบเทคนิค 50 % ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ จากนั้นเลือกข้อสัมภาษณ์ที่ผ่านเกณฑ์การวิเคราะห์ในแต่ละระดับอายุเพื่อเตรียมจัดเป็นรูปเล่มต่อไป

5.2 รวบรวมและจัดลำดับข้อสัมภาษณ์ที่ผ่านเกณฑ์การวิเคราะห์จากขั้นตอนข้อ 5.1 เป็นแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงชุดสองที่ผ่านการวิเคราะห์รายข้อครั้งที่ 1 แล้วไปทำการสอบวัดครั้งที่ 2 กับกลุ่มตัวอย่างตามที่ได้ทำการสุ่มไว้ (ดังได้กล่าวไว้ในข้อที่ 2 ของบทที่ 3) จำนวน 348 คน โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คนมาทำการหาค่าความเชื่อมั่นด้วยวิธีการสอบซ้ำ (Test-retest method) โดยทิ้งระยะห่างของการสอบวัดครั้งแรกประมาณ 2-3 สัปดาห์แล้วจึงทำการทดสอบซ้ำอีกครั้งหนึ่ง พร้อมกันนี้ผู้วิจัยได้ทำการแบ่งกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อทำการหาค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างแบบ Convergent validity โดยการนำแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวสำหรับเด็กปฐมวัย (พิศสมัย อรทัย. 2540) มาทำการสอบวัดกลุ่มตัวอย่างนี้ เพื่อหาค่าความสัมพันธ์ของแบบสอบวัดทั้งสองนี้และนำข้อมูลที่ได้จากการสอบวัดด้วยแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS จากกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งหมด 348 คนมาทำการสร้างเกณฑ์ปกติ (Norms) ของเด็กก่อนวัยเรียนที่มีอายุระหว่าง 3-5 ปี 11 เดือน พร้อมทั้งทำการหาค่าความเที่ยงตรงแบบการวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor analysis) ด้วยวิธี Principal component และแบบความเปลี่ยนแปลงทางพัฒนาการ (Developmental progression validity)

6. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนในการดำเนินการไว้เป็นลำดับขั้นตอน ดังนี้

6.1 ผู้วิจัยเข้ารับการฝึกใช้แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับ Survey Form กับอาจารย์ธนัชฐา สันติกุล ที่โรงพยาบาลรามารักษ์ดี เป็นระยะเวลา 1 เดือน เพื่อให้เกิดความถูกต้องและความชำนาญในการใช้แบบวัดนี้ พร้อมกันนี้ได้ฝึกตั้งคำถามสำหรับใช้เวลาสัมภาษณ์เพื่อให้การวัดแต่ละครั้งมีความเป็นมาตรฐานและผลที่ได้มีความเที่ยงสูง (Reliability) และในการเก็บข้อมูลผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลเพียงคนเดียวเพื่อป้องกันปัญหาที่อาจเกิดขึ้น หาก

ใช้ผู้เก็บข้อมูลหลายคน

6.2 ขอหนังสือราชการจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ถึงเจ้าอาวาสวัดหรือครูใหญ่ของศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ในวัดตามวัดต่างๆ ทั้งหมด 13 แห่งและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนตามโรงเรียนต่างๆ ทั้งหมด 13 แห่งตามที่ส่งได้ เพื่อขออนุญาตทำการเก็บข้อมูลจากผู้ปกครองของเด็กก่อนวัยเรียนในศูนย์ฯและในโรงเรียนแต่ละแห่ง

6.3 โทรศัพท์ติดต่อกับศูนย์ฯและโรงเรียนตามที่กำหนดไว้เพื่อขอหนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูล โดยขออนัดหมายวันและเวลาในการเก็บข้อมูลซึ่งจะทำการเก็บข้อมูลในรูปแบบการสัมภาษณ์แบบรายบุคคลกับบิดา มารดาหรือผู้เลี้ยงดูใกล้ชิดของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

6.4 นำแบบวัดที่เตรียมไว้ไปทำการเก็บข้อมูลกับบิดา มารดาหรือผู้เลี้ยงดูเด็กตามที่ได้นัดหมายไว้ในแต่ละแห่ง โดยดำเนินการสอบวัดแบบรายบุคคล ช่วงเวลาในการเก็บข้อมูลคือช่วงเช้าและช่วงเย็นในแต่ละวัน ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ผู้ปกครองทำการรับส่งเด็กโดยการเก็บข้อมูลแบ่งเป็น 2 ครั้ง คือ การสอบวัดครั้งที่ 1 ดำเนินการเก็บข้อมูลจากโรงเรียนเอกชนและศูนย์ฯ ในวัดแห่งละ 3 แห่งเป็นจำนวน 108 คน โดยใช้เวลาในการเก็บข้อมูลครั้งที่ 1 เป็นเวลา 1 เดือน จากนั้นนำข้อมูลที่ได้ไปทำการวิเคราะห์รายชื่อเพื่อหาค่าอำนาจจำแนกและค่าความยากง่ายของข้อสัมภาษณ์และดำเนินการพิจารณาความเหมาะสมของข้อสัมภาษณ์ เพื่อนำไปใช้ในการสอบวัดครั้งที่ 2 ต่อไป การสอบวัดครั้งที่ 2 ดำเนินการเก็บข้อมูลจากโรงเรียนเอกชนและศูนย์ฯในวัดแห่งละ 10 แห่ง เป็นจำนวน 348 คน ใช้เวลาในการเก็บข้อมูลเป็นเวลา 3 เดือนจากนั้นเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อทำการวิเคราะห์ผลทางสถิติต่อไป โดยที่ในช่วงระยะเวลาที่ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นแบบสอบซ้ำ (โดยเว้นระยะห่างในการเก็บซ้ำประมาณ 2-3 สัปดาห์) และการตรวจสอบความเที่ยงตรงของแบบวัด (โดยใช้แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวสำหรับเด็กปฐมวัยของพิศมัย อรทัย) จากนั้นเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อทำการวิเคราะห์ผลทางสถิติต่อไป

6.5 นำผลที่ได้จากการสอบวัดครั้งที่ 2 มาทำการวิเคราะห์ทางสถิติ เพื่อหาคุณภาพของแบบวัดและการสร้างเกณฑ์ปกติของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ในช่วงอายุ 3 ปี - 5 ปี 11 เดือน

7. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

ในการวิเคราะห์ข้อมูลของการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดย

การใช้ค่าทางสถิติดังนี้

7.1 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง ด้วยวิธีการสอบซ้ำ (Test-retest method) โดยใช้สูตรของ Pearson's product moment เพื่อให้ได้ค่า Correlation coefficient

7.2 หาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง ด้วยวิธีการทางสถิติ 3 วิธีดังนี้

7.2.1 หา Convergent validity โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ตามวิธีการของเพียร์สัน (Pearson's product moment correlation)

7.2.2 หา Development progressions validity โดยการเปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวระหว่าง 3 กลุ่มช่วงอายุ ด้วยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One way analysis of variance : One Way ANOVA)

7.2.3 วิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor analysis) ของคะแนนพฤติกรรมการปรับตัว ด้วยวิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบแบบ Principal component

7.3 สร้างเกณฑ์ปกติของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง โดยการแปลงคะแนนดิบให้เป็นคะแนน T

7.4 การทดสอบสมมติฐานของการวิจัยครั้งนี้

- เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวของเด็กก่อนวัยเรียนที่มีอายุระหว่าง 3 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) และเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ (Pairwise comparison) โดยใช้การทดสอบแบบ Tukey's test
- เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวของเด็กก่อนวัยเรียนเพศชายกับเพศหญิง โดยใช้ t-test แบบ Independent
- เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวของเด็กก่อนวัยเรียนที่อยู่ในโรงเรียนเอกชนกับศูนย์ก่อนเกณฑ์ในวัด โดยใช้ t-test แบบ Independent
- เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวของเด็กก่อนวัยเรียนตามระดับการศึกษาของบิดา โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน

- แบบทางเดียว (One-Way ANOVA) และเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ (Pairwise comparison) โดยใช้การทดสอบแบบ Tukey's test
- เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวของเด็กก่อนวัยเรียนตามระดับการศึกษาของมารดา โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) และเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ (Pairwise comparison) โดยใช้การทดสอบแบบ Tukey's test
 - เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวของเด็กก่อนวัยเรียนตามระดับสถานภาพเศรษฐกิจของบิดามารดา โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) และเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ (Pairwise comparison) โดยใช้การทดสอบแบบ Tukey's test

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเข้าใจให้ตรงกันในการแปลความหมายซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
D	แทน	ค่าอำนาจจำแนกของข้อสัณภาษณ์ของแบบวัด
p	แทน	ค่าความยากง่ายของข้อสัณภาษณ์ของแบบวัด
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
r_{xy}	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน
r_{xx}	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง
t	แทน	ค่าวิกฤตในการทดสอบนัยสำคัญของค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม (t-distribution)
F	แทน	ค่าวิกฤตในการทดสอบนัยสำคัญของค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างตั้งแต่ 2 กลุ่มขึ้นไป (F-distribution)
T	แทน	ค่าคะแนนที่ (T-scores) ในการหาเกณฑ์ปกติ (Norms)
Com.	แทน	คะแนนพฤติกรรมการปรับตัวด้านการสื่อความหมาย
Com.r.	แทน	คะแนนพฤติกรรมการปรับตัวด้านข้อบกพร่องการรับรู้ทางภาษา
Com.e.	แทน	คะแนนพฤติกรรมการปรับตัวด้านข้อบกพร่องการแสดงออกทางภาษา
Com.w.	แทน	คะแนนพฤติกรรมการปรับตัวด้านข้อบกพร่องการเขียน
Dai.	แทน	คะแนนพฤติกรรมการปรับตัวด้านการใช้ชีวิตประจำวัน
Dai.sh.	แทน	คะแนนพฤติกรรมการปรับตัวด้านข้อบกพร่องการช่วยเหลือตัวเอง
Dai.d.	แทน	คะแนนพฤติกรรมการปรับตัวด้านข้อบกพร่องงานบ้าน

Dai.c.	แทน	คะแนนพฤติกรรมการปรับตัวด้านข้อทักษะการใช้ชีวิตในชุมชน
Soc.	แทน	คะแนนพฤติกรรมการปรับตัวด้านสังคม
Soc.i.	แทน	คะแนนพฤติกรรมการปรับตัวด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล
Soc.plt.	แทน	คะแนนพฤติกรรมการปรับตัวด้านข้อการเล่นและการใช้เวลาว่าง
Soc.cs.	แทน	คะแนนพฤติกรรมการปรับตัวด้านข้อทักษะการจัดการ
Mot.	แทน	คะแนนพฤติกรรมการปรับตัวด้านการเคลื่อนไหว
Mot.g.	แทน	คะแนนพฤติกรรมการปรับตัวด้านข้อทักษะการใช้กล้ามเนื้อใหญ่
Mot.f.	แทน	คะแนนพฤติกรรมการปรับตัวด้านข้อทักษะการใช้กล้ามเนื้อเล็ก
Ad.Be.	แทน	คะแนนพฤติกรรมการปรับตัวรวม

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลทั้งหมดที่ได้จากการสอบถามทำการวิเคราะห์ โดยใช้คอมพิวเตอร์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (The Statistic Package for the Social Sciences : SPSS) ซึ่งการนำเสนอผลวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เสนอลำดับดังต่อไปนี้

การสอบวัดครั้งที่ 1

1. การวิเคราะห์รายข้อเพื่อหาค่าอำนาจจำแนกและค่าความยากง่ายของข้อสัมภาษณ์ของแบบวัด ครั้งที่ 1

การสอบวัดครั้งที่ 2

1. การวิเคราะห์รายข้อเพื่อหาค่าอำนาจจำแนกและค่าความยากง่ายของข้อสัมภาษณ์ของแบบวัด ครั้งที่ 2
2. การหาคุณภาพของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง
 - 2.1 การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัด
 - 2.2 การตรวจสอบความเที่ยงตรงของแบบวัด
 - 2.2.1 การวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis)

2.2.2 การหาค่า Convergent Validity โดยการหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงกับแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวสำหรับเด็กปฐมวัยของพิศสมัย อรทัย

2.2.3 การหาค่า Development progressions validity

2.3 การหาคะแนนเกณฑ์ปกติ (Norms) ของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง

2.4 การศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการปรับตัวตามตัวแปรต่าง ๆ

2.4.1 การเปรียบเทียบพฤติกรรมการปรับตัวตามตัวแปรอายุ

2.4.2 การเปรียบเทียบพฤติกรรมการปรับตัวตามตัวแปรเพศ

2.4.3 การเปรียบเทียบพฤติกรรมการปรับตัวตามตัวแปรระดับการศึกษาของบิดาและมารดา

2.4.4 การเปรียบเทียบพฤติกรรมการปรับตัวตามตัวแปรระดับสถานภาพทางเศรษฐกิจของบิดามารดาารวมกัน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การสอบวัดครั้งที่ 1

1.1 การวิเคราะห์รายข้อเพื่อหาค่าอำนาจจำแนกและค่าความยากง่ายของแบบวัดครั้งที่ 1

เนื่องจากแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับ Survey Form เป็นแบบวัดทางจิตวิทยาที่มีมาตรฐาน ได้ผ่านการวิเคราะห์ทางสถิติมาแล้วแต่ในคู่มือไม่ได้มีการกล่าวถึงรายละเอียดของการหาค่าอำนาจจำแนกและค่าความยากง่ายไว้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีจุดประสงค์ในด้านการทำการวิเคราะห์รายข้อ เพื่อพิจารณาถึงค่าอำนาจจำแนกและค่าความยากง่ายของแบบวัดในสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทย และความเหมาะสมกับเด็กไทยในแต่ละช่วงอายุ เพื่อนำประโยชน์มาใช้ในการจัดลำดับข้อสัมภาษณ์ที่เหมาะสมในแต่ละช่วงอายุต่อไป

ผู้วิจัยได้นำแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง ที่ผ่านการแปลและแก้ไขร่วมกับคณะผู้เชี่ยวชาญตามที่ได้อ้างอิงไปทำการสอบวัดกับกลุ่มเด็กที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง ด้วยการนำแบบวัดฉบับดังกล่าวไปทำการสัมภาษณ์แบบรายบุคคลกับบิดามารดา หรือผู้ที่เลี้ยงดูใกล้ชิดกับเด็กจำนวน 108 คน แบ่งลักษณะช่วงอายุเด็กเป็น 3 กลุ่มช่วงอายุคือ ช่วง

อายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนและ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน จำนวน ช่วงอายุละ 36 คน (ซึ่งคำนึงถึงเพศโดยให้มีเพศชายและเพศหญิงในจำนวนที่เท่ากันของแต่ละ ช่วงอายุ) จากนั้นนำผลการสอบวัดที่ได้มาทำการวิเคราะห์รายข้อเพื่อพิจารณาถึงค่าอำนาจจำแนก และค่าความยากง่ายของแบบวัดแต่ละช่วงอายุ ด้วยเทคนิค 50 เปอร์เซ็นในการแบ่งข้อมูลออกเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ (เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างในแต่ละช่วงอายุมีจำนวนน้อย จึงจำเป็นต้องใช้ เทคนิคนี้) ได้จำนวนข้อมูลในแต่ละช่วงอายุเท่ากับ 18 คน แล้วนำมาพิจารณาหาค่าอำนาจจำแนก และค่าความยากง่ายของข้อสัณยาณแต่ละข้อ โดยเกณฑ์ที่ใช้กำหนดในการพิจารณาค่าอำนาจ จำแนกและค่าความยากง่ายมีดังนี้คือค่าอำนาจจำแนกจะต้องมีค่าตั้งแต่ .20 ขึ้นไป ($>.20$) และ ค่าความยากง่ายจะต้องมีค่าอยู่ระหว่าง .20-.80 ($.20 < p < .80$) แต่ค่าที่ผู้วิจัยพิจารณาว่าเหมาะสม ที่สุดคือ .50 เพราะมีระดับความยากและความง่ายของข้อสัณยาณในระดับที่พอๆ กัน (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2531:136-138) แต่เนื่องจากการสอบวัดครั้งที่ 1 นี้ดำเนินการในกลุ่มตัวอย่างที่น้อย (ช่วงอายุละ 36 คน) ทำให้การกระจายของข้อมูลที่ได้มีน้อยผลการวิเคราะห์ที่ได้ในบางข้ออาจ ไม่เด่นชัด ดังนั้นผู้วิจัยจึงยังไม่พิจารณาจัดเรียงลำดับข้อสัณยาณแต่จะพิจารณาในบางข้อสัณยาณ ที่พบว่า มีแนวโน้มที่ไม่เหมาะสมกับช่วงอายุใดอายุหนึ่ง โดยพิจารณาค่า p ที่เหมาะสมกับช่วง อายุนั้นร่วมกับความเหมาะสมทางด้านสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทย โดยจะนำมาจัดเรียงลำดับ ให้อยู่ในช่วงอายุที่เหมาะสมและถ้าพบว่าข้อใดข้อหนึ่งในแต่ละช่วงอายุมีค่า D และค่า p ไม่อยู่ใน เกณฑ์ที่กำหนดรวมทั้งไม่เหมาะสมกับสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทย ผู้วิจัยจะทำการพิจารณา ตัดข้อสัณยาณนั้นออกจากแบบวัดหรือทำการดัดแปลงแก้ไขและปรับปรุงเนื้อหาของข้อสัณยาณและ /หรือเกณฑ์การให้คะแนนเพื่อให้มีความเหมาะสมกับสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทย ดังปรากฏผล ตามตาราง 7-10

ตาราง 7 แสดงค่าอำนาจจำแนกและค่าความยากง่ายของข้อสัณยาณด้านการสื่อความหมาย
ของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS จากการวิเคราะห์รายข้อครั้งที่ 1

ข้อที่	กลุ่มตัวอย่าง อายุ 3ปี - 3ปี11เดือน		กลุ่มตัวอย่าง อายุ 4ปี - 4ปี11เดือน		กลุ่มตัวอย่าง อายุ 5ปี - 5ปี11เดือน	
	ค่า D	ค่า p	ค่า D	ค่า p	ค่า D	ค่า p
1-26	0	1	0	1	—	—
27	0	1	0	1	—	—
28	.471	.653	.389	.805	—	—
29	.334	.833	0	1	—	—
ข้อสัณยาณช่วงอายุ3-4ขวบ						
30	.333	.611	.056	.972	0	1
31	.389	.556	.306	.708	0	1
32	.278	.583	.028	.652	0	1
33	.194	.458	.278	.611	.223	.880
34	.138	.208	.305	.514	.112	.777
35	.167	.527	.251	.792	.055	.944
36	.306	.319	.195	.709	.250	.870
ข้อสัณยาณช่วงอายุ5ขวบ						
37	.278	.194	.444	.639	.056	.800
38	.083	.041	.306	.264	.306	.430
39	.028	.082	.166	.083	.306	.347
40	.527	.569	.083	.902	.0	1
ข้อสัณยาณช่วงอายุ6ขวบ						
41	—	—	.222	.166	.555	.610

ตาราง 7 (ต่อ)

ข้อที่	กลุ่มตัวอย่าง อายุ 3 ปี - 3ปี11เดือน		กลุ่มตัวอย่าง อายุ 4 ปี - 4ปี11เดือน		กลุ่มตัวอย่าง อายุ 5 ปี - 5ปี11เดือน	
	ค่า D	ค่า p	ค่า D	ค่า p	ค่า D	ค่า p
42	—	—	.361	.186	.583	.431
43	—	—	—	—	.166	.083
44	—	—	—	—	.555	.270
45	—	—	—	—	.388	.194
46	—	—	—	—	.50	.416
47	—	—	—	—	.166	.083

จากตาราง 7 พบว่าในการวิเคราะห์รายข้อ ข้อสัมพัทธ์ในการสื่อความหมาย สำหรับช่วงอายุ 3-4 ขวบ (ข้อที่ 30-36) ในกลุ่มตัวอย่าง 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อ 30-32 และ 36 มีทั้งค่า D และค่า p จัดอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดคือ มีค่า D อยู่ระหว่าง .278-.389 และค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง .319-.583 แต่ข้อ 33-35 มีค่าทั้งสองไม่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด แต่เมื่อพิจารณาข้อสัมพัทธ์เหล่านี้ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนพบว่า มีค่า D และค่า p อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดคือ มีค่า D อยู่ระหว่าง .251-.305 และค่า p อยู่ระหว่าง .514-.792 ทั้งนี้เพราะข้อสัมพัทธ์ที่ 30-36 เป็นข้อสัมพัทธ์ที่ใช้ส่ววัดในช่วงอายุที่ต่อเนื่องกัน (คือ 3-4 ขวบ) ดังนั้นเมื่อพิจารณาในกลุ่มตัวอย่างทั้งสองช่วงระดับอายุ พบว่าข้อสัมพัทธ์ที่ 30-36 มีทั้งค่า D และค่า p อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าข้อสัมพัทธ์ในช่วงอายุ 2 ขวบมีข้อสัมพัทธ์บางข้อ (ข้อที่ 28) ที่ทั้งค่า D และค่า p มีแนวโน้มที่แสดงให้ เห็นว่ามีค่าที่เหมาะสมกับช่วงอายุ 3 ขวบ

ดังนั้นจากการพิจารณาค่า D และค่า p ของข้อสัมภาษณ์ที่ 30-36 ในทุกช่วงอายุที่ทำการสอบวัดจะเห็นได้ว่าค่า D และค่า p ที่ได้อยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสม สำหรับเป็นข้อสัมภาษณ์ในช่วงอายุ 3-4 ขวบ

สำหรับข้อสัมภาษณ์สำหรับช่วงอายุ 5 ขวบ (ข้อที่ 37-40) ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน พบว่ามีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .0-.306 และค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง.347-1.0 (โดยข้อที่มีค่า D และค่า p อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดคือข้อ 38-39 และเมื่อพิจารณาจากการสอบวัดทั้ง 3 ระดับอายุ พบว่าข้อ 37 ทั้งค่า D และค่า p อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดเมื่อใช้สอบวัดในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน ส่วนข้อ 40 พบว่าค่า D และค่า p ที่ได้จากการสอบวัด ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนอยู่ในเกณฑ์ต่ำมาก แต่จะอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดเมื่อสอบวัดในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน และเป็นที่น่าสังเกตว่าข้อสัมภาษณ์สำหรับช่วงอายุ 6 ขวบ คือข้อ 41,42 เมื่อนำมาสอบวัดในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน พบว่า มีค่า D และค่า p อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด แสดงให้เห็นแนวโน้มว่าน่าจะมีความเหมาะสมสำหรับนำมาใช้วัดในช่วงอายุนี้นี้

ตาราง 8 แสดงค่าอำนาจจำแนกและค่าความยากง่ายของข้อสัณภาษณ์ด้านการใช้ชีวิตประจำวัน
ของแบบวัดพฤติกรรมกรรมการปรับตัว VABS จากการวิเคราะห์รายข้อครั้งที่ 1

ข้อที่	กลุ่มตัวอย่าง อายุ 3 ปี - 3ปี11เดือน		กลุ่มตัวอย่าง อายุ 4 ปี - 4ปี11เดือน		กลุ่มตัวอย่าง อายุ 5 ปี - 5ปี11เดือน	
	ค่า D	ค่า p	ค่า D	ค่า p	ค่า D	ค่า p
1-22	0	1	-	-	-	-
ข้อสัณภาษณ์ช่วงอายุ 3 ขวบ			-	-	-	-
23	.083	.624	.25	.847	-	-
24	.167	.925	0	1	-	-
25	.138	.822	.278	.861	0	1
26	.330	.673	.223	.888	0	1
27	.305	.527	.445	.694	.056	.972
28	.167	.524	.222	.722	.056	.972
29	.056	.645	.167	.777	.167	.916
30	.194	.596	.416	.652	.111	.958
31	.805	.498	.104	.847	.088	.956
ข้อสัณภาษณ์ช่วงอายุ 4 ขวบ						
32	.194	.592	.389	.638	.084	.915
33	.805	.149	.027	.819	.139	.930
34	.139	.187	.50	.638	.362	.819
35	.111	.312	.167	.550	.250	.650
36	.111	.384	.169	.596	.278	.794
37	.527	.277	.444	.444	.222	.500
38	.139	.072	.444	.444	.334	.555

ตาราง 8 (ต่อ)

ข้อที่	กลุ่มตัวอย่าง อายุ 3 ปี - 3ปี11เดือน		กลุ่มตัวอย่าง อายุ 4ปี - 4ปี11เดือน		กลุ่มตัวอย่าง อายุ 5ปี - 5ปี11เดือน	
	ค่า D	ค่า p	ค่า D	ค่า p	ค่า D	ค่า p
39	.50	.318	.444	.722	.239	.902
40	.55	.286	.306	.764	.287	.860
ข้อสังเกตช่วงอายุ 5 ขวบ						
41	.55	.036	.112	.083	.250	.613
42	.166	.224	.107	.471	.279	.666
43	.027	.016	.111	.055	.166	.194
44	.333	.161	.611	.582	.222	.777
45	0	0	0	0	.111	.111
46	.167	.142	.166	.389	.221	.527
ข้อสังเกตช่วงอายุ 6 ขวบ						
47	-	-	.334	.333	.389	.638
48	-	-	-	-	.056	.305
49	-	-	-	-	.360	.208
50	-	-	-	-	.444	.222
51	-	-	-	-	.362	.347
52	-	-	-	-	.195	.209

จากตาราง 8 พบว่า ข้อสังเกตในด้านการใช้ชีวิตประจำวันสำหรับช่วงอายุ 3 ขวบ (ข้อที่ 23-31) ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือนมีค่า D อยู่ระหว่าง .083-.805 และค่า p อยู่ระหว่าง .498-.925 และจากการพิจารณาเปรียบเทียบค่า D และค่า p ของ

ข้อสัมภาษณ์แต่ละข้อจากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ระดับอายุ จะเห็นได้ว่าข้อ 24, 26, 27, 30, 31 มีค่าทั้งสองอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดคือได้ว่าเป็นข้อสัมภาษณ์ที่มีความเหมาะสมกับช่วงอายุนี้ แต่ข้อ 27, 30 เมื่อพิจารณาในกลุ่มตัวอย่างอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน พบว่าค่าทั้งสองที่ได้อยู่ในระดับเกณฑ์ที่กำหนดเช่นกัน แสดงว่าข้อสัมภาษณ์ทั้งสองมีแนวโน้มที่จะเป็นข้อสัมภาษณ์สำหรับช่วงอายุ 4 ขวบได้ (ดังนั้นค่าที่ได้จึงยังไม่เด่นชัดต้องพิจารณาอีกครั้งหลังจากการสอบวัดครั้งที่ 2) ส่วนข้อ 23, 25, 28 ปรากฏว่าค่าทั้งสองที่ได้จากการสอบวัดในกลุ่มตัวอย่าง 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน มีค่าอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดซึ่งแสดงให้เห็นว่าข้อสัมภาษณ์ดังกล่าวนี้อาจมีความเหมาะสมกับช่วงอายุนี้

ส่วนข้อสัมภาษณ์สำหรับช่วงอายุ 4 ขวบ (ข้อที่ 32-40) จากกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนพบว่ามีค่า D อยู่ระหว่าง .027-.500 และค่า p อยู่ระหว่าง .444-.819 และจากการพิจารณาเปรียบเทียบค่า D และค่า p ของข้อสัมภาษณ์แต่ละข้อ จากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ระดับอายุพบว่า ข้อที่ 32, 34, 37-40 มีค่า D และค่า p อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด แสดงให้เห็นถึงความเหมาะสมของข้อสัมภาษณ์เหล่านี้กับช่วงอายุนี้ แต่ข้อ 33 มีค่า D และค่า p ไม่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดทั้ง 3 กลุ่มอายุ แสดงให้เห็นถึงแนวโน้มที่อาจไม่เหมาะสมกับช่วงอายุนี้ แต่ข้อ 35, 36 เมื่อพิจารณาค่าที่ได้จากการสอบวัดในระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนมีค่า D และค่า p อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด (แต่ถ้าพิจารณาเฉพาะค่า p พบว่าข้อสัมภาษณ์เหล่านี้มีค่า p เหมาะสมกับช่วงอายุ 4 ขวบบากกว่า)

ส่วนข้อสัมภาษณ์สำหรับช่วงอายุ 5 ขวบ (ข้อที่ 41-46) จากกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน มีค่า D อยู่ระหว่าง .111-.279 และค่า p อยู่ระหว่าง .111-.666 โดยข้อสัมภาษณ์ทุกข้อมีค่าทั้งสองอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด ยกเว้นข้อ 43, 45 ที่มีค่าทั้งสองต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด จากการพิจารณาเปรียบเทียบค่า D และค่า p ของข้อสัมภาษณ์สำหรับช่วงอายุนี้จากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ระดับอายุที่ทำการสอบวัด จะเห็นได้ว่าค่าที่ได้ทั้งสองค่าส่วนใหญ่อยู่ในระดับเกณฑ์ที่เหมาะสมกับช่วงอายุ 5 ขวบ ยกเว้นข้อที่ 43 มีค่าทั้งสองต่ำกว่าเกณฑ์เล็กน้อย เมื่อเทียบ 3 ช่วงอายุที่สอบวัดพบว่ามีความเหมาะสมกับช่วงอายุ 5 ขวบบากที่สุดและข้อ 44 พบว่าเมื่อพิจารณาในกลุ่มตัวอย่างอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนพบว่า ค่าทั้งสองที่ได้อยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสมมากกว่าช่วงอายุ 5 ขวบ ส่วนข้อ 45 พบว่า ค่าทั้งสองที่ได้มีค่าต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดมาก ซึ่งมีแนวโน้มไม่เหมาะสมกับช่วงอายุนี้ ส่วนข้อ 47 (ข้อสัมภาษณ์ในช่วงอายุ 6 ขวบ) เมื่อพิจารณาค่าทั้งสองที่ได้จากการสอบวัดทั้ง 3 กลุ่มตัวอย่าง พบว่าค่าที่ได้ในกลุ่มตัวอย่างอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนจะอยู่ในระดับเกณฑ์ที่กำหนดซึ่งแสดงให้เห็นว่ามีความเหมาะสมกับช่วงอายุ 5 ขวบ

ตาราง 9 แสดงค่าอำนาจจำแนกและค่าความยากง่ายของข้อสัณยาณด้านสังคมของแบบวัด
พฤติกรรมการปรับตัว VABS จากการวิเคราะห์รายข้อครั้งที่ 1

ข้อที่	กลุ่มตัวอย่าง อายุ 3 ปี - 3ปี11เดือน		กลุ่มตัวอย่าง อายุ 4 ปี - 4ปี11เดือน		กลุ่มตัวอย่าง อายุ 5 ปี - 5ปี11เดือน	
	ค่า D	ค่า p	ค่า D	ค่า p	ค่า D	ค่า p
17	0	1				
18	.028	.990				
19	.056	.920				
20	.024	.959				
21	.111	.922				
ช่วงอายุ 3 ขวบ						
22	.288	.861				
23	.184	.875				
24	.416	.680	0	1	-	-
25	.223	.800	.056	.970	0	1
ช่วงอายุ 4 ขวบ						
26	.250	.513	.306	.764	.194	.847
27	.222	.166	.527	.403	.222	.833
28	.083	.264	.250	.486	.250	.708
29	.389	.528	.166	.805	.112	.944
30	.250	.458	.221	.889	.059	.972
ช่วงอายุ 5 ขวบ						
31	.111	.055	.333	.277	.334	.333
32	.389	.555	.250	.486	.139	.596

ตาราง 9 (ต่อ)

ข้อที่	กลุ่มตัวอย่าง อายุ 3 ปี - 3 ปี 11 เดือน		กลุ่มตัวอย่าง อายุ 4 ปี - 4 ปี 11 เดือน		กลุ่มตัวอย่าง อายุ 5 ปี - 5 ปี 11 เดือน	
	ค่า D	ค่า p	ค่า D	ค่า p	ค่า D	ค่า p
33	.556	.444	.362	.569	.027	.790
34	.555	.417	.505	.569	.166	.800
ช่วงอายุ 6 ขวบ						
35	-	-	.111	.05	.500	.361
36	-	-	.167	.297	.361	.180
37	-	-	.278	.472	.111	.775
38	-	-	.389	.249	.250	.625

จากตาราง 9 พบว่าข้อสัมภาษณ์ในด้านสังคมสำหรับช่วงอายุ 3 ขวบ (ข้อที่ 22-25) ในกลุ่มตัวอย่างอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน มีค่า D อยู่ระหว่าง .184-.416 และค่า p อยู่ระหว่าง .680-.875 จากค่าที่ได้แสดงให้เห็นว่าข้อสัมภาษณ์ในช่วงอายุนี้นี้มีค่า D อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด (แต่ข้อ 23 มีค่าต่ำกว่าเล็กน้อย) ส่วนค่า p ที่ได้ส่วนใหญ่มีค่าเกินเกณฑ์ที่กำหนดเล็กน้อย (ยกเว้นข้อ 24 ซึ่งมีค่า D และค่า p อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด) และเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับจากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ระดับอายุพบว่า ทั้งค่า D และค่า p ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน มีค่าทั้งสองอยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสมกว่า 2 กลุ่มตัวอย่างที่เหลือ

สำหรับข้อสัมภาษณ์ช่วงอายุ 4 ขวบ (ข้อที่ 26-30) ในกลุ่มตัวอย่าง 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน พบว่าค่า D อยู่ระหว่าง .166-.527 และค่า p อยู่ระหว่าง .403-.889 จากค่าที่ได้แสดงให้เห็นว่าค่าทั้งสองที่ได้ส่วนใหญ่จัดอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด (แต่มีบางข้อค่าที่ได้อาจต่ำ หรือสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดเล็กน้อย และจากการเปรียบเทียบกับจากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ระดับอายุพบว่า ค่า D และค่า p ของข้อ 26-28 ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือนมีค่าอยู่ในเกณฑ์

ที่เหมาะสมมากกว่า 2 กลุ่มตัวอย่างที่เหลือ แต่ข้อ 29,30 พบว่าค่าทั้งสองที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน มีค่าทั้งสองอยู่ในระดับเกณฑ์ที่เหมาะสมมากกว่าค่าที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน

สำหรับข้อสัมภาษณ์ช่วงอายุ 5 ขวบ (ข้อที่ 31-34) ในกลุ่มตัวอย่างอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน พบว่ามีค่า D อยู่ระหว่าง .027-.334 และค่า p อยู่ระหว่าง .333-.800 จากค่าที่ได้พบว่าข้อสัมภาษณ์ส่วนใหญ่มีค่า D ไม่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด (ยกเว้นข้อ 31 ที่มีค่า D และค่า p อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดแสดงให้เห็นถึงความเหมาะสมกับช่วงอายุนี้อยู่) ส่วนค่า p ที่ได้พบว่าทุกข้ออยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด แต่จากการพิจารณาเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ระดับอายุ พบว่ามีเพียงข้อ 31 เท่านั้นที่ค่า D และค่า p อยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสมสำหรับเป็นข้อสัมภาษณ์ช่วงอายุ 5 ขวบนี้ ส่วนข้อ 32,33,34 พบว่าทั้งค่า D และค่า p ที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน มีค่าอยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสม แสดงว่าค่าที่ได้จากการสอบวัดครั้งนี้ข้อสัมภาษณ์ทั้งสามข้อดูเหมือนว่ามีแนวโน้มที่จะเหมาะสมกับช่วงอายุ 4 ขวบ

ตาราง 10 แสดงค่าอำนาจจำแนกและค่าความยากง่ายของข้อสัมภาษณ์ด้านการเคลื่อนไหว
ของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS จากการวิเคราะห์รายข้อครั้งที่ 1

ข้อที่	กลุ่มตัวอย่าง 3 ปี - 3 ปี 11 เดือน		กลุ่มตัวอย่าง อายุ 4 ปี - 4 ปี 11 เดือน	
	ค่า D	ค่า p	ค่า D	ค่า p
19	.081	.843	.167	.972
20	.028	.992	.167	.917
21	.112	.941	0	1
22	.084	.861	.056	.972
23	.056	.924	.084	.937
ช่วงอายุ 3-4 ขวบ				
24	.084	.567	0	1
25	.058	.901	.112	.940
26	.194	.552	.112	.940
27	.278	.146	.445	.612
28	.139	.297	.278	.572
29	.417	.385	.100	.772
30	.361	.186	.417	.431
31	.333	.617	.334	.750
32	.444	.222	.445	.612
33	.500	.250	.205	.569
34	.111	.050	.111	.050
35	.111	.050	.444	.222
36	.111	.05	.277	.138

จากตาราง 10 พบว่าข้อสัมภาษณ์ในด้านการเคลื่อนไหวสำหรับช่วงอายุ 3-4 ขวบ (ข้อที่ 24 - 36) ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน (พิจารณาทั้ง 2 ระดับอายุ พร้อมกันเพราะเป็นข้อสัมภาษณ์ที่ใช้ต่อเนื่องกัน) มีค่า D อยู่ระหว่าง .058-.500 และค่า p อยู่ระหว่าง .050 -.901 (จากกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน) และค่า D อยู่ระหว่าง 0-.445 และค่า p อยู่ระหว่าง .050-.940 (จากกลุ่มตัวอย่าง 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อ 26, 29, 31 พบว่าจากการสอบวัดในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน มีค่า D และค่า p อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดแสดงให้เห็นว่าข้อสัมภาษณ์ดังกล่าวมีความเหมาะสมกับช่วงอายุนี้มากกว่าอีกช่วงอายุหนึ่ง ส่วนข้อที่ 27, 28, 30, 32, 33, 35 จากการสอบวัดในกลุ่มตัวอย่างระดับ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน พบว่ามีค่า D และค่า p อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด แสดงให้เห็นว่าข้อสัมภาษณ์ดังกล่าวมีความเหมาะสมกับช่วงอายุนี้มากกว่ากลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน แต่ข้อ 24, 25, 34, 36 ค่า D และค่า p ที่ได้อยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด (จากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 ระดับอายุ)

การพิจารณาเลือกข้อสัมภาษณ์จากผลการวิเคราะห์รายข้อ

จากการนำแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงไปทำการสอบวัดครั้งที่ 1 กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 108 คน (ช่วงอายุละ 36 คน) ดังนั้นจะเห็นได้ว่าข้อมูลนี้ได้มาจากกลุ่มตัวอย่างที่น้อย ดังนั้นผู้วิจัยจึงยังไม่ดำเนินการจัดเรียงลำดับข้อสัมภาษณ์ทั้งหมด ในแต่ละระดับอายุที่ศึกษาตามผลการวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกและค่าความยากง่ายที่ได้ แต่ผู้วิจัยได้นำผลการวิเคราะห์ดังกล่าว มาพิจารณาร่วมกับเหตุผลทางความเหมาะสมกับสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทย เพื่อใช้ในการพิจารณาตัดข้อสัมภาษณ์บางข้อ หรือสลับลำดับที่ของข้อสัมภาษณ์บางข้อที่มีแนวโน้มว่าจะมีความเหมาะสมกับช่วงอายุใดช่วงอายุหนึ่งมากที่สุด ซึ่งปรากฏผลดังนี้

- ด้านการสื่อความหมาย : พบว่าข้อสัมภาษณ์สำหรับช่วงอายุ 2 ขวบ ข้อที่ 28 ("เด็กสามารถบอกชื่อ-นามสกุลได้") เมื่อนำมาสอบวัดกับกลุ่มตัวอย่าง 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน ค่า D และค่า p ที่ได้ มีแนวโน้มอยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสมประกอบกับเหตุผลทางสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทยที่ผู้วิจัยสังเกตพบจากการเก็บข้อมูลพบว่า เด็กก่อนวัยเรียนส่วนใหญ่จะเริ่มเข้าโรงเรียนในระดับอนุบาลเมื่ออายุประมาณ 3 ขวบขึ้นไป ซึ่งในช่วงนี้เด็กจะได้รับการสอนทั้งจากทางบ้าน และที่โรงเรียนให้รู้จักชื่อและนามสกุลของตนเอง ดังนั้นเด็กจึงเริ่มรู้จักและบอกชื่อพร้อมนาม

สกุลของตนเองได้เมื่ออายุประมาณ 3 ขวบขึ้นไป ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงทำการสลับลำดับข้อจากข้อ 28 มาเป็นข้อ 29 (และข้อ 29 เดิมไปเป็นข้อ 28) และจัดให้เป็นข้อสัมภาษณ์สำหรับช่วงอายุ 3 ขวบ ดังนั้นข้อสัมภาษณ์สำหรับช่วงอายุ 3-4 ขวบจึงมีตั้งแต่ข้อ 29 ถึงข้อ 36

๖. พบว่าข้อสัมภาษณ์ช่วงอายุ 5 ขวบ ข้อที่ 40 ("การใช้คำพูดลักษณะพหูพจน์ที่ไม่ทราบจำนวน เช่น หลาก พวก เออะแอะ") เนื่องจากค่า D และค่า p ที่ได้จากการสอบวัดในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน อยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์มาก (ส่วนค่าที่ได้จากการสอบวัดในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือนอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด) ทั้งนี้เพราะการใช้ภาษาไทยในสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทยพบว่า ไม่มีการใช้คำพหูพจน์หรือคำที่แสดงความหมายแทนจำนวนมากกว่าสองขึ้นไปในลักษณะที่เปลี่ยนจากคำหนึ่งไปสู่อีกคำหนึ่งดังเช่นที่พบในภาษาอังกฤษถึงแม้ผู้วิจัยได้ทำการดัดแปลงเป็นการใช้คำ "หลา หลา เออะแอะ" แต่เมื่อนำไปใช้สอบวัดปรากฏว่าค่าที่ได้ไม่เหมาะสมกับช่วงอายุที่ต้องการวัด แต่ไปเหมาะสมกับช่วงอายุที่ต่ำกว่าซึ่งไม่ตรงกับวัตถุประสงค์เดิมของแบบวัด VABS ฉบับ Survey Form และเมื่อผู้วิจัยได้นำผลการวิเคราะห์ที่ได้มาปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาอีกครั้งหนึ่งเพื่อหาค่าที่เหมาะสมกับสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทย ปรากฏว่าไม่สามารถหาค่าใดมาใช้แทนกันได้เนื่องจากค่าในภาษาไทยไม่มีลักษณะดังกล่าวเช่นเดียวกับภาษาอังกฤษ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องตัดข้อสัมภาษณ์ที่ 40 นี้ออกจากแบบวัด VABS ฉบับดัดแปลงนี้ ดังนั้นข้อสัมภาษณ์สำหรับช่วงอายุนี้จึงมีตั้งแต่ข้อ 37 ถึงข้อ 39 (โดยข้อ 40 ใหม่ก็คือ ข้อ 41 เดิมและอยู่ในช่วงอายุเดิม)

- ด้านการใช้ชีวิตประจำวัน : พบว่าข้อสัมภาษณ์ช่วงอายุ 5 ขวบ ข้อที่ 42 ("รู้ว่าไม่ปลอดภัยที่จะขึ้นรถ รับอาหารหรือรับเงินจากคนแปลกหน้า") จากการสอบครั้งที่ 1 จำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขเกี่ยวกับเกณฑ์การให้คะแนน เนื่องจากพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่รับการสอบวัดไม่มีการใช้หรือไม่เข้าใจคำว่า "ปลอดภัย" แต่ลักษณะคำตอบที่ได้จะเป็นในลักษณะที่บ่งชี้ถึงอันตรายที่อาจเกิดขึ้นจากคนแปลกหน้าและจากการสำรวจแบบเรียนของระดับอนุบาลและระดับประถมศึกษาพบว่าคำว่า "ปลอดภัย" จะปรากฏอยู่ในแบบเรียนประถมศึกษา ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการเปลี่ยนแปลงเกณฑ์การให้คะแนนโดยถ้าเด็กตอบได้ในลักษณะที่อธิบายให้เห็นถึงอันตรายที่เกิดขึ้นจากการกระทำความผิดข้อสัมภาษณ์ก็ให้ 2 คะแนน (รายละเอียดปรากฏใน "ชุดข้อสัมภาษณ์แบบวัด VABS ฉบับดัดแปลง")

และข้อที่ 45 ("เด็กข้ามถนนได้เองตามลำพังโดยรู้จักมองซ้ายขวาก่อนข้าม") พบว่ามีค่า D และค่า p ต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดมากทั้งนี้อาจเนื่องจากสภาพ

สังคมและวัฒนธรรมไทยโดยเฉพาะในเมืองหลวงที่สภาพการจราจรส่วนใหญ่จะพลุกพล่าน ทำให้บิดามารดาของเด็กเกรงว่าจะเกิดอันตรายหากปล่อยให้ข้ามถนนตามลำพัง (คำตอบที่ได้ส่วนใหญ่จะเป็นการข้ามถนนในหมู่บ้านหรือซอยเล็กๆ) ทำให้เด็กขาดโอกาสหรือประสบการณ์ในการเรียนรู้เกี่ยวกับการข้ามถนนด้วยตนเอง และจากการสำรวจแบบเรียนสำหรับเด็กพบว่าการเรียนรู้เกี่ยวกับการจราจรหรือการให้ถนนจะปรากฏอยู่ในแบบเรียนสำหรับระดับชั้นประถมศึกษา (คือเด็กช่วงอายุ 6 ขวบขึ้นไป) ดังนั้นข้อสัมภาษณ์นี้เมื่อพิจารณาทั้งทางด้านสถิติและสภาพสังคมไทยแล้วจะเห็นได้ว่าไม่เหมาะสมกับช่วงอายุ 5 ขวบจึงจำเป็นต้องตัดออกจากช่วงอายุนี้ แต่เมื่อพิจารณาข้อที่ 47 ซึ่งเป็นข้อสัมภาษณ์สำหรับช่วงอายุ 6 ขวบ ("เด็กใช้ซ้อนและล้อรับประทานได้เป็นอย่างดี") พบว่าค่า D และค่า p ที่ได้จากการทดสอบเด็กทั้ง 3 ระดับอายุมีค่าทั้งสองอยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสมเมื่อใช้วัดกับกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน และจากการพิจารณาตามสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทยพบว่า ในสังคมโรงเรียนนั้นเริ่มมีการฝึกเด็กให้เริ่มใช้ซ้อนและล้อรับประทานอาหารตั้งแต่ระดับอนุบาล 1 ดังนั้นจากการสอบวัดจึงพบว่าค่า D และค่า p ที่ได้ปรากฏค่าตั้งแต่กลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน แต่ค่าทั้งสองที่ได้เหมาะสมที่สุดคือ ค่าที่ได้จากการสอบวัดในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงสรุปได้ว่าข้อที่ 45 นี้มีความเหมาะสมกับช่วงอายุ 5 ขวบ ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการสลับลำดับที่ข้อสัมภาษณ์ระหว่างข้อที่ 45 กับข้อที่ 47 โดยข้อ 45 ใหม่คือ "เด็กใช้ซ้อนและล้อรับประทานได้เป็นอย่างดี" (เป็นข้อสัมภาษณ์สำหรับช่วงอายุ 5 ขวบ) และข้อ 47 ใหม่คือ "เด็กข้ามถนนได้เองตามลำพัง โดยรู้จักมองซ้ายขวาก่อนข้าม" (ซึ่งเป็นข้อสัมภาษณ์สำหรับช่วงอายุ 6 ขวบ)

: ส่วนด้านสังคมและด้านการเคลื่อนไหว ผู้วิจัยยังไม่พิจารณาทำการแก้ไขใดๆ ทั้งนี้เนื่องจากข้อมูลที่ได้มีค่าไม่เด่นชัด แต่จะพิจารณาอีกครั้งหลังจากการสอบวัดครั้งที่ 2 ซึ่งจะดำเนินการสอบวัดในกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนมาก

(หมายเหตุ : ข้อสัมภาษณ์ที่ได้รับการแก้ไขหลังจากการวิเคราะห์ครั้งที่ 1 รวมทั้งข้อสัมภาษณ์ในด้านอื่นๆ ที่ยังไม่ได้พิจารณาแก้ไข ผู้วิจัยจะทำการพิจารณาถึงความเหมาะสมทั้งทางด้านสถิติและสภาพสังคมไทยอีกครั้งหนึ่งหลังจากการสอบวัดครั้งที่ 2 เพื่อให้ข้อสัมภาษณ์ของแบบวัดฉบับดัดแปลงนี้ มีความเหมาะสมทั้งทางด้านสถิติและความเหมาะสมกับสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทย)

จากการพิจารณาเลือกข้อสัมภาษณ์หลังจากการสอบวัดและวิเคราะห์ผลครั้งที่ 1 สรุป

2. การสอบวัดครั้งที่ 2

ในการสอบวัดครั้งที่ 2 นี้ มีจุดประสงค์เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาทำการวิเคราะห์รายข้อ เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกและค่าความยากง่ายของแบบวัดเป็นครั้งที่ 2 และพร้อมกันนี้ผู้วิจัยได้ทำการสอบวัดเพื่อหาค่าความเชื่อมั่นแบบสอบซ้ำ และความเที่ยงตรงในขั้นตอนนี้ด้วย (โดยไม่รอผลการวิเคราะห์รายข้อที่หาค่าอำนาจจำแนกและค่าความยากง่าย ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยยึดหลักที่ว่าแบบวัดพฤติกรรม VABS ฉบับดัดแปลงนี้ มาจากแบบวัดทางจิตวิทยาที่มีมาตรฐานผ่านการวิเคราะห์รายข้อมาแล้ว แต่เหตุผลที่ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์รายข้ออีกครั้งเพื่อความเหมาะสมในการจัดลำดับข้อสัมภาษณ์ที่เหมาะสมในแต่ละช่วงอายุ)

ดังนั้นในการสอบวัดครั้งที่ 2 นี้ประกอบด้วยวิธีทางสถิติดังนี้

- 2.1 การวิเคราะห์รายข้อเพื่อหาค่าอำนาจจำแนกและค่าความยากง่ายครั้งที่ 2
- 2.2 การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัด
- 2.3 การตรวจสอบความเที่ยงตรงของแบบวัด
- 2.4 การหาเกณฑ์ปกติ (Norms) ของแบบวัด
- 2.5 การเปรียบเทียบพฤติกรรมการปรับตัวตามตัวแปรต่างๆ

2.1 การวิเคราะห์รายข้อเพื่อหาค่าอำนาจจำแนกและค่าความยากง่ายครั้งที่ 2

ในการวิเคราะห์รายข้อครั้งที่ 2 นี้ ผู้วิจัยได้ข้อมูลมาจากการนำแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงที่ผ่านการแก้ไขข้อสัมภาษณ์บางข้อ ตามการวิเคราะห์รายข้อจากการสอบวัดครั้งที่ 1 ดังที่กล่าวมาไปทำการสอบวัดด้วยการสัมภาษณ์เป็นรายบุคคลกับบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูใกล้ชิดของเด็กของเด็กระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือนจำนวน 116 คน 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน จำนวน 116 คน และ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน จำนวน 116 คน จากนั้นนำผลการวัดที่ได้มาทำการวิเคราะห์รายข้อ เพื่อพิจารณาถึงค่าอำนาจจำแนกและความยากง่ายของแบบวัดในแต่ละอายุ ด้วยเทคนิค 25 เปอร์เซนต์ในการแบ่งข้อมูลออกเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ได้จำนวนข้อมูลแต่ละกลุ่มในแต่ละข้อเท่ากับ 29 คน จากนั้นนำมาพิจารณาหาค่าอำนาจจำแนกและค่าความยากง่ายของข้อสัมภาษณ์แต่ละข้อ ดังปรากฏผลในตาราง 12-15

ตาราง 12 แสดงค่าอำนาจจำแนกและค่าความยากง่ายของข้อสัณฐานด้านการสื่อความหมาย
ของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง จากการวิเคราะห์รายข้อครั้งที่ 2

ลำดับข้อของแบบวัด ครั้งที่ 1 และแบบวัด VABS ฉบับ Survey Form	ลำดับข้อ ของแบบ วัด ครั้งที่ 2	กลุ่มตัวอย่าง อายุ 3 ปี-3 ปี 11 เดือน		กลุ่มตัวอย่าง อายุ 4 ปี-4 ปี 11 เดือน		กลุ่มตัวอย่าง อายุ 5 ปี-5 ปี 11 เดือน	
		ค่า D	ค่า p	ค่า D	ค่า p	ค่า D	ค่า p
24	24	.053	.973	0	1.0	-	-
25	25	.026	.987	0	1.0	-	-
26	26	0	1	0	1.0	-	-
27	27	.079	.935	.026	.987	0	1
29	28	.158	.895	0	1	0	1
ช่วงอายุ 3-4 ขวบ							
28	29	.579	.658	.447	.750	.184	.908
30	30	.474	.645	.316	.829	.066	.941
31	31	.618	.546	.539	.664	.145	.928
32	32	.408	.414	.500	.645	.303	.770
33	33	.421	.355	.408	.572	.474	.658
34	34	.329	.599	.395	.750	.211	.842
35	35	.605	.481	.592	.625	.382	.809
36	36	.513	.420	.568	.618	.279	.811
ช่วงอายุ 5 ขวบ							
37	37	.539	.349	.526	.539	.421	.763
38	38	.276	.217	.382	.270	.566	.546
39	39	0	0	.118	.059	.553	.276
ข้อ 40 ตัดออก							
41	40	.066	.026	.395	.197	.829	.559

ตาราง 12 (ต่อ)

ลำดับข้อของแบบวัด ครั้งที่ 1 และแบบวัดVABS ฉบับ Survey Form	ลำดับข้อ ของแบบ วัด ครั้งที่ 2	กลุ่มตัวอย่าง อายุ 3 ปี-3 ปี 11 เดือน		กลุ่มตัวอย่าง อายุ 4 ปี-4 ปี 11 เดือน		กลุ่มตัวอย่าง อายุ 5 ปี-5 ปี 11 เดือน	
		ค่า D	ค่า p	ค่า D	ค่า p	ค่า D	ค่า p
42	41	.026	.013	.395	.237	.829	.467
43	42	—	—	.026	.013	.132	.066
44	43	—	—	—	—	.921	.461
45	44	—	—	—	—	.737	.368
46	45	—	—	—	—	.566	.283
47	46	—	—	—	—	.368	.184
	ช่วงอายุ 7 ขวบ						
48	47	—	—	—	—	.421	.211

จากตาราง 12 จากการวิเคราะห์รายข้อครั้งที่ 2 พบว่า ข้อสัมพัทธ์ในด้านการสื่อความหมายสำหรับช่วงอายุ 3-4 ขวบ (ข้อที่ 29-36) ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน มีค่า D อยู่ระหว่าง .329 -.618 และค่า P อยู่ระหว่าง .355-.658 ส่วนในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน มีค่า D อยู่ระหว่าง .316-.592 และค่า p อยู่ระหว่าง .572- 0.829 จากค่าที่ได้แสดงให้เห็นว่า ข้อสัมพัทธ์สำหรับช่วงอายุนี้นั้นทุกข้อ แม้จะเป็นข้อสัมพัทธ์ที่ใช้สอบวัดสำหรับ 2 ช่วงอายุแต่ค่าที่ได้จากการสอบวัดกับกลุ่มตัวอย่าง 2 ระดับอายุพบว่ามีค่า D และค่า p ในแต่ละระดับอายุที่สอบวัดอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดทุกข้อ ดังนั้นสรุปได้ว่าข้อสัมพัทธ์ข้อที่ 29-36 มีความเหมาะสมกับช่วงอายุ 3-4 ขวบนี้ (รวมทั้งข้อ 29 ที่ปรับแก้ไขมาจากการสอบวัดครั้งที่ 1 เมื่อนำมาใช้สอบวัดครั้งที่ 2 พบว่า ค่า D และค่า p ที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 ระดับอายุอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดเช่นกัน ดังนั้นเป็นการยืนยันได้ว่าการปรับแก้ไขครั้งที่ 1 มีความเหมาะสม)

ส่วนข้อสัมภาษณ์สำหรับช่วงอายุ 5 ขวบ (ข้อที่ 37-39) ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปี ถึง 5 ปี 11 เดือนพบว่า มีค่า D อยู่ระหว่าง .421-.566 และค่า p อยู่ระหว่าง .276-.763 จากค่าที่ได้แสดงให้เห็นว่าข้อสัมภาษณ์สำหรับช่วงอายุนี้นักข้อ มีความเหมาะสมสำหรับใช้สอบวัดในช่วงอายุนี้นี้เพราะค่า D และค่า p ที่ได้อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดทุกข้อ แต่ข้อ 37 เมื่อพิจารณาจากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ระดับอายุพบว่าค่า D และค่า p ที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ระดับอายุอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด ซึ่งค่า p ที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือนอยู่ในเกณฑ์ที่ต่ำ (ซึ่งจัดว่าข้อสัมภาษณ์นี้มีความยากมากกว่าความง่าย) แต่ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนมีค่า p ที่ได้อยู่ในเกณฑ์ถือว่าเหมาะสม เช่นเดียวกับที่ได้ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปี ถึง 5 ปี 11 เดือน และมีข้อน่าสังเกตว่าข้อสัมภาษณ์ในช่วงอายุ 6 ขวบ ได้แก่ ข้อ 40, 41, 43 45 จากการสอบวัดในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนพบว่า มีค่า D และค่า p อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดเช่นกันแต่ข้อ 40 มีค่า p อยู่ในระดับที่เหมาะสมกับช่วงอายุ 5 ขวบมากที่สุด

ตาราง 13 แสดงค่าอำนาจจำแนกและค่าความยากง่ายของข้อสัมภาษณ์ด้านการใช้ชีวิตประจำวัน
ของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงจากการวิเคราะห์รายข้อครั้งที่ 2

ลำดับข้อของแบบวัด ครั้งที่ 1 และแบบวัดVABS ฉบับ Survey Form	ลำดับข้อ ของแบบ วัด ครั้งที่ 2	กลุ่มตัวอย่าง อายุ 3 ปี-3 ปี 11 เดือน		กลุ่มตัวอย่าง อายุ 4 ปี-4 ปี 11 เดือน		กลุ่มตัวอย่าง อายุ 5 ปี-5 ปี 11 เดือน	
		ค่า D	ค่า p	ค่า D	ค่า p	ค่า D	ค่า p
18	18	0	1	—	—	—	—
19	19	0	1	—	—	—	—
20	20	.145	.928	0	1	—	—
21	21	.132	.934	.039	.981	—	—
22	22	.171	.849	.079	.961	0	1
	ช่วงอายุ 3 ทวบ						
23	23	.224	.664	.237	.829	.171	.901
24	24	.188	.842	0	1	0	1
25	25	.408	.743	.289	.842	.026	.989
26	26	.408	.717	.118	.941	.039	.980
27	27	.461	.586	.434	.691	.197	.901
28	28	.276	.559	.276	.625	.303	.836
29	29	.289	.618	.224	.849	.118	.927
30	30	.408	.625	.329	.836	.026	.987
31	31	.513	.638	.329	.836	.026	.987
	ช่วงอายุ 4 ทวบ						
32	32	.474	.526	.421	.697	.316	.816
33	33	.382	.414	.329	.256	.303	.809
34	34	.500	.434	.711	.592	.447	.724

ตาราง 13 (ต่อ)

ลำดับข้อของแบบวัด ครั้งที่ 1 และแบบวัดVABS ฉบับ Survey Form	ลำดับข้อ ของแบบ วัด ครั้งที่ 2	กลุ่มตัวอย่าง อายุ 3 ปี-3 ปี 11 เดือน		กลุ่มตัวอย่าง อายุ 4 ปี-4 ปี 11 เดือน		กลุ่มตัวอย่าง อายุ 5 ปี-5 ปี 11 เดือน	
		ค่า D	ค่า p	ค่า D	ค่า p	ค่า D	ค่า p
35	35	.355	.322	.408	.493	.579	.474
36	36	.329	.362	.408	.625	.500	.631
37	37	.513	.283	.579	.553	.408	.625
38	38	.395	.289	.592	.559	.578	.648
39	39	.684	.368	.697	.546	.408	.678
40	40	.632	.395	.553	.697	.263	.868
ช่วงอายุ 5 ขวบ							
41	41	.395	.303	.395	.303	.434	.441
42	42	.237	.243	.237	.283	.382	.691
43	43	.079	.026	.099	.039	.329	.164
44	44	.421	.237	.500	.461	.605	.565
47	45	.250	.164	.566	.362	.500	.566
46	46	.395	.303	.454	.427	.526	.565
ช่วงอายุ 6 ขวบ							
45	47	.013	.006	.013	.006	.237	.118
48	48	.079	.052	.079	.053	.461	.336
49	49	.105	.013	.105	.053	.368	.197
50	50	—	—	—	—	.263	.132

จากตาราง 13 พบว่าข้อสัมภาษณ์ในด้านการใช้ชีวิตประจำวันสำหรับช่วงอายุ 3 ขวบ (ข้อ 23-31) ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือนมีค่า D อยู่ระหว่าง .188-.513

และค่า p อยู่ระหว่าง .559-.842 จากค่าที่ได้แสดงให้เห็นว่าข้อสัมภาษณ์สำหรับช่วงอายุนี้นักข้อมีค่า D และค่า p อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ข้อสัมภาษณ์ทุกข้อมีความเหมาะสมสำหรับเป็นข้อสัมภาษณ์ในช่วงอายุนี้นี้ได้ แต่ถ้าพิจารณาผลที่ได้ในอีก 2 กลุ่มระดับอายุที่สอบวัดข้อสัมภาษณ์เหล่านี้พบว่าค่า D และค่า p ที่ได้ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนมีค่าทั้งสองอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดเช่นกัน แต่เมื่อพิจารณาที่ค่า p แล้วจะเห็นได้ว่าค่า p ที่ได้ในกลุ่มตัวอย่างระดับ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือนมีความเหมาะสมมากกว่า แต่มีข้อน่าสังเกตว่าข้อที่ 24 มีค่า D อยู่ในระดับที่ต่ำและค่า p สูงกว่าเกณฑ์เล็กน้อย

ส่วนข้อสัมภาษณ์สำหรับช่วงอายุ 4 ขวบ(ข้อที่ 32-40)ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนมีค่า D อยู่ระหว่าง .329-.711 และค่า p อยู่ระหว่าง .493-.697 จากค่าที่ได้แสดงให้เห็นว่า ข้อสัมภาษณ์สำหรับช่วงอายุนี้นักข้อมีค่า D และค่า p อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าข้อสัมภาษณ์ทุกข้อมีความเหมาะสมสำหรับเป็นข้อสัมภาษณ์ในช่วงอายุนี้นี้ ถึงแม้ว่าค่า D และค่า p ที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือนและ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนมีค่าอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาที่ค่า p พบว่าระดับความยากง่ายของข้อสัมภาษณ์แต่ละข้อจะเหมาะสมสำหรับใช้สอบวัดเด็กในระดับอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนมากที่สุด

และข้อสัมภาษณ์ช่วงอายุ 5 ขวบ(ข้อที่ 41-46)ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนมีค่า D อยู่ระหว่าง .329-.605 และค่า P อยู่ระหว่าง .164-.691 จากค่าที่ได้จะเห็นได้ว่า ข้อสัมภาษณ์ในช่วงอายุนี้นักข้อ (ยกเว้นข้อ 43) มีค่า D และค่า p จัดว่าอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าข้อสัมภาษณ์ทุกข้อ (ยกเว้นข้อ 43) มีความเหมาะสมสำหรับใช้สอบวัดในช่วงอายุนี้นี้ แต่มีข้อสังเกตว่าข้อ 43 ค่า p ที่ได้อยู่ในเกณฑ์ที่ค่อนข้างต่ำ ซึ่งจะต้องมีการพิจารณาแก้ไขอีกครั้ง

ตาราง 14 แสดงค่าอำนาจจำแนกและค่าความยากง่ายของข้อสัณยาณ์ด้านสังคมของแบบวัด

พฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง จากการวิเคราะห์รายข้อครั้งที่ 2

ลำดับข้อของแบบวัด ครั้งที่ 1 และแบบวัดVABS ฉบับ Survey Form	ลำดับข้อ ของแบบ วัด ครั้งที่ 2	กลุ่มตัวอย่าง อายุ 3ปี-3ปี 11เดือน		กลุ่มตัวอย่าง อายุ 4ปี-4ปี 11เดือน		กลุ่มตัวอย่าง อายุ 5ปี-5ปี 11เดือน	
		ค่า D	ค่า p	ค่า D	ค่า p	ค่า D	ค่า p
ไม่มีการแก้ไขใดๆ	18	.059	.961	0	1.0	—	—
ลำดับข้อของแบบวัด	19	.059	.961	.026	.987		
ครั้งที่ 2 ตรงกับ	20	.013	.994	0	1		
ลำดับข้อของชุดนี้	21	.105	.948	.039	.981	0	1.0
	ช่วงอายุ 3 ขวบ						
	22	.182	.834	.092	.954	.026	.987
	23	.434	.730	.224	.862	.105	.947
	24	.355	.730	.250	.809	.092	.954
	25	.211	.842	.092	.954	.013	.467
	ช่วงอายุ 4 ขวบ						
	26	.224	.546	.250	.717	.224	.8228
	27	.447	.224	.592	.349	.645	.624
	28	.342	.368	.197	.533	.118	.770
	29	.579	.447	.553	.618	.132	.855
	30	.474	.447	.395	.684	.079	.895
	ช่วงอายุ 5 ขวบ						
	31	.053	.053	.237	.132	.461	.283
	32	.395	.237	.368	.382	.328	.559
	33	.408	.204	.579	.342	.500	.645

ตาราง 14 (ต่อ)

ลำดับข้อของแบบวัด ครั้งที่ 1 และแบบวัดVABS ฉบับ Survey Form	ลำดับข้อ ของแบบ วัด ครั้งที่ 2	กลุ่มตัวอย่าง อายุ3ปี-3ปี 11เดือน		กลุ่มตัวอย่าง อายุ4ปี-4ปี 11เดือน		กลุ่มตัวอย่าง อายุ5ปี-5ปี 11เดือน	
		ค่า D	ค่า p	ค่า D	ค่า p	ค่า D	ค่า p
	34	.461	.322	.500	.539	.486	.651
	ช่วงอายุ 6 ขวบ						
	35	.105	.053	.368	.184	.539	.375
	36	.053	.026	.211	.171	.263	.184
	37	.132	.066	.289	.197	.671	.401

จากตาราง 14 พบว่าข้อสัมภาษณ์ในด้านสังคมสำหรับช่วงอายุ 3 ขวบ (ข้อ 22-26) ในกลุ่มตัวอย่างอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน มีค่า D อยู่ระหว่าง .182-.464 และมีค่า p อยู่ระหว่าง .730-.834 จากค่าที่ได้เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อจะเห็นได้ว่าข้อ 23, 24 มีค่า D และค่า p อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด ส่วนข้อ 22 ค่า D อยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์เล็กน้อยและค่า p อยู่ในระดับสูงกว่าเกณฑ์เล็กน้อยและข้อ 25 มีค่า p อยู่ในระดับสูงกว่าเกณฑ์เล็กน้อย แต่เมื่อพิจารณาจากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ระดับอายุพบว่า ค่า p ของข้อ 22, 25 ที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือนมีความเหมาะสมที่สุด และเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับทั้ง 3 กลุ่มอายุแล้วจะเห็นได้ว่า ค่า D และค่า p ที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน แสดงให้เห็นว่า ข้อสัมภาษณ์เหล่านี้มีความเหมาะสมสำหรับใช้สอบวัดในช่วงอายุนี้อย่างยิ่ง

ส่วนข้อสัมภาษณ์สำหรับช่วงอายุ 4 ขวบ (ข้อ 26-30) ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน มีค่า D อยู่ระหว่าง .197-.592 และ p อยู่ระหว่าง .349-.717 จากค่าที่ได้แสดงให้เห็นว่า ข้อสัมภาษณ์สำหรับช่วงอายุนี้อย่างยิ่งทุกข้อ มีค่า D และค่า p อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด (แม้ว่าข้อ 28 จะได้ค่า D ต่ำกว่าเกณฑ์เล็กน้อย แต่ค่า p ที่ได้ค่าอยู่ในระดับที่เหมาะสมกับช่วงอายุนี้อย่างยิ่ง) และจากการพิจารณาค่าที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ระดับอายุ จะเห็นได้ว่าค่า p ที่ได้ในกลุ่มตัวอย่าง

ระดับอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนมีค่าอยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสมที่สุด ดังนั้นสรุปได้ว่าข้อสัมผัสทุกข้อของช่วงอายุนี้นี้ มีความเหมาะสมสำหรับใช้เป็นข้อสัมผัสในช่วงอายุ 4 ขวบ

และข้อสัมผัสสำหรับช่วงอายุ 5 ขวบ (ข้อ 31-34) ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน มีค่า D อยู่ระหว่าง.328-.500 และค่า p อยู่ระหว่าง.283-.651 จากค่าที่ได้แสดงให้เห็นว่าข้อสัมผัสสำหรับช่วงอายุนี้นี้ทุกข้อมีค่า D และค่า p อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด และเมื่อเปรียบเทียบค่าที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ระดับอายุจะเห็นได้ว่าค่า D และค่า p ที่ได้ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนมีค่า D และค่า p อยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสมมากที่สุด โดยเฉพาะค่า p ที่ได้แสดงถึงความยากง่ายของข้อสัมผัสทุกข้อที่เหมาะสมกับช่วงอายุนี้นี้ (แม้ว่าข้อที่ 31 ค่า p ที่ได้จะค่อนข้างต่ำแต่ค่า p ที่ได้ในกลุ่มตัวอย่างนี้มีค่าอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดมากกว่าอีก 2 กลุ่มที่เหลือ) ดังนั้นสรุปได้ว่าข้อสัมผัสทุกข้อ (ข้อ 31-34) มีความเหมาะสมสำหรับใช้เป็นข้อสัมผัสในช่วงอายุ 5 ขวบ

ตาราง 15 แสดงค่าอำนาจจำแนกและค่าความยากง่ายของข้อสัมภาษณ์ด้านการเคลื่อนไหวของ
แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง จากการสอบวิเคราะห์รายข้อครั้งที่ 2

ลำดับข้อของแบบวัด ครั้งที่ 2 และแบบวัดVABS ฉบับ Survey Form	ลำดับข้อ ของแบบ วัด ครั้งที่ 2	กลุ่มตัวอย่าง อายุ 3 ปี-3 ปี 11 เดือน		กลุ่มตัวอย่าง อายุ 4 ปี-4 ปี 11 เดือน	
		ค่า D	ค่า p	ค่า D	ค่า p
ไม่มีการแก้ไขใดๆ	20	0	1.0	0	1
ลำดับข้อของแบบวัด	21	.118	.941	.026	.981
ครั้งที่ 2 ตรงกับลำดับข้อของชุดนี้	22	.092	.862	.053	.974
	23	.066	.941	.026	.981
	ช่วงอายุ 3-4 ปี				
	24	.329	.836	.026	.987
	25	.197	.882	.118	.914
	26	.882	.776	.197	.888
	27	.316	.408	.684	.632
	28	.763	.289	.605	.566
	29	.711	.487	.316	.816
	30	.382	.191	.803	.428
	31	.711	.500	.408	.743
	32	.618	.309	.803	.493
	33	.526	.368	.605	.526
	34	0	0	.263	.132
	35	.316	.211	.632	.461
	36	.026	.013	.289	.145

จากตาราง 15 พบว่าข้อสัมภาษณ์ด้านการเคลื่อนไหว สำหรับช่วงอายุ 3-4 ขวบ (ข้อ 24-36) ในกลุ่มตัวอย่างระดับ อายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน เมื่อพิจารณาเฉพาะข้อ 24-33 และ 35 มีค่า D อยู่ระหว่าง .197-.882 และค่า p อยู่ระหว่าง .191-.882 ส่วนข้อ 34 ค่า D และค่า p ไม่ปรากฏเนื่องจากไม่มีเด็กคนใดในกลุ่มอายุนี้ได้คะแนน และข้อ 36 ค่า D เท่ากับ .026 และค่า p เท่ากับ .013 ส่วนในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน พบว่าค่า D และค่า p ของข้อสัมภาษณ์ข้อที่ 24-36 มีค่า D อยู่ระหว่าง .026-.803 และค่า p อยู่ระหว่าง .132-.987 แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อจะเห็นได้ว่าข้อ 24-26, 29, 31 ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน พบว่ามีค่า D และค่า p อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด และค่า p ที่แสดงถึงระดับความยากง่ายของข้อสัมภาษณ์เหล่านี้จะแสดงให้เห็นว่ามีความเหมาะสมมากกว่าค่าที่ได้ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน ส่วนข้อ 27, 28, 30, 32, 33, 35 ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน พบว่ามีค่า D และค่า p อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดและค่า p ที่ได้แสดงให้เห็นว่ามีความยากง่ายที่เหมาะสมกับช่วงอายุนี้ แต่ข้อ 34 และ 35 พบว่าค่า D และค่า p ที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างนี้มีค่าอยู่ในระดับต่ำ (ซึ่งต้องทำการพิจารณาความเหมาะสมอีกครั้ง) ดังนั้นจากค่าที่ได้จึงพอสรุปได้ว่าข้อ 24-33 และ 35 มีความเหมาะสมสำหรับใช้เป็นข้อสัมภาษณ์สำหรับช่วงอายุนี้

การพิจารณาเลือกข้อสัมภาษณ์จากผลการวิเคราะห์รายข้อครั้งที่ 2

จากการนำแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงที่ผ่านการปรับปรุงข้อสัมภาษณ์ตามผลการวิเคราะห์ครั้งที่ 1 ไปทำการสอบวัดครั้งที่ 2 กับกลุ่มตัวอย่างดังที่กล่าวมาข้างต้น ซึ่งมีจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมทำให้ค่าที่ได้มีความชัดเจนและสามารถแก้ไขปรับปรุงและจัดเรียงลำดับข้อสัมภาษณ์ตามความเหมาะสมทั้งทางด้านสถิติและสภาพสังคมไทยโดยมีหลักในการพิจารณาดังนี้

- ความเหมาะสมทางสถิติ : มีค่า D และค่า p อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด(ดังกล่าวก่อนในการวิเคราะห์ครั้งที่ 1) แต่ถ้าพบว่าข้อสัมภาษณ์ใดที่อยู่ในช่วงอายุ 6 ขวบ (ซึ่งเป็นช่วงอายุที่ผู้วิจัยไม่ได้ทำการศึกษา) เมื่อนำไปสอบวัดกับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ระดับอายุพบว่ามีค่า D และค่า p อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด โดยจะพิจารณาที่ค่า p เป็นหลัก (เพราะเป็นค่าที่บอกถึงระดับความยากง่ายของข้อสัมภาษณ์ที่จะเหมาะสมกับแต่ละช่วงอายุ) ซึ่งผู้วิจัยจะพิจารณาข้อที่มีค่าใกล้เคียง .5 ขึ้นไป

เพราะยึดหลักข้อที่มีความง่ายมากกว่าความยากสำหรับช่วงอายุนั้น เช่น ข้อ 37 ของด้านการสื่อความหมายซึ่งเป็นข้อสัมภาษณ์ช่วงอายุ 5 ขวบ พบว่า มีค่า p จากการวัดในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนเท่ากับ .539 และในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนมีค่าเท่ากับ .763 ส่วนค่า D ที่ได้จากทั้งสองกลุ่มอายุพบว่า อยู่ในระดับเกณฑ์ที่กำหนดจะเห็นได้ว่าค่าที่ได้จาก 2 กลุ่มตัวอย่างอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดทั้งคู่ แต่ผู้วิจัยยึดหลักที่ความง่ายของข้อสัมภาษณ์ที่เหมาะสมกับช่วงอายุ ดังนั้นจึงคงข้อ 37 ไว้ในข้อสัมภาษณ์ช่วงอายุ 5 ขวบ (และเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงแบบวัดฉบับเดิมน้อยที่สุด)

- ความเหมาะสมทางสังคมและวัฒนธรรมไทย : ในกรณีที่พบว่าข้อสัมภาษณ์บางข้อมีค่า p อยู่ในระดับที่ต่ำหรือสูงเกินไปสำหรับช่วงอายุหนึ่งแต่ไปปรากฏค่าที่เหมาะสมกับอีกช่วงอายุหนึ่ง ผู้วิจัยจะดำเนินการพิจารณาเหตุผลจากสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทยควบคู่ไปด้วยเช่นข้อ 40, 41, 44, 45 (ซึ่งเป็นข้อสัมภาษณ์ช่วงอายุ 6 ขวบ) ของด้านการสื่อความหมายที่จะเห็นได้ว่า มีค่า D และค่า p อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด แต่ในการพิจารณาคัดเลือกข้อสัมภาษณ์ที่เหมาะสม ผู้วิจัยจะพิจารณาเหตุผลทางสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทยร่วมด้วย โดยในกรณีนี้ผู้วิจัยจะพิจารณาคัดเลือกเฉพาะข้อ 40 เท่านั้น เพราะมีค่า p ที่ได้แสดงให้เห็นว่ามีความง่ายอยู่ในระดับที่เหมาะสมกับช่วงอายุ 5 ขวบมากกว่าข้ออื่นๆ (ที่มีค่า p ต่ำกว่า .5) ประกอบกับเหตุผลทางด้านสังคมและวัฒนธรรมไทยที่พบว่า ในระบบโรงเรียนจะมีการเน้นสอนให้เด็กรู้จักเขียนชื่อและนามสกุลของตนเองให้ถูกต้อง โดยเฉพาะในระดับชั้นอนุบาล 3 (ซึ่งตรงกับอายุ 5 ขวบขึ้นไป) พบว่าเริ่มมีการสอนให้เด็กรู้จักเขียนเป็นคำ โดยเริ่มจากการเขียนชื่อและนามสกุลของตนเองให้ได้ดังนั้นจะเห็นได้ว่าข้อ 40 นี้ ("การเขียนชื่อ-นามสกุลของตนเองได้ถูกต้อง") มีความเหมาะสมกับช่วงอายุ 5 ขวบมากกว่าข้อ 41 ("เด็กบอกเบอร์โทรศัพท์ที่บ้านได้") เพราะจากการเก็บข้อมูลผู้วิจัยพบว่าลักษณะข้อสัมภาษณ์ที่ 40 มีการให้ความสำคัญต่อการฝึกเด็กมากกว่าข้อที่ 41 ด้วยเหตุผล 2 ประการดังกล่าว ผู้วิจัยจึงจัดเรียงลำดับข้อสัมภาษณ์นี้ให้เป็นข้อสัมภาษณ์ในช่วงอายุ 5 ขวบ

ดังนั้นจากผลการวิเคราะห์รายชื่อครั้งที่ 2 ที่ได้ประกอบกับการใช้หลักในการพิจารณาเลือกข้อสัมภาษณ์ที่ได้ ปรากฏผลดังนี้

- ด้านการสื่อความหมาย : ข้อสัมภาษณ์ช่วงอายุ 3-4 ขวบทุกข้อ มีค่า D และค่า p อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด ผู้วิจัยจึงไม่ทำการแก้ไขใดๆ
- : ข้อสัมภาษณ์ช่วงอายุ 5 ขวบทุกข้อ มีค่า D และค่า p อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด แต่พบว่าข้อที่ 39 ("เด็กบอกวัน-เดือนเกิดได้เอง") มีค่า p (เท่ากับ .276)

อยู่ในระดับที่จัดว่าข้อสัมภาษณ์มีความยากสำหรับช่วงอายุนี้ แต่จากข้อสังเกตที่ได้จากข้อสัมภาษณ์ในช่วงอายุ 6 ขวบ ข้อ 40, 41, 43-45 ที่พบว่ามีค่า p อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดเช่นกัน แต่เมื่อใช้หลักในการพิจารณา(ดังกล่าวมาข้างต้น)จะเห็นได้ว่าข้อ 40 มีความเหมาะสมมากที่สุดที่จะนำมาลำดับให้กับข้อ 39 และนอกจากเหตุผลทางสถิติแล้วจากการพิจารณาความเหมาะสมกับสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทยพบว่าในระบบโรงเรียนโดยเฉพาะในระดับชั้นอนุบาล 3 (ซึ่งเด็กส่วนใหญ่มีอายุประมาณ 5 ขวบขึ้นไป) มีการสอนให้เด็กรู้จักการเขียนชื่อ-นามสกุลของตนเองให้ถูกต้องมากกว่าการให้ความสำคัญในการให้รู้จักและจำวัน-เดือนเกิดของตน ดังนั้นค่า p ที่ได้จากการวิเคราะห์รายข้อครั้งที่ 2 จึงปรากฏว่าค่า p ของข้อ 40 มีความเหมาะสมมากกว่าข้อ 39 ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการสลับข้อสัมภาษณ์ข้อที่ 39 กับข้อที่ 40 โดยให้ข้อ 39 เดิมเป็นข้อ 40 ใหม่ และอยู่ในช่วงอายุ 6 ขวบและข้อ 40 เดิมเป็นข้อ 40 ใหม่และอยู่ในช่วงอายุ 5 ขวบ

- ด้านการใช้ชีวิตประจำวัน : ข้อสัมภาษณ์สำหรับช่วงอายุ 3 ขวบทุกข้อ(ยกเว้นข้อ 24)มีค่า D และค่า p อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด ส่วนข้อ 24 พบว่ามีค่า D และค่า p อยู่ในระดับต่ำกว่าและสูงกว่าเกณฑ์เพียงเล็กน้อย(คือ ค่า $D=.188$ กับค่า $p=.842$) เนื่องจากผู้วิจัยต้องการคงสภาพเดิมของแบบวัดไว้ให้มากที่สุดโดยทำการแก้ไขข้อที่น้อยที่สุด ดังนั้นจึงคงข้อสัมภาษณ์นี้ไว้ในช่วงอายุนี้

: ข้อสัมภาษณ์สำหรับช่วงอายุ 4 ขวบทุกข้อมีค่า D และค่า p อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด ดังนั้นผู้วิจัยจึงไม่ทำการแก้ไขใดๆ

: ข้อสัมภาษณ์สำหรับช่วงอายุ 5 ขวบทุกข้อ (ยกเว้นข้อ 43) มีค่า D และค่า p อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด แต่ข้อ 43 ("การผูกเชือกรองเท้าเป็นหุกระด้าง") พบว่ามีค่า p (เท่ากับ .164) อยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ และจัดว่ามีความยากสำหรับช่วงอายุนี้ ประกอบกับเหตุผลทางความเหมาะสมกับสภาพสังคมไทย คือ จากการสอบถามผู้วิจัยพบว่าในระบบโรงเรียนนั้นเด็กนักเรียนในระดับอนุบาลส่วนใหญ่ใช้รองเท้านักเรียนแบบติดกระดุม หรือแถบการ แต่จะพบว่าเด็กเริ่มใช้รองเท้าแบบผูกเชือกเมื่อเรียนชั้นประถม (เด็กมีอายุ 6 ขวบขึ้นไป) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าข้อสัมภาษณ์นี้จึงมีความยากสำหรับเด็กช่วงอายุ 5 ขวบ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงจัดลำดับให้ข้อ 43 นี้ไปอยู่ในลำดับข้อที่อยู่ในช่วงปลายของอายุนี้ คือ ข้อ 46 และเลื่อนลำดับข้อ 44, 45, 46 มาเป็นข้อ 43, 44, 45 (และจากการวิเคราะห์รายข้อครั้งที่ 2 นี้พบว่าข้อ 45 ที่สลับลำดับข้อกับข้อ 47 มาจากการสอบวัดครั้งที่ 1 มีค่า D และค่า p อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดแสดงให้เห็นว่าการจัดลำดับข้อจากการวิเคราะห์รายข้อครั้งที่ 1 มีความเหมาะสม)

- ด้านสังคม : ข้อสัมภาษณ์ช่วงอายุ 3 ขวบและ 4 ขวบทุกข้อ มีค่า D และค่า p ที่จัดว่าอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด ดังนั้นผู้วิจัยจึงไม่ทำการแก้ไขใดๆ

: ข้อสัมภาษณ์ช่วงอายุ 5 ขวบทุกข้อ มีค่า D และค่า p อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด แต่พบว่าข้อ 31 เมื่อเทียบค่า p ที่ได้กับข้อ 34 พบว่าค่า p ของข้อ 31 มีระดับความยากง่ายที่จัดว่ามีความยากมากกว่าข้อ 34 ดังนั้นเพื่อความเหมาะสมผู้วิจัยจึงจัดเรียงลำดับข้อใหม่ให้ข้อ 31 มาอยู่ที่ช่วงปลายอายุนี้คือ ข้อ 34 และสลับข้อ 34 ไปเป็นลำดับข้อที่ 31 แทน

- ด้านการเคลื่อนไหว : ข้อสัมภาษณ์ช่วงอายุ 3-4⁺ ขวบ เนื่องจากเป็นข้อสัมภาษณ์ที่ใช้ควบคู่กัน ดังนั้นเมื่อพิจารณาค่า D และค่า p ที่ได้จากทั้งสองกลุ่มอายุจึงพบว่าส่วนใหญ่มีค่า D และค่า p อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดยกเว้นข้อ 34, 36 ที่พบว่าค่า D และค่า p ที่ได้มีค่าอยู่ในระดับต่ำ ดังนั้นเพื่อความเหมาะสมและคงสภาพเดิมของแบบวัดไว้ให้มากที่สุด ผู้วิจัยจึงสลับลำดับข้อ 34, 36 มาไว้ช่วงปลายอายุคือ ข้อ 34 เป็นข้อ 35 ส่วนข้อ 36 คงอยู่ที่เดิม

สรุปผลการวิเคราะห์ที่ได้จากการสอบวัดครั้งที่ 2 พบว่าหลังจากมีการแก้ไขและจัดลำดับข้อสัมภาษณ์ตามความเหมาะสมทางด้านสถิติรวมทั้งสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทยทำให้ข้อสัมภาษณ์ของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงในแต่ละด้านหลักของแต่ละช่วงอายุ ปรากฏตามตาราง 16-20

ตาราง 16 จำนวนข้อ ลำดับข้อและข้อที่แก้ไขในแต่ละด้านหลักและแต่ละช่วงอายุ จากการ
วิเคราะห์รายชื่อครั้งที่ 2

พฤติกรรม การ ปรับตัว ด้าน	อายุ 3 ขวบ			อายุ 4 ขวบ			อายุ 5 ขวบ		
	จำนวน ข้อ	ลำดับข้อ	ข้อที่ แก้ไข	จำนวน ข้อ	ลำดับข้อ	ข้อที่ แก้ไข	จำนวน ข้อ	ลำดับข้อ	ข้อที่ แก้ไข
Com.	จำนวน 8 ข้อตั้งแต่ 29-36			ไม่มีการแก้ไขใน ข้อใดๆ			3 ข้อ	37-39	สลับข้อ40 (ช่วง6ขวบ เป็นข้อ39)
Dai.	9ข้อ	23-31	ไม่จำเป็น ต้อง แก้ไข ข้อใดๆ	9ข้อ	32-40		6ข้อ	41-46	สลับข้อ43 เป็นข้อ46 และเลื่อนข้อ 44, 45, 46 ขึ้นมาเป็นข้อ 43, 44, 45
Soc.	4ข้อ	22-25	ไม่จำเป็น ต้อง แก้ไข ใดๆ	5ข้อ	26-30	ไม่จำเป็น ต้อง แก้ไข ใดๆ	4ข้อ	31-34	สลับลำดับข้อ ระหว่างข้อ 31 กับ 34
Got.	จำนวน 13 ข้อ ตั้งแต่ข้อที่ 24-36						สลับลำดับ ข้อ 34 เป็นข้อ 35		

ตาราง 17 สรุปจำนวนข้อและลำดับข้อของข้อสัมภาษณ์ด้านการสื่อความหมายที่ดัดแปลงแล้ว
โดยเทียบกับชุด Survey Form (ต้นฉบับ) ชุดการสอบวัดครั้งที่ 1 ชุดการสอบวัดครั้งที่ 2

Survey Form	ชุดสำหรับการ สอบวัดครั้งที่ 1	ชุดสำหรับการ สอบวัดครั้งที่ 2	ชุดที่ได้หลังการ ดัดแปลง
	<u>ช่วงอายุ 3-4 ขวบ</u>		
28	28	29 (คือข้อ 28 ของชุดนี้)	29
<u>ช่วงอายุ 3-4 ขวบ</u>			
29	29	28 (คือข้อ 29 ของชุดนี้)	28
30	30	30	30
31	31	31	31
32	32	32	32
33	33	33	33
34	34	34	34
35	35	35	35
36	36	36	36
<u>ช่วงอายุ 5 ขวบ</u>	<u>ช่วงอายุ 5 ขวบ</u>		
37	37	37	37
38	38	38	38
39	39	39	40 (คือข้อ 39 ของชุดนี้)
40	40	ตัดออก	ตัดออก

ตาราง 17 (ต่อ)

Survey Form	ชุดสำหรับการ สอบวัดครั้งที่ 1	ชุดสำหรับการ สอบวัดครั้งที่ 2	ชุดที่ได้หลังการ ตัดแปลง
<u>ช่วงอายุ 6 ขวบ</u>			
41	40	40	39 (คือข้อ 40 ของชุดนี้)
42	41	41	41
43	42	42	42
44	43	43	43
46	44	44	44
47	45	45	45

ตาราง 18 สรุปจำนวนข้อและลำดับข้อของข้อสัมภาษณ์ด้านการใช้ชีวิตประจำวันที่คัดแปลงแล้ว
โดยเทียบกับชุด Survey Form (ต้นฉบับ) ชุดการสอบวัดครั้งที่ 1 ชุดการสอบวัดครั้งที่ 2

Survey Form	ชุดสำหรับการ สอบวัดครั้งที่ 1	ชุดสำหรับการ สอบวัดครั้งที่ 2	ชุดที่ได้หลังการ คัดแปลง
<u>ช่วงอายุ 3 ขวบ</u>			
23			
24			
25			
26			
27	คงเดิม	คงเดิม	คงเดิม
28			
29			
30			
31			
<u>ช่วงอายุ 4 ขวบ</u>			
32			
33			
34			
35			
36	คงเดิม	คงเดิม	คงเดิม
37			
38			
39			
40			

ตาราง 18(ต่อ)

Survey Form	ชุดสำหรับการ สอบวัดครั้งที่ 1	ชุดสำหรับการ สอบวัดครั้งที่ 2	ชุดที่ได้หลังการ ดัดแปลง
<u>ช่วงอายุ 5 ขวบ</u>	<u>ช่วงอายุ 5 ขวบ</u>		
41	41	41	41
42	42	42	42
43	43	43	44
			(คือข้อ 43 ของชุดนี้)
44	44	44	45
			(คือข้อ 44 ของชุดนี้)
45	45	47	46
		(คือข้อ 45 ของชุดใหม่)	(คือข้อ 45 ของชุดนี้)
46	46	46	43
			(คือข้อ 46 ของชุดนี้)
<u>ช่วงอายุ 6 ขวบ</u>			
47	47	45	47
		(คือข้อ 47 ของชุดใหม่)	(คือข้อ 47 ของชุดนี้)
48	48	48	48
49	49	49	49
50	50	50	50

ตาราง 19 สรุปจำนวนข้อและลำดับข้อของข้อสัมภาษณ์ด้านสังคมที่ตัดแปลงแล้ว โดยเทียบกับ
ชุด Survey Form (ต้นฉบับ) ชุดการสอบวัดครั้งที่ 1 ชุดการสอบวัดครั้งที่ 2

Survey Form	ชุดสำหรับการ สอบวัดครั้งที่ 1	ชุดสำหรับการ สอบวัดครั้งที่ 2	ชุดที่ได้หลังการ ตัดแปลง
<u>ช่วงอายุ 3 ขวบ</u>			
22			
23	คงเดิม	คงเดิม	คงเดิม
24			
25			
<u>ช่วงอายุ 4 ขวบ</u>			
26			
27			
28	คงเดิม	คงเดิม	คงเดิม
29			
30			
<u>ช่วงอายุ 5 ขวบ</u>			
31	31	31	34 (คือข้อ 31 ของชุดนี้)
32	32	32	32
33	33	33	33
34	34	34	31 (คือข้อ 34 ของชุดนี้)

ตาราง 20 สรุปจำนวนข้อและลำดับข้อของข้อสัมภาษณ์ด้านการเคลื่อนไหวที่ตัดแปลงแล้ว โดย
เทียบกับชุด Survey Form (ต้นฉบับ) ชุดการสอบวัดครั้งที่ 1 ชุดการสอบวัดครั้งที่ 2

Survey Form	ชุดสำหรับการ สอบวัดครั้งที่ 1	ชุดสำหรับการ สอบวัดครั้งที่ 2	ชุดที่ได้หลังการ ตัดแปลง
<u>ช่วงอายุ 3-4⁺ ขวบ</u>			
24			24
25			25
26			26
27			27
28			28
29			29
30	คงเดิม	คงเดิม	30
31			31
32			32
33			33
34			35
			(คือข้อ 34 ของชุดนี้)
35			34
			(คือข้อ 35 ของชุดนี้)
36			36

2.2 การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง

การคำนวณค่าความเชื่อมั่นของแบบวัด กระทำโดยการแบ่งข้อมูลจากการสอบวัดครั้งที่ 2 จำนวน 30 ราย ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน เพื่อทำการสอบวัดซ้ำโดยทิ้งระยะห่างจากการสอบวัดครั้งแรกกับครั้งสองประมาณ 2 สัปดาห์ (14 วัน) จากนั้นนำข้อมูลที่ได้นำมาทำการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง ทั้งด้านหลักและด้านย่อย รวมทั้งพฤติกรรมการปรับตัวรวม โดยใช้สูตรการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ปรากฏผลดังตาราง 21

ตาราง 21 ค่าความเชื่อมั่นแบบการสอบซ้ำ (Test-retest) ของพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลัก ด้านย่อย และพฤติกรรมการปรับตัวรวมของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง

พฤติกรรมการปรับตัว	ค่า r_{tt}
- ด้านการสื่อความหมาย	.8149
: การรับรู้	*
: การแสดงออก	.8061
: การเขียน	.8656
- ด้านการใช้ชีวิตประจำวัน	.6988
: การช่วยเหลือตนเอง	.5004
: การงานบ้าน	.8580
: การใช้ชีวิตในชุมชน	.7269
- ด้านสังคม	.3657
: ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล	.3244
: การเล่นและใช้เวลาว่าง	.3430
: การจัดการ	.3648
- ด้านการเคลื่อนไหว	.3260

ตาราง 21 (ต่อ)

พฤติกรรมกำรปรับตัว	ค่า r_{xx}
การใช้กล้ำมเนื้อมัดใหญ่	.4420
การใช้กล้ำมเนื้อมัดเล็ก	.2917
-พฤติกรรมกำรปรับตัวรวม (Ad.Be.)	.7388

* เนื่องจากทุกข้อมูลได้คะแนนเต็มทุกข้อ เพราะข้อสัมภาษณ์อยู่ในช่วงอายุไม่เกิน 2 ขวบแต่กลุ่มตัวอย่างที่ใช้สอบวัดเริ่มต้นจาก 3 ขวบขึ้นไป เพราะฉะนั้นทุกคนจึงทำผ่านได้หมด

จากตาราง 21 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงให้เห็นว่า แบบวัดพฤติกรรมกำรปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงมีค่าความเชื่อมั่นของคะแนนพฤติกรรมกำรปรับตัวรวมเท่ากับ .7388 ส่วนคะแนนพฤติกรรมกำรปรับตัวด้านหลักพบว่าคะแนนด้านที่มีความเชื่อมั่นสูงสุดคือ คะแนนการสื่อความหมายโดยมีค่าเท่ากับ .8149 ส่วนด้านที่มีความเชื่อมั่นต่ำสุดคือคะแนนด้านการเคลื่อนไหวโดยมีค่าเท่ากับ .3260 ส่วนคะแนนพฤติกรรมกำรปรับตัวด้านย่อยพบว่า คะแนนด้านที่มีความเชื่อมั่นสูงสุดคือคะแนนทักษะการเขียนโดยมีค่าเท่ากับ .8681 ส่วนคะแนนด้านที่มีความเชื่อมั่นต่ำสุดคือคะแนนทักษะการใช้กล้ำมเนื้อมัดเล็ก โดยมีค่าเท่ากับ .2917

2.3 การตรวจสอบหาความเที่ยงตรงของแบบวัด

ผู้วิจัยดำเนินการตรวจสอบหาความเที่ยงตรงของแบบวัดพฤติกรรมกำรปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง ด้วยวิธีการทางสถิติดังนี้

2.3.1 การหาความเที่ยงตรงแบบ Convergent validity ด้วยการหาความสัมพันธ์ระหว่างแบบวัดพฤติกรรมกำรปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง กับแบบวัดพฤติกรรมกำรปรับตัวสำหรับเด็กปฐมวัย (ของพิศสมัย อรรถย) โดยใช้วิธีการหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's product moment correlation coefficient)

2.3.2 การวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor analysis)

2.3.1 การหาความเที่ยงตรงแบบ Convergent validity

ผู้วิจัยได้นำแบบวัดพฤติกรรมกรรมการปรับตัวสำหรับเด็กปฐมวัย (ของพิศสมัย อรทัย) ไปทำการสอบวัดกลุ่มตัวอย่าง (ซึ่งอยู่ในกลุ่มที่ทำการสอบวัดครั้งที่ 2) ด้วยแบบวัดพฤติกรรมกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง จำนวน 30 คน จากนั้นนำข้อมูลที่ได้จากการสอบวัดทั้งสองแบบวัดมาทำการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน พบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนแบบวัดพฤติกรรมกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง กับคะแนนแบบวัดพฤติกรรมกรรมการปรับตัวสำหรับเด็กปฐมวัยมีค่าเท่ากับ .7102 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 แสดงว่าแบบวัดพฤติกรรมกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง กับแบบวัดพฤติกรรมกรรมการปรับตัวสำหรับเด็กปฐมวัยมีความสัมพันธ์กันอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างสูง

2.3.2 การวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor analysis)

สำหรับการวิเคราะห์องค์ประกอบผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากการสอบวัดด้วยแบบวัดพฤติกรรมกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงในกลุ่มตัวอย่างที่แบ่งเป็น 2 ระดับอายุคือระดับอายุ 3 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน (โดยรวมระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน กับ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนเป็น 1 กลุ่มเนื่องจากมีพฤติกรรมกรรมการปรับตัวด้านหลัก 4 ด้านเหมือนกัน) และระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน (มีพฤติกรรมกรรมการปรับตัวด้านหลัก 3 ด้าน) มาทำการสกัดองค์ประกอบด้วยเทคนิคแกนสำคัญ(Principal component analysis:PC) ปรากฏผลดังตาราง 22-25

ตาราง 22 เมตริกสหสัมพันธ์ ระหว่างด้านหลัก 4 ด้าน ของคะแนนพฤติกรรมกรรมการปรับตัวของ
กลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน

	Com.	Dai.	Soc.	Mot.
Com.	1.0000			
Dai.	.4777**	1.0000		
Soc.	.3486**	.4488**	1.0000	
Mot.	.3514**	.5396**	.3088*	1.0000

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.001 * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

จากตาราง 22 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงให้เห็นว่า ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11เดือน ด้านหลักทั้ง 4 ด้านของคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวมีความสัมพันธ์กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง .3088 ถึง .5396

ตาราง 23 เมตริกสหสัมพันธ์ระหว่างด้านหลัก 3 ด้านของคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปี ถึง 5 ปี 11เดือน

	Com.	Dai.	Soc.
Com.	1.0000		
Dai.	.4860**	1.0000	
Soc.	.0267	.2397*	1.0000

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 23 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงให้เห็นว่าในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11เดือน ด้านการสื่อความหมาย และด้านสังคมต่างก็สัมพันธ์กับการใช้ชีวิตประจำวันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอย่างน้อยที่ระดับ.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็น 0.4860 และ .2397 แต่ด้านการสื่อความหมายไม่สัมพันธ์กับด้านสังคม (ค่าที่ได้ต่ำมาก)

ตาราง 24 จำนวนองค์ประกอบ ค่าไอเกนและค่าร้อยละของความแปรปรวนของแบบวัด
พฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11
เดือนและ 5 ปี ถึง 5 ปี 11 เดือน

องค์ประกอบ	อายุ 3 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน		องค์ประกอบ	อายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน	
	ค่าไอเกน	ค่าร้อยละของ ความแปรปรวน		ค่าไอเกน	ค่าร้อยละของ ความแปรปรวน
1.	2.2480	56.2	1.	1.5528	51.8
2.	.7004	17.5	2.	.9788	32.6
3.	.6383	16.0	3.	.4684	15.6
4.	.4133	10.3			

จากตาราง 24 จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ เมื่อพิจารณาทั้ง 2 กลุ่มระดับอายุ พบว่ามีองค์ประกอบที่ 1 เท่านั้นที่มีค่าไอเกน (Eigen value) เกินหนึ่ง นอกนั้นมีค่าต่ำกว่าหนึ่งแสดงว่า แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง ที่ประกอบด้วยด้านหลัก 4 ด้าน สำหรับช่วงอายุ 3 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนและด้านหลัก 3 ด้านในช่วงอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน นี้วัดองค์ประกอบร่วมกัน 1 องค์ประกอบ โดยในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน มีค่าร้อยละของความแปรปรวนระหว่างตัวแปรหลักทั้ง 4 ตัวแปร ที่สามารถอธิบายได้ด้วยองค์ประกอบ 1 องค์ประกอบเป็น 56.2 และในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนมีค่าร้อยละของความแปรปรวนระหว่างตัวแปรหลักทั้ง 3 ตัวแปรที่สามารถอธิบายได้ด้วยองค์ประกอบ 1 องค์ประกอบเป็น 51.8 ซึ่งมีค่าเกินครึ่งหนึ่งของความแปรปรวนทั้งหมด และสรุปได้ว่าด้านหลักทั้ง 4 ด้านได้แก่ ด้านการสื่อความหมาย ด้านการใช้ชีวิตประจำวัน ด้านสังคม รวมทั้งด้านการเคลื่อนไหวและ 3 ด้านหลัก ได้แก่ ด้านการสื่อความหมาย ด้านการใช้ชีวิตประจำวัน ด้านสังคม มีความเหมาะสมที่สามารถนำมาใช้ในการสอบวัดพฤติกรรมการปรับตัว (Adaptive

behavior) ร่วมกันซึ่งหลักฐานที่กล่าวมานี้สนับสนุนความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct validity) ของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว

ตาราง 25 น้ำหนักองค์ประกอบ (Factor loading) เมื่อจำแนกองค์ประกอบเท่ากับ 1 ของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนและ 5 ปีถึง 11 เดือน

ตัวแปร	Factor loading อายุ 3 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน	ตัวแปร	Factor loading อายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน
Com.	.7222	Com.	.7868
Dai.	.8425	Dai.	.8721
Soc.	.6873	Soc.	.4161
Mot.	.7377		

จากตาราง 25 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบอยู่ระหว่าง 0.6873-0.8425 และกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบอยู่ระหว่าง 0.4161-0.8721 ซึ่งมีข้อสังเกตว่า Factor loading ของตัวแปร Soc. (ด้านสังคม) ของกลุ่มตัวอย่าง 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนนี้ มีค่าค่อนข้างต่ำ

2.4 การหาเกณฑ์ปกติ (Norms) ของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงนี้เป็นเกณฑ์ปกติระดับท้องถิ่น (Local norms) โดยสุ่มวัดจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กนักเรียนในระดับอนุบาล 1 อนุบาล 2 และอนุบาล 3 จากศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ในวัดสังกัดกรมการศาสนา ในเขตกรุงเทพมหานครและโรงเรียนเอกชนประเภทสามัญศึกษา ระดับก่อนประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่นำมาสร้างเกณฑ์ปกติ มีจำนวนทั้งหมด 456 คน โดยแบ่งออกเป็น 6 ระดับอายุ คือ 3 ปีถึง 3 ปี 5 เดือน 3 ปี 6 เดือนถึง 3 ปี 11 เดือน 4 ปีถึง 4 ปี 5 เดือน 4 ปี 6 เดือนถึง 4 ปี 11 เดือน 5 ปีถึง 5 ปี 5 เดือน และ 5 ปี 6 เดือนถึง 5 ปี 11 เดือน จำนวนช่วงอายุละ 76 คน โดยที่คะแนนเกณฑ์ปกตินี้เป็นคะแนนมาตรฐานในรูปคะแนนที (T-scores) โดยผู้วิจัยได้ดัดแปลงคะแนนดิบของด้านหลักและคะแนนดิบของพฤติกรรมการปรับตัวรวม ในแต่ละระดับอายุให้เป็นคะแนนที (T-scores) ปรากฏผลดังตาราง 26-31

ตาราง 26 เกณฑ์ปกติ(Norms)ของคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว
VABS ฉบับดัดแปลงสำหรับเด็กอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน

คะแนนดิบ					คะแนนมาตรฐาน
พฤติกรรมการ ปรับตัวรวม	ด้านหลัก 4 ด้าน				T
	Com.	Dai.	Soc.	Mot.	
		84			77
	72			64	70
					69
266					68
					67
262	71			63	66
260					65
259	70		63	62	64
257-258			62		63
255		72	61		62
254-253	69	71		61	61
252		70	60		60
250	68		59	60	59
248		69			58
246-247		68	58	59	57
244-245	67	67	57		56
243		66		58	55
241- 242	66		56		54
239-240		65	55	57	53

(ตาราง 26 ต่อ)

คะแนนดิบ					คะแนนมาตรฐาน T
พฤติกรรมกร	ด้านหลัก 4 ด้าน				
	Com.	Dai.	Soc.	Mot.	
ปรับตัวรวม					
237-238					52
236-235	65	63	54	56	51
233		62	53		50
232	64	61	52		49
231-230					48
228		60	51	54	47
227	63	59	50		46
		58	53		45
224	62		49		44
223		56	48	52	43
220					42
	61	55	47		41
		54			40
215-214		53			39
213	60	52	45	50	38
212-211					37
	59		43	49	36
208-207		50			35
		49	42	48	34
204		48			33
201-202				47	32

ตาราง 26 (ต่อ)

คะแนนดิบ					คะแนนมาตรฐาน
พฤติกรรมการปรับตัว	Com.	Dai.	Soc.	Mot.	T
200					31
198				46	30
				44	26

จากตาราง 26 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้พบว่าเกณฑ์ปกติของคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลักทั้ง 4 ด้าน และคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวรวมของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงสำหรับระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 5 เดือน ในรูปคะแนน ที (T-score) มีพิสัยดังนี้ พฤติกรรมการปรับตัวรวมมีคะแนน T_{30} ถึง T_{70} ด้านการสื่อความหมายมีคะแนน T_{36} ถึง T_{70} ด้านการใช้ชีวิตประจำวันมีคะแนน T_{33} ถึง T_{77} ด้านสังคมมีคะแนน T_{34} ถึง T_{64} และด้านการเคลื่อนไหวมีคะแนน T_{26} ถึง T_{70}

ตาราง 27 เกณฑ์ปกติ(Norms)ของคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว
VABS ฉบับดัดแปลงสำหรับเด็กอายุ 3 ปี 6 เดือนถึง 3 ปี 11 เดือน

คะแนนดิบ					คะแนนมาตรฐาน
พฤติกรรมการปรับตัว	Com.	Dai.	Soc.	Mot.	T
			81		100
284		86			75
.	78	84			73
.					.
		82		66	70
275-276	76				69
274			65		68
	75	80			67
271		79	64		66
269-270	74	78			65
268			63		64
267	73	77		63	63
265		76	62		62
263-264	72	75			61
262			61	62	60
	71	74			59
259		73	60	61	58
257-258	70	72			57
256		82	59	60	56
255	69	71			55

ตาราง 27 (ต่อ)

คะแนนดิบ					คะแนนมาตรฐาน
พฤติกรรมกรรการ ปรับตัว	Com.	Dai.	Soc.	Mot.	T
253		70	58		54
251-252	68	69			53
250			57		52
248-249	67	68			51
247	66	67	56		50
245-246		66		57	49
244	65		55		48
242-243		65		56	47
241	64	64	54		46
239		63			45
238	63		53	55	44
236-257		62			43
235	62	61	52		42
233		60			41
232	61	59	51		40
231-230		59			39
229	60	58	50		38
227-228		57			37
226	59		49		36
		56		51	35
223		55	48		34
		54			33

ตาราง 27 (ต่อ)

คะแนนดิบ					คะแนนมาตรฐาน
พฤติกรรมการปรับตัว	Com.	Dai.	Soc.	Mot.	T
220	57	52	47		32
			46		30
					29
212	55			48	28
					27
	54				26
				46	23

จากตาราง 27 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้พบว่าเกณฑ์ปกติของคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลักทั้ง 4 ด้านและคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวรวม ของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง สำหรับระดับอายุ 3 ปี 6 เดือนถึง 3 ปี 11 เดือน ในรูปคะแนนที่ (T-score) มีพิสัยดังนี้พฤติกรรมการปรับตัวรวมมีคะแนน T_{27} ถึง T_{75} ด้านการสื่อความหมายมีคะแนน T_{26} ถึง T_{73} ด้านการใช้ชีวิตประจำวันมีคะแนน T_{30} ถึง T_{75} ด้านสังคมมีคะแนน T_{30} ถึง T_{100} และด้านการเคลื่อนไหวมีคะแนน T_{23} ถึง T_{70}

ตาราง 28 เกณฑ์ปกติ (Norms) ของคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงสำหรับเด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 5 เดือน

คะแนนดิบ					คะแนนมาตรฐาน
พฤติกรรมการปรับตัว	Com.	Dai.	Soc.	Mot.	T
	94				93
	.				.
	.		117-118		89
	91				88
			115		87
	.		.		.
			106		81
330					80
					79
325		94			78
					.
				70	73
318					.
		89			71
					68
					.
					.
		85		69	65
		84			64

ตาราง 28 (ต่อ)

คะแนนดิบ					คะแนนมาตรฐาน
พฤติกรรม ปรับตัว	Com.	Dai.	Soc.	Mot.	T
294		83		66	63
	77				62
	76			65	61
		81			60
284-286	75	80		0	59
283				64	58
	74	79			57
278		78	70	63	56
277	73	77	69		55
274			67-68	62	54
272-273	72	76	63		53
270-271	71	75	65		52
268-269			64	61	51
266-267	70	74	62		50
263-265		73	61	60	49
261-262	69	72	59		48
259		70	57-58	59	47
257-258	68		56		46
256		70	55		45
	67	69	53-54	58	44
252	66	65-66	51-52		43

ตาราง 28 (ต่อ)

คะแนนดิบ					คะแนนมาตรฐาน
พฤติกรรมกา ปรับตัว	Com.	Dai.	Soc.	Mot.	T
249-250		68		57	42
248	65	67	49		41
245		66		56	40
	64				39
		65			38
238	63	64		55	37
					36
234				54	35
233					34
	61				29

จากตาราง 28 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกณฑ์ปกติของคะแนนพฤติกรรมกาปรับตัว ด้านหลักทั้ง 4 ด้าน และคะแนนพฤติกรรมกาปรับตัวรวมของแบบวัดพฤติกรรมกาปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงสำหรับระดับอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 5 เดือน ในรูปคะแนนที่ (T-scores) มีพิสัยดังนี้ พฤติกรรมกาปรับตัวรวมมีคะแนน T_{34} ถึง T_{93} ด้านการสื่อความหมายมีคะแนน T_{29} ถึง T_{78} ด้านการใช้ชีวิตประจำวันมีคะแนน T_{37} ถึง T_{78} ด้านสังคมมีคะแนน T_{41} ถึง T_{89} และด้านการเคลื่อนไหวมีคะแนน T_{35} ถึง T_{73}

ตาราง 29 เกณฑ์ปกติ(Norms) ของคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงสำหรับเด็กอายุ 4 ปี 6 เดือนถึง 4 ปี 11 เดือน

คะแนนดิบ					คะแนนมาตรฐาน
พฤติกรรมการปรับตัว	Com.	Dai.	Soc.	Mot.	T
317	87				81
					80
			77		79
					.
					.
					74
	83				73
	82				71
	74	96			70
		94			69
302					67
			70		66
299		90			65
298		89	69		64
	78	88	68		63
293-294		87			62
291-292	77	86	67	70	61
289-290		85		69	60
287-288	76	84	66	68	59

ตาราง 29 (ต่อ)

พฤติกรรมกา ปรับตัว	คะแนนดิบ				คะแนนมาตรฐาน
	Com.	Dai.	Soc.	Mot.	T
285-286		83			58
283	75	82	65	67	57
280-282		81	64	66	56
278-279	74	80			55
276-277		79	63	65	54
275	73	78		64	53
272		77	62	63	52
270-271	72	76	61		51
	71	75	61	62	50
267		74		61	49
264-265	70	73	60		48
262		72	59	60	47
260-261	69	71		59	46
259		70	58	58	45
256	68	69			44
255			59	57	43
252	67	66-67		56	42
		65	56		41
249	66	64			40
246-247		63	55	54	39
244		62	54	53	38

ตาราง 29 (ต่อ)

คะแนนดิบ					คะแนนมาตรฐาน
พฤติกรรมการปรับตัว	Com.	Dai.	Soc.	Mot.	T
242-243		61			37
	64		53		36
236	63		52		34
				50	33
	62		51		32
					30
226					29
		48			27
					.
	59				26
					.
208	56				20

จากตาราง 29 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกณฑ์ปกติของคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลักทั้ง 4 ด้าน และคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวรวมของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวVABS ฉบับดัดแปลงสำหรับระดับอายุ 4 ปี 6 เดือนถึง 4 ปี 11เดือนในรูปคะแนนที-ปกติ (T-score) มีพิสัยดังนี้ พฤติกรรมการปรับตัวรวมมีคะแนน T_{20} ถึง T_{74} ด้านการสื่อความหมายมีคะแนน T_{20} ถึง T_{81} ด้านการใช้ชีวิตประจำวันมีคะแนน T_{27} ถึง T_{70} ด้านสังคมมีคะแนน T_{32} ถึง T_{79} และด้านการเคลื่อนไหวมีคะแนน T_{33} ถึง 61

ตาราง 30 เกณฑ์ปกติ(Norms)ของคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว

VABS ฉบับดัดแปลงสำหรับเด็กอายุ 5 ปี ถึง 5 ปี 5 เดือน

พฤติกรรมการปรับตัว	คะแนนดิบ			คะแนนมาตรฐาน
	Com.	Dai.	Soc.	T
292-293	128			107
		146		101
				.
				.
262-263	98			73
				.
	95	107	88	70
259		106		69
		105		68
254	94	104		67
				66
243	91			65
		100		64
				63
				62
243		96	71	61
	86	95	75	60
	85	94	75	59
		93	73	58

ตาราง 30 (ต่อ)

พฤติกรรมกรร ปรับตัว	คะแนนดิบ			คะแนนมาตรฐาน
	Com.	Dai.	Soc.	T
237-238	84	91	72	57
235-236	83	90	71	56
233	82	89	69	55
231-232	81	87-88	68	54
	80	86	67	53
227-228	79	85	66	52
225-226	78	83-84	64-65	51
222-224	77	82	63	50
220-221		81	62	49
218-219		80	61	48
216	75	78-79	59-60	47
215	74	77	58	46
212-213	73	76		45
210-211	72	75		44
	71	72-73	55	43
	70	72	53	42
204-205	69	71	52	41
201	68	70		40
199	67	68-69		39
198		67		38
193	66	65-66		37

ตาราง 30 (ต่อ)

พฤติกรรมกร ปรับตัว	คะแนนดิบ			คะแนนมาตรฐาน
	Com.	Dai.	Soc.	T
191	64	64		35
189-190	63	62		34
				33
184				32
183				31
181				30

จากตาราง 30 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกณฑ์ปกติของคะแนนพฤติกรรมกรปรับตัว
 ด้านหลักทั้ง 3 ด้าน และคะแนนพฤติกรรมกรปรับตัวรวมของแบบวัดพฤติกรรมกรปรับตัวVABS
 ฉบับดัดแปลงสำหรับระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 5 เดือนในรูปคะแนนที่ (T-score) มีพิสัย
 ดังนี้ พฤติกรรมกรปรับตัวรวมมีคะแนน T_{30} ถึง T_{101} ด้านการสื่อความหมายมีคะแนน T_{34}
 ถึง T_{107} ด้านการใช้ชีวิตประจำวันมีคะแนน T_{34} ถึง T_{101} ด้านทักษะทางสังคมมีคะแนน
 T_{41} ถึง T_{70}

ตาราง 31 เกณฑ์ปกติ(Norms) ของคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว
VABS ฉบับดัดแปลงสำหรับเด็กอายุ 5 ปี 6 เดือนถึง 5 ปี 11 เดือน

คะแนนดิบ				คะแนนมาตรฐาน
พฤติกรรมการ ปรับตัว	Com.	Dai.	Soc.	T - ปกติ
292		114		82
				81
				80
	.			.
	97			76
276	96			75
	95			74
				73
				72
273				71
270	92		81	70
			81	68
	90	102		67
261	89	99	79	66
	88	98	78	65
257		97	77	64
254-255			76	63
250	86		75	62
		95	74	61

ตาราง 31 (ต่อ)

พฤติกรรมกร ปรับตัว	คะแนนดิบ			คะแนนมาตรฐาน
	Com.	Dai.	Soc.	T
	85	94	73	60
247	84		73	59
243-244	83	92	72	58
242		91	71	57
240	82	90	70	56
238	81	89	69	55
235	80	88		54
233-234		87	68	53
231	79		67	52
229	78	86	66	51
227-228		85	65	50
225-226	77	84	64	49
222-224	76	83	63	48
220-221	75	82		47
219		81	62	46
216	74	80	61	45
214-215	73	79	60	44
212-213	72		59	43
208-209	71		57	41
206-204		76		40
			56	39

(ตาราง 31 ต่อ)

พฤติกรรมการ ปรับตัว	คะแนนดิบ			คะแนนมาตรฐาน
	Com.	Dai.	Soc.	T
199-200	69	74		38
	68	73		37
197		72	53	36
		71		35
194	66	70		34
		69		33
189	64	68		32

จากตาราง 31 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกณฑ์ปกติของคะแนนพฤติกรรมการปรับตัว ด้านหลักทั้ง 3 ด้าน และคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวรวมของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงสำหรับระดับอายุ 5 ปี 6 เดือนถึง 5 ปี 11 เดือนในรูปคะแนนที่ (T-score) มีพิสัยดังนี้ พฤติกรรมการปรับตัวรวมมีคะแนน T_{32} ถึง T_{81} ด้านการสื่อความหมายมีคะแนน T_{32} ถึง T_{76} ด้านการใช้ชีวิตประจำวันมีคะแนน T_{32} ถึง T_{82} ด้านสังคมมีคะแนน T_{36} ถึง T_{70}

2.5 การศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการปรับตัวตามตัวแปรต่างๆ

ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาในขั้นนี้ ด้วยการใช้ข้อมูลเช่นเดียวกับข้อมูลในการสร้างเกณฑ์ปกติ โดยผู้วิจัยดำเนินการศึกษาเปรียบเทียบตามตัวแปรต่างๆดังนี้

2.5.1 การศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการปรับตัวตามตัวแปรอายุ

2.5.2 การศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการปรับตัวตามตัวแปรเพศ

2.5.3 การศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการปรับตัวตามตัวแปรสถานศึกษา

2.5.4 การศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการปรับตัวตามตัวแปรการศึกษาของบิดาและมารดา

2.5.5 การศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการปรับตัวตามตัวแปรสถานภาพทางเศรษฐกิจของบิดามารดา

2.5.1 การเปรียบเทียบพฤติกรรมการปรับตัวตามตัวแปรอายุ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาโดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมด้านหลัก ด้านย่อยและพฤติกรรมการปรับตัวรวมระหว่างกลุ่มตัวอย่าง อายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนและ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนด้วยการใช้ F-test (One-Way analysis of variance) และกรณีทีค่า F มีนัยสำคัญทางสถิติผู้วิจัยได้ทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยใช้ Tukey 's Test (HSD) ยกเว้นด้านหลักด้านการเคลื่อนไหวเนื่องจากผู้วิจัยทำการสอบวัดเพียง 2 ช่วงอายุคือ อายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือนกับ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนซึ่งผู้วิจัยใช้วิธีการ t-test ในการทดสอบได้ผลวิเคราะห์ดังตาราง 32

ตาราง 32 ค่าสถิติพื้นฐานและค่า F ของการทดสอบความแตกต่างและการทดสอบรายคู่ของค่าเฉลี่ย
คะแนนพฤติกรรมกรรมการปรับตัวที่จำแนกตามด้านหลัก (4 ด้าน) ด้านย่อย (11 ด้าน) และคะแนน
พฤติกรรมกรรมการปรับตัวรวมระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่มช่วงอายุ

พฤติกรรม การปรับตัวด้าน	ระดับอายุ3ปีถึง3ปี11เดือน		ระดับอายุ4ปีถึง4ปี11เดือน		ระดับอายุ5ปีถึง5ปี11เดือน		ค่า F	คู่เปรียบเทียบ
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.		
Com.	65.2961	4.686	70.6974	5.350	77.3421	8.138	**142.1063	3>2>1
Com.r.	23.9211	0.439	24.0066	0.140	24.1382	0.488	**12.0852	3>2>1
Com.e.	40.3947	3.899	44.1645	3.428	48.1316	3.664	**168.9956	3>2>1
Com.w.	0.9803	1.2151	2.5263	2.904	5.0724	4.911	**57.1187	3>2>1
Dai.	64.3684	8.297	74.2171	8.987	83.6184	10.905	**157.414	3>2>1
Dai.sh.	49.6711	4.735	54.5592	5.37	58.8421	4.306	**137.4191	3>2>1
Dai.d.	5.3289	2.419	8.1908	2.463	10.3487	3.15	**132.401	3>2>1
Dai.c.	9.3684	2.671	11.4671	2.762	14.4278	4.664	**80.6732	3>2>1
Soc.	54.3289	6.253	61.4079	10.833	64.1316	10.968	**43.4017	3>2>1
Soc.l.	32.6842	3.326	35.3487	3.671	36.3355	5.996	**26.8960	3,2>1
Soc.plt.	18.0638	2.164	19.7566	3.2922	20.5724	3.541	**26.5659	3,2>1
Soc.cs.	3.5789	2.076	6.3026	5.196	7.2237	2.966	**40.8417	3,2>1
Mot.	56.3709	4.670	61.0921	5.906				2>1
Mot.g.	33.1788	2.496	35.2105	3.483	ไม่ได้ตอบวัด	ไม่ได้ตอบวัด		2>1
Mot.f.	23.1645	3.100	25.882	3.173				2>1
Ad.Be.(3 ด้าน)	183.9934	14.524	206.3224	18.4016	225.0921	21.0724	ค่าF=**194.2807	3>2>1
Ad.Be.(4 ด้าน)	240.4040	17.670	267.4145	20.741			ค่าt=**-12.20	2>1

1 = ระดับอายุ3ปีถึง3ปี11เดือน

2 = ระดับอายุ4ปีถึง4ปี11เดือน

3 = ระดับอายุ5ปีถึง5ปี11เดือน

*P< 0.05 : F = 0.05 : df (2,453) = 3.00

**P< 0.01 : F = 0.01; df (2,453) = 4.613

***P< 0.05 : F = 0.01 : t = .05 = +1.96

****P< 0.01 : t = 0.01 = .05 = +2.57

หมายเหตุ : คู่เปรียบเทียบที่ได้มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 32 ผลการวิเคราะห์ที่ได้ เมื่อพิจารณาที่ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรม
การปรับตัว (3 ด้าน) ในกลุ่มตัวอย่างแต่ละระดับอายุพบว่ากลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปี ถึง 5 ปี 11
เดือนมีคะแนนพฤติกรรมปรับตัวด้านหลัก ด้านย่อยและพฤติกรรมกรรมการปรับตัวรวมอยู่ในระดับสูงสุด
และกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 11 เดือน มีคะแนนพฤติกรรมปรับตัวด้านหลัก
ด้านย่อย และพฤติกรรมกรรมการปรับตัวรวมอยู่ในระดับต่ำสุด ส่วนคะแนนพฤติกรรมกรรมการปรับตัว
รวมทุกด้าน (4 ด้าน) ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน พบว่า กลุ่มตัวอย่างระดับ
อายุ 4 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือนมีคะแนนพฤติกรรมปรับตัวด้านหลัก ด้านย่อยและพฤติกรรมการ
ปรับตัวรวมสูงกว่า กลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 11 เดือนจากผลที่ได้ดังกล่าวนี้ แสดงว่า

คะแนนพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลัก ด้านย่อยและพฤติกรรมการปรับตัวรวมมีค่าเพิ่มขึ้นตามอายุ

ส่วนค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลัก ด้านย่อย และพฤติกรรมการปรับตัวรวมของกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน มีค่าสูงสุดและมีค่าต่ำสุดในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน แสดงว่าพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลัก ด้านย่อยและพฤติกรรมการปรับตัวรวมของกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนมีความแตกต่างกันมากที่สุด และแตกต่างกันน้อยที่สุดในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน

จากการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการปรับตัว (3 ด้านหลัก) พบว่ากลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน มีพฤติกรรมการปรับตัวรวม พฤติกรรมการปรับตัวด้านหลักและด้านย่อยในทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และจากการทดสอบรายคู่ระหว่าง 3 กลุ่มตัวอย่างพบว่า พฤติกรรมการปรับตัวรวม พฤติกรรมการปรับตัวด้านหลักทุกด้านและด้านย่อยทุกด้าน ยกเว้นการเล่นและการใช้เวลาว่าง ทักษะการจัดการและทักษะการรับรู้ทางภาษาของกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนสูงกว่า 2 กลุ่มตัวอย่างที่เหลืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน มีพฤติกรรมดังกล่าวสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างระดับ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือนเช่นกัน ส่วนพฤติกรรมการปรับตัวด้านย่อยการเล่นและการใช้เวลาว่าง รวมทั้งทักษะการจัดการพบว่า กลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน และ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนสูงกว่าระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ทักษะการรับรู้ทางภาษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนสูงกว่าระดับอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนกับ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนการทดสอบคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวรวม (4 ด้านหลัก) ระหว่างกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน กับ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน ด้วย T-test พบว่ากลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน มีพฤติกรรมการปรับตัวรวมสูงกว่า กลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.5.2 การศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการปรับตัวตามตัวแปรเพศ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาด้วยการเปรียบเทียบหาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลัก ด้านย่อย และพฤติกรรมการปรับตัวรวม ระหว่างเพศชาย กับเพศหญิงในแต่ละระดับอายุด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ปรากฏผลดังตาราง 33

ตาราง 33 เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมในการปรับตัวด้านหลัก ด้านย่อย และพฤติกรรมการปรับตัวระหว่างเพศชายกับเพศหญิงของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ระดับอายุ

พฤติกรรมการปรับตัวด้าน	ระดับอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 11 เดือน				ระดับอายุ 4 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน				ระดับอายุ 5 ปี ถึง 5 ปี 11 เดือน				ค่า t	
	ชาย (n=76)		หญิง (n=76)		ชาย (n=76)		หญิง (n=76)		ชาย (n=76)		หญิง (n=76)			
	x	S.D.	x	S.D.	x	S.D.	x	S.D.	x	S.D.	x	S.D.		
Com.	65.6316	4.783	64.9615	4.594	70.9211	5.955	70.47339	4.697	76.6000	8.530	78.0649	7.726	0.51	-1.11
Com.r.	23.9342	0.340	23.9079	0.521	24.0263	0.161	23.9868	0.115	24.1200	0.464	24.1558	0.515	1.7400	-0.45
Com.e	40.6447	3.962	40.1447	3.846	43.9079	3.355	44.4211	3.503	47.8133	3.532	48.4416	3.786	-0.92	-1.06
Com.w.	1.0526	1.253	0.9079	1.18	2.9868	3.664	2.0658	1.769	4.6667	5.438	5.4675	4.349	1.97	-1.00
Dai.	64.3816	8.211	64.353	8.438	73.5526	8.102	74.8816	9.791	81.1333	12.014	86.039	9.149	-0.91	**2.84
Dai.sh.	49.3287	4.559	50.0132	4.911	54.255	4.227	54.8684	6.336	57.84	4.722	59.8182	3.636	-0.71	**2.90
Dai.d.	5.5000	2.532	5.1579	2.304	8.0000	2.315	8.3816	2.602	9.6000	3.491	11.0779	2.599	-0.96	**2.97
Dai.c.	9.5526	2.500	9.1842	2.836	11.3026	2.866	11.6316	2.663	13.6933	5.163	15.1727	4.002	-0.73	-1.93
Soc.	53.5263	6.850	55.1316	5.522	62.8289	11.357	59.987	10.158	62.3867	12.006	65.8312	8.793	1.63	*2.02
Soc.l.	32.3289	4.005	33.0395	2.446	36.0658	2.968	34.6316	4.156	35.5733	7.288	37.0779	4.316	*2.45	-1.55
Soc.plt.	17.8026	2.395	18.3289	1.886	19.9868	3.28	19.5263	3.308	20.16	4.087	20.974	2.884	0.88	-1.42
Soc.cs.	3.3947	1.804	3.7632	2.314	6.7763	5.887	5.8289	4.386	6.6533	2.816	7.7792	3.028	1.13	*2.38
Mot.	56.3684	4.860	56.3733	4.502	60.9342	6.952	61.2500	4.674					-0.33	
Mot.g.	33.5395	2.605	32.8133	2.341	35.3553	4.239	35.0658	2.532					0.510	
Mot.f.	22.8289	3.087	23.5000	3.096	25.5789	3.36	26.1842	2.965					-1.18	
Ad.Be.	239.9079	17.864	240.907	17.578	268.2368	20.907	266.5921	20.679	220.1200	19.532	229.951	21.505	0.4900	**2.94

**p<0.01

*p<0.05

จากตาราง 33 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการเปรียบเทียบระหว่างเพศจากกลุ่มตัวอย่างอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือนพบว่าพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลักและด้านย่อยในทุกด้านรวมทั้งพฤติกรรมการปรับตัวรวมระหว่างเพศชายกับเพศหญิงไม่แตกต่างกัน

สำหรับกลุ่มตัวอย่างอย่างระดับอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนพบว่าพฤติกรรมการปรับตัวรวมพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลักและด้านย่อยทุกด้านระหว่างเพศชายกับเพศหญิงไม่แตกต่างกันยกเว้นด้านย่อยได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล พบว่าเพศชายมีคะแนนสูงกว่าเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สำหรับกลุ่มตัวอย่างอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนพบว่าพฤติกรรมการปรับตัวรวมพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลักและด้านย่อยของด้านการใช้ชีวิตประจำวัน(ยกเว้นทักษะการใช้ชีวิตในชุมชน)รวมทั้งด้านหลักและด้านย่อย 1 ด้าน คือทักษะการจัดการในด้านสังคมของเพศหญิง สูงกว่าเพศชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านหลักและด้านย่อยที่เหลือซึ่ง ได้แก่ ด้านการสื่อความหมาย ทักษะการใช้ชีวิตในชุมชน ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล รวมทั้งการเล่นและการใช้เวลาว่าง พบว่าเพศชายกับเพศหญิงไม่แตกต่างกัน

โดยภาพรวมสรุปได้ว่าเริ่มพบความแตกต่างในเรื่องการปรับตัวระหว่างเพศชายและหญิงในช่วงอายุ 4 ปี โดยจะพบว่าเพศชายจะมีคะแนนสูงกว่าเพศหญิงหนึ่งด้าน(และมีแนวโน้มว่าจะแตกต่างในหลายด้าน เริ่มมีแนวโน้มให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างเพศชายกับหญิง) และความแตกต่างจะพบในหลายด้านมากขึ้นในช่วง 5 ปี โดยเพศหญิงสูงกว่าเพศชาย

2.5.3 การศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการปรับตัวตามตัวแปรสถานศึกษา

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าการเปรียบเทียบหาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลัก ด้านย่อย และพฤติกรรมการปรับตัวรวม ระหว่างโรงเรียนเอกชนกับศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ในวัดในแต่ละระดับอายุด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ดังปรากฏผลในตาราง 34

ตาราง 34 เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลัก ด้านย่อย และพฤติกรรมการปรับตัวรวมระหว่างโรงเรียนเอกชนและศูนย์ในวัดของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ระดับอายุ

พฤติกรรมการปรับตัวด้าน	ระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน				ระดับอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน				ระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน			
	เอกชน (n=76)		ศูนย์ในวัด (n=76)		เอกชน (76คน)		ศูนย์ในวัด (76คน)		เอกชน (76คน)		ศูนย์ในวัด (76คน)	
	x		x		x		x		x		x	
	S.D.	S.D.	S.D.	S.D.	S.D.	S.D.	S.D.	S.D.	S.D.	S.D.	S.D.	S.D.
Com.	66.3530	4.763	64.2368	4.381	72.2632	4.500	69.1316	5.693	82.1450	8.505	72.5495	3.779
Com.r.	23.8684	0.574	23.9737	0.229	24.0000	0.000	24.0132	0.200	24.2763	0.665	24.0000	0.000
Com.e.	41.184	3.712	39.6053	3.947	45.1711	3.026	43.157	3.529	50.1457	3.215	46.1184	2.912
Com.w.	1.3026	1.357	0.6579	0.960	3.0721	2.124	1.9605	3.439	7.7237	5.682	2.4211	1.463
Dai.	64.1579	7.918	64.5789	8.707	73.8026	10.24	74.6316	7.559	85.5526	10.571	81.6842	10.958
Dai.sh.	49.2632	4.714	50.0789	4.752	54.0000	6.477	55.1184	3.953	59.2995	4.351	58.3947	4.243
Dai.d.	5.4342	2.368	5.2237	2.480	8.0000	2.608	8.3826	2.309	10.5658	3.172	10.1316	3.134
Dai.c.	9.4605	2.516	9.2763	2.31	11.8026	2.889	11.1316	2.804	15.6974	4.339	13.1579	4.659
Soc.	54.1184	8.051	54.550	3.715	62.4342	10.675	60.382	10.962	65.1589	13.013	63.1053	7.416
Soc.l.	32.618	4.239	32.7500	2.073	35.6184	3.12	35.0789	4.153	36.4868	7.42	36.1842	4.156
Soc.plt.	18.316	2.763	18.0000	1.337	20.2105	2.945	19.3026	3.567	20.8684	4.247	26.2763	2.261
Soc.cs.	3.3684	2.343	3.7995	1.761	6.6053	5.564	6.0000	4.817	7.8026	3.6076	6.6447	2.605
Mot.	56.426	4.844	56.3150	4.523	60.7105	7.151	61.4737	4.334				
Mot.g.	32.866	2.396	33.4868	2.569	34.6711	4.253	35.75	2.395				
Mot.f.	23.5000	3.329	22.8280	2.835	26.0495	3.496	25.7237	2.827				
Ad.Be	241.146	18.617	239.6711	16.776	269.217	22.32	265.618	19.005	232.8553	22.52	217.329	16.27
					0.51							
					1.0700							
					19.005							
					22.52							
					217.329							
					16.27							
					**4.87							

*p<0.05 **p<0.01

จากตาราง 34 ผลการวิเคราะห์ที่ได้จากการเปรียบเทียบระหว่างสถานศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือนและ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนพบว่า พฤติกรรมการปรับตัวรวม พฤติกรรมการปรับตัวด้านหลัก และพฤติกรรมการปรับตัวด้านย่อยทุกด้านของโรงเรียนเอกชนกับศูนย์ฯในวัดไม่แตกต่างกัน ยกเว้นพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลักในด้านการสื่อความหมายด้านย่อย ทักษะการแสดงออกทางภาษา และทักษะการเขียนที่พบว่าของโรงเรียนเอกชนสูงกว่าศูนย์ฯในวัดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ส่วนกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน พบว่าพฤติกรรมการปรับตัวรวม พฤติกรรมการปรับตัวด้านหลัก และด้านย่อยทุกด้าน (ยกเว้นทักษะการรับรู้ทางภาษา) ของด้านการสื่อความหมายรวมทั้งด้านหลักและด้านย่อย 1 ด้านคือทักษะการใช้ชีวิตในชุมชนของด้านการใช้ชีวิตประจำวัน และพฤติกรรมการปรับตัวด้านย่อยทักษะการจัดการของโรงเรียนเอกชนสูงกว่าศูนย์ฯ ในวัดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ส่วนคะแนนเฉลี่ยของด้านหลักและด้านย่อยที่เหลือ(นอกเหนือจากที่กล่าวมาข้างต้น) ของโรงเรียนเอกชนกับศูนย์ฯในวัดพบว่าไม่แตกต่างกัน

โดยภาพรวมจะเห็นได้ว่า เริ่มพบความแตกต่างของพฤติกรรมการปรับตัวระหว่างเด็กในโรงเรียนเอกชน และศูนย์ก่อนเกณฑ์ในวัดที่ช่วงอายุ 4 ขวบ โดยเด็กในโรงเรียนเอกชนมีการปรับตัวบางด้านดีกว่าเด็กในศูนย์ฯ และพบความแตกต่างดังกล่าวในพฤติกรรมการปรับตัวหลายด้านมากขึ้นในเด็กช่วงอายุ 5 ปี

2.5.4 การศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการปรับตัวตามตัวแปรการศึกษาของบิดาและมารดา

ในการศึกษาเปรียบเทียบครั้งนี้ ผู้วิจัยมีความสนใจในตัวแปรการศึกษาของบิดาและมารดาว่าจะมีผลต่อพฤติกรรมการปรับตัวของเด็กอย่างไร ดังนั้นในการเก็บข้อมูลจึงเป็นการสัมภาษณ์แบบรายบุคคล จึงทำให้สามารถเลือกผู้ให้ข้อมูลที่สามารทำให้ข้อมูลในส่วนนี้ได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการเก็บข้อมูลระดับการศึกษาของบิดาและมารดาของเด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทุกคน เพื่อวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ของตัวแปรนี้กับพฤติกรรมการปรับตัวของเด็ก และในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้แบ่งระดับการศึกษาเป็นระดับต่างๆ ดังนี้

ระดับที่ 1	ประถมศึกษา	คิดเป็นร้อยละ	39
ระดับที่ 2	มัธยมศึกษา	คิดเป็นร้อยละ	21.5
ระดับที่ 3	อนุปริญญา	คิดเป็นร้อยละ	15.8

ระดับที่ 4 ปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 21.9

ระดับที่ 5 สูงกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 1.8

จากข้อมูลที่ได้จะเห็นได้ว่าข้อมูลในระดับที่ 5 มีจำนวนที่น้อย ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำข้อมูลในระดับที่ 5 ไปรวมกับระดับที่ 4 ฉะนั้นข้อมูลในระดับที่ 4 จึงคิดเป็นร้อยละ 23.7 และในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลัก ด้านย่อย และพฤติกรรมการปรับตัวรวมตามระดับการศึกษาของผู้ให้ข้อมูลที่เป็นบิดาและมารดาในกลุ่มตัวอย่างตามระดับอายุต่างๆ ได้แก่ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน และ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน โดยใช้ F-test (One - Way analysis of variance) และกรณีที่ค่า F มีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยใช้ Tukey's test (HSD) ดังปรากฏผลตามตาราง 35-42

ตาราง 35 ค่าสถิติพื้นฐานของค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลัก ด้านย่อย และคะแนนพฤติกรรมรวมจำแนกตามระดับการศึกษาของบิดา (4 ระดับ) ในกลุ่มตัวอย่างอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน

พฤติกรรม การปรับตัว ด้าน	ระดับประถมศึกษา		ระดับมัธยมศึกษา		ระดับอนุปริญญา		ระดับปริญญาตรี	
	n = 39		n=35		n=36		n=42	
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.
Com.	64.3333	4.920	64.3429	4.550	66.1667	3.614	66.2381	5.188
Com.r.	23.9744	0.160	23.9429	0.416	23.9722	0.167	23.8095	0.707
Com.e.	39.4103	4.296	39.7714	3.843	41.2778	3.177	41.0714	3.953
Com.w.	0.9487	1.099	0.6296	1.003	0.9167	1.296	1.3571	1.340
Dai.	64.1795	8.376	63.6286	7.930	64.7778	8.233	64.8095	8.813
Dai.sh.	50.4615	4.695	49.1714	4.328	49.3056	4.695	49.667	5.183
Dai.d.	5	2.428	5.0857	2.228	5.6111	2.51	5.5952	2.509
Dai.c.	8.7179	2.714	9.3714	2.911	9.8611	2.653	9.5476	2.401
Soc.	54.5128	4.019	53.4286	4.097	56.6667	4.134	52.9048	9.64
Soc.l.	32.7949	2.353	32.4286	2.076	33.8611	2.045	31.7857	5.135
Soc.plt.	17.9744	1.81	17.8857	1.586	18.5278	1.444	17.9048	3.442
Soc.cs.	3.7436	1.916	3.1143	1.859	4.2778	1.717	3.2143	2.514
Mot.	56.9744	4.510	54.5714	4.002	57.0857	4.488	56.7143	5.223
Mot.g.	34.1026	2.553	32.2571	2.077	35.1429	2.463	33.119	2.568
Mot.f.	22.8718	2.895	22.3143	2.632	23.8056	3.06	23.5952	3.555
Ad.Be.	240.000	17.068	235.974	16.363	244.9714	15.379	240.6667	20.479

จากตาราง 35 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในกลุ่มตัวอย่างอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบจำแนกตามระดับการศึกษาของบิดาพบว่าคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการปรับตัวรวมสูงสุดในกลุ่มตัวอย่างที่บิดามีการศึกษาในระดับอนุปริญาและมีค่าต่ำสุดในกลุ่มตัวอย่างที่บิดามีการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา ส่วนคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการปรับตัวในด้านการสื่อสารได้แก่ ด้านการสื่อความหมายและด้านการใช้ชีวิตประจำวันมีค่าสูงสุดในกลุ่มตัวอย่างที่บิดามีการศึกษาในระดับปริญาตรีและมีค่าต่ำสุดในกลุ่มตัวอย่างที่บิดามีการศึกษาในระดับประถมศึกษา(ด้านการสื่อความหมาย) และระดับมัธยมศึกษา(ด้านการใช้ชีวิตประจำวัน) ส่วนด้านสังคมและการเคลื่อนไหวมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดอยู่ในกลุ่มตัวอย่างที่บิดามีการศึกษาอยู่ในระดับอนุปริญา และมีค่าต่ำสุดอยู่ในกลุ่มตัวอย่างที่บิดามีการศึกษาในระดับปริญาตรี (ด้านสังคม) และระดับมัธยมศึกษา(ด้านการเคลื่อนไหว)และคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการปรับตัวด้านย่อยทุกด้าน พบว่ามีค่าสูงสุดในกลุ่มตัวอย่างที่บิดามีการศึกษาในระดับอนุปริญา ยกเว้นทักษะการรับรู้ทางภาษาและทักษะการช่วยเหลือตนเองมีค่าสูงสุดในกลุ่มตัวอย่างที่บิดามีการศึกษาในระดับประถมศึกษา และทักษะการเขียนมีค่าสูงสุดในกลุ่มตัวอย่างที่บิดามีการศึกษาในระดับปริญาตรี ส่วนค่าต่ำสุดพบว่าทักษะการแสดงออกทางภาษา ทักษะการเขียน ทักษะงานบ้าน ทักษะการใช้ชีวิตในชุมชนมีคะแนนเฉลี่ยต่ำในกลุ่มตัวอย่างที่บิดามีการศึกษาในระดับประถมศึกษา แต่ทักษะการช่วยเหลือตนเอง การเล่นและการใช้เวลาว่าง ทักษะการจัดการ ทักษะการใช้กล้ามเนื้อใหญ่ และทักษะการใช้กล้ามเนื้อเล็กพบว่า มีคะแนนต่ำสุดในกลุ่มตัวอย่างที่บิดามีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ส่วนทักษะการรับรู้ภาษาทางภาษา และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลพบว่า มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดในกลุ่มตัวอย่างที่บิดามีการศึกษาระดับปริญาตรี

ตาราง 36 ค่าสถิติพื้นฐานของค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลัก ด้านย่อยและ
คะแนนพฤติกรรมการปรับตัวรวมจำแนกตามระดับการศึกษาของบิดา (4 ระดับ) ในกลุ่ม
ตัวอย่างอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน

พฤติกรรม การปรับตัว ด้าน	ระดับประถมศึกษา		ระดับมัธยมศึกษา		ระดับอนุปริญญา		ระดับปริญญาตรี	
	n = 44		n=34		n=31		n=40	
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.
Com.	70.4545	6.472	68.8235	3.754	70.1935	4.512	73.2750	4.956
Com.r.	24.0227	0.263	24.0000	0.000	24.0000	0.000	24.0000	0.000
Com.e.	43.8182	3.432	43.1176	3.063	43.9355	3.687	45.8000	3.006
Com.w.	2.6136	4.357	1.7059	1.940	2.2581	1.788	3.4750	2.491
Dai.	72.8636	8.217	74.8235	7.112	73.0000	12.549	75.9250	7.797
Dai.sh.	54.6591	4.665	54.7353	3.784	53.3548	8.448	55.1500	4.264
Dai.d.	7.6818	2.218	8.3235	2.396	7.9355	2.720	8.7000	2.534
Dai.c.	10.5227	2.707	11.7647	2.203	11.7097	3.024	12.0750	2.786
Soc.	60.6818	8.115	59.0882	13.853	62.5161	11.147	63.675	10.482
Soc.I.	35.3864	2.384	34.2353	5.593	35.6129	3.293	36.1750	2.969
Soc.plt.	19.5000	2.968	19.1471	4.412	20.0000	3.077	20.0000	3.045
Soc.cs.	5.7955	4.050	5.7059	5.676	6.9032	5.091	7.1000	5.420
Mot.	60.6818	4.334	61.0882	4.751	59.1613	9.668	62.9250	4.009
Mot.g.	35.4545	2.297	35.6471	2.718	33.9032	5.952	35.6000	2.329
Mot.f.	25.2273	2.735	25.4412	2.904	25.2581	4.107	27.3250	2.693
Ad.Be.	264.6818	17.450	263.8235	21.131	264.8710	24.866	295.8000	18.889

จากตาราง 36 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับจำแนกตามระดับการศึกษาของบิดาพบว่าคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการปรับตัวรวมสูงสุดในกลุ่มตัวอย่างที่บิดามีการศึกษาระดับปริญญาตรี และต่ำสุดในกลุ่มตัวอย่างที่บิดามีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ส่วนคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลักทุกด้านพบว่า มีค่าสูงสุดในกลุ่มตัวอย่างที่บิดามีการศึกษาระดับปริญญาตรี ส่วนค่าต่ำสุดพบว่าด้านการสื่อความหมาย และด้านสังคมมีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดในกลุ่มตัวอย่างที่บิดามีการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา ส่วนด้านการใช้ชีวิตประจำวันและการเคลื่อนไหวมีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดอยู่ในกลุ่มตัวอย่างที่บิดามีการศึกษาในระดับประถมศึกษาและระดับอนุปริญญาตามลำดับ ส่วนพฤติกรรมการปรับตัวด้านย่อยทุกด้านพบว่า มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดในกลุ่มตัวอย่างที่บิดามีการศึกษาระดับปริญญาตรี ยกเว้น ทักษะการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดในกลุ่มตัวอย่างที่บิดามีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา และค่าต่ำสุดของคะแนนเฉลี่ยของทักษะการแสดงออกทางภาษา ทักษะการเขียน

ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล การเล่นและการใช้เวลาว่างและทักษะการจัดการพบว่ามีค่าต่ำสุดในกลุ่มตัวอย่างที่บิดามีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา แต่ทักษะการช่วยเหลือตนเอง และทักษะการใช้กล้ำมเนอมีคใหญ่พบว่า มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดในกลุ่มตัวอย่างที่บิดามีการศึกษาในระดับอนุปริญา ส่วนทักษะงานบ้าน ทักษะการใช้ชีวิตประจำวันและทักษะการใช้กล้ำมเนอมีคเล็กพบว่า มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดในกลุ่มตัวอย่างที่บิดามีการศึกษาในระดับประถมศึกษา

ตาราง 37 ค่าสถิติพื้นฐานค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลัก ด้านย่อย และคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวรวมจำแนกตามระดับการศึกษาของบิดา (4 ระดับ) ในกลุ่มตัวอย่างอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน

พฤติกรรมการปรับตัว	ระดับประถมศึกษา		ระดับมัธยมศึกษา		ระดับอนุปริญา		ระดับปริญาตรี	
	n=44		n=40		n=25		n=43	
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.
Com.	73.8409	4.983	73.5750	4.296	80.0400	11.458	82.8605	7.661
Com.r.	24.0455	0.302	24.0500	0.316	24.2400	0.597	24.2558	0.658
Com.e.	46.7045	3.144	46.4250	2.754	49.0800	3.546	50.6279	3.478
Com.w.	3.0909	2.513	3.1000	1.985	6.7200	8.244	7.9767	4.459
Dai.	81.7500	12.291	81.7750	9.034	83.1200	7.812	87.5349	11.809
Dai.sh.	58.5455	4.638	58.3250	3.899	58.8000	3.808	59.6512	4.608
Dai.d.	10.0455	3.306	10.0500	2.961	10.2800	2.716	10.9767	3.398
Dai.c.	13.1591	5.361	13.4000	3.272	14.0400	3.048	16.907	4.946
Soc.	61.8636	8.917	64.9750	4.677	63.7600	12.039	63.7600	12.039
Soc.l.	35.2727	5.041	37.5500	1.753	35.8000	7.371	36.6047	8.154
Soc.plt.	20.2273	3.291	20.6250	1.628	20.7200	3.911	20.7907	4.754
Soc.cs.	6.3636	1.881	6.8000	2.757	7.2400	2.759	8.4884	3.744
Ad.Be.	217.4545	18.885	220.3250	14.783	226.9200	14.606	236.2791	26.337

จากตาราง 37 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับจำแนกตามระดับการศึกษาของบิดาพบว่า คะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการปรับตัวรวม พฤติกรรมการปรับตัวด้านหลักและด้านย่อยทุกด้านสูงสุดในกลุ่มตัวอย่างที่บิดามีการศึกษาระดับปริญาตรี ยกเว้นด้านหลักด้านสังคมและด้านย่อยความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล มีค่าสูงสุดในกลุ่มตัวอย่างที่บิดามีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ส่วนค่าต่ำสุดพบว่าพฤติกรรมการปรับตัวรวม พฤติกรรมการปรับตัวด้านหลักและด้านย่อยทุกด้านมีค่าต่ำสุดในกลุ่มตัวอย่างที่บิดามี

การศึกษาในระดับประถมศึกษาสัปดาห์ในด้านหลักด้านการสื่อความหมายและด้านย่อยทักษะการแสดงออกทางภาษา กับพฤติกรรมการปรับตัวด้านย่อยของด้านหลักด้านการใช้ชีวิตประจำวัน คือ ทักษะการช่วยเหลือตนเองพบว่า มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดในกลุ่มตัวอย่างที่ติดตามการศึกษาระดับมัธยมศึกษา

ตาราง 38 ค่า F ของการทดสอบความแตกต่างและการทดสอบรายคู่ของค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลัก ด้านย่อย และคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวรวมจำแนกตามระดับการศึกษาของบิดา(4 ระดับ)ในกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ระดับอายุ

พฤติกรรมการปรับตัวด้าน	อายุ 3 ปี -3 ปี 11 เดือน		อายุ 4 ปี - 4 ปี 11 เดือน		อายุ 5ปี - 5 ปี 11 เดือน		
	ค่าF	คู่เปรียบเทียบ	ค่าF	คู่เปรียบเทียบ	ค่าF	คู่เปรียบเทียบ	
Com.	2.0536		**4.971	4>2	**17.3149	3,4>1,2	
Com.r	1.2968		0.2600		2.2037		
Com.e	2.2157		**4.6232	4>2,1	**16.0021	3>1,2 , 4>1	
Com.w	*2.6332	4>2	* 2.4639	4>2	**12.9499	3,4>1,2	
Dai.	0.1655		1.0574		*2.7722	ไม่พบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ เมื่อทดสอบด้วยวิธี Tukey's test	
Dai.sh.	0.5578		0.6849		0.7650		
Dai.d.	0.6870		1.3390		0.8276		
Dai.c	1.2483		*2.7035	4>1	**6.4745	4>2,1	
Soc.	*2.7492	3>4	1.2619		1.1592		
Soc.l.	*2.6946	3>4	1.7765		1.1056		
Soc.plt.	0.7242		1.0239		0.2079		
Soc.cs.	2.5317		0.7221		**4.3882	4>2,1	
Mot.	2.361		*2.4947	4>3			
Mot.g	*3.5559	1>2	1.8875				
Mot.f	1.8056		*4.1981	4>3,2,1			
Ad.Be.	1.5399		*3.0293	ไม่พบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่เมื่อทดสอบด้วยวิธี Tukey's test		* *7.5902	4>2,1

1=ระดับประถมศึกษา 2=ระดับมัธยมศึกษา 3=ระดับอนุบาล 4=ระดับปริญญาตรี

*p<0.05 : F = 0.05 ; df (3,148) = 2.60 **p<0.001 : F = 0.001 ; df (3,148) = 3.78

จากตาราง 38 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสำหรับกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน พบว่า พฤติกรรมการปรับตัวรวม พฤติกรรมการปรับตัวด้านหลัก และพฤติกรรมการปรับตัวด้านย่อยทุกด้านของกลุ่มตัวอย่างที่ติดตามการศึกษาระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา ระดับอนุบาลและระดับปริญญาตรีไม่แตกต่างกัน ยกเว้นด้านหลักด้านสังคม และด้านย่อย 1 ด้าน คือ ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ติดตามการศึกษาระดับ

อนุปริญาสูงกว่าระดับปริญาตรี และพฤติกรรมการปรับตัวด้านย่อยของด้านหลักด้านการสื่อสารความหมายคือทักษะการเขียนพบว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดามีการศึกษาในระดับปริญาตรี สูงกว่าระดับมัธยมศึกษา และด้านย่อยของด้านหลักด้านการเคลื่อนไหวคือ ทักษะการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่พบว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดามีการศึกษาในระดับประถมศึกษา สูงกว่าระดับศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สำหรับกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 4 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือนพบว่า พฤติกรรมการปรับตัวรวมของกลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดามีการศึกษาในระดับต่างกันมีผลแตกต่างกัน แต่ไม่พบความแตกต่างเป็นรายคู่เมื่อทดสอบด้วย Tukey's test ส่วนพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลักและด้านย่อยทุกด้าน ยกเว้นทักษะการรับรู้ทางภาษาของด้านการสื่อสารความหมาย พบว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดามีการศึกษาในระดับปริญาตรีสูงกว่าระดับมัธยมศึกษา (และสูงกว่าระดับประถมศึกษาในด้านย่อยทักษะการแสดงออกทางภาษา) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านหลักและด้านย่อย 1 ด้านคือ ทักษะการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของด้านการเคลื่อนไหวพบว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดามีการศึกษาปริญาตรีสูงกว่าระดับอนุปริญา (และยังพบว่าในด้านย่อยทักษะการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็ก คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดามีศึกษาระดับปริญาตรี สูงกว่าระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษาเช่นกัน) ส่วนพฤติกรรมการปรับตัวด้านย่อยของด้านหลักด้านการใช้ชีวิตประจำวันคือทักษะการใช้ชีวิตในชุมชนพบว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดามีศึกษาระดับปริญาตรี สูงกว่าระดับประถมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนพฤติกรรมการปรับตัวในด้านอื่นที่นอกเหนือจากนี้พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดามีการศึกษาต่างกันมีพฤติกรรมการปรับตัวไม่แตกต่างกัน

สำหรับกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปี ถึง 5 ปี 11 เดือนพบว่าพฤติกรรมการปรับตัวรวม พฤติกรรมการปรับตัวด้านหลักและด้านย่อยทุกด้าน ยกเว้นทักษะการรับรู้ทางภาษาของด้านการสื่อสารความหมาย และพฤติกรรมการปรับตัวด้านย่อยทักษะการใช้ชีวิตในชุมชนและทักษะการจัดการของกลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดามีศึกษาระดับปริญาตรีสูงกว่าระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดามีศึกษาระดับอนุปริญา มีพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลัก และด้านย่อย 1 ด้าน คือ ทักษะการเขียนของด้านการสื่อสารความหมาย สูงกว่าระดับมัธยมศึกษาและระดับประถมศึกษาเช่นกัน ส่วนด้านย่อยทักษะการแสดงออกทางภาษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดามีศึกษาระดับปริญาตรีและระดับอนุปริญา สูงกว่าระดับประถมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดามีการศึกษา

ระดับอนุปริณายามีพฤติกรรมการปรับตัวด้านย่อยดังกล่าวนี้ สูงกว่าระดับมัธยมศึกษาด้วย ส่วนด้านหลักด้านการใช้ชีวิตประจำวันพบว่า เมื่อทดสอบรายคู่ด้วย Tukey's Test ไม่พบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่

โดยภาพรวมสรุปได้ว่า ความแตกต่างในการปรับตัวของเด็กที่บิดามีการศึกษาต่างกันจะพบว่าในเด็กวัย 3 ปีทิศทางของความแตกต่างมีลักษณะที่ไม่แน่นอนแต่ช่วงวัย 4 ปีและ 5 ปี จะเห็นได้ว่าความแตกต่างเริ่มเด่นชัดและมีทิศทางมากขึ้น ซึ่งทิศทางของความแตกต่างอยู่ในลักษณะเด็กที่บิดามีระดับการศึกษาสูงมีพฤติกรรมการปรับตัวสูงกว่าเด็กที่บิดามีการศึกษาในระดับต่ำและมีมากขึ้นในช่วงอายุ 5 ปี โดยจะพบความแตกต่างของพฤติกรรมการปรับตัวในหลายด้าน

ตาราง 39 ค่าสถิติพื้นฐานของค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลัก ด้านย่อย และคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวรวมจำแนกตามระดับการศึกษาของมารดา (4 ระดับ) ในกลุ่มตัวอย่างอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 11 เดือน

พฤติกรรมการปรับตัวด้าน	ระดับประถมศึกษา		ระดับมัธยมศึกษา		ระดับอนุปริณายา		ระดับปริญญาตรี	
	n=47		n=34		n=26		n=45	
	x	S.D.	x	S.D.	x	S.D.	x	S.D.
Com.	64.0851	4.413	65.3824	4.805	65.0685	3.873	66.6444	5.068
Com.r.	23.9571	0.204	23.8824	0.537	23.9615	0.196	23.8889	0.611
Com.e.	39.4468	3.988	40.7353	3.949	40.1923	3.567	41.2444	3.850
Com.w.	0.6819	0.935	0.7647	1.182	0.8846	1.177	1.5111	1.376
Dai.	63.6596	8.305	64.1765	9.037	64.0000	7.250	65.4667	8.436
Dai.sh.	49.9787	4.528	49.5294	4.986	49.0385	4.133	49.8222	5.176
Dai.d.	4.9149	2.376	4.9706	2.480	5.500	2.214	5.9333	2.472
Dai.c.	8.7660	2.876	9.6765	2.962	9.4615	2.627	9.7110	2.181
Soc.	55.0000	4.248	54.0000	4.774	54.9231	4.280	53.3333	9.295
Soc.l.	32.6596	2.239	32.8824	2.508	33.3846	2.211	32.1556	4.963
Soc.plt.	18.2979	1.458	17.6765	1.665	18.2692	1.116	18.0000	3.296
Soc.cs.	4.0426	1.899	3.4412	1.829	3.2692	1.888	3.3778	2.480
Mot.	56.1064	4.335	56.4706	4.781	55.5600	5.017	57.0222	4.789
Mot.g.	33.2979	2.466	33.1176	2.568	32.9200	2.707	33.2244	2.707
Mot.f.	22.8085	2.976	23.3529	2.838	22.5000	3.115	23.778	3.370
Ad.Be.	238.8511	16.139	240.0294	19.194	239.7600	15.106	242.667	19.576

จากตาราง 39 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ในกลุ่มตัวอย่างอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 11 เดือน เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบจำแนกตามระดับการศึกษาของมารดาพบว่า คะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการปรับตัวรวม พฤติกรรมการปรับตัวด้านหลักทุกด้านมีค่าสูงสุดในกลุ่มตัวอย่างที่มารดามีการศึกษาในระดับปริญญาตรี และมีค่าต่ำสุดในกลุ่มตัวอย่างที่มารดามีการศึกษาในระดับประถมศึกษา ยกเว้นด้านหลักด้านสังคมที่พบว่า คะแนนเฉลี่ยสูงสุดอยู่ในกลุ่มตัวอย่างที่มารดามีการศึกษาในระดับประถมศึกษา และมีค่าต่ำสุดในกลุ่มตัวอย่างที่มารดามีการศึกษาในระดับปริญญาตรี ส่วนพฤติกรรมการปรับตัวด้านย่อย ได้แก่ ทักษะการรับรู้ทางภาษา ทักษะการช่วยเหลือตนเอง การเล่นและการใช้เวลาว่าง ทักษะการจัดการ ทักษะการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่พบว่ามีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดในกลุ่มตัวอย่างที่มารดามีการศึกษาในระดับประถมศึกษา ส่วนทักษะการแสดงออกทางภาษา ทักษะการเขียน ทักษะงานบ้าน ทักษะการใช้ชีวิตในชุมชน ทักษะการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็ก พบว่า มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดอยู่ในกลุ่มตัวอย่างที่มารดามีการศึกษาในระดับปริญญาตรี และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล พบว่ามีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดอยู่ในกลุ่มตัวอย่างที่มารดามีการศึกษาในระดับอนุปริญญา ส่วนค่าต่ำสุดพบว่าพฤติกรรมการปรับตัวด้านย่อย ได้แก่ ทักษะการแสดงออกทางภาษา ทักษะการเขียน ทักษะงานบ้าน ทักษะการใช้ชีวิตในชุมชน พบว่ามีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดในกลุ่มตัวอย่างที่มารดามีการศึกษาในระดับประถมศึกษา ส่วนทักษะการรับรู้ทางภาษา การเล่นและการใช้เวลาว่างพบว่ามีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดในกลุ่มตัวอย่างที่มารดามีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ส่วนทักษะการช่วยเหลือตนเอง ทักษะการจัดการ ทักษะการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ และทักษะการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็ก พบว่า มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดในกลุ่มตัวอย่างที่มารดามีการศึกษาระดับอนุปริญญาและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล พบว่า มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดอยู่ในกลุ่มตัวอย่างที่มารดามีการศึกษาในระดับปริญญาตรี

ตาราง 40 ค่าสถิติพื้นฐานของค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลัก ด้านย่อยและ
คะแนนพฤติกรรมการปรับตัวรวมจำแนกตามระดับการศึกษาของมารดา (4 ระดับ) ในกลุ่ม
ตัวอย่างอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน

พฤติกรรมการ การปรับตัว ด้าน	ระดับประถมศึกษา		ระดับมัธยมศึกษา		ระดับอนุปริญา		ระดับปริญญาตรี	
	n=57		n=32		n=27		n=33	
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.
Com.	69.2632	6.238	70.2186	3.966	71.4815	3.309	3.3939	5.277
Com.r.	24.0175	0.231	24.0000	0.000	24.0000	0.000	24.0000	0
Com.e.	43.0351	3.556	44.2188	3.129	44.5926	2.707	45.9394	3.278
Com.w.	2.2105	3.867	2.0000	1.586	2.8889	1.577	3.4545	2.717
Dai.	73.5088	7.947	74.1563	8.045	74.7407	12.975	74.8182	7.816
Dai.sh.	54.8917	4.354	54.1250	4.248	54.0741	9.021	54.6970	4.194
Dai.d.	7.8421	2.404	8.4375	2.614	8.259	2.411	8.3333	2.508
Dai.c.	10.7719	2.612	11.5938	2.387	12.4074	2.763	11.7871	3.070
Soc.	59.8421	12.568	60.3125	5.409	66.1481	15.359	61.7273	5.456
Soc.l.	34.8421	4.746	35.1875	2.235	36.3333	3.616	35.7273	2.589
Soc.plt.	19.1228	4.000	19.5000	1.723	21.7304	4.208	19.8182	1.6886
Soc.cs.	5.8772	5.369	5.6250	2.981	8.4444	8.248	6.1818	2.755
Mot.	60.7544	4.210	59.3438	9.526	61.3704	5.093	63.0000	2.237
Mot.g.	35.3158	2.421	34.625	5.939	35.2593	2.877	35.5758	2.138
Mot.f.	25.4386	2.713	24.7188	4.237	26.1111	2.722	27.424	2.465
Ad.be.	263.3684	21.102	264.0313	19.510	273.7407	22.974	272.939	17.876

จากตาราง 40 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบจำแนกตามระดับการศึกษาของมารดาพบว่า คะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการปรับตัวรวมสูงสุดในกลุ่มตัวอย่างที่มารดามีการศึกษาในระดับอนุปริญา และต่ำสุดในกลุ่มตัวอย่างที่มารดามีการศึกษาระดับประถมศึกษา ส่วนคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลักทุกด้านสูงสุดในกลุ่มตัวอย่างที่มารดามีการศึกษาระดับปริญาตรี ยกเว้นด้านสังคมมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดในกลุ่มตัวอย่างที่มารดามีการศึกษาในระดับอนุปริญา ส่วนค่าต่ำสุดพบว่า

คะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมกำกับการปรับตัวด้านหลักทุกด้าน มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดอยู่ในกลุ่มตัวอย่างที่
 มารดามีการศึกษาในระดับประถมศึกษา ยกเว้นด้านการเคลื่อนไหวมีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดในกลุ่ม
 ตัวอย่างที่มารดามีการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา ส่วนพฤติกรรมกำกับการปรับตัวด้านย่อยทักษะการ
 แสดงออกทางภาษา ทักษะการเขียน ทักษะการใช้กล้ามเนื้อเล็กและทักษะการใช้กล้ามเนื้อ
 ใหญ่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดในกลุ่มตัวอย่างที่มารดามีการศึกษาระดับปริญญาตรี ทักษะการใช้ชีวิต
 ในชุมชน ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล การเล่นและการใช้เวลาว่าง และทักษะการจัดการ
 พบว่ามีค่าต่ำสุดในกลุ่มตัวอย่างที่มารดามีการศึกษาระดับอนุญา
 เอง พบว่ามีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดในกลุ่มตัวอย่างที่มารดามีการศึกษาระดับประถมศึกษา และ
 ทักษะงานบ้าน พบว่า มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดในกลุ่มตัวอย่างที่มารดามีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา
 ส่วนคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมกำกับการปรับตัวด้านย่อย ทักษะการแสดงออกทางภาษา ทักษะงาน
 บ้าน ทักษะการใช้ชีวิตในชุมชน ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล รวมทั้งการเล่นและการใช้เวลา
 ว่างมีค่าต่ำสุดในกลุ่มตัวอย่างที่มารดามีการศึกษาระดับประถมศึกษา ส่วนคะแนนเฉลี่ยของพฤติ-
 กรรมกำกับการปรับตัวด้านย่อย ทักษะการเขียน ทักษะการช่วยเหลือตนเอง ทักษะการจัดการ
 ทักษะการใช้กล้ามเนื้อใหญ่ และทักษะการใช้กล้ามเนื้อเล็กมีค่าต่ำสุดในกลุ่มที่มารดามีการ
 ศึกษาในระดับมัธยมศึกษา

ตาราง 41 ค่าสถิติพื้นฐานของค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลัก ด้านย่อย และคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวรวมจำแนกตามระดับการศึกษาของบิดา (4 ระดับ) ใน กลุ่มตัวอย่างอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน

พฤติกรรมการปรับตัว	ระดับประถมศึกษา		ระดับมัธยมศึกษา		ระดับอนุปริญา		ระดับปริญญาตรี	
	n=56		n=32		n=29		n=33	
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.
Com.	73.5862	4.134	74.7500	5.645	80.1034	11.245	84.0303	7.435
Com.r.	24.0345	0.263	24.0625	0.354	24.2727	0.649	24.2760	0.674
Com.e.	46.5862	2.791	46.9375	3.172	48.7931	3.619	51.4242	3.308
Com.w.	2.9655	2.052	3.7500	2.962	7.0343	7.930	8.3333	4.335
Dai.	80.9310	8.387	83.5313	13.388	81.2414	9.531	90.5152	10.745
Dai.sh.	58.1217	3.803	58.6875	4.755	58.2414	4.429	60.7875	4.182
Dai.d.	10.0517	2.612	10.2135	3.780	9.3793	2.993	11.758	3.153
Dai.c.	12.7586	3.332	14.5313	5.622	13.6217	3.649	17.9679	4.694
Soc.	63.1807	4.792	63.8458	10.352	64.1379	11.563	66.0606	16.246
Soc.l.	36.3276	2.530	36.4063	5.656	36.1742	6.877	36.4242	9.264
Soc.plt.	20.4828	1.636	20.4688	3.793	20.6897	3.765	20.7273	5.346
Soc.cs.	6.3793	2.093	6.9688	2.682	7.2759	3.058	8.9091	3.778
Ad.Be.	217.7069	13.702	222.2150	20.917	225.4828	18.151	240.6061	26.320

จากตาราง 41 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบจำแนกตามระดับการศึกษาของมารดาพบว่า คะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการปรับตัวรวม พฤติกรรมการปรับตัวด้านหลักและพฤติกรรมการปรับตัวด้านย่อยทุกด้านมีค่าสูงสุดในกลุ่มตัวอย่างที่มารดามีการศึกษาระดับปริญญาตรี และมีค่าต่ำสุดในกลุ่มตัวอย่างที่มารดามีการศึกษาระดับประถมศึกษา ยกเว้นความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่มีค่าต่ำสุดในกลุ่มตัวอย่างที่มารดามีการศึกษาระดับอนุปริญญา

ตาราง 42 ค่า F ของการทดสอบความแตกต่างและการทดสอบรายคู่ของค่าเฉลี่ยของคะแนน
พฤติกรรมการปรับตัวด้านหลัก ด้านย่อยและคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวรวมจำแนกตามระดับ
การศึกษาของมารดา (4 ระดับ)ในกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ระดับอายุ

พฤติกรรมการ ปรับตัวด้าน	อายุ 3 ปี - 3 ปี 11 เดือน		อายุ 4 ปี - 4 ปี 11 เดือน		อายุ 5 ปี - 5 ปี 11 เดือน	
	ค่าF	คู่เปรียบเทียบ	ค่าF	คู่เปรียบเทียบ	ค่าF	คู่เปรียบเทียบ
Com.	2.3819	4>1	**4.7715	4>1	**18.524	3,4>2,1
Com.r	0.3460		0.1755		2.8233	
Com.e	1.7745		**5.6698	4>1	**18.577	4>3,2,1 , 3>1
Com.w	4.5201	4>2,1	1.8407		**13.3188	3,4>2,1
Dai.	0.3955		0.1936		6.7199	4>3,2,1
Dai.sh.	0.2426		0.2176		3.1159	4>1
Dai.d.	1.7114		0.5159		* 3.4487	4>3
Dai.c.	1.2102		2.5328		* 10.9071	4>3,2,1
Soc.	0.5279		2.2586		0.5189	
Soc.l.	0.8010		1.1328		0.0109	
Soc.plt.	0.6326		*2.9965	3>1	0.0522	
Soc.cs.	1.1684		1.8452		* 5.6845	4>2,1
Mot.	0.5936		2.1822			
Mot.g.	0.1400		0.4321			
Mot.f.	1.2398		**4.7172	4>2,1		
Ad.Be.	0.3783		*2.6966	ไม่พบความแตกต่างเป็นรายคู่เมื่อ ทดสอบด้วย Tukey's test	* 10.0974	4>1

1 = ระดับประถมศึกษา 2 = ระดับมัธยมศึกษา 3 = ระดับอนุบาล 4 = ระดับปริญญาตรี

* $p < 0.05$: $F = 0.05$: $df (3, 148) = 2.60$ ** $p < 0.001$: $F = 0.001$: $df (3, 148) = 3.78$

จากตารางที่ 42 จะเห็นว่า ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสำหรับกลุ่มตัวอย่าง
ระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน พบว่าคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการปรับตัวรวม พฤติกรรม
การปรับตัวด้านหลักและพฤติกรรมการปรับตัวด้านย่อยทุกด้านของกลุ่มตัวอย่างที่มารดามีการศึกษา
ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา ระดับอนุบาลและระดับปริญญาตรีไม่แตกต่างกันยกเว้น
พฤติกรรมการปรับตัวด้านหลักด้านการสื่อสารความหมายและด้านย่อยทักษะการเขียน พบว่า คะแนน
เฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มารดาที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีสูงกว่าระดับประถมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ.05 (และระดับปริญญาตรีมีพฤติกรรมการปรับตัวด้านย่อยทักษะการเขียน สูงกว่า
ระดับมัธยมศึกษาเช่นกัน)

สำหรับกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนพบว่า พฤติกรรมการปรับตัวรวมของเด็กที่มารดามีการศึกษาในระดับต่างกันมีคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวรวมแตกต่างกันแต่ไม่พบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่เมื่อทดสอบด้วย Tukey's Test ส่วนพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลัก และพฤติกรรมการปรับตัวด้านย่อยทุกด้านของกลุ่มตัวอย่างที่มารดามีการศึกษาระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา ระดับอนุปริญญา และระดับปริญญาตรีไม่แตกต่างกัน ยกเว้นด้านหลักด้านการสื่อความหมายและด้านย่อยทักษะการแสดงออกทางภาษา พบว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มารดามีการศึกษาระดับปริญญาตรี สูงกว่าระดับประถมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และด้านย่อยการเล่นและการใช้เวลาว่าง (ซึ่งเป็นด้านย่อยของด้านสังคม) พบว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มารดาที่มีการศึกษาในระดับอนุปริญญา สูงกว่าระดับประถมศึกษาและทักษะการใช้กล่อมเนื้อมัดเล็ก (ซึ่งเป็นด้านย่อยของด้านการเคลื่อนไหว) พบว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มารดาที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีมีพฤติกรรมการปรับตัว สูงกว่าระดับมัธยมศึกษาและระดับประถมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สำหรับกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนพบว่า พฤติกรรมการปรับตัวรวมของกลุ่มตัวอย่างที่มารดาที่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี สูงกว่าระดับประถมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลักด้านการสื่อความหมายและด้านย่อยทุกด้าน (ยกเว้นทักษะการรับรู้ทางภาษา) พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มารดาที่มีการศึกษาในระดับอนุปริญญาและระดับปริญญาตรี สูงกว่าระดับมัธยมศึกษาและระดับประถมศึกษา (และด้านย่อย ทักษะการแสดงออกทางภาษา ยังพบว่าระดับปริญญาตรีมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าระดับอนุปริญญาด้วย) ส่วนพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลักด้านการใช้ชีวิตประจำวันและด้านย่อยทักษะการใช้ชีวิตในชุมชน พบว่า ระดับกลุ่มตัวอย่างที่มารดาที่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรีมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษาและระดับอนุปริญญา และด้านย่อยทักษะการช่วยเหลือตัวเอง พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มารดาที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี สูงกว่าระดับประถมศึกษา และทักษะการงานบ้านพบว่าระดับปริญญาตรี สูงกว่าระดับอนุปริญญาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 พฤติกรรมการปรับตัวด้านย่อยทักษะการจัดการ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มารดาที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี สูงกว่าระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

โดยภาพรวมสรุปได้ว่า จะเริ่มพบแนวโน้มความแตกต่างของพฤติกรรมการปรับตัวของเด็กที่มารดาที่มีการศึกษาต่างกันที่ช่วงอายุ 4 ปี โดยจะเห็นได้ว่าเด็กที่มารดามีระดับการศึกษาสูงจะมีพฤติกรรมการปรับตัวในบางด้านที่มีแนวโน้มสูงกว่าเด็กที่มารดามีระดับการศึกษาต่ำและความ

แตกต่างกันจะพบมากขึ้นในช่วงอายุ 5 ปี โดยพบว่าเด็กวัย 5 ปีที่มารดามีการศึกษาต่างกัน มีความแตกต่างในหลายด้านของพฤติกรรมการปรับตัว และมีแนวโน้มว่าเด็กที่มารดาการศึกษาในระดับสูงมีพฤติกรรมการปรับตัวสูงกว่าเด็กที่มารดา มีระดับการศึกษาต่ำกว่า

2.5.5 การศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการปรับตัวกับตัวแปรสถานภาพทาง

เศรษฐกิจของบิดามารดา

จากการพิจารณาข้อมูลที่ได้จากการสอบวัดทั้งหมดพบว่าผู้ให้ข้อมูลที่ไม่ใช่ บิดามารดาสามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพทางเศรษฐกิจของบิดามารดาของเด็กได้ (เนื่อง จากเป็นการสัมภาษณ์บุคคล ผู้วิจัยจึงทำการเลือกสรรเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่ผู้ให้ข้อมูล ที่ไม่ใช่บิดามารดาแต่อยู่ร่วมบ้านเดียวกันและสามารถให้ข้อมูลในส่วนนี้ได้) ดังนั้นข้อมูลที่ได้จึง เป็นข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพทางเศรษฐกิจของบิดามารดาจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำนวน 456 คน ซึ่งแบ่งเป็น 3 ระดับคือ 1. ระดับต่ำ(ไม่พอใช้) 2. ระดับปานกลาง(มีพอใช้) 3. ระดับสูง (มีเหลือเก็บ) และในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการเปรียบเทียบความแตกต่างของ ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลัก ด้านย่อย และพฤติกรรมการปรับตัวรวมตาม ระดับสถานภาพทางเศรษฐกิจของบิดามารดาในกลุ่มตัวอย่างตามระดับอายุต่างๆ ได้แก่ 3 ปีถึง 3 ปี 11เดือน 4 ปีถึง 4 ปี 11เดือน และ 5 ปีถึง 5 ปี 11เดือน โดยใช้ F-test (One Way analysis of variance) และกรณีที่ค่า F มีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยได้ ทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยใช้วิธี Tukey's test (HSD) ดังปรากฏ ผลตามตาราง 43-45

ตาราง 43 ค่าสถิติพื้นฐานเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมกรรมการปรับตัวด้านหลัก ด้านย่อย และคะแนน
พฤติกรรมกรรมการปรับตัวรวมจำแนกตามระดับสถานภาพทางเศรษฐกิจของบิดามารดา(3 ระดับ)
ในกลุ่มตัวอย่างอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน

พฤติกรรมการ ปรับตัว ด้าน	ระดับต่ำ		ระดับปานกลาง		ระดับสูง	
	n=24		n=89		n = 39	
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.
Com.	63.6250	4.595	64.9551	4.5500	67.1026	4.599
Com.r.	23.9167	0.408	23.9213	0.458	23.9231	0.422
Com.e.	39.0417	3.873	40.1011	3.861	41.8974	3.626
Com.w.	0.667	1.007	0.9326	1.214	1.2821	1.297
Dai.	61.9167	7.547	64.6180	8.840	65.308	7.299
Dai.sh.	49.2500	4.646	49.6966	4.809	49.6718	4.725
Dai.d.	4.5417	2.167	5.3596	2.455	5.7430	2.425
Dai.c.	8.1250	2.271	9.5618	2.927	9.6923	2.054
Soc.	53.0000	3.599	54.1798	7.253	55.4872	4.812
Soc.l.	32.2500	1.824	32.4494	3.876	33.8472	2.501
Soc.plt.	17.6667	1.373	18.6899	2.517	18.2564	1.634
Soc.cs.	3.0833	1.792	3.6404	2.288	3.7436	1.697
Mot.	54.421	4.314	56.4942	4.722	57.2370	4.565
Mot.g.	32.8333	2.479	33.0899	2.485	33.6053	2.542
Mot.f.	21.7083	2.545	23.4055	3.085	23.5126	3.26
Ad.be.	233.0833	15.811	240.2472	18.250	245.3947	16.058

จากตาราง 43 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับจำแนกตามระดับสถานภาพทางเศรษฐกิจของบิดามารดา พบว่าคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมกรรมการปรับตัวรวม พฤติกรรมการปรับตัวด้านหลัก และพฤติกรรม การปรับตัวด้านย่อยทุกด้านมีค่าสูงสุดอยู่ในกลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดามีสถานภาพทางเศรษฐกิจอยู่ใน ระดับสูง ส่วนค่าต่ำสุดพบว่าคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมกรรมการปรับตัวรวม พฤติกรรมการปรับ ตัวด้านหลักและพฤติกรรมกรรมการปรับตัวด้านย่อยทุกด้าน มีค่าต่ำสุดอยู่ในกลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดามี สถานภาพทางเศรษฐกิจอยู่ในระดับต่ำ

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนพบว่า คะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการปรับตัวรวมของกลุ่มตัวอย่างที่ติดตามตามมีสถานภาพทางเศรษฐกิจในระดับสูง สูงกว่าระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ส่วนคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลักและพฤติกรรมการปรับตัวด้านย่อยทุกด้าน ยกเว้นด้านหลักด้านการสื่อความหมายและด้านย่อยทักษะการแสดงออกทางภาษา ทักษะการใช้ชีวิตในชุมชน และทักษะการใช้กล่อมเหนืมัดเล็กของกลุ่มตัวอย่างที่ติดตามตามมีสถานภาพทางเศรษฐกิจในระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำไม่แตกต่างกัน ส่วนพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลักด้านการสื่อความหมายพบว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ติดตามตามมีสถานภาพทางเศรษฐกิจในระดับสูง สูงกว่าระดับปานกลางและระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 พฤติกรรมการปรับตัวด้านย่อยทักษะการแสดงออกทางภาษาพบว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ติดตามตามมีสถานภาพทางเศรษฐกิจในระดับปานกลางและระดับสูง สูงกว่าระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 พฤติกรรมการปรับตัวด้านย่อยทักษะการใช้ชีวิตในชุมชนและทักษะการใช้กล่อมเหนืมัดเล็ก พบว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ติดตามตามมีสถานภาพทางเศรษฐกิจในระดับปานกลาง สูงกว่าระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ตาราง 44 ค่าสถิติพื้นฐานของค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมกรรมการปรับตัวด้านหลัก ด้านย่อย และ
คะแนนพฤติกรรมกรรมการปรับตัวรวมจำแนกตามระดับสถานภาพทางเศรษฐกิจของบิดามารดา
(3 ระดับ) ในกลุ่มตัวอย่างอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน

พฤติกรรมการ ปรับตัว	ระดับต่ำ		ระดับปานกลาง		ระดับสูง	
	n = 25		n = 86		n = 41	
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.
Com.	68.9355	6.643	70.4875	5.009	72.4390	4.450
Com.r.	24.0000	0.258	24.0125	0.112	24.0000	0.000
Com.e.	42.5484	3.837	44.200	3.120	45.3171	3.274
Com.w.	2.3871	3.739	2.2750	2.899	3.1220	2.064
Dai.	74.6774	6.853	73.6500	9.967	74.9750	8.466
Dai.sh.	55.0645	3.847	54.3625	6.269	54.561	4.489
Dai.d.	8.7742	1.995	7.9875	2.518	8.1463	2.651
Dai.c.	10.8387	2.478	11.300	2.669	12.2683	3.167
Soc.	58.0968	9.403	61.850	11.698	63.0488	9.734
Soc.l.	34.4194	5.353	35.375	3.148	36.0000	2.950
Soc.plt.	18.4839	3.315	19.9625	3.542	20.3171	2.494
Soc.cs.	5.1935	2.242	6.5125	5.885	6.7317	5.339
Mot.	6.4194	3.862	61.1125	4.540	60.8049	8.923
Mot.g.	35.8710	2.473	35.3750	2.399	54.3902	5.361
Mot.f.	25.5484	2.293	25.7375	2.950	26.4146	4.056
Ad.be.	263.1290	17.532	267.1000	21.136	271.2683	21.943

จากตาราง 44 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับจำแนกตามระดับสถานภาพทางเศรษฐกิจของบิดามารดา พบว่า คะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมกรรมการปรับตัวรวม พฤติกรรมการปรับตัวด้านหลักและพฤติกรรมกรรมการปรับตัวด้านย่อยทุกด้าน มีค่าสูงสุดในกลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดามีสถานภาพทางเศรษฐกิจในระดับสูง ยกเว้นด้านหลัก ด้านการเคลื่อนไหวและด้านย่อย ทักษะการใช้กล้ามเนื้อใหญ่ รวมทั้งด้านย่อยของด้านหลักด้านการใช้ชีวิตประจำวัน ได้แก่ ทักษะการช่วยเหลือตนเอง ทักษะงานบ้าน พบว่า มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดในกลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดามีสถานภาพทางเศรษฐกิจในระดับต่ำ ส่วนค่าต่ำสุดของคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมกรรมการปรับตัวรวม พฤติกรรมการปรับตัวด้านหลัก ได้แก่ ด้านการสื่อความหมายและด้านย่อยทักษะการแสดงออกทางภาษาด้านสังคมและด้านย่อย รวมทั้ง พฤติกรรมการปรับตัวด้านย่อย ได้แก่ ทักษะการใช้กล้ามเนื้อเล็กพบว่า มีค่าต่ำสุดในกลุ่มตัวอย่าง

ที่บิดามารดามีสถานภาพทางเศรษฐกิจในระดับต่ำ ส่วนพฤติกรรมปรับตัวด้านหลักด้านการใช้ชีวิตประจำวันและด้านย่อยทักษะการช่วยเหลือตนเอง และทักษะงานบ้านพบว่า มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดในกลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดามีสถานภาพทางเศรษฐกิจในระดับปานกลาง และด้านหลักด้านการเคลื่อนไหว และด้านย่อยทักษะการใช้กล้ามเนื้อเล็กพบว่า มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดในกลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดามีสถานภาพทางเศรษฐกิจในระดับสูง

ตาราง 45 ค่าสถิติพื้นฐานของค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมปรับตัวด้านหลัก ด้านย่อยและคะแนนพฤติกรรมปรับตัวรวมจำแนกตามระดับสถานะภาพทางเศรษฐกิจของบิดามารดา (3 ระดับ) ในกลุ่มตัวอย่างอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน

พฤติกรรมการปรับตัว	ระดับต่ำ		ระดับปานกลาง		ระดับสูง	
	n = 30		n=77		n=45	
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.
Com.	72.6000	2.955	77.1958	8.933	80.7556	7.514
Com.r.	24.0667	0.365	24.0909	0.403	24.2667	0.654
Com.e.	46.1333	2.030	47.8442	3.894	49.9556	3.303
Com.w.	2.4000	1.303	5.2697	5.658	6.5333	4.409
Dai.	81.9667	9.180	82.6623	11.656	86.3556	10.327
Dai.sh.	58.4333	3.901	58.5295	4.418	59.6667	4.349
Dai.d.	10.1000	3.100	10.1818	3.276	10.8	2.982
Dai.c.	13.4333	3.380	5.017	15.8889	4.519	3.3783
Soc.	62.1333	10.285	63.71143	10.159	66.1778	11.446
Soc.l.	35.6000	5.823	36.2857	6.089	36.9111	6.022
Soc.plt.	19.8333	3.742	20.4675	3.515	21.2444	3.406
Soc.cs.	6.7000	2.292	6.9610	2.663	8.0222	3.677
Ad.Be.	216.7000	16.983	223.5714	20.288	233.2889	22.406

จากตาราง 45 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบจำแนกตามระดับสถานะภาพทางเศรษฐกิจของบิดามารดาพบว่า คะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมปรับตัวรวม พฤติกรรมปรับตัวด้านหลักและพฤติกรรมปรับตัวด้านย่อยทุกด้านสูงสุดในกลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดามีสถานภาพทางเศรษฐกิจอยู่ในระดับสูงและมีค่าต่ำสุดในกลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดามีสถานภาพทางเศรษฐกิจในระดับต่ำ

ตาราง 46 ค่า F ของการทดสอบความแตกต่างและการทดสอบรายคู่ของค่าเฉลี่ยของคะแนน
พฤติกรรมการปรับตัวด้านหลัก ด้านย่อยและคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวรวมจำแนกตามระดับ
สถานภาพทางเศรษฐกิจของบิดามารดา (4 ระดับ) ในกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ระดับอายุ

พฤติกรรมการ ปรับตัวด้าน	อายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน		อายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน		อายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน	
	ค่า F	คู่เปรียบเทียบ	ค่า F	คู่เปรียบเทียบ	ค่า F	คู่เปรียบเทียบ
Com.	**4.9006	3>2,1	** 4.074	3>1	**10.1625	3>2>1
Com.r.	0.0016		0.1477		2.2722	
Com.e.	** 4.825	3>2,1	** 6.1592	3>1	**11.7337	3>2,1
Com.w.	2.1009		1.2004		**6.9874	2,3>1
Dai.	1.3440		0.3434		2.0873	
Dai.sh.	0.1297		0.1884		1.1790	
Dai.d.	1.8726		1.1518		0.6603	
Dai.c.	* 3.2117	2>1	2.7354		*3.3783	ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ เมื่อทดสอบด้วยวิธี Tukey's test
Soc.	1.2404		2.0118		1.4368	
Soc.l.	1.5743		1.6553	3>1	0.4325	
Soc.plt.	0.5616		*3.1559		1.5078	
Soc.cs.	0.8435		0.9103		2.4464	
Mot.	2.5788		0.0954			
Mot.g	0.8395		1.8031			
Mot.f.	*3.2556	2>1	1.8303			
Ad.Be.	**3.7080	3>1	1.3857		**6.4130	3>2,1

1=ระดับต่ำ 2=ระดับปานกลาง 3=ระดับสูง

* $p < 0.05$: $F = 0.05$ df (2,149) = 3.00 ** $p < 0.01$: $F = 0.001$ df (2,149) = 4.61

จากตาราง 46 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน พบว่า คะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการปรับตัวรวมของกลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดามีสถานภาพทางเศรษฐกิจระดับสูง สูงกว่าระดับต่ำ และพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลักด้านการสื่อสารความหมายและด้านย่อยทักษะการแสดงออกทางภาษา พบว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดามีสถานภาพทางเศรษฐกิจระดับสูง สูงกว่าระดับปานกลางและระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 และด้านพฤติกรรมการปรับตัวด้านย่อยทักษะการจัดการและทักษะการใช้กล้ามเนื้อ

เนื้อมัดเล็ก พบว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ติดตามตามมีสถานภาพทางเศรษฐกิจระดับปานกลาง สูงกว่าระดับต่ำ

สำหรับกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนพบว่า พฤติกรรมการปรับตัวรวม พฤติกรรมการปรับตัวด้านหลัก และพฤติกรรมการปรับตัวด้านย่อยทุกด้าน ของกลุ่มตัวอย่างที่ติดตามตามมีสถานภาพทางเศรษฐกิจในระดับต่ำ ระดับปานกลางและระดับสูงไม่แตกต่างกัน ยกเว้น ด้านการสื่อความหมายและด้านย่อยทักษะการแสดงออกทางภาษา รวมทั้งพฤติกรรมการปรับตัวด้านย่อยการเล่นและการใช้เวลาว่าง (ของด้านหลักด้านสังคม) พบว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ติดตามตามมีสถานภาพทางเศรษฐกิจระดับสูง สูงกว่าระดับต่ำ

สำหรับกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนพบว่าคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการปรับตัวรวม พฤติกรรมการปรับตัวด้านหลักและด้านย่อยทุกด้าน (ยกเว้นทักษะการรับรู้ทางภาษา) ของกลุ่มตัวอย่างที่ติดตามตามมีสถานภาพทางเศรษฐกิจระดับสูง สูงกว่าระดับต่ำและระดับปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ส่วนพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลักและด้านย่อยที่เหลือนอกเหนือจากที่กล่าวมาของกลุ่มตัวอย่างที่ติดตามตามมีสถานภาพทางเศรษฐกิจต่างกัน ไม่แตกต่างกัน (ส่วนด้านย่อยได้แก่ทักษะการใช้ชีวิตในชุมชนแม้จะพบว่าคะแนนเฉลี่ยมีความแตกต่างกัน แต่เมื่อทดสอบด้วย Tukey 's Test ไม่พบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่)

โดยภาพรวมที่ได้พอสรุปได้ว่าพบความแตกต่างของพฤติกรรมการปรับตัวบางด้านระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ติดตามตามมีสถานภาพทางเศรษฐกิจต่างกัน โดยเฉพาะด้านการสื่อความหมายที่พบความแตกต่างได้ทั้ง 3 ช่วงอายุแต่จะเด่นชัดมากในช่วงอายุ 5 ปี ดังนั้นจะเห็นได้ว่าความแตกต่างที่ได้จะเด่นชัดในช่วงอายุ 5 ปี โดยพบว่าความแตกต่างของพฤติกรรมการปรับตัวจะอยู่ในลักษณะที่กลุ่มตัวอย่างที่ติดตามตามมีสถานภาพทางเศรษฐกิจในระดับสูงกว่า จะมีพฤติกรรมการปรับตัวในหลายด้านดีกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ติดตามตามมีสถานภาพทางเศรษฐกิจต่ำกว่า

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายในการดัดแปลงแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS เพื่อใช้ประโยชน์ในทางคลินิกและในวงการศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะดังนี้

1. เพื่อดัดแปลงแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ให้เหมาะสมต่อการนำมาใช้ในสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทย

2. เพื่อหาคุณภาพในด้านความเชื่อมั่น (Reliability) ความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง

3. เพื่อสร้างเกณฑ์ปกติ (Norms) ของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงสำหรับเด็กก่อนวัยเรียน (ช่วงอายุ 3-5 ปี 11 เดือน) ซึ่งเป็นเกณฑ์ปกติของเด็กก่อนวัยเรียนโดยรวมจากศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ในวัด สังกัดกรมการศาสนา และโรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญศึกษา ระดับก่อนประถมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยทำการแยกเกณฑ์ปกติตามช่วงอายุออกเป็น 6 กลุ่ม ได้แก่

- 3 ปีถึง 3 ปี 5 เดือน
- 3 ปี 6 เดือนถึง 3 ปี 11 เดือน
- 4 ปีถึง 4 ปี 5 เดือน
- 4 ปี 6 เดือนถึง 4 ปี 11 เดือน
- 5 ปีถึง 5 ปี 5 เดือน
- 5 ปี 6 เดือนถึง 5 ปี 11 เดือน

4. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการปรับตัว ของเด็กก่อนวัยเรียนที่จำแนกตามตัวแปร อายุ เพศ ระดับการศึกษาของบิดา ระดับการศึกษาของมารดา และสถานภาพทางเศรษฐกิจของบิดามารดา

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเด็กก่อนวัยเรียนที่มีอายุระหว่าง 3 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนที่ศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาล 1 อนุบาล 2 และอนุบาล 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 จากศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ในวัด สังกัดกรมการศาสนา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 228 คนและโรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญศึกษา ระดับก่อนประถมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 228 คน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดได้จากการสุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage random sampling) โดยแบ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสอบวัดครั้งที่ 1 จำนวน 108 คน เพื่อนำผลที่ได้มาทำการวิเคราะห์แบบวัดเป็นรายข้อ เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกของข้อสัมภาษณ์แต่ละข้อ และการสอบวัดครั้งที่ 2 จำนวน 348 คน เพื่อนำผลที่ได้มาทำการวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นแบบสอบซ้ำ ความเที่ยงตรงของแบบวัด และทำการหาเกณฑ์ปกติของแบบวัดพฤติกรรมกำกับการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงสำหรับเด็กก่อนวัยเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ได้จากการนำแบบวัดพฤติกรรมกำกับการปรับตัว VABS ฉบับ Survey Form ของสปาร์โรว์ แบลลา และคิคเซตติ ซึ่งเป็นแบบวัดพฤติกรรมกำกับการปรับตัวที่มีมาตรฐานมาใช้ในการดัดแปลงเพื่อให้มีความเหมาะสมต่อการนำมาใช้ในสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทย โดยลักษณะของแบบวัดพฤติกรรมกำกับการปรับตัวประกอบด้วยองค์ประกอบหลัก 5 ด้านดังต่อไปนี้

ด้านที่ 1 การสื่อสารความหมาย (Communication domain) ประกอบด้วยทักษะย่อย 3 ด้าน ได้แก่

1. ทักษะการรับรู้ทางภาษา (Receptive skills)
2. ทักษะการแสดงออกทางภาษา (Expressive skills)
3. ทักษะการเขียน (Writing skills)

ด้านที่ 2 การใช้ชีวิตประจำวัน (Daily living skills domain) ประกอบด้วยทักษะย่อย 3 ด้าน ได้แก่

1. ทักษะการช่วยเหลือตัวเอง (Self-help skills)
2. ทักษะงานบ้าน (Domestic skills)

3. ทักษะการใช้ชีวิตในชุมชน (Community skill)

ด้านที่ 3 ด้านสังคม (Socialization domain) ประกอบด้วยทักษะย่อย 3 ด้าน ได้แก่

1. ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal relationship)
2. การเล่นและการใช้เวลาว่าง (Play and leisure time skills)
3. ทักษะการจัดการ (Coping skills)

ด้านที่ 4 การเคลื่อนไหว (Motor skills domain) ประกอบด้วยทักษะย่อย 2 ด้าน ได้แก่

1. ทักษะการใช้กล้ามเนื้อขนาดใหญ่ (Gross motor skills)
2. ทักษะการใช้กล้ามเนื้อเล็ก (Fine motor skills)

ด้านที่ 5 พฤติกรรมการปรับตัวรวม (Adaptive behavior composite)

วิธีการรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยเข้ารับการฝึกใช้แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS กับ อาจารย์ธนัชฐา สันติกุล ที่โรงพยาบาลรามารักษ์ เป็นระยะเวลา 1 เดือน เพื่อให้เกิดความถูกต้องและความชำนาญในการใช้แบบวัดนี้ พร้อมกันนี้ได้ฝึกตั้งคำถามสำหรับใช้เวลาสัมภาษณ์เพื่อให้การวัดแต่ละครั้งมีความเป็นมาตรฐาน และผลที่ได้มีความเที่ยงสูง (Reliability) ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลเพียงคนเดียวเพื่อป้องกันปัญหาที่อาจเกิดขึ้น หากใช้ผู้เก็บข้อมูลหลายคน
2. ขอหนังสือราชการจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ถึงเจ้าอาวาสวัดหรือผู้ที่ทำหน้าที่ดูแลศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ในวัดตามวัดต่างๆ ทั้งหมด 13 แห่งและผู้บริหารโรงเรียนเอกชน ตามโรงเรียนต่างๆ ทั้งหมด 13 แห่งตามที่ได้เพื่อขออนุญาตในการเก็บข้อมูลจากเด็กก่อนวัยเรียนในศูนย์ฯและในโรงเรียนแต่ละแห่ง
3. โทรศัพท์ติดต่อกับศูนย์ฯและโรงเรียนตามที่กำหนดไว้เพื่อขอยื่นหนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูล โดยขออนุญาตวันและเวลาในการเก็บข้อมูลซึ่งจะทำการเก็บข้อมูลในรูปแบบการสัมภาษณ์แบบรายบุคคลกับบิดา มารดาหรือผู้เลี้ยงดูใกล้ชิดของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
4. นำแบบวัดที่เตรียมไว้ไปทำการเก็บข้อมูลกับบิดา มารดาหรือผู้เลี้ยงดูเด็กตามที่

ได้นัดหมายไว้ในแต่ละแห่ง โดยดำเนินการสอบวัดแบบรายบุคคล ช่วงเวลาในการเก็บข้อมูล คือ ช่วงเช้าและช่วงเย็นในแต่ละวัน ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ผู้ปกครองทำการรับส่งเด็กโดยการเก็บข้อมูลแบ่งเป็น 2 ครั้ง คือ การสอบวัดครั้งที่ 1 ดำเนินการเก็บข้อมูลจากโรงเรียนเอกชนและศูนย์ฯ ในวัดแหล่งละ 3 แห่งเป็นจำนวน 108 คน โดยใช้เวลาในการเก็บข้อมูลครั้งที่ 1 เป็นเวลา 1 เดือน จากนั้นนำข้อมูลที่ได้ไปทำการวิเคราะห์รายชื่อเพื่อหาค่าอำนาจจำแนก และค่าความยากง่ายของข้อสัณยาณและดำเนินการพิจารณาความเหมาะสมของข้อสัณยาณ เพื่อนำไปใช้ในการสอบวัดครั้งที่ 2 ต่อไป การสอบวัดครั้งที่ 2 ดำเนินการเก็บข้อมูลจากโรงเรียนเอกชนและศูนย์ฯ ในวัดแหล่งละ 10 แห่ง เป็นจำนวน 348 คน ใช้เวลาในการเก็บข้อมูลเป็นเวลา 3 เดือน จากนั้นเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อทำการวิเคราะห์ผลทางสถิติต่อไป โดยที่ในช่วงระยะเวลานี้ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นแบบสอบซ้ำ (โดยเว้นระยะห่างในการเก็บซ้ำประมาณ 2-3 สัปดาห์) และการตรวจสอบความเที่ยงตรงของแบบวัด (โดยใช้แบบวัดพฤติกรรมกรรมการปรับตัวสำหรับเด็กปฐมวัยของนิศมัย อรทัย) จากนั้นเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อทำการวิเคราะห์ผลทางสถิติต่อไป

5. นำผลที่ได้จากการสอบวัดครั้งที่ 2 มาทำการวิเคราะห์ทางสถิติ เพื่อหาคุณภาพของแบบวัดและการสร้างเกณฑ์ปกติของแบบวัดพฤติกรรมกรรมการปรับตัว VABS ในช่วงอายุ 3 ปี ถึง 5 ปี 11 เดือน

สรุปผลการวิจัย

ผลที่ได้จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ทำให้ได้

1. แบบวัดพฤติกรรมกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง สำหรับเด็กอายุ 3 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน ที่ผ่านการดัดแปลงและการหาคุณภาพทางสถิติ ดังปรากฏผลการวิเคราะห์ต่อไปนี้

1.1 ค่าอำนาจจำแนก (D) และค่าความยากง่าย (p) ของข้อสัณยาณของแต่ละด้านหลักของแต่ละระดับอายุ ปรากฏผลดังนี้

1.1.1 ด้านการสื่อความหมาย

- ข้อสัณยาณช่วงอายุ 3-4 ขวบ (ข้อ 29-36) ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน และ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .329-.618 กับ .316-.592 ตามลำดับ และค่าความยากง่ายระหว่าง .355-.658 กับ .572-.829 ตามลำดับ

- ข้อสัมภาษณ์ช่วงอายุ 5 ขวบ (ข้อ 37-39) ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน
มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .421-.566 และค่าความยากง่ายระหว่าง .546-.763

1.1.2 ด้านการใช้ชีวิตประจำวัน

- ข้อสัมภาษณ์ช่วงอายุ 3 ขวบ (ข้อ 23-31) ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน
มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .188-.513 และค่าความยากง่ายระหว่าง .559-.842
- ข้อสัมภาษณ์ช่วงอายุ 4 ขวบ (ข้อ 32-40) ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน
มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .329-.711 และค่าความยากง่ายระหว่าง .493-.756
- ข้อสัมภาษณ์ช่วงอายุ 5 ขวบ (ข้อ 41-46) ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน
มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .392-.605 และค่าความยากง่ายระหว่าง .164-.691

1.1.3 ด้านสังคม

- ข้อสัมภาษณ์ช่วงอายุ 3 ขวบ (ข้อ 22-25) ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน
มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .182-.434 และค่าความยากง่ายระหว่าง .730-.834
- ข้อสัมภาษณ์ช่วงอายุ 4 ขวบ (ข้อ 26-30) ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน
มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .197-.592 และค่าความยากง่ายระหว่าง .349-.717
- ข้อสัมภาษณ์ช่วงอายุ 5 ขวบ (ข้อ 31-34) ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน
มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .328-.500 และค่าความยากง่ายระหว่าง .283-.651

1.1.4 ด้านการเคลื่อนไหว

- ข้อสัมภาษณ์ช่วงอายุ 3-4⁺ ขวบ (ข้อ 24-36) ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน กับ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .0-.763 กับ .026-.803
ตามลำดับ และค่าความยากง่ายระหว่าง .0-.882 กับ .132-.987 ตามลำดับ

1.2 แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงมีความเชื่อมั่นแบบวัดซ้ำ ซึ่งจำแนกออกตามด้านหลักและด้านย่อยต่างๆ ได้ดังนี้

- ด้านการสื่อความหมาย มีค่าเท่ากับ .8149
- : ทักษะการรับรู้ทางภาษา ไม่ปรากฏค่า (เนื่องจากข้อมูลครั้งที่ 1 และข้อมูลครั้งที่ 2 คงเดิมไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ เพราะจำนวนข้อสัมภาษณ์ด้านนี้อยู่ในช่วงต่ำกว่าอายุที่ทำการเก็บข้อมูล เพราะฉะนั้นในกลุ่มตัวอย่างจึงได้คะแนนเต็มทั้งสองครั้ง)
- : ทักษะการแสดงออกทางภาษา มีค่าเท่ากับ .8061
- : ทักษะการเขียน มีค่าเท่ากับ .8656

- ด้านการใช้ชีวิตประจำวัน	มีค่าเท่ากับ	.6988
: ทักษะการช่วยเหลือตนเอง	มีค่าเท่ากับ	.5004
: ทักษะงานบ้าน	มีค่าเท่ากับ	.8580
: ทักษะการใช้ชีวิตในชุมชน	มีค่าเท่ากับ	.7269
- ด้านสังคม	มีค่าเท่ากับ	.3657
: ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล	มีค่าเท่ากับ	.3244
: การเล่นและการใช้เวลาว่าง	มีค่าเท่ากับ	.3430
: ทักษะการจัดการ	มีค่าเท่ากับ	.3648
- ด้านการเคลื่อนไหว	มีค่าเท่ากับ	.3260
: ทักษะการใช้กล้ามเนื้อใหญ่	มีค่าเท่ากับ	.4420
: ทักษะการใช้กล้ามเนื้อเล็ก	มีค่าเท่ากับ	.2917
- พฤติกรรมการปรับตัวรวม(ทั้งฉบับ)	มีค่าเท่ากับ	.7388

1.3 การตรวจสอบความเที่ยงตรงของแบบวัด

1.3.1 การวิเคราะห์องค์ประกอบ ด้วยวิธีการนำมาสะกัดองค์ประกอบโดยเทคนิคแกนสำคัญ (Principal component analysis : PC) ปรากฏผลว่าแบบวัดพฤติกรรม การปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงที่ประกอบด้วย 4 ด้านหลัก หรือ 3 ด้านหลัก วัดองค์ประกอบ ร่วมกัน 1 องค์ประกอบ ซึ่งอธิบายความแปรปรวนของคะแนนแบบวัดพฤติกรรม การปรับตัวใน กลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน และกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนคิดเป็นร้อยละ 56.2 และ 51.8 ตามลำดับ

1.3.2 การตรวจสอบความเที่ยงตรงแบบ Convergent validity ด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนแบบวัดพฤติกรรม การปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง กับ คะแนนแบบวัดพฤติกรรม การปรับตัวสำหรับเด็กปฐมวัย (ของพิศสมัย อรทัย) พบว่าค่าประสิทธิ์ สหสัมพันธ์ของคะแนนจากแบบวัดทั้งสองมีค่าเท่ากับ 0.7102 (มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001)

1.3.3 การตรวจสอบความเที่ยงตรงแบบ Development progressions validity โดยพิจารณาจากการวิเคราะห์ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรม การปรับตัวตามตัวแปร อายุ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุน้อยกว่าจะมีคะแนนพฤติกรรม การปรับตัวมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มี อายุมากกว่า กล่าวคือคะแนนพฤติกรรม การปรับตัวพัฒนาเพิ่มขึ้นตามอายุที่มากขึ้น

2. เกณฑ์ปกติชนิดคะแนนที่ (T-score Norms) ของแบบวัดพฤติกรรม การปรับตัว VABS

ฉบับดัดแปลง ซึ่งพิจารณาตามคะแนนของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลัก และพฤติกรรมการปรับตัวด้านรวม โดยจำแนกออกเป็นช่วงอายุต่างๆ รวมเป็น 6 ช่วงอายุ คือ

- เกณฑ์ปกติสำหรับช่วงอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 5 เดือน
- เกณฑ์ปกติสำหรับช่วงอายุ 3 ปี 6 เดือนถึง 3 ปี 11 เดือน
- เกณฑ์ปกติสำหรับช่วงอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 5 เดือน
- เกณฑ์ปกติสำหรับช่วงอายุ 4 ปี 6 เดือนถึง 4 ปี 11 เดือน
- เกณฑ์ปกติสำหรับช่วงอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 5 เดือน
- เกณฑ์ปกติสำหรับช่วงอายุ 5 ปี 6 เดือนถึง 5 ปี 11 เดือน

3. ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการปรับตัวตามตัวแปรต่าง ๆ

3.1 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการปรับตัวกับตัวแปรอายุ พบว่า พฤติกรรมการปรับตัวเพิ่มขึ้นตามระดับอายุกล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนมีพฤติกรรมการปรับตัวรวม พฤติกรรมการปรับตัวด้านหลักทุกด้าน และพฤติกรรมการปรับตัวด้านย่อยทุกด้าน ยกเว้นทักษะการรับรู้ทางภาษา การเล่นและการใช้เวลาว่าง และทักษะการจัดการสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน และสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือนตามลำดับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 และกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนก็มีพฤติกรรมการปรับตัวดังกล่าว สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือนเช่นกัน ส่วนพฤติกรรมการปรับตัวด้านย่อยทักษะการจัดการ การเล่นและการใช้เวลาว่าง พบว่า กลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน และ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนมีพฤติกรรมการปรับตัวดังกล่าว สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 และเมื่อพิจารณาพฤติกรรมการปรับตัวรวมจากด้านหลัก 4 ด้านพบว่า กลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน มีพฤติกรรมการปรับตัวรวม สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

3.2 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการปรับตัวตามตัวแปรเพศ พบความแตกต่างระหว่างเพศในพฤติกรรมการปรับตัวเริ่มที่อายุ 4 ปี กล่าวคือ ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน มีพฤติกรรมการปรับตัวรวม พฤติกรรมการปรับตัวด้านหลัก และพฤติกรรมการปรับตัวด้านย่อยทุกด้านระหว่างเพศชายกับเพศหญิงไม่แตกต่างกัน

สำหรับกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน พบว่ามีพฤติกรรมการปรับตัวรวม

พฤติกรรมกรรมการปรับตัวด้านหลัก และพฤติกรรมกรรมการปรับตัวด้านย่อยทุกด้านระหว่างเพศชายกับเพศหญิงไม่แตกต่างกัน ยกเว้นด้านย่อยความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลซึ่งพบว่าเพศชายสูงกว่าเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

และสำหรับกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน พบว่าพฤติกรรมกรรมการปรับตัวรวม พฤติกรรมกรรมการปรับตัวด้านหลักด้านการใช้ชีวิตประจำวัน และด้านย่อยทักษะการช่วยเหลือตนเองและทักษะงานบ้าน ด้านหลักด้านสังคมและด้านย่อยทักษะการจัดการของเพศหญิงสูงกว่าเพศชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 ส่วนการปรับตัวในด้านอื่นๆระหว่างเพศชายกับเพศหญิงไม่แตกต่างกัน

3.3 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการปรับตัวกับตัวแปรสถานศึกษา พบความแตกต่างของพฤติกรรมกรรมการปรับตัวระหว่างกลุ่มตัวอย่างในโรงเรียนเอกชนและศูนย์ฯในวัด เริ่มที่อายุ 4 ขวบกล่าวคือในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน และกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน มีพฤติกรรมกรรมการปรับตัวรวม พฤติกรรมกรรมการปรับตัวด้านหลัก และพฤติกรรมกรรมการปรับตัวด้านย่อยทุกด้านระหว่างโรงเรียนเอกชนกับศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ในวัดไม่แตกต่างกันยกเว้นด้านหลักด้านการสื่อความหมายและด้านย่อยทักษะการแสดงออกทางภาษาและทักษะการเขียนที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนของโรงเรียนเอกชนสูงกว่าศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ในวัดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

สำหรับกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนพบว่า พฤติกรรมกรรมการปรับตัวรวม พฤติกรรมกรรมการปรับตัวด้านหลักและด้านย่อยทุกด้าน ยกเว้นทักษะการรับรู้ทางภาษาของด้านการสื่อความหมายด้านหลักและด้านย่อยทักษะการใช้ชีวิตในชุมชนของด้านการใช้ชีวิตประจำวัน และพฤติกรรมกรรมการปรับตัวด้านย่อยทักษะการจัดการของโรงเรียนเอกชนสูงกว่าศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ในวัดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ส่วนคะแนนเฉลี่ยของด้านหลักและด้านย่อยที่เหลือนอกเหนือจากที่กล่าวมาของโรงเรียนเอกชนและศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ในวัดพบว่าไม่แตกต่างกัน

3.5 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการปรับตัวตามตัวแปรการศึกษาของบิดา และมารดา

3.5.1 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการปรับตัวตามตัวแปรการศึกษาของบิดาพบความแตกต่างของพฤติกรรมกรรมการปรับตัวระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่บิดามีระดับการศึกษาต่างกัน เริ่มที่ช่วงอายุ 4 ขวบ กล่าวคือกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน พบว่าพฤติกรรมกรรมการปรับตัวรวม พฤติกรรมกรรมการปรับตัวด้านหลักและพฤติกรรมกรรมการปรับตัวด้านย่อยทุกด้านของกลุ่ม

ตัวอย่างที่บิดามีการศึกษาในระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา ระดับอนุปริญญาและระดับปริญญาตรีไม่แตกต่างกัน ยกเว้นด้านหลักด้านสังคมและด้านข้อหาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลพบว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่บิดามีการศึกษาในระดับอนุปริญญา สูงกว่าระดับปริญญาตรีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ส่วนพฤติกรรมกรรมการปรับตัวด้านข้อหาทักษะการเขียนพบว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่บิดามีการศึกษาระดับปริญญาตรีสูงกว่าระดับมัธยมศึกษา และด้านข้อหาทักษะการใช้กล้ำมเนื้อมัดใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างที่บิดามีการศึกษาระดับประถมศึกษา สูงกว่าระดับมัธยมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

- สำหรับกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน พบว่า พฤติกรรมการปรับตัวรวมของกลุ่มตัวอย่างที่บิดามีระดับการศึกษาต่างกันมีผลแตกต่างกัน แต่ไม่พบความแตกต่างเป็นรายคู่ ส่วนพฤติกรรมกรรมการปรับตัวหลักและด้านข้อหาทุกด้าน ยกเว้นทักษะการรับรู้ทางภาษาของด้านการสื่อความหมายพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่บิดามีการศึกษาระดับปริญญาตรีสูงกว่าระดับมัธยมศึกษา (และสูงกว่าระดับประถมศึกษาในด้านข้อหาทักษะการแสดงออกทางภาษา) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ด้านหลักและด้านข้อหา 1 ด้าน คือ การใช้กล้ำมเนื้อมัดเล็กของด้านการเคลื่อนไหวกลุ่มตัวอย่างที่บิดามีการศึกษาระดับปริญญาตรีสูงกว่าระดับอนุปริญญา (และระดับปริญญาตรียังสูงกว่าระดับประถมและระดับมัธยมศึกษาด้วย) ส่วนพฤติกรรมกรรมการปรับตัวด้านข้อหาของการใช้ชีวิตประจำวันพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่บิดามีการศึกษาระดับปริญญาตรีสูงกว่าระดับประถมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ส่วนพฤติกรรมกรรมการปรับตัวในด้านอื่นที่นอกเหนือจากนี้พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่บิดามีระดับการศึกษาต่างกันมีพฤติกรรมกรรมการปรับตัวไม่แตกต่างกัน

- สำหรับกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน พบว่า พฤติกรรมการปรับตัวรวม พฤติกรรมการปรับตัวด้านหลักและด้านข้อหาทุกด้าน ยกเว้นทักษะการรับรู้ทางภาษาของด้านการสื่อความหมายและพฤติกรรมกรรมการปรับตัวด้านข้อหาทักษะการใช้ชีวิตในชุมชนและทักษะการจัดการของกลุ่มตัวอย่างที่บิดามีการศึกษาระดับปริญญาตรีสูงกว่าระดับมัธยมศึกษาและระดับประถมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 นอกจากนี้ยังพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่บิดามีการศึกษาระดับอนุปริญญา มีพฤติกรรมกรรมการปรับตัวด้านหลักและด้านข้อหา 1 ด้านคือ ทักษะการเขียนของด้านการสื่อความหมาย สูงกว่าระดับมัธยมศึกษาและประถมศึกษาเช่นกัน ส่วนด้านข้อหาทักษะการแสดงออกทางภาษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่บิดามีการศึกษาระดับปริญญาตรีและระดับอนุปริญญา สูงกว่าระดับประถมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่บิดามีการศึกษาระดับอนุปริญญา ด้านข้อหาดังกล่าวนี้นสูงกว่าระดับมัธยมศึกษาด้วย

3.5.2 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการปรับตัวตามตัวแปรการศึกษาของมารดา

พบ ความแตกต่างของพฤติกรรมการปรับตัวระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มารดามีระดับการศึกษาต่างกัน เริ่มที่ช่วงอายุ 4 ปี กล่าวคือ

- กลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการปรับตัวรวม พฤติกรรมการปรับตัวด้านหลัก และพฤติกรรมการปรับตัวด้านย่อยทุกด้านไม่แตกต่างกัน ยกเว้นด้านหลักและด้านย่อย 1 ด้าน คือ ทักษะการเขียนของด้านการสื่อความหมายของกลุ่มตัวอย่างที่มารดามีการศึกษาในระดับปริญญาตรี สูงกว่าระดับประถมศึกษา (และสูงกว่าระดับมัธยมศึกษาเฉพาะด้านย่อยทักษะการเขียน) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
- สำหรับกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน พบว่า พฤติกรรมการปรับตัวรวมของเด็กที่มารดามีการศึกษาในระดับต่างกันจะมีคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวรวมแตกต่างกัน แต่เมื่อทดสอบรายคู่ปรากฏผลว่าไม่พบความแตกต่างของคู่ใดๆ พฤติกรรมการปรับตัวด้านหลัก และพฤติกรรมการปรับตัวด้านย่อยทุกด้านของกลุ่มตัวอย่างที่มารดามีการศึกษาในระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา ระดับอนุปริญญา รวมทั้งระดับปริญญาตรีไม่แตกต่างกัน ยกเว้นด้านหลัก การสื่อความหมายและด้านย่อยทักษะการแสดงออกทางภาษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มารดามีการศึกษาระดับปริญญาตรีสูงกว่าระดับประถมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และด้านย่อยการเล่นและการใช้เวลาว่าง (ซึ่งเป็นด้านย่อยของด้านสังคม) พบว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มารดามีการศึกษาในระดับอนุปริญญา สูงกว่าระดับประถมศึกษา รวมทั้งทักษะการใช้กล้ามเนื้อเล็ก (ซึ่งเป็นด้านย่อยของด้านการเคลื่อนไหว) พบว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มารดามีการศึกษาในระดับปริญญาตรีมีพฤติกรรมการปรับตัวสูงกว่าระดับมัธยมศึกษาและระดับประถมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
- สำหรับกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน พบว่า พฤติกรรมการปรับตัวรวมของกลุ่มตัวอย่างที่มารดามีการศึกษาระดับปริญญาตรีสูงกว่าระดับประถมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลักด้านการสื่อความหมายและด้านย่อยทุกด้านยกเว้นทักษะการรับรู้ทางภาษาพบว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มารดามีการศึกษาระดับอนุปริญญาและปริญญาตรีสูงกว่าระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และด้านหลักด้านการใช้ชีวิตประจำวัน (และด้านย่อยทักษะการใช้ชีวิตในชุมชน) พบว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มารดามีการศึกษาระดับปริญญาตรี สูงกว่าระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษาและระดับอนุปริญญาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และด้านย่อยทักษะการช่วยเหลือตนเองพบว่ากลุ่ม

ตัวอย่างที่มารดามีการศึกษาระดับปริญญาตรี สูงกว่าประถมศึกษาและทักษะงานบ้าน พบว่า ระดับปริญญาตรีสูงกว่าระดับอนุปริญญา) ส่วนด้านย่อยได้แก่ทักษะการจัดการพบว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มารดามีการศึกษาระดับปริญญาตรี สูงกว่าระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.6 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการปรับตัวตามตัวแปรสถานภาพทางเศรษฐกิจของบิดามารดา

ความแตกต่างของพฤติกรรมการปรับตัวบางด้านระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดามีสถานภาพทางเศรษฐกิจต่างกัน โดยจะพบความแตกต่างที่เด่นชัดในช่วงอายุ 5 ปี กล่าวคือ - กลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือนพบว่า คะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการปรับตัวรวมของกลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดามีสถานภาพทางเศรษฐกิจจะระดับสูง สูงกว่าระดับต่ำและพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลักด้านการสื่อความหมายและด้านย่อยทักษะการแสดงออกทางภาษาพบว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดามีสถานภาพทางเศรษฐกิจจะระดับสูง สูงกว่าระดับปานกลางและระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพฤติกรรมการปรับตัวด้านย่อยทักษะการจัดการและทักษะการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็ก พบว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดามีสถานภาพทางเศรษฐกิจจะระดับปานกลาง สูงกว่าระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

- กลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนพบว่าพฤติกรรมการปรับตัวรวม พฤติกรรมการปรับตัวด้านหลักทุกด้าน และพฤติกรรมการปรับตัวด้านย่อยทุกด้านของกลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดามีสถานภาพทางเศรษฐกิจในระดับต่ำ ระดับปานกลางและระดับสูงไม่แตกต่างกัน ยกเว้นด้านการสื่อความหมายและด้านย่อยทักษะการแสดงออกทางภาษา) และพฤติกรรมการปรับตัวด้านย่อยการเล่นและการใช้เวลาว่าง(ของด้านหลักด้านสังคม)พบว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดามีสถานภาพทางเศรษฐกิจจะระดับสูง สูงกว่าระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

- กลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนพบว่าคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการปรับตัวรวม พฤติกรรมการปรับตัวด้านหลักและด้านย่อยทุกด้าน (ยกเว้นทักษะการรับรู้ทางภาษา) ของด้านการสื่อความหมาย ของกลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดามีสถานภาพทางเศรษฐกิจจะระดับสูง สูงกว่าระดับต่ำและระดับปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลัก และด้านย่อยที่เหลือ นอกเหนือจากที่กล่าวมาของกลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดามีสถานภาพทางเศรษฐกิจต่างกันมีคะแนนเฉลี่ยดังกล่าวไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยแยกอภิปรายเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ลักษณะของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงที่ได้จากการดัดแปลง
แยกพิจารณาเป็น 3 ด้าน ดังนี้

1. ลักษณะทั่วไปของแบบวัด
2. คุณภาพของแบบวัด
3. เกณฑ์ปกติของคะแนนที่ได้จากแบบวัด

ส่วนที่ 2 ผลที่ได้จากการนำแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงไปศึกษาเพื่อหา
ความสัมพันธ์กับตัวแปรต่างๆ

ส่วนที่ 1 ลักษณะของแบบวัด VABS ฉบับดัดแปลงที่ได้จากการดัดแปลง แยกพิจารณาเป็น
3 ด้าน คือ

1. ลักษณะทั่วไปของแบบวัด

จากคำอ่านาจำแนกและค่าความยากง่ายของข้อสัมภาษณ์ที่ได้จากการวิเคราะห์
ผลทั้งสองครั้ง ทำให้ผู้วิจัยสามารถสรุปลักษณะทั่วไปของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS
ฉบับดัดแปลงโดยเปรียบเทียบกับ VABS ฉบับ Survey Form ซึ่งเป็นชุดต้นฉบับ ปรากฏผลดังนี้

1.1 ช่วงอายุที่ทำการสอบวัด

แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงที่ได้นี้เป็นแบบวัดสำหรับใช้
สอบวัดกับเด็กอายุ 3 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน

1.2 โครงสร้างของแบบวัด

แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงที่ได้นี้ เมื่อแยกพิจารณา
โครงสร้างของแบบวัดตามระดับอายุที่ทำการวิจัยครั้งนี้ พบว่าประกอบด้วยองค์ประกอบด้านหลัก
และด้านย่อยดังนี้

ช่วงอายุ 3 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน ประกอบด้วยด้านหลัก 4 ด้าน และ
ด้านย่อย 11 ด้าน

ช่วงอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน ประกอบด้วยด้านหลัก 3 ด้าน และ
ด้านย่อย 9 ด้าน

ซึ่งมีจำนวนข้อสัมภาษณ์ที่ประกอบด้วยด้านหลักและด้านย่อย ในแต่ละระดับ

อายุดังนี้

1.2.1 ด้านการสื่อความหมายประกอบด้วยด้านย่อย 3 ด้านคือ ทักษะการรับรู้ทางภาษา ทักษะการแสดงออกทางภาษาและทักษะการเขียน เมื่อพิจารณาจำนวนข้อของแต่ละด้านย่อยในแต่ละระดับอายุ พบว่า

- ข้อสัมภาษณ์ช่วงอายุ 3-4 ขวบ มีจำนวนข้อสัมภาษณ์ทั้งหมด 8 ข้อ (ข้อที่ 29-36)

ประกอบด้วย - ทักษะการแสดงออกทางภาษา 8 ข้อ

- ทักษะการเขียน - ข้อ

- ข้อสัมภาษณ์ช่วงอายุ 5 ขวบ มีจำนวนข้อสัมภาษณ์ทั้งหมด 3 ข้อ (ข้อที่ 37-39)

ประกอบด้วย - ทักษะการแสดงออกทางภาษา - ข้อ

- ทักษะการเขียน 3 ข้อ

หมายเหตุ จะสังเกตเห็นว่าข้อสัมภาษณ์ทั้ง 3 ระดับอายุไม่มีทักษะการรับรู้ทางภาษา เพราะข้อสัมภาษณ์ในด้านดังกล่าวจะอยู่ในช่วงอายุต่ำกว่า 3 ขวบเมื่อเทียบกับแบบวัด VABS ชุดต้นฉบับพบว่าในช่วงอายุ 3-4 ขวบมีข้อสัมภาษณ์เพิ่ม 1 ข้อคือ ข้อ 29 ส่วนในช่วงอายุ 5 ขวบพบว่ามีจำนวนข้อเท่ากัน

1.1.2 ด้านการใช้ชีวิตประจำวัน ประกอบด้วยด้านย่อย 3 ด้าน คือ ทักษะการช่วยเหลือตัวเอง ทักษะงานบ้าน และทักษะการใช้ชีวิตในชุมชน เมื่อพิจารณาจำนวนข้อสัมภาษณ์ของแต่ละด้านย่อยในแต่ละระดับอายุ พบว่า

- ข้อสัมภาษณ์ช่วงอายุ 3 ขวบ มีจำนวนข้อสัมภาษณ์ทั้งหมด 9 ข้อ (ข้อที่ 23-31)

ประกอบด้วย - ทักษะการช่วยเหลือตัวเอง 6 ข้อ

- ทักษะงานบ้าน 1 ข้อ

- ทักษะการใช้ชีวิตในชุมชน 2 ข้อ

- ข้อสัมภาษณ์ช่วงอายุ 4 ขวบ มีจำนวนข้อสัมภาษณ์ทั้งหมด 9 ข้อ (ข้อที่ 32-40)

ประกอบด้วย - ทักษะการช่วยเหลือตัวเอง 4 ข้อ

- ทักษะงานบ้าน 3 ข้อ

- ทักษะการใช้ชีวิตในชุมชน 2 ข้อ

- ข้อสัมภาษณ์ช่วงอายุ 5 ขวบ มีจำนวนข้อสัมภาษณ์ทั้งหมด 6 ข้อ (ข้อ 41-46)

ประกอบด้วย - ทักษะการช่วยเหลือตัวเอง 4 ข้อ

- ทักษะงานบ้าน 1 ข้อ

- ทักษะการใช้ชีวิตในชุมชน 1 ข้อ

ซึ่งโครงสร้างที่กล่าวมานี้จะมีลักษณะเหมือนกับแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS

ชุด Survey Form ที่เป็นต้นฉบับ

1.2.3 ด้านสังคม ประกอบด้วยด้านย่อย 3 ด้านคือ ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล การเล่นและการใช้เวลาว่าง และทักษะการจัดการ เมื่อพิจารณาจำนวนข้อของแต่ละด้านย่อยในแต่ละระดับอายุ พบว่า

- ข้อสัมพันธ์ช่วงอายุ 3 ขวบ มีจำนวนข้อสัมพันธ์ทั้งหมด 4 ข้อ (ข้อที่ 22-25)

ประกอบด้วย - ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล 3 ข้อ

- การเล่นและการใช้เวลาว่าง - ข้อ

- ทักษะการจัดการ 1 ข้อ

- ข้อสัมพันธ์ช่วงอายุ 4 ขวบ มีจำนวนข้อสัมพันธ์ทั้งหมด 5 ข้อ (ข้อที่ 26-30)

ประกอบด้วย - ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล 1 ข้อ

- การเล่นและการใช้เวลาว่าง 3 ข้อ

- ทักษะการจัดการ 1 ข้อ

- ข้อสัมพันธ์ช่วงอายุ 5 ขวบ มีจำนวนข้อสัมพันธ์ทั้งหมด 4 ข้อ (ข้อที่ 31-34)

ประกอบด้วย - ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล 2 ข้อ

- การเล่นและการใช้เวลาว่าง - ข้อ

- ทักษะการจัดการ 2 ข้อ

ซึ่งโครงสร้างที่กล่าวมานี้จะมีลักษณะเหมือนกับแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS

ชุดต้นฉบับ

1.2.4 ด้านการเคลื่อนไหว ประกอบด้วยด้านย่อย 2 ด้าน คือ ทักษะการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ และการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็ก เมื่อพิจารณาจำนวนข้อของแต่ละด้านย่อยในแต่ละระดับอายุ พบว่า

- ข้อสัมพันธ์ช่วงอายุ 3-4⁺ ขวบ มีจำนวนข้อสัมพันธ์ทั้งหมด 13 ข้อ (ข้อที่ 24-36)

ประกอบด้วย - การใช้กล้ามเนื้อมัดเล็ก 6 ข้อ

- การใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ 7 ข้อ

ซึ่งโครงสร้างที่กล่าวมานี้จะมีลักษณะเหมือนกับแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS

ชุดต้นฉบับ

1.3 ด้านภาษา

แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงนี้ผ่านกระบวนการแปลงภาษาจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยเพื่อให้มีความเหมาะสมกับสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทย

1.4 ข้อสังเกต

ข้อสังเกตในแบบวัด VABS ฉบับดัดแปลงนี้ ผ่านกระบวนการดัดแปลงแก้ไขในด้านเนื้อหาและการลำดับข้อสังเกตในบางข้อ ปรากฏผลดังนี้

1.4.1 ด้านเนื้อหา

มีการดัดแปลงเนื้อหาข้อสังเกตในบางข้อเพื่อให้เกิดความเหมาะสมกับสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทย ดังนี้

- ด้านการสื่อความหมาย : ดัดแปลงเนื้อหาในข้อสังเกตดังนี้

ข้อสังเกตที่ 26 (ช่วงอายุ 2 ขวบ)

ข้อสังเกตที่ 37 (ช่วงอายุ 5 ขวบ)

และข้อสังเกตที่ 58 (ช่วงอายุ 10-18 ปี หมายเหตุ :

ในการแปลงเป็นภาษาไทยผู้วิจัยกระทำทั้งฉบับ แต่การดำเนินการหาคำทางสถิติกระทำเฉพาะข้อสังเกตช่วงอายุ 3-5 ขวบเท่านั้น)

นอกจากนี้ยังตัดข้อ 40 ออก เนื่องจากหาคำศัพท์ในภาษาไทยมาแทนไม่ได้

- ด้านการใช้ชีวิตประจำวัน มีการดัดแปลงเกี่ยวกับเกณฑ์การให้คะแนนในบางข้อ ดังนี้

ข้อสังเกตที่ 40 (ช่วงอายุ 4 ขวบ)

ข้อสังเกตที่ 41, 42 (ช่วงอายุ 5 ขวบ)

ข้อสังเกตที่ 47 (ช่วงอายุ 6 ขวบ)

1.4.2 การลำดับข้อสังเกต มีการลำดับข้อสังเกตตามค่าความยากง่ายที่ได้ เพื่อให้เกิดความเหมาะสมต่อการเรียงลำดับข้อสังเกตในแต่ละช่วงอายุในลักษณะที่เรียงจากง่ายไปหายากซึ่งสรุปได้ดังนี้

- ด้านการสื่อความหมาย มีการสลับข้อดังนี้

ข้อสังเกตที่ 28 (ช่วงอายุ 2 ขวบ) สลับกับ ข้อสังเกตที่ 29

(ช่วงอายุ 3 ขวบ)

ข้อสัมภาษณ์ที่ 41 (ช่วงอายุ 6 ขวบ) สลับกับ ข้อสัมภาษณ์ที่ 39

(ช่วงอายุ 5 ขวบ)

- ด้านการใช้ชีวิตประจำวัน มีการสลับข้อและเลื่อนข้อดังนี้

ข้อสัมภาษณ์ที่ 45 (ช่วงอายุ 5 ขวบ) สลับกับ ข้อสัมภาษณ์ที่ 47

(ช่วงอายุ 6 ขวบ)

ข้อสัมภาษณ์ที่ 43 (ช่วงอายุ 5 ขวบ) ไปไว้เป็นข้อสัมภาษณ์ที่ 46

จากนั้นเลื่อนข้อสัมภาษณ์ 44, 45, 46 (ช่วงอายุ 5 ขวบ) มาเป็นลำดับที่ 43, 44, 45 ตามลำดับ

- ด้านสังคม มีการสลับข้อดังนี้

ข้อสัมภาษณ์ที่ 31 สลับกับ ข้อสัมภาษณ์ที่ 34 (อยู่ในช่วงอายุ

เดียวกัน)

- ด้านการเคลื่อนไหว มีการสลับข้อดังนี้

ข้อสัมภาษณ์ที่ 34 กับข้อสัมภาษณ์ที่ 35 (อยู่ในช่วงอายุเดียวกัน)

2. คุณภาพของแบบวัด

แบบวัด VABS ฉบับดัดแปลงนี้ได้ผ่านกระบวนการทางสถิติได้ค่าทางสถิติที่สำคัญดังนี้

2.1 ความเชื่อมั่นแบบสอบซ้ำของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง

2.2 ความเที่ยงตรงของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง

2.3 เกณฑ์ปกติของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง

2.1 ความเชื่อมั่นแบบสอบซ้ำของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง

จากการวิเคราะห์ทางสถิติเกี่ยวกับความเชื่อมั่นของแบบวัดโดยใช้วิธีการสอบซ้ำ ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดซึ่งประกอบด้วยด้านหลัก 6 ด้าน และด้านย่อย 11 ด้าน ปรากฏผลที่ได้ดังนี้ คือ ด้านหลักได้แก่ ด้านการสื่อความหมายมีค่าเท่ากับ .8149 ด้านการใช้ชีวิตประจำวันเท่ากับ 0.6988 ด้านสังคมเท่ากับ .3657 ด้านการเคลื่อนไหวเท่ากับ .3260 ส่วนด้านย่อย ได้แก่ ทักษะการรับรู้ทางภาษาไม่ปรากฏค่าความเชื่อมั่น (เนื่องจากข้อมูลด้านนี้มีข้อสัมภาษณ์ต่ำกว่าอายุ 2 ขวบ ซึ่งเป็นช่วงที่กลุ่มตัวอย่างทุกคนสามารถทำผ่านได้หมด ดังนั้นจึงไม่มีการเปลี่ยนแปลงในข้ออายุนี้) ทักษะการแสดงออกทางภาษาเท่ากับ .8061 ทักษะการเขียนเท่ากับ 0.8656 ทักษะการช่วยเหลือตนเองเท่ากับ .5004 ทักษะงานบ้านเท่ากับ .8580

ทักษะการใช้ชีวิตในชุมชนเท่ากับ.7269 ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเท่ากับ.3244 การเล่นเกมและการใช้เวลาว่างเท่ากับ .3430 ทักษะการจัดการเท่ากับ.3648 ทักษะการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กเท่ากับ .4420 ทักษะการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่เท่ากับ .2917 และพฤติกรรมกรรมการปรับตัวรวมเท่ากับ .7388 ดังนั้นสรุปได้ว่าค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดนี้มีค่าอยู่ระหว่าง .3244-0.8061 จากค่าความเชื่อมั่นที่ได้จะเห็นได้ว่า ในด้านหลักมีค่าความเชื่อมั่นสูงสุด อยู่ในด้านการสื่อความหมายและค่าสุดอยู่ในด้านการเคลื่อนไหว ส่วนด้านย่อยพบว่ามีความเชื่อมั่นสูงสุดอยู่ในทักษะการเขียนและมีค่าต่ำสุดอยู่ในทักษะการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็ก เมื่อพิจารณาค่าความเชื่อมั่นในด้านหลักพบว่าด้านที่มีความเชื่อมั่นค่อนข้างต่ำคือ ด้านสังคมกับการเคลื่อนไหว ซึ่งเป็นผลมาจากข้อสังเกตด้านย่อยในแต่ละด้านหลักมีค่าความเชื่อมั่นต่ำ จึงส่งผลให้ด้านหลักของด้านย่อยแต่ละด้านมีค่าต่ำลงไปได้ ส่วนเหตุผลที่มีผลให้ค่าความเชื่อมั่นของด้านหลักและด้านย่อยมีค่าความเชื่อมั่นต่ำนั้นจากการสอบวัดผู้วิจัยพบว่า น่าจะมีผลมาจากความไม่คงที่ในการตอบของผู้ให้ข้อมูล (กลุ่มที่ทำกร Pre-Post) เนื่องจากลักษณะข้อสังเกตที่มีผลกระตุ้นผู้ให้ข้อมูล เกิดการเฝ้าสังเกตพฤติกรรมที่อยู่ในข้อสังเกตนั้นหลังจากผ่านการสอบวัด (Pre-Test) ซึ่งข้อสังเกตนั้นมีลักษณะที่เกี่ยวกับพฤติกรรมของเด็กที่ต้องอาศัยการสังเกตพฤติกรรมที่โรงเรียน หรือเป็นพฤติกรรมที่ไม่ได้เกิดขึ้นเป็นประจำจนเป็นที่สังเกตของผู้ให้ข้อมูล (เช่น พฤติกรรมขณะอยู่ในชั้นเรียน ความสัมพันธ์กับเพื่อนการเล่นหรือการทำกิจกรรมบางอย่าง การใช้อุปกรณ์บางอย่าง ความสามารถเกี่ยวกับการขีดเขียนที่ไม่เกี่ยวกับแบบเรียน เป็นต้น) ซึ่งมีผลทำให้การตอบในครั้งแรกของผู้ให้ข้อมูลจะตอบในลักษณะที่ไม่แน่ใจ หรืออาจให้คำตอบว่าทำได้หรือตอบว่าทำไม่ได้ แต่เมื่อผู้วิจัยทิ้งระยะเวลาในการเก็บข้อมูล Post-test (ประมาณ 2-3 อาทิตย์) พบว่าในการตอบครั้งที่สองนี้มีลักษณะที่เปลี่ยนแปลงจากครั้งแรก โดยผู้ให้ข้อมูลให้เหตุผลหลังจากตอบครั้งแรกแล้วได้ติดตามและสังเกตพฤติกรรมในข้อสังเกตนั้นพบว่า มีลักษณะตรงข้ามกับที่ให้คำตอบในครั้งแรกจึงมีผลให้คำตอบในครั้งหลังมีผลแตกต่างจากครั้งแรก จึงอาจส่งผลให้ค่าความเชื่อมั่นของข้อสังเกตในด้านเหล่านี้ที่ได้จากการทดสอบซ้ำจึงมีค่าที่ต่ำ แต่ผลการศึกษาที่ได้เมื่อเปรียบเทียบกับการศึกษาของสปาร์โรว์ แบลลาและคิตเชตตี (Sparrow, Balla and Cicchetli, 1984) ที่พบว่าแบบวัด VABS ฉบับ Survey Form (ซึ่งเป็นต้นฉบับของการศึกษาวิจัยครั้งนี้) มีค่าความเชื่อมั่นแบบสอบซ้ำในด้านหลัก 4 ด้านอยู่ระหว่าง.81ถึง.86 และพฤติกรรมกรรมการปรับตัวรวมเท่ากับ .88 โดยด้านหลักที่มีค่าสอดคล้องกัน (มีค่าความเชื่อมั่นจัดอยู่ในระดับดีขึ้นไป คือมีค่ามากกว่า.60 ขึ้นไป) คือ ด้านการสื่อความหมาย ด้านการใช้ชีวิต

ประจำวันและพฤติกรรมการปรับตัวรวม ส่วนด้านสังคมและด้านการเคลื่อนไหวมีค่าที่แตกต่าง คือ ค่าความเชื่อมั่นที่ได้มีค่าต่ำกว่าฉบับ Survey Form (ดังเหตุผลที่ได้กล่าวมาแล้ว) แต่โดยภาพรวมอาจกล่าวได้ว่า ค่าความเชื่อมั่นที่ได้อยู่ในระดับดี (หรือค่อนข้างสูง) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของทอมโบแคนและนิกโก (Tombokan and Nitko. 1992) และฮามาดาห์ (Hamadah. 1993) ที่ทำการศึกษาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัด VABS ฉบับ Survey Form โดยใช้วิธีการแบบสอบถามว่ามีค่าอยู่ในระดับสูง (ไม่ได้แจ้งค่าเป็นตัวเลขไว้) และสอดคล้องกับการศึกษาของฟอมบอนน์และเอชาร์ด (Fombonne and Achard. 1993) ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับค่าความเชื่อมั่นของแบบวัด VABS ฉบับ Survey Form โดยใช้วิธีการแบบสอบถามว่าค่าความเชื่อมั่นที่ได้มีค่าดังนี้ ด้านการสื่อความหมายเท่ากับ .986 ด้านการใช้ชีวิตประจำวันเท่ากับ .986 ด้านสังคมเท่ากับ .974 ส่วนด้านการเคลื่อนไหวไม่ได้รายงานโดยให้เหตุผลว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงอายุในเกณฑ์ใช้ทดสอบด้านนี้น้อย ซึ่งจากค่าที่ได้จัดได้ว่ามีความเชื่อมั่นอยู่ในระดับสูงทุกด้าน (ยกเว้นด้านการเคลื่อนไหวที่ไม่ได้ทดสอบ) ดังนั้นจากผลการวิจัยที่ได้จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้เมื่อนำค่าความเชื่อมั่นที่ได้เทียบกับระดับนัยสำคัญทางคลินิกตามที่คิดเซตติ และสปราร์โรว์ได้กำหนดไว้ (ผู้วิจัยกล่าวไว้ในบทที่ 2 หัวข้อแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS : ความเชื่อมั่นของแบบวัด) พบว่าค่าความเชื่อมั่นของด้านหลักได้แก่ด้านการสื่อความหมาย ด้านการใช้ชีวิตประจำวัน และด้านพฤติกรรมการปรับตัวรวมมีค่าความเชื่อมั่นจัดอยู่ในระดับดี ส่วนด้านสังคม และด้านการเคลื่อนไหวจัดอยู่ในระดับไม่ดี

2.2 ความเที่ยงตรงของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง

การหาความเที่ยงตรงของแบบวัดนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีการศึกษา 3 วิธี วิธีแรก คือ การหาความสัมพันธ์ระหว่างแบบวัดนี้กับแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวสำหรับเด็กปฐมวัยของพิศสมัย อรทัย ด้วยการใช่วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's product moment correlation) ได้ค่าเท่ากับ .7102 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงนี้กับแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวสำหรับเด็กปฐมวัย (ของพิศสมัย อรทัย) มีความสัมพันธ์กันซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของแบรคเคนและคณะ (Bracken et al. 1984) ที่ทำการศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับ Survey Form (ซึ่งเป็นต้นฉบับของแบบวัดที่ผู้วิจัยครั้งนี้ใช้) กับแบบวัด Adaptive Behavior Inventory for children : ABIC) โดยพบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างแบบวัดทั้งสองที่ได้มีค่าเท่ากับ 0.58 และสอดคล้องกับการศึกษาของโบลเน ซิลเคอร์

และเดอร์แฮม (Bolen , Childers and Durham. 1984) ที่ทำการศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างแบบวัด AAMD Adaptive Behavior Scale กับแบบวัด VABS ฉบับ Survey Form โดยพบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างแบบวัดทั้งสองที่ได้มีค่าเท่ากับ 0.80 (จัดว่าอยู่ในระดับสูง) รวมทั้งสอดคล้องกับการศึกษาของแบรคเคนและคณะ (Bracken et al. 1984) ที่ศึกษาหาความสัมพันธ์สหสัมพันธ์ระหว่างแบบวัด VABS ฉบับ Survey Form กับแบบวัด Adaptive Behavior Inventory for Children โดยพบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างแบบวัดทั้งสองที่ได้มีค่าเท่ากับ.50 จากค่าทางสถิติที่ได้แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของแบบวัด VABS ฉบับ Survey Form กับแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวชนิดอื่นๆจะเห็นได้ว่ามีค่าอยู่ในระดับพอใช้ขึ้นไป เช่นเดียวกับการศึกษาครั้งนี้ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแบบวัด VABS ฉบับดัดแปลงกับแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวของพิศสมัย อรทัย ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ในระดับที่ค่อนข้างสูง ดังนั้นกล่าวได้ว่าแบบวัด VABS ฉบับดัดแปลงนี้มีความเที่ยงตรง

วิธีการที่สองคือการวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor analysis) โดยนำข้อมูลที่ได้จากการสอบวัดทั้งหมดมาทำการสกัดองค์ประกอบด้วยเทคนิคแกนสำคัญ (Principal component analysis : PC) การวิเคราะห์เป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 11 เดือนรวมกับกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนเป็น 1 กลุ่ม (ถูกสอบวัดด้วยด้านหลัก 4 ด้านเหมือนกัน)กับกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนอีก 1 กลุ่ม (ถูกสอบวัดด้วยด้านหลัก 3 ด้าน) ผลพบว่าทั้ง 2 กลุ่มช่วงอายุมีเพียงองค์ประกอบที่ 1 เท่านั้นที่มีค่าไอเกนเกินหนึ่ง (นอกนั้นมีค่าต่ำกว่าหนึ่ง)ผลที่ได้นี้แสดงให้เห็นว่าแบบวัด VABS ฉบับดัดแปลงนี้ ซึ่งมีด้านหลัก 4 ด้านนี้สามารถวัดองค์ประกอบร่วมกันได้ 1 องค์ประกอบซึ่งผลที่ได้นี้เป็นไปในลักษณะเช่นเดียวกับการศึกษาในแบบวัด VABS ฉบับ Survey Form ซึ่งเป็นต้นฉบับของแบบวัดที่ใช้ศึกษาครั้งนี้ และเมื่อพิจารณาที่ค่าความแปรปรวนพบว่า องค์ประกอบที่ 1 อธิบายความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวในแต่ละกลุ่มอายุดังนี้ กลุ่มที่ 1 มีค่าความแปรปรวนร้อยละ 56.2 และร้อยละ 51.8 ในกลุ่มที่ 2 ซึ่งเกินครึ่งหนึ่งของความแปรปรวนทั้งหมด ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าด้านหลักทั้ง 4 ด้านนี้ของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงนี้ ซึ่งได้แก่ ด้านการสื่อความหมาย ด้านการใช้ชีวิตประจำวัน ด้านสังคมและด้านการเคลื่อนไหว (แต่ช่วงอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนใช้เพียง3ด้านไม่รวมด้านการเคลื่อนไหว)มีความเหมาะสมในการใช้วัดพฤติกรรมการปรับตัวร่วมกันกล่าวคือแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงนี้มีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง

อนึ่งแม้ว่าการวิเคราะห์องค์ประกอบจะสรุปได้ว่าด้านทั้ง 4 ด้าน หรือ 3 ด้านของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS มีความเหมาะสมในการใช้วัดพฤติกรรมการปรับตัวร่วมกัน แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างด้านหลักในช่วงอายุ 5 ปี ซึ่งประกอบด้วยด้านหลัก 3 ด้าน พบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างด้านการสื่อความหมายกับด้านทักษะทางสังคมมีค่าเท่ากับ .0267 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าด้านหลักทั้งสองนี้ไม่มีความสัมพันธ์ และเมื่อพิจารณาที่น้ำหนักองค์ประกอบจะพบว่าค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรด้านสังคมมีค่าอยู่ในเกณฑ์ที่ค่อนข้างต่ำ (เท่ากับ .4161)

วิธีการที่สามของการตรวจสอบความเที่ยงตรงคือ พบว่า แบบวัด VABS นี้ มีความเที่ยงตรงแบบ Development progressions validity โดยพบว่าเมื่อพิจารณาคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวที่ได้ในแต่ละช่วงอายุพบว่า คะแนนของช่วงอายุที่มากขึ้นจะมีคะแนนที่มากขึ้นด้วย หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ คะแนนพฤติกรรมการปรับตัวจะพัฒนาสูงขึ้นเป็นไปตามอายุที่สูงขึ้น (กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมากกว่าจะมีคะแนนมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุน้อยกว่า) รายละเอียดได้อธิบายไว้ในหัวข้อ "การเปรียบเทียบพฤติกรรมการปรับตัวตามตัวแปรอายุ"

จากผลการวิจัยที่ได้นี้สอดคล้องกับการศึกษาของสปาร์โรว์ แบลลา และคิตเชตตี (Sparrow , Balla and Cicchetti. 1984:42) ที่ศึกษาวิเคราะห์ความเที่ยงตรงของแบบวัด VABS ฉบับ Survey Form ด้วยวิธีเดียวกันนี้ โดยผลการศึกษาที่ได้พบว่าคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวที่ได้จากการสอบวัดด้วยแบบวัดนี้สูงขึ้นตามอายุที่มากขึ้น เช่นเดียวกับการศึกษาของนิคส์มัส อรทัย (2540) ที่พบว่า คะแนนของพฤติกรรมการปรับตัวที่ได้จากการสอบถามด้วยแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวสำหรับเด็กปฐมวัยจะพัฒนาสูงขึ้นตามอายุที่มากขึ้น

2.3 เกณฑ์ปกติของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการสร้างเกณฑ์ปกติของคะแนนพฤติกรรมด้านหลัก และคะแนนพฤติกรรมรวมในแต่ละระดับอายุในรูปของคะแนนที (T-scores) เพื่อให้เป็นเกณฑ์ปกติของเด็กไทยไว้สำหรับใช้ประโยชน์ในการแปลผลคะแนนดิบที่ได้จากการวัดให้เป็นหน่วยเดียวกัน โดยมีเกณฑ์ในการพิจารณาว่าคะแนนที่ได้จากการเทียบกับเกณฑ์ปกติที่ได้นั้นแสดงถึงความสามารถของเด็กที่ถูกสอบวัดว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร เช่น อยู่ในเกณฑ์สูงหรือต่ำในด้านใดบ้าง เป็นต้น สามารถพิจารณาเทียบคะแนนมาตรฐานที่ได้ จากเกณฑ์ที่สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตรได้กำหนดไว้ดังนี้ คือ (ชวาล แพรัตกุลและคนอื่นๆ.

ตั้งแต่ T_{85} และสูงกว่า	แปลว่า สูงมาก
ตั้งแต่ $T_{55}-T_{64}$	แปลว่า สูง
ตั้งแต่ $T_{45}-T_{54}$	แปลว่า ปานกลาง
ตั้งแต่ $T_{35}-T_{44}$	แปลว่า ต่ำ
ตั้งแต่ T_{34} และต่ำกว่า	แปลว่า ต่ำมาก

ดังนั้นในการแปลผลคะแนนดิบที่ได้จากการสอบวัดแต่ละครั้งสามารถกระทำได้โดย

1. รวบรวมคะแนนในแต่ละด้านหลักและพฤติกรรมการปรับตัวรวม
2. นำคะแนนดิบที่ได้ในแต่ละด้านหลักและพฤติกรรมการปรับตัวรวม ไปเทียบกับเกณฑ์

ปกติตรงกับช่วงอายุของผู้ถูกสอบวัด เพื่อแปลงคะแนนดิบให้เป็นคะแนนมาตรฐาน

3. นำคะแนนมาตรฐานที่ได้ในแต่ละด้านหลักและพฤติกรรมการปรับตัวรวมมาเทียบกับเกณฑ์ของสำนักทดสอบการศึกษาและจิตวิทยา เพื่อพิจารณาว่าในแต่ละด้านมีความสามารถเป็นอย่างไร มีจุดเด่นหรือจุดด้อยอยู่ในด้านไหน และควรวางแผนในการช่วยส่งเสริมและกระตุ้นพัฒนาในด้านใดบ้าง ซึ่งในที่นี้ผู้วิจัยได้ยกตัวอย่างประกอบดังนี้

Case ตัวอย่าง

เด็กชาย ก. อายุ 3 ปี 2 เดือนได้รับการประเมินพฤติกรรมการปรับตัวด้วยแบบวัด VABS ฉบับดัดแปลง ปรากฏผลประเมินดังนี้ คะแนนด้านสื่อความหมายเท่ากับ 67 คะแนน ด้านทักษะการใช้ชีวิตประจำวันเท่ากับ 56 คะแนน ด้านสังคมเท่ากับ 50 และด้านการเคลื่อนไหวเท่ากับ 54 คะแนน และคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวรวมได้เท่ากับ 227 คะแนน จากนั้นนำคะแนนดิบที่ได้ไปแปลงเป็นคะแนนมาตรฐาน โดยเปิดตารางเกณฑ์ปกติช่วงอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน เพื่อเทียบดูว่าคะแนนแต่ละด้านอยู่ในระดับไหนซึ่งในที่นี้พบว่าเด็กชาย ก. มีคะแนนที่ (T-score) เรียงตามลำดับพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลักและพฤติกรรมการปรับตัวรวมดังนี้ T_{56} , T_{43} , T_{46} , T_{47} และ T_{48} จากนั้นนำคะแนนที่ได้ไปเทียบกับเกณฑ์เพื่อดูระดับของคะแนนมาตรฐานที่ได้ในแต่ละด้านว่าอยู่ในระดับใด จากการเทียบเกณฑ์พบว่า ด้านการสื่อความหมายอยู่ในระดับสูง ด้านทักษะการใช้ชีวิตประจำวันอยู่ในระดับต่ำ ด้านสังคมและด้านการเคลื่อนไหวอยู่ในระดับปานกลาง จากการเทียบเกณฑ์จะเห็นได้ว่าเด็กชาย ก. มีลักษณะเด่นหรือจุดเด่นในด้านการสื่อความหมาย แต่จะพบว่าจุดด้อยหรือข้อบกพร่องอยู่ในด้านการใช้ชีวิตประจำวัน ซึ่งจะต้องทำการส่งเสริมแก้ไขและพัฒนาให้เด็กมีพฤติกรรมการปรับตัวในด้านนี้ให้ดีขึ้น

ส่วนที่ 2 ผลที่ได้จากการนำแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงไปศึกษา เพื่อหาความสัมพันธ์กับตัวแปรต่างๆ

ตัวแปรต่างๆที่นำมาศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ อายุ เพศ สถานศึกษา การศึกษาของบิดา การศึกษาของมารดาและสถานภาพทางเศรษฐกิจของบิดามารดา ดังนั้นการอภิปรายผลในส่วนนี้ผู้วิจัยจึงดำเนินการที่ตัวแปรอายุเป็นอันดับแรก

- การเปรียบเทียบตามตัวแปรอายุ ผลจากการศึกษาพบว่า ไม่ว่าจะเป็นการวัดจาก 4 ด้านหลักหรือ 3 ด้านหลัก ปรากฏผลว่า เด็กที่มีอายุน้อยกว่าจะมีคะแนนของพฤติกรรมการปรับตัวรวม ด้านหลัก ด้านย่อยทุกด้านมากกว่าเด็กที่มีอายุน้อยกว่า โดยเด็กที่มีระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน มีคะแนนสูงกว่าเด็กที่มีระดับอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนและ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือนรวมทั้งเด็กที่ระดับอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน จะมีคะแนนสูงกว่าเด็กที่อายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือนเช่นกันแสดงให้เห็นว่า เมื่อเด็กมีอายุน้อยขึ้นจะมีพฤติกรรมการปรับตัวรวม พฤติกรรม การปรับตัวด้านหลักและด้านย่อยทุกด้านสูงขึ้น จากผลที่ได้นี้สามารถอธิบายได้ด้วยหลักพัฒนาการ ซึ่งพฤติกรรมการปรับตัวจัดว่าเป็นส่วนหนึ่งหรือองค์ประกอบหนึ่งของพัฒนาการด้านสังคม (ดังได้ อธิบายไว้ในบทที่ 2) ซึ่งเฮิร์ลลอค (Hurlock. 1968) ได้กล่าวถึงคำว่า"พัฒนาการ" ไว้ว่า "หมายถึงการเปลี่ยนแปลงต่างๆที่มีลำดับขั้นตอนต่อเนื่องกันไปตลอดเป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลง ทั้งทางร่างกายและจิตใจผสมผสานกัน ซึ่งกระตุ้นให้บุคคลมีความสามารถที่จะจัดการควบคุมกับ สิ่งแวดล้อมใหม่ๆ" จากคำกล่าวนี้น่าจะสามารถนำมาอธิบายสรุปได้ว่า เมื่อเด็กมีอายุน้อยขึ้นย่อมมี การสะสมการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่เกิดขึ้นทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจมากขึ้น ดังนั้นพฤติกรรม การปรับตัวที่จัดเป็นพัฒนาการอย่างหนึ่งย่อมจะสะสมเพิ่มพูนขึ้นตามอายุที่เพิ่มขึ้น ด้วยเหตุนี้เด็กที่ มีอายุน้อยขึ้นจึงมีพฤติกรรมการปรับตัวที่เพิ่มมากขึ้นและสูงกว่าเด็กที่มีอายุน้อยกว่า ประกอบกับ เหตุผลที่ว่าเด็กอนุบาล 1 (ซึ่งมีอายุระดับ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน) เป็นเด็กก่อนวัยเรียนที่เริ่มมี การปรับตัวทางด้านสิ่งแวดล้อมของตัวเด็กจากบ้านไปสู่โรงเรียนประกอบกับลักษณะตามพัฒนาการ ของเด็กวัยนี้ยังไม่มีความพร้อมในการเรียนรู้ ดังนั้นการที่เด็กเข้าเรียนระดับชั้นอนุบาลจึงเป็น เสมือนการฝึกทักษะเบื้องต้นในการปรับตัวทางสังคมของเด็ก (บุปผา สุจริตนปรีชา. 2531:61) ดังนั้นเด็กระดับอนุบาล 1 (3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน) จึงมีทักษะในด้านการปรับตัวน้อยกว่าเด็กที่ มีอายุน้อยกว่าที่ผ่านการเรียนรู้มากกว่า จากเหตุผลดังกล่าวมาจึงมีส่วนสนับสนุน และอธิบาย ได้ว่าเด็กที่มีอายุน้อยขึ้นย่อมมีพฤติกรรมการปรับตัวที่สูงขึ้นหรือเด็กที่มีอายุน้อยกว่าย่อมมีพฤติกรรม การปรับตัวที่สูงกว่า ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของถวิล รักชลธี (ถวิล รักชลธี. 2526:46-47)

ที่ศึกษาพบว่า พัฒนาการทางด้านนิสัยส่วนบุคคลและสังคมเพิ่มขึ้นเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น โดยอธิบายได้ด้วยผลการศึกษาของวัตสัน (Watson. 1973:66-67) ที่ว่าเด็กเรียนรู้ที่จะทำสิ่งต่างๆ จนเป็นลักษณะนิสัยส่วนตัวได้ด้วยตนเองเมื่ออายุมากขึ้น นั่นก็คือ เมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น พฤติกรรมทางด้านนิสัยส่วนตัวก็มีมากขึ้น) และสอดคล้องกับการศึกษาของเกสเซิล (Gesell. 1943:159-219 ; อ้างในถวิล รักษชัย. 2526:48) ที่ศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาการและลักษณะพฤติกรรมพื้นฐานในด้านการเคลื่อนไหว การรับประทานอาหาร การขับถ่าย การแต่งกาย การนอน การล้างมือ และการเล่นของเด็กจะค่อยๆ พัฒนาจากการพึ่งพาผู้อื่นมาสู่การช่วยเหลือตนเองได้มากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของจรรยา สุวรรณทัตและคณะ(จรรยา สุวรรณทัต และคณะ. 2513:167-169 อ้างในถวิล รักษชัย. 2526:48) ที่ศึกษาพบว่าเด็กอายุ 3 ขวบจะเริ่มได้รับการฝึกให้ช่วยเหลือตนเองในด้านกิจวัตรประจำวันโดยมีผู้ใหญ่คอยช่วยเหลือแนะนำหรือทำให้บ้างแต่เมื่อโตขึ้นเช่นเด็ก 5 ขวบจะช่วยเหลือตนเองได้มากขึ้นสามารถจัดการเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวันได้ด้วยตนเองและเริ่มเลียนแบบช่วยงานบ้านพ่อแม่ได้บ้างและที่สำคัญพบว่า มีผลสอดคล้องกับการศึกษาวิจัยของ นิศสัย อรทัย(2540)ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการปรับตัวของเด็กปฐมวัย โดยแบ่งพฤติกรรมการปรับตัวออกเป็น 4 ด้านหลักและ 3 ด้านย่อยดังนี้คือ ด้านการช่วยเหลือตนเอง ด้านการเคลื่อนไหว ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ด้านสติปัญญาและการสื่อความหมาย (ซึ่งแบ่งเป็น 3 ด้านย่อย คือ การรับรู้ทางภาษา การแสดงออกทางภาษา และการเขียนขั้นพื้นฐาน)ซึ่งได้สรุปผลการศึกษาไว้ว่า พัฒนาการด้านพฤติกรรมการปรับตัวของเด็กวัย 3-6 ขวบจะเพิ่มขึ้นตามระดับอายุ นอกจากนี้ยังพบว่า มีงานวิจัยที่สอดคล้องกับผลการวิจัยที่ได้ในครั้งนี้อย่างยิ่งในแง่ที่ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการปรับตัวกับอายุ ดังเช่นการศึกษาของฮามาดะห์(Hamadah. 1993) ที่ศึกษาพบว่าพฤติกรรมการปรับตัวมีความสัมพันธ์กับระดับอายุและการศึกษาของสแชตซ์และแฮมดัน (Schatz and Hamdan. 1995)ที่พบว่าพฤติกรรมการปรับตัวกับอายุมีความสัมพันธ์กันในเชิงบวก (คือถ้าอายุเพิ่มขึ้นพฤติกรรมการปรับตัวก็จะเพิ่มขึ้นตามอายุที่เพิ่มขึ้น) นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับตารางแสดงคะแนนของพฤติกรรมการปรับตัวในช่วงอายุระดับต่างๆของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับ Survey Form ซึ่งแสดงให้เห็นว่า พฤติกรรมการปรับตัวมีความสัมพันธ์กับอายุ

จากผลงานวิจัยดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า พัฒนาการด้านพฤติกรรมการปรับตัวของเด็กก่อนวัยเรียน (อายุ 3 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน) จะเพิ่มขึ้นตามระดับอายุ นอกจากนี้ผลการวิจัยที่ได้ในขั้นนี้ ยังเป็นการช่วยเสริมหรือสนับสนุนในด้านความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง

สร้างของแบบวัด VABS ฉบับดัดแปลง ในแง่ที่ว่าพฤติกรรมการปรับตัวมีค่าเพิ่มขึ้นตามระดับอายุ เมื่อพิจารณาผลการวิจัยที่ได้จากการศึกษาตัวแปรอายุจากทั้ง 3 ระดับอายุ พบว่า เนื่องจากความแตกต่างด้านอายุมีผลต่อตัวแปรอื่นๆ ที่จะทำให้การศึกษาต่อไป ดังนั้นเพื่อให้เห็นผลชัดเจนขึ้นผู้วิจัยจึงทำการวิเคราะห์ผลแยกตามช่วงอายุ ซึ่งพบผลที่น่าสนใจเกิดคือตัวแปรต่างๆ จะมีผลเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการปรับตัวอย่างเห็นได้ชัดเจนในช่วงอายุ 5 ปี โดยเฉพาะด้านหลักด้านการสื่อความหมาย ส่วนด้านการใช้ชีวิตประจำวันกับด้านสังคมและด้านการเคลื่อนไหว จะไม่ค่อยพบความแตกต่าง โดยเฉพาะในช่วงอายุ 3 ปีจะไม่พบความแตกต่าง (ตามตัวแปรต่างๆ ที่ศึกษา) และช่วงอายุ 4 ปี ส่วนมากจะไม่พบความแตกต่าง (ตามตัวแปรต่างๆ ที่ศึกษา) เช่นกัน ส่วนสาเหตุสำคัญที่ได้ผลเป็นเช่นนี้ อาจจะเนื่องจากธรรมชาติของตัวแปรนี้ ซึ่งในช่วงอายุ 3-4 ปี จะมีความแตกต่างระหว่างบุคคลน้อย เมื่ออายุมากขึ้นก็จะเพิ่มความแตกต่างมากขึ้น สังเกตได้จากค่า SD. ของด้านต่างๆ ในช่วงอายุ 3-4 ปี เมื่อเทียบกับช่วงอายุ 5 ปี ที่ได้จากการสอบวัดครั้งนี้จะเห็นได้ว่า ค่า SD. ที่ได้ในช่วงอายุ 3 ปี และ 4 ปีจะมีค่าต่ำกว่า ค่า SD. ในช่วงอายุ 5 ปี ซึ่งแสดงให้เห็นว่าในช่วงอายุ 3-4 ปีมีความแตกต่างระหว่างบุคคลน้อยแต่ในช่วงอายุ 5 ปีจะมีความแตกต่างระหว่างบุคคลมากกว่านั้นหมายความว่า พฤติกรรมการปรับตัวที่ได้จากการสอบวัดด้วยแบบวัดนี้ จะมีความแตกต่างระหว่างบุคคลน้อยเมื่อใช้สอบวัดในช่วงอายุ 3-4 ปี แต่จะเพิ่มขึ้นเมื่อสอบวัดในเด็กที่มีอายุมากขึ้น คือ จะพบความแตกต่างระหว่างบุคคลมากขึ้นในช่วงอายุ 5 ปี ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของสปาร์โรว์ แบลลา และคิตเชตตี (Sparrow, Balla and Cicchetti, 1984:43;45) ศึกษาพฤติกรรมการปรับตัวด้วยแบบวัด VABS ฉบับ Survey Form ซึ่งเป็นต้นฉบับของแบบวัดที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เมื่อพิจารณาที่ช่วงอายุ 3-4 ปี พบว่า ค่า SD. ที่ได้ในช่วงอายุ 3-4 ปีมีค่าต่ำกว่าค่า SD. ที่ได้ในช่วงอายุ 5 ปี นอกจากนี้ยังสามารถสนับสนุนในแง่ที่พบว่า ความแตกต่างของพฤติกรรมการปรับตัวมีน้อยในเด็กช่วงอายุต่ำกว่า 5 ปี ด้วยการศึกษาวิจัยของเสาวนีย์ พัฒนอมร (2535) ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมช่วยเหลือตนเอง (ซึ่งเป็นด้านย่อยด้านหนึ่งในด้านหลักด้านการใช้ชีวิตประจำวันของแบบวัด VABS) ของเด็กวัย 2-3 ปี โดยทำการศึกษาหาความสัมพันธ์กับตัวแปรต่างๆ คือ เพศ การศึกษาของบิดา การศึกษาของมารดาและสถานภาพทางเศรษฐกิจของพ่อแม่ ซึ่งผลการศึกษาที่ได้ คือ เด็กวัย 2-3 ปีที่มีเพศ การศึกษาของบิดามารดา และสถานภาพทางเศรษฐกิจของบิดามารดาต่างกันมี พฤติกรรมช่วยเหลือตัวเองที่ไม่แตกต่างกัน

ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการอภิปรายผลการศึกษาที่พบในช่วงอายุ 5 ปี มีผลตามตัวแปรเพศ

สถานศึกษา การศึกษาของบิดา การศึกษาของมารดา และสถานภาพทางเศรษฐกิจของ บิดามารดา ดังนี้

- การเปรียบเทียบตามตัวแปรเพศ : จากการศึกษาที่ได้ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน แสดงให้เห็นว่า ความแตกต่างทางพัฒนาการในด้านต่างๆระหว่างเพศมีมากขึ้นหรือเห็นได้ชัดขึ้น ดังสังเกตได้จากผลการศึกษาที่ได้ซึ่งปรากฏว่าเพศหญิงมีความสามารถทางพฤติกรรมการปรับตัวรวมและด้านหลัก รวมทั้งด้านย่อยบางด้าน (ดังที่กล่าวมาข้างต้น) สูงกว่าเพศชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนด้านหลักและด้านย่อยที่เหลือถึงแม้จะปรากฏว่า ไม่พบความแตกต่าง แต่ถ้าสังเกตค่าเฉลี่ยของคะแนนในแต่ละด้านจะเห็นได้ว่ามีแนวโน้มในลักษณะที่เพศหญิงมีค่าสูงกว่าเพศชาย ซึ่งผลการศึกษาที่ได้ดังกล่าวนี้มีความสอดคล้องกับการศึกษาวิจัยของเอานส์เตดและเทเลอร์ (Ounsted and Taylor, 1972 อ้างในโยธิน ศันสนุทธ และคณะ. 2525:22) ที่พบว่าโครโมโซม Y ที่ปรากฏในเพศชายจะเป็นตัวที่แสดงถึงลักษณะต่างๆ ทางพันธุกรรมให้ปรากฏออกมาภายนอกได้มาก และเป็นสิ่งที่ส่งผลทำให้เด็กชายมีพัฒนาการที่ช้ากว่าเด็กหญิง ซึ่งสามารถอธิบายเสริมเพิ่มเติมได้ด้วยการวิจัยของโยธิน ศันสนุทธและคณะ (โยธิน ศันสนุทธและคณะ. 2525:22) ที่พบว่าเด็กชายมีวุฒิภาวะในด้านต่างๆ ช้ากว่าเด็กหญิง เช่น การนั่ง การเดิน การพูด ฯลฯ ทั้งนี้จะมีผลจากความแตกต่างทางสรีระของเด็ชายและเด็กหญิงที่เนื่องจากการจับคู่โครโมโซม (Chromosome) ขณะที่เกิดการปฏิสนธิ โดยเด็กชายจะมีโครโมโซม XY และเด็กหญิงมีโครโมโซม XX ซึ่งการกำหนดดังกล่าวนี้ส่งผลทำให้เพศชายและเพศหญิงมีโครงสร้างทางอวัยวะเพศและลักษณะการแสดงออกทางเพศที่แตกต่างกันและที่สำคัญมีการผลิตฮอร์โมนเพศ อัตราการเจริญเติบโต และการเปลี่ยนแปลงตามระดับวุฒิภาวะต่างกัน นอกจากนี้ยังพบว่าความแตกต่างทางสรีระระหว่างเพศที่ถูกกำหนดมาตั้งแต่เริ่มปฏิสนธิที่ส่งผลให้ธรรมชาติของเด็กชายจะอ่อนแอกว่าเด็กหญิงทั้งในด้านความต้านทานต่อความกดดันและโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ ทั้งทางร่างกายและจิตใจ ลักษณะผิดปกติต่างๆทางร่างกายที่ปรากฏออกมาภายนอกมีมากกว่าเพศหญิง ดังนั้นจากการที่เพศชายมีวุฒิภาวะในด้านต่างๆ ช้ากว่าเพศหญิงนี้ น่าจะมีผลให้วุฒิภาวะทางด้านพฤติกรรมการปรับตัวของเด็กชายช้ากว่าหรือต่ำกว่าเพศหญิง นอกจากนี้สามารถอธิบายสนับสนุนได้ด้วยการศึกษาทางด้านพัฒนาการทางภาษา (ซึ่งเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลักในด้านการสื่อความหมาย โดยที่การศึกษาคั้งนี้แม้จะไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแต่จากการสังเกตค่าที่ได้จะพบว่าแนวโน้มที่เพศหญิงมีค่าสูงกว่าเพศชาย) ดังเช่น การศึกษาของมาร์ตินและเบอนส์ (อภิญา กังสนารักษ์. 2537:25; อ้างอิง

มาจาก Martin and Burns. 1959:510-511) พบว่าเด็กหญิงมีพัฒนาการในด้านการใช้ประโยคและอัตรการเพิ่มคำ(การแสดงออกทางภาษา)เร็วกว่าเด็กชายโดยเฉพาะในช่วงปีที่สาม ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของเฮิร์ลอค(อภิญญา กังสนารักษ์. 2530:25;อ้างอิงมาจาก Hurlock. 1978:171) กล่าวไว้ว่าเด็กหญิงจะมีพัฒนาการทางภาษาเร็วกว่าเด็กชายทุกระดับอายุทั้งในด้านความยาวของประโยค โครงสร้างของประโยค คำศัพท์ และการออกเสียง และจากการศึกษาของอภิญญา กังสนารักษ์ (2530) ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษาของเด็กก่อนวัยเรียน (วัย 3-6 ปี) พบว่าเด็กหญิงมีพัฒนาการทางภาษาเร็วกว่าเด็กชาย

- การเปรียบเทียบพฤติกรรมการปรับตัวตามตัวแปรสถานศึกษา : จากผลการศึกษาที่ได้ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน จะเห็นได้ว่าเด็กที่อยู่ในโรงเรียนเอกชนมีพฤติกรรมการปรับตัวดีกว่าเด็กที่อยู่ในศูนย์ก่อนเกณฑ์ในวัด โดยเฉพาะพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลักด้านการสื่อความหมาย (เป็นด้านที่จัดอยู่ในด้านพัฒนาการทางภาษาที่สามารถส่งเสริมได้จากการเรียนรู้) ทั้งนี้อาจมีผลเนื่องจากสภาพการเรียนการสอนของ 2 สถานศึกษานี้ต่างกัน โดยผู้วิจัยสังเกตในระหว่างการเก็บข้อมูล พบว่าโรงเรียนเอกชนมีรูปแบบการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นด้านวิชาการมากกว่า ศูนย์ก่อนเกณฑ์ในวัด (โดยเฉพาะศูนย์ฯในวัดที่มีจำนวนเด็กน้อยจะไม่เน้นสอนในเชิงวิชาการ) นอกจากนี้ยังพบว่าโรงเรียนเอกชนมีการสอนพิเศษในช่วงเย็นมากกว่าศูนย์ฯในวัด(ที่มีจำนวนเด็กน้อย) จึงอาจมีผลให้เด็กที่อยู่ในโรงเรียนเอกชนได้รับการส่งเสริมพัฒนาทางด้านเชาวน์ปัญญา ซึ่งส่งผลต่อพัฒนาการทางภาษามากกว่าเด็กที่อยู่ในศูนย์ฯในวัด และเนื่องจากความสามารถด้านการสื่อความหมายเป็นส่วนหนึ่งของพัฒนาการทางภาษา ดังนั้นจึงอาจเป็นเหตุให้พบว่าเด็กที่อยู่ในโรงเรียนเอกชนมีพฤติกรรมการปรับตัว (โดยเฉพาะด้านการสื่อความหมาย) ดีกว่าเด็กที่อยู่ในศูนย์ก่อนเกณฑ์ในวัด

- การเปรียบเทียบตามตัวแปรการศึกษาของบิดาและการศึกษาของมารดา : จากผลการศึกษาที่ได้ในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน พบว่า ลักษณะผลการศึกษาที่ได้จากตัวแปรการศึกษาของบิดา มีลักษณะคล้ายกับผลการศึกษาที่พบจากตัวแปรการศึกษาของมารดา ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำมาอภิปรายผลร่วมกัน โดยผลการศึกษาที่ได้แสดงให้เห็นว่าเด็กที่บิดาและมารดามีระดับการศึกษาสูงกว่ามีพฤติกรรมการปรับตัวดีกว่าเด็กที่บิดาและมารดามีระดับการศึกษาต่ำกว่า ทั้งนี้จะมีผลเนื่องจากสภาพการอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกันของบิดามารดาที่มีระดับการศึกษาต่างกัน อันจะมีผลต่อพฤติกรรมการปรับตัว(ซึ่งจัดอยู่ในพัฒนาการด้านสังคม)ของเด็ก ซึ่งสนับสนุนได้ด้วยคำกล่าวของจวีวรรณ วรศรี (2522:66-67) ที่ว่าบิดามารดาของเด็กที่มีการศึกษาดี (ระดับสูง)

ย่อมมีการอบรมเลี้ยงดูที่ทำให้เด็กมีพัฒนาการด้านต่างๆ ดีกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่บิดามารดามีการศึกษาต่ำ และจากผลการศึกษาจะสังเกตได้ว่าพฤติกรรมการปรับตัวโดยเฉพาะในด้านการสื่อความหมายของเด็กที่บิดาและมารดามีระดับการศึกษาสูงกว่า จะดีกว่าเด็กที่บิดาและมารดามีการศึกษาในระดับต่ำ ซึ่งผลที่ได้นี้มีส่วนสอดคล้องกับการศึกษาของเจลิมพล ต้นสกุล (เจลิมพล ต้นสกุล อ้างในงามตา วณิชานนท์และคณะ. 2529:621) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาการทางสติปัญญา (มีส่วนเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการปรับตัวเพราะการสื่อความหมายจัดอยู่ในพัฒนาการด้านนี้) และความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าของเด็กก่อนวัยเรียน ผลการศึกษาที่ได้พบว่า เด็กที่ผู้ปกครองมีการศึกษาระดับสูงมีสติปัญญาและความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าสูงกว่าเด็กที่ผู้ปกครองมีการศึกษาระดับต่ำ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับการศึกษาของจินตนา เนิ้มเปี้ย (2521) และจินตนา สุทธิจินดา (2522) ที่ศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษา (ซึ่งจัดว่าตรงกับพฤติกรรมการปรับตัวด้านการสื่อความหมาย) ของเด็กวัย 3-6 ปี โดยผลการศึกษา พบว่าเด็กที่บิดามารดามีการศึกษาคือ (สูง) จะมีพัฒนาการทางภาษาสูงกว่าเด็กที่บิดามารดามีระดับการศึกษาต่ำ ส่วนพฤติกรรมการปรับตัวในทักษะการใช้ชีวิตในชุมชนที่ พบว่า เด็กที่บิดามีการศึกษาระดับปริญญาตรีสูงกว่าระดับมัธยมศึกษาและประถมศึกษา จากการสำรวจลักษณะข้อสังเกตในด้านข้อนี้พบว่าส่วนใหญ่เป็นข้อสังเกตเกี่ยวกับการใช้โทรศัพท์ ดังนั้นโอกาสในการรู้จักและเรียนรู้ในการใช้ของเด็กกลุ่มแรกจึงมีมากกว่ากลุ่มหลัง (ซึ่งจากการสังเกตข้อมูลที่ได้จากการสอบวัดพบว่าเด็กบางคนในกลุ่มหลังไม่มีโทรศัพท์ที่บ้าน ดังนั้นสัดส่วนในการได้คะแนนจากข้อสังเกตเหล่านี้จึงมีน้อยกว่า จึงมีผลให้คะแนนเฉลี่ยที่ได้ลดน้อยลงไปด้วย) ดังนั้นจึงมีผลให้เกิดความแตกต่างระหว่างเด็กสองกลุ่มนี้ สำหรับทักษะการจัดการที่พบว่าเด็กที่บิดามีการศึกษาระดับปริญญาตรีมีค่าสูงกว่าระดับประถมศึกษา จากการสำรวจข้อสังเกตในด้านนี้ปรากฏว่า ส่วนใหญ่เป็นข้อที่เกี่ยวกับการเรียนรู้จัก กฎเกณฑ์ ระเบียบ และมารยาทในสังคม ดังนั้นการศึกษาของบิดาจึงมีผลต่อการฝึกให้เด็กเรียนรู้ต่อสิ่งเหล่านี้ โดยเฉพาะบิดาที่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรีจะให้ความสำคัญต่อสิ่งเหล่านี้ในการดำรงชีวิตในสังคม จึงมีการฝึกให้เด็กเรียนรู้ตั้งแต่เด็กๆ ซึ่งน่าจะส่งผลให้เด็กที่บิดามีการศึกษาระดับปริญญาตรี มีพฤติกรรมปรับตัวในทักษะการจัดการสูงกว่าเด็กที่บิดามีการศึกษาในระดับประถมศึกษา

- การเปรียบเทียบตามตัวแปรสถานภาพทางเศรษฐกิจของบิดามารดา : จากผลการศึกษาที่ได้ในกลุ่มตัวอย่างระดับ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนที่พบว่า เด็กที่บิดามารดามีสถานภาพทางเศรษฐกิจระดับสูงมีพฤติกรรมปรับตัว (โดยเฉพาะด้านการสื่อความหมาย) ดีกว่าเด็กที่บิดา

มารดาที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจในระดับต่ำกว่า ซึ่งผลการศึกษาที่ได้นี้แม้จะไม่มีการวิจัยที่สามารถนำมาอ้างอิงได้โดยตรงแต่เมื่อสังเกตผลการศึกษาที่ได้จะเห็นได้ว่าพฤติกรรมการปรับตัวในด้านการสื่อความหมายของเด็กที่บิดามารดาที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจในระดับสูงกว่าจะสูงกว่าเด็กที่บิดามารดาที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจในระดับต่ำกว่า ซึ่งผลที่ได้นี้สอดคล้องกับการศึกษาของศรีญา เสริมพงศา (Saraya Sirpongsa. 1965) และจินตนา เนียมเปื้อ (2521) ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษา (ซึ่งเป็นส่วนที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการปรับตัวด้านหลัก ด้านการสื่อความหมาย) ที่ผลการศึกษาพบว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงจะมีพัฒนาการทางภาษาดีกว่าเด็กที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ ส่วนเหตุผลอีกประการหนึ่งที่ผู้วิจัยพบในระหว่างทำการเก็บข้อมูล คือ บิดามารดาที่มีสถานภาพในระดับสูงจะไม่มีปัญหาในด้านรายได้ ดังนั้นจึงมีกำลังทรัพย์ที่จะส่งเสริมทักษะทางด้านเชาวน์ปัญญา (ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการปรับตัวด้านการสื่อความหมาย) โดยการให้เด็กเรียนพิเศษในช่วงเย็นทุกวันซึ่งเท่ากับเป็นการส่งเสริมทักษะทางด้านนี้ ซึ่งตรงข้ามกับเด็กที่อยู่ในครอบครัวที่บิดามารดาที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจในระดับต่ำทำให้ขาดโอกาสในการเรียนพิเศษ เด็กในกลุ่มนี้จึงไม่ได้รับการส่งเสริมทักษะทางด้านนี้ จากเหตุดังกล่าวข้างต้นจึงน่าจะมีผลทำให้เด็กที่บิดามารดาที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจในระดับสูงกว่า มีคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวดีกว่าเด็กที่บิดามารดาที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจในระดับต่ำกว่า ดังนั้นอาจกล่าวโดยสรุปได้ว่าพฤติกรรมการปรับตัวที่วัดได้ในเด็กช่วงอายุ 5 ปี มีความสัมพันธ์กับสถานภาพทางเศรษฐกิจของบิดามารดา

ข้อจำกัดของการวิจัยครั้งนี้

เนื่องจากเกิดความผิดพลาดในการเก็บข้อมูลด้านการเคลื่อนไหว ทำให้ไม่ได้ข้อมูลในด้านนี้จากกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน ดังนั้นการวิจัยครั้งนี้จึงไม่ได้ศึกษาด้านการเคลื่อนไหวในกลุ่มตัวอย่างระดับอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน แต่ศึกษาเฉพาะระดับอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือนกับ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนเท่านั้น

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ผู้ที่จะนำแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงไปใช้ต้องได้รับการอบรม

เกี่ยวกับวิธีการใช้แบบวัดนี้จากผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านนี้ก่อน

2. แบบวัดพฤติกรรมกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงนี้สามารถนำไปใช้สอบวัดเพื่อการวินิจฉัยพฤติกรรมกรรมการปรับตัวของเด็กก่อนวัยเรียนได้ โดยมีเกณฑ์ปกติที่ได้มาจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กไทยทำให้มีความเหมาะสมในการแปลผลคะแนนที่ได้

3. แบบวัดนี้สามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือเสริมกับแบบทดสอบเข้าวนปัญญา เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยและการวางแผนการรักษาทางคลินิก

4. สามารถนำเครื่องมือการศึกษาวิจัยครั้งนี้ (ซึ่งคือแบบวัดพฤติกรรมกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงนี้) ไปใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยอื่นที่ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการปรับตัวของเด็กก่อนวัยเรียนได้

ข้อเสนอแนะในการทำการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการศึกษาในด้านการวิเคราะห์คุณภาพทางสถิติของแบบวัด เกี่ยวกับ

1.1 ค่าอำนาจจำแนกและความยากง่ายของข้อสัณฐานของแบบวัด ในระดับอายุที่นอกเหนือจากการวิจัยครั้งนี้ เพื่อจะได้ข้อสัณฐานที่มีคุณภาพและมีประโยชน์ต่อการนำมาใช้ในช่วงอายุที่กว้างขึ้นและมีประสิทธิภาพมากขึ้น และในการทำวิจัยนี้ควรทำในกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดใหญ่ (จำนวนมาก) เพื่อให้เกิดการกระจายที่ดีของข้อมูล

1.2 ค่าความเชื่อมั่น ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมโดยทำการศึกษาในแต่ละช่วงอายุ เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ทำการศึกษาในลักษณะที่ไม่ได้แบ่งออกเป็นช่วงอายุ และควรศึกษาด้วยวิธีการอื่นนอกเหนือจากวิธีการทดสอบซ้ำ เช่น การหาความเชื่อมั่นแบบ Interater เป็นต้น

2. การหาเกณฑ์ปกติ (Norms) ในการศึกษาครั้งต่อไปควรมีการคำนึงถึงดังต่อไปนี้

2.1 การศึกษาด้วยจำนวนประชากรที่มีขนาดใหญ่ เพื่อให้มีการแจกแจงของคะแนนที่หลากหลายและเป็นคะแนนตัวแทนประชากรที่เหมาะสม

2.2 ควรมีการศึกษาจากแหล่งข้อมูลอื่นในกรุงเทพมหานคร และแยกเป็นเกณฑ์เฉพาะของแต่ละแหล่งข้อมูลด้วย เช่น โรงเรียนเอกชน และศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ในวัด โรงเรียนสังกัดสำนักงานประถมศึกษากรุงเทพมหานคร

2.3 ควรมีการศึกษาเกณฑ์ในลักษณะแยกตามเพศ โดยแยกเป็นเพศชายและเพศหญิงของแหล่งข้อมูลแต่ละแหล่ง

2.4 เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ทำการศึกษาจากประชากรที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร ดังนั้นเกณฑ์ปกติที่ได้จึงเป็นเกณฑ์ปกติของเขตกรุงเทพมหานคร และนั่นหากมีการนำไปใช้ยังแหล่งอื่นนอกเหนือจากเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งประชากรต่างไปจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ควรมีการศึกษาหาเกณฑ์ปกติใหม่ที่เป็นของแหล่งที่จะทำการศึกษา เพื่อประโยชน์ในการตีความหมายคะแนนที่เหมาะสมต่อไป

2.5 ควรทำการศึกษาวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนประชากรทั้งประเทศ เช่น ทุกเขตการศึกษาของประเทศไทยเพื่อให้ได้เกณฑ์ปกติ (Norms) ของเด็กไทยทั้งประเทศ ซึ่งมีประโยชน์ต่อการนำไปใช้ได้อย่างทั่วถึงและมีเกณฑ์ปกติเดียวกัน

3. ควรทำการศึกษาในลักษณะการศึกษาเปรียบเทียบในกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกัน

3.1 ควรทำการศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการปรับตัว ระหว่างเด็กปกติและเด็กพิเศษ (เช่น เด็กปัญญาอ่อน เด็กออทิสติก เด็กที่มีปัญหาทางอารมณ์หรือพฤติกรรม เป็นต้น) ในช่วงอายุ 3 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน เพื่อพิจารณาพฤติกรรมการปรับตัวของเด็กทั้งสองกลุ่มว่า มีลักษณะเป็นอย่างไร เช่น มีลักษณะแตกต่างหรือเหมือนกันในด้านใดบ้าง เป็นต้น

3.2 ควรทำการศึกษาเพิ่มเติมในลักษณะการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างเด็กก่อนวัยเรียนที่อยู่ในระบบโรงเรียนกับเด็กก่อนวัยเรียนที่ไม่ได้อยู่ในระบบโรงเรียน (เด็กที่เลี้ยงอยู่ตามบ้านไม่ได้ถูกส่งเข้าระบบโรงเรียน) เพื่อพิจารณาถึงลักษณะพฤติกรรมการปรับตัวของทั้งสองกลุ่มว่ามีผลเป็นอย่างไร และอาจศึกษาเพิ่มเติมโดยการสร้างเกณฑ์ปกติสำหรับกลุ่มเด็กที่ไม่ได้อยู่ในระบบโรงเรียน

4. ควรทำการศึกษาเปรียบเทียบกับตัวแปรอื่นๆ นอกเหนือจากตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เช่น ลำดับที่การเกิด จำนวนพี่น้อง การอบรมเลี้ยงดู ลักษณะครอบครัว (เดี่ยวหรือขยาย) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อให้เข้าใจธรรมชาติของตัวแปร พฤติกรรมการปรับตัวเพิ่มมากขึ้นว่าเกี่ยวข้องกับตัวแปรใดบ้าง

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- ธนินฐา สันติกุล. "The Vineland Adaptive Behavior Scales", วารสารจิตวิทยาคลินิก. 22(2): 65-73; ก.ค.-ธ.ค., 2534.
- งามตา วินันทานนท์ และคณะ. ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพัฒนาการด้านการหยั่งลึกทางสังคมของนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร. รายงานการวิจัย ฉบับที่ 36 สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.
- จุฑาทิพ วงศ์สุวรรณ. การสร้างเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบบุคลิกภาพ 16 PF (ฟอร์ม A) ในประชากรทั่วไป ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล, 2535. ถ่ายเอกสาร.
- จินตนา เนียมเปื่อย. พัฒนาการทางภาษาด้านจำนวนถ้อยคำและความซับซ้อนของประโยคของเด็กก่อนวัยเรียน. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล, 2521. อัดสำเนา.
- จินตนา สุกขจินดา. พัฒนาการทางภาษาด้านชนิดและสัดส่วนของคำของเด็กก่อนวัยเรียน. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2522. อัดสำเนา.
- จันทร์เพ็ญ กาญจนรัตน์. การศึกษาพัฒนาการเด็กปฐมวัยที่อยู่ในโครงการแม่สอนลูกในเขตพื้นที่เกษตรกรรมชนบทในจังหวัดพิษณุโลกและสุโขทัย. พิษณุโลก: ภาควิชาอนุบาลศึกษา คณะครุศาสตร์ วิทยาลัยครูพิษณุโลกสงคราม สหวิทยาลัยพิษณุโลก, 2533.
- เจริญศรี หลอมทอง. การสร้างแบบทดสอบวัดวุฒิภาวะทางสังคมเพื่อใช้กับนักเรียนประถมศึกษา ระดับอายุ 6-7 ปี ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524.
- ฉวีวรรณ วรศรี. บทบาทของพี่เลี้ยงต่อการพัฒนาความสามารถด้านการช่วยเหลือตนเองของเด็กวัยก่อนเข้าโรงเรียน. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2527. อัดสำเนา.
- ชลัยรัตน์ ไช้มุกต์. เกณฑ์ปกติของระดับสติปัญญาในเด็กนักเรียนโรงเรียนโสตศึกษาทั่วราชอาณาจักรพุทธศักราช 2527-2528. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ:

มหาวิทยาลัยมหิดล, 2524. อัดสำเนา.

- ตรุษ. ธีรรัฐกิจ. การดัดแปลงแบบทดสอบสติปัญญาระดับผู้ใหญ่ของเวคส์เลอร์สำหรับ
ผู้ปฏิบัติงานอาชีพเกษตรกรรมและอาชีพเกี่ยวกับการค้า ซึ่งมีอายุระหว่าง 20-24 ปี
ในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์,
2524. อัดสำเนา.
- บุญส่ง. นิลแก้ว. การวัดผลทางจิตวิทยา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แพร่พิทยา, 2519.
- เบญจศิริ. สามห้วย. การปรับแบบทดสอบบุคลิกภาพ NEO สำหรับนักศึกษาศาสนาเทคโนโลยี
ราชมงคล วิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2533. ถ่ายเอกสาร.
- บุปผา. สุรรัตน์ปรีชา. จิตวิทยาพัฒนาการและการดูแลเด็กปฐมวัย. พิมพ์โลก:
วิทยาลัยนิบลสังคราม พิมพ์โลก, 2531.
- ประชุมสุข. อาชวอำรุง และคนอื่นๆ. การตรวจสอบเชิงจิตวิทยา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทย
วัฒนาพานิช. แปลจาก Anastasi Anne. Psychological Testing.
นิวยอร์ค : แมคมิลเลียน, 2519.
- ประดิษฐ์. อุปรมย์. "การดัดแปลงแบบทดสอบวัดระดับสติปัญญาสแตนฟอร์ด-บินเน็ต", วารสาร
จิตวิทยาคลินิก. 8(2): 19-36; สิงหาคม, 2520.
- พวงรัตน์. ทวีรัตน์. วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์เจริญผล, 2531.
- พิศสมัย. อรทัย. การสร้างแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวสำหรับเด็กปฐมวัยในเขต
กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2540. อัดสำเนา.
- โยธิน. ศันสนุทธ. การศึกษาข้ามวัฒนธรรมเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างแม่และเด็กใน
วัยเด็กตอนต้น. รายงานการวิจัย ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.
- รุ่ง. เจนจิต. "การใช้แบบทดสอบสำหรับการวิจัย", วารสารศึกษาศาสตร์. 2(2):
11-22; 2523.
- รัตนวดี. รอดภิรมย์. การศึกษาพฤติกรรมช่วยเหลือของเด็กรุ่นวัยที่ได้รับการอบรม
เลี้ยงดูแตกต่างกัน. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประธานมิตร, 2533. อัดสำเนา.

- รำไพ แสงเรือง. การปรับเปลี่ยนสำรวจค่านิยมเกี่ยวกับงานของ SUPER เพื่อใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนประจำจังหวัด ในภาคเหนือของประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ ศศม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2523. อัดสำเนา.
- ล้วน และอังคณา สาขยศ. เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ, 2536.
- ลำดวน แสงศิริโรจน์. การดัดแปลงแบบทดสอบสติปัญญาสำหรับผู้ใหญ่ของเวคส์เลอร์ สำหรับผู้ปฏิบัติงานอาชีพนักวิชาการ ช่างเทคนิค อาชีพขนส่งคมนาคม และอาชีพช่าง กรรมกร และผู้ใช้แรงงานด้านผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ซึ่งมีอายุระหว่าง 20 ถึง 24 ปี ในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524. อัดสำเนา.
- วรารักษ์ รักวิจัย. การอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ต้นอ้อ, 2533.
- วิไลวรรณ เฉลิมพิชัย. การสร้างแบบทดสอบวัดคุณลักษณะทางสังคมเพื่อใช้กับนักเรียนประถมศึกษาในระดับอายุ 6-7 ปี ในจังหวัดนครสวรรค์. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526. อัดสำเนา.
- วัลลภ สาขวงศ์. การสร้างแบบทดสอบวัดคุณลักษณะทางสังคมเพื่อใช้กับนักเรียนประถมศึกษาในระดับอายุ 6-7 ปี ในจังหวัดน่าน. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2527. อัดสำเนา.
- ศิริลักษณ์ สุวรรณวงศ์. ทฤษฎีและเทคนิคการสุ่มตัวอย่าง. กรุงเทพมหานคร: โอ.เอส.พรินติ้งเฮ้าส์, 2538.
- ศรีสมบัติ ศิริโรจน์. การดัดแปลงแบบทดสอบสติปัญญาสำหรับผู้ใหญ่ของเวคส์เลอร์กับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนรัฐบาลซึ่งมีอายุระหว่าง 16-17 ปี ในกรุงเทพฯ. ศศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524. ถ่ายเอกสาร.
- สุภาพ ดินสุกเกษม. การสร้างแบบทดสอบวัดคุณลักษณะทางสังคมเพื่อใช้กับนักเรียนประถมศึกษาในระดับอายุ 6-7 ปี ในจังหวัดสงขลา. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526. อัดสำเนา.

เสาวนีย์ พัฒนอมร. การอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมการช่วยเหลือตนเองของเด็กวัย 2-3 ปี.

วิทยานิพนธ์ วทม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535. ถ่ายเอกสาร.

อนาสตาซี แอน. การตรวจสอบเชิงจิตวิทยา แปลจาก Psychological Testing

โดยประจักษ์ อธิวอ์รุ่งและคณะ. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช, 2519.

อภิญญา กังสนารักษ์. การศึกษาพัฒนาการทางภาษาด้านจำนวนถ้อยคำและการใช้ประโยค
ในการสื่อสารของเด็กก่อนวัยเรียนที่อยู่ในสถานสงเคราะห์ของกรมประชาสงเคราะห์
และในครอบครัวปกติ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล,
2530. อัดสำเนา.

Baltharzar E.E. Baltharzar Scales of Adaptive Behavior:II Scales of
Social Adaptation. Palo Alto, Ca: Consulting Psychologists
Press, 1973.

Altepeter T., and Moscato. E.M. An equating study of revised Vineland:
Hearing impaired sample. Paper presented at the meeting of
the National Association of School Psychologists Toronto,
March, 1982.

Arffa S., Rider L. and Cummings J.A. An investigation of
cognitive and adaptive functioning of Head Start children.
Unpublished manuscript, Indiana University, Bloomington,
1984.

Bensberg G.J. and Irons T. "A comparison of the AAMD Adaptive
Behavior Scale, School Edition and the Vineland Adaptive
Behavior Scales with trainable mentally retarded : A
preliminary report", In Measures of adaptive Behavior G.J.
Bensberg Symposium conducted at the meeting of the American
Association on Mental Deficiency Minneapolis, 1984.

Bolen L.M., Childers J.S. and Durham T.W. The relationship of
The Vineland Social Maturity Scale and the Vineland Adaptive
Behavior Scales for residential mental retardates. University.

Greenville, NC., 1984.

- Bracken B., Brock et al. The correlation between the revised Vineland and ABIC for school age children. Unpublished manuscript, University of Wisconsin-Milwaukee, 1984.
- Bruininks R.H., Thurlow M. and Gilman C.J. "Adaptive behavior and mental retardation ", Journal of special education. 21(1): 69-87; 1987.
- Calnon M.K. Contributions of race and grade level to domain scores on the Vineland Adaptive Behavior Scales. Unpublished manuscript. University of North Carolina, Chapel Hill., 1984.
- Childers J. and Bolen L. The Vineland scales:Comparing the old and the new. Paper presented at the meeting of the National Association of School Psychologists. Las Vegas, NV., April, 1985.
- Christian W.P. and Malone D.R. "Relationships among three measures used in screening mentally retarded for placement in special education", Psychological Reports. 33: 415-418; 1973.
- Coulter A.W. and Morrow H.W. Adaptive Behavior:Concepts and Measurments. New York : Grune & Stratton, 1978.
- Dumlap W. and Sands D. "Classification of the hearing impaired for independent living using the Vineland Adaptive Scales ", American Annual of Deaf. 135(5): 384-385; December, 1990.
- Dykens E., Hodapp R. and Evans D. "Profiles and development adaptive behavior in children with Down syndrome ", American Journal of Mental Retardation. 98(5): 580-587; March, 1994.
- Fombonne E. and Achard S. "The Vineland Adaptive Behavior Scale in a Sample of Normal French Children : Research Note. "Journal of Child Psychology and Psychiatry. 34(6):1051-1058; 1993.

- Gresham F.M. and Elliott S.N. "The relationship between adaptive behavior and social skills:Issues in definition and assessment", The Journal of special education. 21(1): 167-181; 1987.
- Guiford J.P. and Fruchter B. Fundamental statistics in psychology and education. sixth edition. Tokyo : Mc Graw Hill Kogakusha LTD.,1978.
- Hamadah L. N. " KVCE : A Kuwaiti Version of the Vineland Adaptive Behavior Scales, Classroom Edition", DA1-A, 54(09): 3399-A; Mar, 1994.
- Harrison P.L. "Research with adaptive behavior scales", The Journal of special education. 21(1): 17-68, 1987.
- Harrison P.L. Vineland Adaptive Behavior Scales, Classroom Edition Manual. Circle Pines. MN : American Guidance Service, 1985.
- Harrison P.L. "Assessment of Adaptive Behavior", in The Psychoeducational Assessment Preschool Children. Bracken B.A., Boston : Allyn and Bacon, 1991.
- Keith T.S., Harrison P.L. and Shly S.W. Effects of adaptive behavior on achievement:Pathanalysis of a national sample. Manuscript submitted for publication, 1986.
- Heber R.A. "A manual on terminology and classification in mental retardation", American journal of Mental Deficiency (Monograph Supplement):61-66; 1967.
- Horn E. and Fuchs D. "Using adaptive behavior in assessment and intervention : an overview " The Journal of spcial education 21(1): 11-26; 1987.
- Kamphaus R.W. "Defining the Construct of Adaptive Behavior by The Vineland Adaptive Behavior Scales", Journal of School

- Psychology. 25: 97-100; 1987.
- Kopp J.T., Rice V.L. and Schumacher K.M. Test - retest reliability and concurrent validity of the Vineland Adaptive Behavior Scales. Unpublished manuscript, Grafton Stare School, Grafton, ND., 1983.
- Lamvert N.M. AAMD adaptive behavior scale , school edition : Diagnostic and technical manual. Monterey, CA:Publishers Test Service., 1981.
- Lambert N.M. and Nicoll. R.C. "Conceptual model for nonintellectual behavior and is relationship to early reading achievement" Journal of Educational Psychology. 69: 481-490; 1978.
- Leland H.W. "Theoretical considerations of adaptive behavior" in Adaptive Behavior : concepts and measurements. Coulter A.W. and Morrow H.W. New York: Grune & Stratton, 1978.
- Loveland K. and Kelly M. "Development of adaptive behavior in preschoolers with autism or Down Syndrome", American Journal of Mental Retardation. 96(1):13-20; July, 1991.
- Mercer J. Labeling the mentally retarded : Clintcal and social system perspectives on mental retardation. Berkeley : University of California Press, 1973.
- Nihira K. "Factorial dimensions of adaptive behavior in adult ratardates ", American Journal of Mental Deficiency. 73: 868-878; 1969.
- Nihira K. "Dimensions of Adaptive Behavior of Institutionalized Mentally Retarded Children and Adults", American Journal of Mental Deficiency. 81: 215-226; 1976.
- Oakland T. "An evaluation of the ABIC, pluralistic norms, and estimated learning potential", Journal of School Psychology.

18: 3-11; 1980.

- Rainwater - Bryant. B.J. Comparisons of parent obtained and teacher obtained adaptive behavior scores for handicapped children. Unpublished doctoral dissertation, Memphis State University, Memphis, 1985.
- Ronka C.S. A comparison of adaptive behavior ratings : Revised Vineland and AAMD : ABS-SE. Unpublished doctoral dissertation, University of Cincinnati, Cincinnati., 1984.
- Reschly D.J. "Best practices:adaptive behavior", in Best practices in school psychology. Thomas and Grimes (Eds.). Stratford CT : National Association of School Psychologists, 1985.
- Rodrigus J., Morgan S. and Geffken G.A. "Comparative evaluation of adaptive behavior in children and adolescents with autism, Down syndrome and normal development", Journal of Autism Development Disorder. 21(2): 187-196; June, 1991.
- Roizen N. and others "Adaptive functioning in children with attention deficit hyperactivity disorder", Arch pediatric Adolescent Med. 148(11): 1137-1142; November, 1994.
- Russell B. "Assessment of adaptive behavior and behavior problems", in Assessment of children's Intelligence and Special ability. 2nd ed. Sattler J.M., Boston : Allyn and Bacon, 1982.
- Salvia J. and Haghes C. Curriculum - Based Assessment in adaptive and Social behavior : Testing What is Taugh. New York : Macmillian , 1990.
- Schatz J, Hamdan A.G. "Effects of age and IQ on adaptive behavior domains for children with autism", Journal of Autism Development disorder. 25(1): 51-60; Febuary, 1995.
- Sparrow S.S., Balla D.A. and Cicchetti D.V. Vineland Adaptive

- Behavior Scales, Survey Form Manual. Circle Pines. MN : American Guidance Service, 1984.
- Sparrow. S.S., Rescorla L.A., Provence S., Condon S.D. Goudreau D. and Cicchetti D.V. " A follow-up of 'Atypical' children", Journal of the American Academy of Child Psychiatry. 25: 181-185; 1986.
- Sparrow S.S. and Cicchetti D.V. "The Vineland Adaptive Behavior Scales" in Major psychological assessment instruments. v. II Newmark Charles S.P., Boston : Allyn and Bacon, 1989.
- Taylor R.L. Assessment of exceptional students educational and psychological procedures. 3rd ed. Boston : Allyn and Bacon, 1993.
- Tombokan J.R., Nitko A. "Translation Cultural Adjustment and Validation of a Measure of Adaptive Behavior", Research in Development Disabilities. 13(5): 481-501, 1992.
- Widaman K.F., Stacy A.W. and Borthwich-Duffy S.A. "Construct Validity of Dimensions of Adaptive Behavior : A Multitrait - multimethod Evaluation", American Journal on Mental Retardation. 98(2): 219-234, 1993.
- Vig S. and Jedrysek E. "Adaptive behavior of young urban children with developmental disabilities", Mental Retardation. 33(2): 90-98; April, 1995.
- Witt C. and others. Assessment of Special Children : Test and the Problem-Solving Process. Boston : Scott, Foresman and Company, 1988.
- Wald E. and others. Long-term outcome of group B streptococcal meningitis. Unpublished manuscript, University of Pittsburgh School of Medicine, Pittsburgh, 1985.

ภาคผนวก

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. อาจารย์สมทรง สุวรรณเลิศ ศูนย์สุขวิทยาจิต
2. อาจารย์วันชัย ชัยสิทธิ์ ศูนย์สุขวิทยาจิต
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดร.ดวงเดือน ศาสตร์ราษฎร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร
4. ดร.นิษดา จิตต์จรัส มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร
5. อาจารย์ชนิษฐา สันติกุล โรงพยาบาลรามารักษ์

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาวภาวิณี อ่อนนาค
เกิดวันที่	11 เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช 2508
สถานที่เกิด	จังหวัดฉะเชิงเทรา
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 2172/159 ซ.พหลโยธิน 36 จตุจักร กรุงเทพฯ 10900
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	นักจิตวิทยา 5
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	ศูนย์สุขวิทยาจิต 75/1 ถ.พระราม 6 ราชเทวี กรุงเทพฯ 10400
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2525	มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย
พ.ศ. 2530	วิทยาศาสตร์บัณฑิต (จิตวิทยาคลินิก) เกียรตินิยมอันดับ 2 จากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
พ.ศ. 2541	การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาพัฒนาการ) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

การดัดแปลงแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS สำหรับเด็กก่อนวัยเรียน

ในเขตกรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ

โดย

ภาวิณี อ่อนนาค

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาพัฒนาการ

พฤษภาคม 2541

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อดัดแปลงแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับ Survey Form ให้มีความเหมาะสมต่อการนำมาใช้ในสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทย อีกทั้งเพื่อการตรวจสอบคุณสมบัติทางสถิติของแบบวัดและหาเกณฑ์ปกติสำหรับเด็กไทย นอกจากนี้ยังศึกษาเปรียบเทียบตามตัวแปรต่างๆ คือ อายุ เพศ สถานศึกษา การศึกษาของบิดา การศึกษาของมารดาและสถานภาพทางเศรษฐกิจของบิดามารดา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเด็กก่อนวัยเรียนช่วงอายุ 3 ปี 0 เดือนถึง 5 ปี 11 เดือนที่กำลังศึกษาในระดับชั้นอนุบาล 1 ถึงอนุบาล 3 ของโรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญศึกษา ระดับก่อนประถมศึกษา จำนวน 228 คนและศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ในวัด จำนวน 228 คน ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2540 ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวนรวมทั้งหมด 456 คน โดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ The Vineland Adaptive Behavior Scales : Survey Form (ของ Sparrow, Balla and Cicchetti. 1984) ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ได้แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลงที่ประกอบด้วยด้านหลัก 4 ด้าน และด้านย่อย 11 ด้านสำหรับนำมาใช้กับเด็กก่อนวัยเรียนช่วงอายุ 3-5 ปี 11 เดือน โดยมีค่าอำนาจจำแนก (D) และค่าความยากง่าย (p) อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด (คือ ค่า $D > .20$ ขึ้นไป ส่วนค่า p อยู่ระหว่าง .20 ถึง .80) และเรียงลำดับตามความยากง่ายของข้อสัมภาษณ์ในแต่ละช่วงอายุ

2. ค่าความเชื่อมั่นแบบสอบซ้ำของคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวรวมของแบบวัด VABS ฉบับดัดแปลงมีพิสัยของด้านหลักอยู่ระหว่าง .3260-.8149 และของด้านย่อยอยู่ระหว่าง .2917-.8656 และพฤติกรรมการปรับตัวรวมเท่ากับ .7388

3. มีหลักฐานสนับสนุนของแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวฉบับดัดแปลงดังนี้

3.1 การวิเคราะห์องค์ประกอบ พบว่าพฤติกรรมการปรับตัวทั้ง 4 ด้านหลัก วัดองค์ประกอบร่วมกัน 1 องค์ประกอบซึ่งอธิบายความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ระดับอายุได้ร้อยละ 51.8%-56.2%

3.2 แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง มีความสัมพันธ์กับแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวสำหรับเด็กปฐมวัย (พิศสมัย อรทัย. 2540) โดยสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าเท่ากับ 0.7102

3.3 แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว VABS ฉบับดัดแปลง มีความเที่ยงตรงแบบ Developmental progressions validity กล่าวคือคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวพัฒนาขึ้น

ตามอายุที่มากขึ้น

4. ได้เกณฑ์ปกติสำหรับเด็กก่อนวัยเรียนอายุ 3-5 ปี 11 เดือน โดยแบ่งออกเป็น 6 ระดับอายุ แต่ละระดับอายุห่างกัน 6 เดือน

5. พฤติกรรมการปรับตัวมีความเกี่ยวข้องกับเพศและสถานศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง และระดับการศึกษาของบิดา การศึกษาของมารดา และสถานภาพทางเศรษฐกิจของบิดามารดาซึ่งจะเห็นเด่นชัดที่สุดในระดับอายุ 5 ขวบ โดยกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นเพศหญิงหรืออยู่ในโรงเรียน เอกชน หรือที่บิดา หรือมารดามีการศึกษาในระดับสูงกว่า หรือบิดามารดามีสถานภาพทางเศรษฐกิจในระดับสูงกว่ามีคะแนนพฤติกรรมการปรับตัวสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชาย หรือที่อยู่ในศูนย์ก่อนเกณฑ์ในวัด หรือที่บิดา หรือมารดามีการศึกษาในระดับต่ำกว่า หรือบิดามารดามีสถานภาพทางเศรษฐกิจในระดับต่ำกว่า

AN ADAPTATION OF THE VINELAND ADAPTIVE BEHAVIOR SCALES
FOR PRESCHOOL CHILDREN IN BANGKOK.

AN ABSTRACT

BY

PAWINEE ONNARK

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master Education degree in Developmental Psychology
of Srinakharinwirot University

May 1998

The purpose of this study was to adapt The Vineland Adaptive Behavior Scales : Survey Form that is culturally and linguistically appropriate for Thai society. It was also to examine the psychometric properties of the newly developed scale and to create norms for Thai preschool children. In addition, it was to compare adaptive behaviors of the children with different ages, genders, school types, education levels of father, education levels of mother and parents' socioeconomic status. The sample under the study consisted of 458 level I to III kindergarten pupils, ranging in age from 3 to 5 years 11 months : 228 pupils from private kindergarten school and 228 pupils from Preschool Daycare Center in Temple in Bangkok. They were multi-stage randomized during the first semester, 1997 academic year. The instrument used in this study was The Vineland Adaptive Behavior Scales : Survey Form (Sparrow Balla and Cicchetti. 1984).

The conclusion were :

1. The newly Adaptive Behavior Scales which consisted of four domains and eleven subdomains for Thai preschool children (3-5 years 11 months) was developed. It's items had discrimination (D) and difficulty (p) for items ranging in the criteria (ie. $D > .20$ and p ranging from .20 to .80) and to be arranged from easy items to difficult items in each age group.

2. The newly developed scale had test-retest reliabilities for core domains ranging from .3260 to .8149 and for subdomains ranging from .2917 to .8658 and for the adaptive behavior composite of .7388 .

3. Validity of the newly developed scale was supported by the following evidences ;

- 3.1 concerning factor analysis , four domains of the

adaptive behavior had only one common factor which explained the variance of adaptive behavior scores in all age groups as 51.8%-56.2% .

3.2 The newly developed scale was related to The Adaptive Behavior Questionnaire for the Early Childhood (Pisamai Orathai. 1997) with the Pearson product moment correlation coefficient of .7102 .

3.3 The newly developed scale has developmental progressions validity. That is; adaptive behavior scores increased as age increased.

4. The norms were formed for six age groups, six months difference for each group.

5. There were some differences in adaptive behavior skills that were attributed to gender and school of the sample and level of father's education and mother's education and parents' socioeconomic status. This was clearly found in 5 years old sample, where the sample who were female or who were from private kindergarten school or whose father's education or mother's education or parents' socioeconomic status were higher, had higher adaptive behavior scores than the sample who were male or who were from Preschool Day care Center in Temple or whose father's education or mother's education or parents' socioeconomic status were lower.